

■ АВТОРЪТ НА "МИЛОСТ" ПРЕДСТАВЯ ■

БЕЗ

СВЕТЛИНА

ДЕЙВИД
ЛИНДЗИ

ДЕЙВИД ЛИНДЗИ БЕЗ СВЕТЛИНА

Превод: Росица Германова

chitanka.info

В „Без светлина“ Дейвид Линдзи ни отвежда в ужасяващия модерен престъпен свят, разполагащ с най-съвременна техника, един брутален свят, където управляват хора с безгранична власт и богатство, търгуващи с наркотици и оръжие на стойност милиарди долари, действащи на арена без граници, без закони и без всякакъв морал.

Маркърс Грейвър, шеф на хюстънския разузнавателен отдел, осъзнава, че сам не може да проучи загадъчната смърт на детектива Тислър. Затова той търси помощ от Арнет, притежаваща частна агенция, работила някога за ЦРУ. Когато сътрудниците на Арнет я отвеждат до Панос Калатис — бивш легендарен дълбоко законспириран агент на Мосад, а сега един от най-богатите, най-опасни престъпници в света — тя разбира: Грейвър няма да може да се справи с него, това не е по силите и на цялото хюстънско полицейско управление.

*... а тоз, що носи повече познание, ни носи
повече и скръб.*

Екlesiаст 1:18

**НЕДЕЛЯ
ПЪРВИЯТ ДЕН**

1.

Той вървеше бос в тъмнината през добре подстриганата и влажна морава, а топлият бриз от Мексиканския залив развяваше навитите до прасците крачоли на копринената му пижама. Беше гол до кръста и въпреки понатежалото през последните двадесетина години тяло, мускулите му бяха все още стегнати за петдесет и осем годишната му възраст. Беше красив мъж и го съзнаваше, затова всеки ден вдигаше тежести и се печеше по половин час на брега, за да поддържа фигурата си и мургавия тен. Косата му бе започнала да пооредява и сега я оставяше по-дълга от преди, като прошарените бакенбарди бяха сякаш нехайно пригладени назад, сливайки се с посребрените му слепоочия.

Хванал висока чаша с лед и ром, той вървеше към кея, издаден в тъмния залив, където един хидроплан бръмчеше в нощното море. Червено-белите му светлини проблясваха и виенето от перките започваше да замира, докато той се приближаваше към двамата мъже на пристана, чакащи да го закрепят за пилоните.

Панос Калатис не можеше съвсем ясно да види всичко това. Мъжете, самолетът и пристанът бяха в различни оттенъци на тъмносиво и черно, защото нощта беше безлунна и ясна, а разпръснатите светлини по бреговата ивица се сливаха със звездното небе, където необятният мрак постепенно ги поглъщаше напълно. Той се почеса по косматите прошарени гърди и зачака, вслушвайки се в особените глухи звуци, отекващи от водната повърхност, прищракването на вратите на самолета, лекото потупване на металните понтони срещу пилоните, плискането на вълните по брега и пристана, стъпките на мъжете върху дървения кей и спотаените им гласове.

Калатис смучеше парче лед от чашата и чакаше. Обичаше Мексиканския залив, знойните му нощи, изпълнени със солени аромати от други светове, които бързите и мощни течения на Гълфстрийма донасяха със себе си. Това му напомняше за други солени води, за други заливи, брегове и интриги.

В момента обаче беше обхванат от някакво безпокойство. Приблужи се още малко до мястото, където кеят се свързваше с

вънлома отдолу. В тъмнината успя да различи ивицата пясък под кея и неясните движения на мъжете отгоре. Сред шума от тътрещи се нозе долови стъпки, които се различаваха от останалите. Той съсредоточи вниманието си върху тях, когато се отделиха и зазвучаха по-силно с приближаването си към него. Щом стигнаха до стълбите, те станаха къси и неравномерни. Мъжът се изкачи по стълбите, които водеха към моравата.

— Панос.

— Тук съм. — Той се обади от тъмнината не много високо, знаейки, че гласът му е доста силен.

— Хубав самолет — каза леко задъхано мъжът, докато вървеше към Калатис през тревата.

Преди той да наближи, Калатис измина няколко крачки обратно към къщата, затова Колин Фийбър трябваше да продължи да върви, за да го настигне. Когато Калатис се спря, той се обърна с лице към Фийбър и налага още едно парче лед. Те се изгледаха един друг, а лицата им едва се различаваха на оскъдната светлина. Калатис не каза нищо и в следващия миг се обърна, хвърляйки поглед към къщата. Тя бе разположена нависоко, с палми наоколо, обширна сграда с големи веранди, напомняща британски колониален стил. На верандата Калатис виждаше Джейл, която се движеше напред-назад, полуосветена от високите прозорци зад нея и източеният ѝ силует сякаш плуваше в сумрака. Дори от такова разстояние той ясно виждаше, че е гола. Когато се обърна, успя само да хване извръщането на главата на Фийбър към плажа, сякаш там в тъмното имаше нещо, което той непременно искаше да види.

Фийбър носеше костюм с кърпичка в джобчето. Изглежда беше ходил някъде, може би на вечеря по някакъв повод. Калатис едва различаваше изражението на лицето му в неясната светлина откъм прозорците.

Фийбър се чувстваше неловко заради мълчанието на Калатис. Той погледна надолу към брега, после към самолета във водата. Нямаше накъде другаде да насочи очите си, освен към Калатис или към Джейл на верандата, където вече бе надникнал и се боеше да погледне отново.

Калатис го наблюдаваше и изчака още малко, за да му бъде страшно признателен Фийбър, когато го чуе да говори. Отпи от рома,

извърнат към призрачния силует на самолета във водата.

— Обадиха ми се по телефона преди около час — каза той. — Новините не са хубави.

Видя как Фийбър настръхна и си помисли, че ако е куче, би могъл да подуши страха, нахлуващ сякаш от водата зад него.

— Какво се е случило? — попита Фийбър.

— Артър Тислър се е самоубил. — Той произнесе името му като Тислър.

Последва мълчание.

— Господи...! — възклицанието на Фийбър прозвуча като съсък.

На Калатис му се стори, че Фийбър помръдна левия си крак, може би за да стъпи по-устойчиво по стръмния склон.

— Ко... кога е станало това? Боже мой... това е невероятно. Боже мой. Кога е станало?

— Преди няколко часа.

— По дяволите... Артър Тислър.

— Да.

— Сам ли е бил? Искам да кажа, навярно някой го е намерил. Кой го е открил?

— Това няма значение.

Фийбър потъна в мълчание. Калатис не го прекъсна. Дългогодишният му опит го бе научил, че добрите хора — а Фийбър беше добър човек — реагираха веднага при много малък стимул. Ако бяха достатъчно схватливи и користолюбиви и ако той ги подхванеше с необходимото умение и с абсолютно точния нюанс от безпокойство, те щяха да вземат единствено правилните решения. Щяха да бъдат надеждни — поне за неговите цели — дори когато губеха равновесие.

Фийбър се бе обърнал към брега и виещите се по него светлини, сякаш можеше да мисли най-добре, ако не гледаше право в лицето на събеседника си. Калатис разглеждаше профила му. Беше типичен американски бизнесмен, от типа неостаряващи, рано избуяли момчета, които винаги се впечатляват — и които винаги се опитват да впечатлят другите — с особената си представа за мъжественост, едно понятие, свойствено за голяма част от финансовата конкуренция. Калатис не беше срещал американски бизнесмен, който рано или късно да не се опита да отгатне приблизителните ти финансови възможности чрез заобиколен разговор, стремейки се да определи професията ти, къде

живееш, каква кола караш, в кои клубове членуваш, кого познаваш, къде ходиш на почивка и с какви играчки запълваш свободното си време — лодка, кола, ски, оръжие и така нататък. Беше нещо като сравняване на пенисите, като някакво момчешко премерване с човека до тебе, използвайки долари вместо полови органи.

Фийбър се обърна към Калатис.

— Казваш, че са ти се обадили. Ще се появи ли по новините?

— Не. Доколкото разбирам, ще успеят да подхоят съвсем безшумно. Засега имат късмет в това отношение.

Фийбър престана да задава въпроси. Не беше необходимо. Той разхлаби вратовръзката си.

— В такъв случай операцията Селдън пропада — рече той. Помълча и поклати глава. — Самоубийство. По дяволите, как да го повярваш? Каква тъпотия. Невероятно. Е, да, ще има суматоха из ведомствата. Отдел „Убийства“ и специалният вътрешен отдел. Грейвър ще проведе собствено разследване, за да се увери, че няма никакви компромати. Ако е самоубийство... — Той се спря и погледна Калатис. — Значи са сигурни, че е самоубийство...

Калатис кимна.

— Казват, че е самоубийство.

— В такъв случаи няма проблеми с отдел „Убийства“ или СВО, остава само разследването на Грейвър. Но там трябва да бъдем добре обезпечени. Нашите хора са опитни и много внимателни. Ще следя нещата и ще гледам нищо да ме се разкрие.

Калатис допи останалия ром и изхвърли леда на тревата.

— Убеден съм, че ще успееш да овладееш проблема, Фийбър — каза Калатис. — Но в това, което става, две неща ме безпокоят — добави той. — И то много сериозно. От опит знам, че едно самоубийство в тази работа винаги означава неприятности. Сблъскавал съм се с това и преди. Мексико сити. Бриндизи. Монтевидео. Марсала. Тел Авив. Марсилия. — Изброяваше ги бавно, спирайки се за миг между тях, сякаш първо трябваше да си припомни случая в съответния град, преди да изрече името му. — Във всяко от тези места съм виждал самоубийства и те винаги предизвикваха бъркотии и неочаквани обрати. Умираха и други хора. Неприятности.

Той млъкна и допря студената чаша до голите си гърди, потърквайки охладената ѝ влага по кожата си. Искаше Фийбър да го

изслуша добре и да размисли върху казаното от него.

— Такива мъже — рече той — не се самоубиват заради обикновени причини, като например парични проблеми, жени или депресия. Те често се самоубиват от страх. Защото смятат, че не могат да избягнат нещо. Или навярно защото са направили нещо, заради което ще трябва да ги убият, или пък по някакви неведоми причини, те искат да надхитрят убиеца.

— Може би — каза Фийбър. — Но това не ти е Третия свят, за бога. Тук не е същото, Панос.

Калатис кимна снизходително на американския шовинизъм, на арогантното превъзходство, така дълбоко вкоренено в този човек, че той никога не би го осъзнал, колкото и да му го обясняват. Порив на вятъра опъна провисналите крачоли на пижамата му.

— Не, това не е Третия свят, приятелю — съгласи се Калатис. Гласът му бе търпелив и държането му учтиво. — Но ти все още не си разбрал, че това вече не е и Първия свят. Или втория. Когато се замесиш в тая работа, Фийбър, попадаш в съвсем различен свят. Опитвал съм се да ти го кажа, нали помниш? Този свят е един и същ по цялото земно кълбо. Повярвай ми. Не можеш да оцелееш, ако не схванеш това напълно... и то бързо.

Фийбър погледна Калатис и в бледата светлина над рамото му, идваща откъм къщата отгоре, Калатис видя как очите на събеседника му съвсем леко се преместиха, насочвайки се към жената на верандата. Калатис се усмихна вътрешно. Беше очаквал това. Мъжете, дори интелигентните мъже, може би особено те, бяха такива предсказуеми животни. Много малко от тях биха могли да не хвърлят поглед към онази веранда. Той познаваше мъже, които макар и знаейки, че ще умрат в следващи миг, пак не биха се сдържали да не надзърнат към онази веранда.

Премигвайки, Фийбър бързо насочи погледа си отново към Калатис, но гъркът се бе обърнал към пристана, за да не разбере Фийбър, че са го уловили как наблюдава Джейл крадешком.

— Ти каза, че те безпокоят две неща — каза Фийбър.

— Грейвър.

— О?

— Направих си труда да го проуча по-подробно, отколкото нещата в досието, което ти ми даде — каза Калатис. — Знаеш ли,

човек лесно би могъл да го подцени. Става напечено, ако той води разследването. Няма да е никак лесно да бъде заблуден.

— Така е — съгласи се Фийбър. — Мисля, че тук си прав, но имаме и мъничко късмет — точно в този момент. Сега е лош период за Грейвър. Напоследък е пообъркан.

— Имаш предвид заради жена си.

— Именно. Ако жена ти избяга с такъв прочут лекар, има голяма вероятност да загубиш равновесието си.

— Това не е съвсем точно.

Е, добре, тя е имала дълга връзка с доктора, а сега е напуснала Грейвър, за да се омъжи за него. Там е работата, че тоя доктор е доста нашумяла личност и всичко се появи из клюкарските рубрики. А Грейвър е малко затворен човек. Това сигурно направо го побърква.

— Да — рече Калатис. — Мога да си представя как се чувства.

Долу, откъм пристана се дочуха стъпки по дъсчената платформа и приглушен смях. Много ноци Калатис се бе вслушвал в разговорите на чакащите мъже. Те пушеха; разговаряха тихо за всичко, от секса до смъртта, очаквайки да им дадат сигнал; очакваха нещо, от което адреналинът им да бликне и да ги разтърси. На млади години Калатис бе един от тях, но сега именно него те чакаха. По целия свят го бяха очаквали мъже в тъмнината и бе разбрал, че усещането за нощта е различно навсякъде, по-различно в Триест, отколкото в Прага различно в Лима от това в Лисабон, Ню Орлиънс или Милано. Но тъмнината, да, тъмнината навсякъде беше еднаква.

— В такъв случай искаш ли да направя нещо по-специално? — попита Фийбър.

— Не. — Калатис заби пръстите на краката си във влажната трева. — Само бих ти препоръчал да предвиждаш нещата всеки път, щом сърцето ти забие силно. Знаеш какво трябва и какво не трябва да се случва. — Настъпи пауза, но Фийбър нищо не каза. — Добре — рече Калатис.

Той свирна рязко само веднъж и тихите гласове замлъкнаха. Изведнъж се дочуха забързани стъпки по кея, нещо се блъсна в металните понтони на самолета, след това моторът започна да кашля и после запали.

— Ще те върнат до Клиър Лейк и ще те закарат до града.

Фийбър почувства внезапна несигурност, колебание, преди да тръгне, сякаш му се бе сторило, че е пропуснал нещо, някакво по-особено указание. Калатис само го гледаше мълчаливо, знаейки, че на слабата светлина, идваща откъм къщата зад него, Фийбър не може да различи чертите му.

След един момент на неловкост Фийбър се обърна и тръгна по склона към кея. Калатис го проследи с поглед и когато тъмнината го скри, се заслуша в накъсаните стъпки по стълбите надолу, а после по пристана към самолета.

Калатис пое дълбоко от мириса на залива и разкърши рамене, за да опъне мускулите на гърба си. Изчака на моравата, докато развържат котвата. Двигателите на самолета бавно заработиха и с отделянето му от пристана се дочу плясък по водата. Напускайки заливчето, той набра скорост, двигателите започнаха да вият и да разтърсват нощния въздух. След миг самолетът вече се бе отделил от водата, издигайки се в тъмното небе, и постепенно чезнещите му светлини се сляха със звездите. Калатис го изгуби от погледа си и дори престана да го чува, а плясъкът на вълните отново остана единственият шум в нощта.

Той се обърна и погледна към къщата. Джейл лежеше по корем в хамака и той виждаше как се люлее. Памучната мрежа на хамака беше бяла и той си представи как изглежда тъмната ѝ кожа отгоре и как леко се подава през бялата тъкан на такаови триъгълничета.

2.

От своята кола на почти пустата магистрала, Маркърс Грейвър наблюдаваше как юнският дъжд премина над западните покрайнини на града и спускащият се нощен мрак потъмни зеленината на гъстите черни дъбове, борове и магнолии, простиращи се чак до хоризонта. Тънък лъч синкава светлина, всъщност всичко, което бе останало от деня, се появи за миг между движещите се накъсани облаци и тъмните дървета, сякаш някакво око несъзнателно се бе полуотворило, и то за последен път.

Грейвър изключи чистачките и се загледа как това око се затваря сред финалните пръски на отминаващата буря по предното стъкло. Беше развълнуван и неспокоен, макар че това биха могли да разберат само тези, които добре го познаваха. Той караше бързо по блестящото черно шосе, постепенно извиващо на юг, а гумите на колата му изхвърляха дъждовни пръски на дълги бели струйки назад. Светлините на града бяха започнали да проблясват в неделната привечер.

Дори ако се наложеше само да си го представи, Грейвър никога не би се спрял на Артър Тислър. От всички мъже и жени, работещи при него, Тислър изглеждаше най-незабележителният, най-малко вероятният, с когото би могло да се случи „нещо особено“. Артър Тислър беше типичният невидим човек, а невидимите хора си живееха живота, без да причиняват водовъртежи около себе си; те умираха, без каквито и да е произшествия и съвсем скоро след това за тях започваха да говорят: „Артър Тислър, боже мой, от години не се бях сещал за него“.

Думата „обикновен“ не бе достатъчно описателна за посредствени личности, но Грейвър си помисли, че това неясно прилагателно особено много подходеше за случая с Тислър. Някъде в средата на трийсетте, Тислър бе среден на ръст и тегло. Косата му бе светлокестенява, права, тънка и преждевременно оредяла на темето. Носеше очила, с правоъгълни метални рамки в сивкав цвят и тъмнокафяво пластмасово ръбче в горния им край. Имаше малка брадичка, ситни мигли, непретенциозни вежди, които сякаш молеха за

прошка, задето не са по-внушителни, и дребен, малко изострен нос. Всъщност имаше лесно забравящо се лице. Не след дълго Грейвър навярно трябваше да поглежда негова снимка, за да си припомни как е изглеждал.

Или може би не. Навярно след случилото се тази вечер Грейвър никога нямаше да го забрави.

Той се прехвърли в дясната лента, намали скоростта и пое надолу към изхода за „Харуин“. Вдигна брадичката си, за да опъне малко шията си под възела на вратовръзката и си напомни да премести копчето на яката. То щеше да бъде второто за една седмица и всъщност това потвърждаваше показанията на домашното му кантарче вече от няколко месеца насам. Кое то беше съвсем добре. И без това все си мислеше, че е прекалено слаб. Не познаваше друг мъж на средна възраст, който изобщо да не се интересува какво яде.

„Харуин“ беше дълга улица. Водеше в посока изток-запад от Саутуест Фриуей към Шарпстаун, през добри и не чак толкова добри части на града. От дясната страна улиците започнаха да стават по-рядко населени и постепенно незастроените парцели преминаваха в празни ливади и тъмни, неосветени пространства земя. Железопътните коловози на Съдърн Пасифик Рейлроуд извиваха откъм север, когато наближи надлеза при Сам Хюстън Толуей, а после продължаваха успоредно на „Харуин“, щом в далечината се появиха светлините на летище Андрау Еърпарк.

Зави надясно към Уилкрест, намали скоростта, пресече жп линията и после смъкна страничното стъкло, вглеждайки се в тъмнината отляво, през празните площи към пустия край на самолетната писта. Усети мириса на мокра трева и бурени. Учуди се, че не може веднага да съзре светлините на патрулните коли. Полето изглеждаше съвсем равно. Огледа добре шосето встрани. Пио Тордела му бе дал точни указания. Детективът от Отдела по убийства му обясни да търси тесен черен път веднага щом пресече жп линията. Пътят не бе обозначен, всъщност представляваше само коловози през треволяците.

Тъй като нямаше друга кола по цялото протежение на шосето, той пресече насрещната лента за движение и подкара бавно покрай банкетата, за да може по-лесно да улови с фаровете си някакво прекъсване на равния бордюро от треви. Наистина веднага го откри.

Зави по него и скоро зърна синьо-червените проблясъци от патрулна кола на около стотина ярда в празното пространство, наравно и почти закрыта от високите треви. Явно дъждът не е бил толкова обилен, че да направи коловозите непроходими. Надвесен над волана, той се мъчеше да ги следва, чувайки свистенето на тревите, когато те се превиваха и се влачеха под шасито на колата.

Пътеката се спускаше леко към плитка падина и в този момент изникнаха силуетите на три-четири коли на фона на светлините от града далече зад летището. Когато той наближи, фаровете му уловиха късове боклуци, разпокъсани найлонови торбички и опаковки, заплетени в треволяците, ръждясало парче от нещо като автомобилна броня, проблесна стъкло, някаква избеляла от слънцето щайга, капачки от консервни кутии, заклещени в калта и тревите. Явно тази падинка беше използвана като незаконно сметище, за изхвърляне на всичко ненужно, от което градските жители непрекъснато се освобождаваха, сякаш си сменяха мъртвия слой на кожата.

Колата на Грейвър леко се поклащаше по коловозите, приближавайки мястото, и спря до най-близката патрулна кола. Имаше само две такива, освен колата на детективите без опознавателни знаци, пикапа на криминалния екип и пикапа на следователя по смъртни случаи. И естествено, там беше и другата кола, която трябваше да бъде на Артър Тислър, малък шевролет, модел отпреди няколко години, чиято врата откъм шофьора беше отворена. Колата имаше неопределен тъмен цвят, може би син или зелен, повърхността ѝ бе полющена от слънцето. Макар че стоеше в центъра на вниманието, тя изглеждаше съвсем не забележима, като черна дупка, поглъщаща светлина.

Когато загаси фаровете и излезе от колата, двама униформени полицаи се появиха иззад колата на Тислър, развивайки жълта лента за ограждане на местопроизшествието в доста широк параметър. Пио Тордела, набит и тъмнокос, тръгна към него, газейки през високата и мокра трева, която беше отъпкана около колата на Тислър. Той мина пред фаровете на една от патрулните коли и се приближи до Грейвър.

— Капитане — каза Тордела, щом стигна до него.

Те се ръкуваха и в този първи момент Грейвър усети как меките очи на Тордела го оглеждат преценяващо, преди да се отклонят встрани. Грейвър беше работил шест години в отдел „Убийства“ скоро след като свали униформата, но оттогава в продължение на вече

четиринайсет години беше в Отдела по криминално разузнаване. По-голямата част от кариерата му бе преминала в разузнавателна работа, главно като аналитик, а през последните четири години, и като капитан на отдела. От почти пет години не се бе появявал на местопроизшествие.

Но не това беше причината за неспокойния поглед на Тордела. По-скоро то имаше връзка с работата на Грейвър. Криминалното разузнаване беше особен отдел. Понякога го презираха, понякога му се сърдеха или се бояха от него, но винаги съществуваше известно уважение към него. Грейвър се стараеше да не обръща внимание на всички тези отношения. Той ги разбираше и ги търпеше. Хората, изкарващи прехраната си със събиране на тайни, не можеха да очакват особена сърдечност и топлота от останалите. Грейвър знаеше какво означава загрижения поглед на детектива. Смъртта на един от пазителите на тайни беше от съдбоносно значение, всъщност тя беше нещо безпрецедентно и Тордела просто не знаеше какво ще стане. Ако имаше възможността да избира, той никога не би поел този случай.

— Истинска каша, капитане — колебливо се опита да го предупреди Тордела. Гласът му бе тих и внимателен, с точно произношение. Мустаците му бяха гъсти и скоро щяха да станат рошави. Имаше навик да ги захапва в единия край с долните си зъби.

Грейвър погледна групата коли, блеснали след преминалия дъжд. Миризмата от загрети автомобилни двигатели се смесваше с аромата на влажната трева, фаровете на патрулните коли, косото разположение на всички коли, включително и на неговата, му напомняха на учебен етюд, при който всички елементи на композицията бяха разположени така, че да привличат вниманието на зрителя към центъра на платното: колата с отворената врата, през чийто праг се подаваше вдървено единият крак на Тислър.

— Имал ли е документ за самоличност? — попита Грейвър.

— Да — отвърна Тордела. — Във вътрешния джоб на самото си. — Той извади от своето сако найлонова торбичка с портфейла и полицейската значка на Тислър. От вътрешната страна торбичката беше зацапана с кръв.

За миг Грейвър почувства оптимизъм. Може пък и наистина да е било самоубийство.

— Между другото, имахте късмет — рече Тордела.

Грейвър откъсна поглед от торбичката и се обърна към набития детектив.

— Защо?

— Не бях първият, който излезе — каза Тордела. — Десетина минути преди това обаждане е имало стрелба в един магазин в Кашмиър Гардънс. Продавачът там стрелял по двама типа, които се опитали да го ограбят. Убил единия на място. Ранил другия, който после убил продавача и избягал, стреляйки напосоки, като ранил една жена отвън. В момента се е скрил в някакъв гараж недалече от магазина — заедно със заложник. Предизвика голямо раздвижване. Всички от пресцентъра се втурнаха в онази посока и предполагам, че репортерските коли са или вече там, или са запрашили натам.

Някой остро изруга. Грейвър и Тордела обърнаха погледи към колата на Тислър, където един мъж в цивилни дрехи, може би помощникът на следователя, се отдалечи от отворената врата, тупна с крак и избърса стъпалото си в тревата. После пак изруга.

— Както и да е — рече Тордела, обръщайки се отново към Грейвър, — едва после се обадиха за това. Момчето, което съобщи — той погледна към един от униформените полицаи, — решило, че е вече детектив и казало по радиото, че има случай на „самоубийство“. Струва ми се, ако някой го е чул, това е изглеждало доста скучна перспектива в сравнение с шоуто в Кашмиър. Според мене никой от медиите не знае, че сме дошли тук.

— Да — каза Грейвър, — това е късмет, наистина късмет.

— Той пак погледна колата на Тислър.

— Той беше детектив, нали? — попита Тордела.

— Да.

— По служба ли е бил тази вечер?

— Боже мой, ще ми се да знаех — рече Грейвър.

Тордела кимна. Големите му тъмни очи бяха сериозни и въпреки тревогата придаваха спокоен израз на лицето му. — Към коя секция?

— Организиран престъпления. — Грейвър знаеше как навярно звучи това, загатващо толкова много.

Тордела отново кимна замислено.

— Хората от СВО са тръгнали насам — каза той.

Специалният вътрешен отдел автоматически се занимаваше с всякаква стрелба, свързана с полицейски служители. Този случай

щеше да предизвика инфаркт у Джек Уестрейт.

— И капитан Кац също е тръгнал — добави Тордела. Имаше предвид Хърб Кац, съответният по ранг на Грейвър от отдел „Убийства“. — Лейтенантът беше вече поел към Кашмиър Гардънс — обясни Тордела.

Това нямаше значение, Кац при всички случаи щеше да бъде повикан. А Кац навярно вече се бе обадил на Джек Уестрейт, който като помощник-началник на следователските служби беше шеф както на Грейвър, така и на Кац. Но Уестрейт нямаше да дойде в тъмното буренясало поле. Неговото царство беше в сферата на словесните лабиринти и политиката, а не сред събитията. Разбира се, той щеше да побеснее заради този случай, дори щеше да изпадне в паника, но по съвсем различни причини.

— Какво ти е мнението? — попита най-после Грейвър. Искаше да разбере интуитивната реакция на Тордела, усещането на опитния детектив от мястото на произшествието.

— Е, самият аз скоро пристигнах — подчерта той, поклащайки глава, — но без да зная нещо повече по случая, само като гледам, склонен съм да мисля, че е самоубийство.

Грейвър почувства облекчение, но само за миг. Все пак в този момент беше благодарен и за такъв временен отдих. Известно време двамата мълчаха и гледаха как жената от криминалния екип снима с видеокамера колата отвън и отвътре, от най-различен ъгъл и перспектива. Когато тя свърши, Грейвър усети, че детективът го гледа. Той се обърна към него. Хлътналите очи на Тордела бяха безстрастни, беше захапал мустака си в единия край.

— Добре, да погледнем — каза Грейвър.

Тордела наведе глава и двамата тръгнаха към колата на Тислър. Макар да не бе валяло толкова много, че да се разкаля, бе доста влажно и по обувките на Грейвър се полепи пръст. Тордела го спря зад жълтата лента, опъната пред отворената врата между две колчета, забити в калта.

— Все още търсим нещо ей там — каза той и посочи неопределено от другата страна на лентата.

Осветен от фаровете на патрулната кола, Грейвър виждаше крака на Тислър под волана, стъпалото му стърчеше навън през отворената врата, а тялото му се бе свлякло към пасажерската седалка. Лъчите

осветяваха прозореца до мястото на шофьора и сякаш разпалваха ръждивите пръски върху стъклото, които бяха част от съдържанието в главата на Тислър.

Закопчавайки сакото си, за да не се развява и да не му пречи, Грейвър прекрачи жълтата лента и се приближи до вратата, внимавайки да не тъпче много тревата. Сложи ръцете си в джобовете, стисна зъби и погледна вътре.

При изстрела Тислър е седял зад волана, но сега горната част от тялото му лежеше върху пасажерската седалка, а разбитата му глава бе отчасти потопена в тъмната гъста течност, насъбрала се във вдлъбнатината на седалката. Десният му крак бе извит непохватно под кормилния вал, а левият бе опънат и стърчеше през вратата. Дясната ръка бе метната настрани и висеше над ръба на седалката и под нея на пода лежеше автоматичен пистолет. Имаше страшно много кръв и Грейвър я усещаше, един особен мирис на мухлясало и сладникаво, като нещо старо, което е било държано във влажно мазе. Хрумна му, че тази миризма не се е променила през хилядолетната човешка история и навярно е миришела точно така още от деня, в който Каин за първи път я е подушил.

Тордела посочи вътрешната страна на вратата, към копчето, от което се палеше лампата при отварянето на вратата.

— Той е заклинил с кибритена клечка бутона, за да бъде непрекъснато натиснат — обясни той. — Предполагам, че е поседял известно време, преди да го направи, като не е искал да привлича внимание. — Той махна с ръка към таблото. — Радиото е включено, но звукът е намален докрай. Интересно защо просто не го е изключил.

— А така ли беше отворена вратата?

— Да, точно така. И погледни. — Тордела се надвеси и посочи ръба на отворената врата. — Мисля, че проклетият куршум е нацърбил рамката. Точно затова и търсим в тревата, да намерим гилзата.

— Няма ли нищо?

— Не сме я открили — Тордела сви рамене, захапал мустак, — но още не сме претърсили дрехите му, а и колата.

Той освети с джобното си фенерче вътрешността на колата. Зад пасажерското място висеше закачалка с чифт панталони, опаковани в прозрачен пакет; имаше прикрепено розово етикетче от пералня. На

задната седалка нямаше абсолютно нищо, никакъв боклук, нито разхвърляни вещи или дори забравена обвивка от дъвка.

— Той изглежда е обичал реда, а? — Тордела кимна към задната седалка.

— Така беше — каза Грейвър.

— Някой може да е разчистил. Или, струва ми се, самият той. Нали знаеш, понякога го правят.

Съществуваха доста митове за самоубийците, за това как често внимателно планират смъртта си, за необичайното им педантично поведение, преди да умрат, за странната логика на тяхната лудост. Но Грейвър никога не се впечатляваше от тях. Подобни обобщения не му се струваха особено убедителни, защото според него самоубийците не бяха от някакъв отделен, странен вид, който да се отличава със специфични и точно определени черти. Душевно неуравновесени хора извършваха самоубийства. Интелигентни и съвсем уравновесени хора също се самоубиваха. Самоубиваха се и страхливци, и герои. Ричард Кори се бе самоубил, както и Юда. Също и Сократ. В цялото това разнообразие Грейвър трудно можеше да направи някакви обобщаващи изводи. Той винаги се отнасяше с подозрение към простите тълкуващи формулировки; аксиомите го притесняваха.

Малко самолетче забръмча по пистата към тях и се издигна толкова ниско над главите им, че Грейвър сякаш усети буботенето в гърдите си. Всички вдигнаха глави и погледнаха нагоре, проследявайки го в тъмнината.

— Ами тогава да започваме — рече Тордела, слагайки чифт латексови ръкавици, като ги опъваше над китките. — Предполагам, че нямаш никаква идея за това.

Грейвър поклати глава.

— Нямам и понятие. Неговият групов ръководител е Рей Безъм. По правило той трябва да знае дали Тислър е бил на работа тази вечер, но сега е на почивка, на риболов, някъде до Порт Изабел. Но предполагам, че Дийн Бъртъл би могъл да знае.

— Бъртъл ли?

— Той е аналитикът, който повечето време работи с Тислър.

Тордела пак кимна, старателно избягвайки погледа на Грейвър, докато обтягате ръкавиците по пръстите си.

— Добре. Е, виж какво, прекъсни ни, ако искаш да видиш нещо по-специално или ако имаш въпроси — рече той и хвърли бърз поглед към Грейвър. — Иначе смятам да обработя всичко най-подробно, особено като се има предвид кос е лицето.

Грейвър се обърна и се върна при колата си; встрани от ярките фарове. Пио Тордела беше само първият от цял куп хора, които щяха да надничат над рамото на Грейвър към този случай. Необяснимата смърт на офицер от разузнаването предизвикваше максимално подозрение с минимална надежда за неговото разпръскване. Просто нямаше начин да се избегне непосредственото предположение, че нещо ужасно се е случило в отдела, където тайните бяха основният предмет на дейност.

Облегнат на предния калник, Грейвър ги наблюдаваше как разиграват това, което бе станало съвременен ритуал на американската градска култура. Вечерта се бе поохладила за няколко часа от преминалия дъжд, но сега горещината се завръщаше отново и започна да става задушно. Беше му трудно да разбере дали влагата по тялото му се дължи на невероятната влажност на въздуха или на стичащата се пот. Необичайно дъждовната пролет и ранното начало на лятото бяха породили изобилие от насекоми в буйната, висока трева, от която те излизаха на все по-гъсти рояци, забулвайки ярките фарове на колите и проблясваха като малки искрици.

Партньорът на Тордела изчезна зад тъмната страна на колата на Тислър, докато Тордела се консултираше с помощника на следователя и жената от криминалния екип. Застанал сред блещукащия рояк насекоми, той говореше и жестикулираше с ръце в бледите латексови ръкавици, а фигурата му хвърляше отривисти сенки върху зейналата врата на колата зад него.

Грейвър отново погледна към Тислър, изкривеният му крак пак се мерна осветен сред тъмнината и почти му се стори, че Тислър се бе помръднал и с неудобната поза на тялото си като че ли се съпротивляваше, сякаш в неочаквания ужас на онзи последен миг той бе променил решението си и отчаяно се бореше да не бъде погълнат в черната паст на вечността.

3.

Хърб Кац запали цигара. Беше облечен в анцуг, макар че според Грейвър той надали бе пробягал и петдесет ярда, откакто бе завършил полицейската академия преди повече от двадесет години.

— Какво каза Уестрейт, когато ти му се обади? — попита Грейвър.

Двамата с Кац се бяха облегли пред колата на Грейвър и наблюдаваха как Чарли Брикър и Ходж Питърсън от Специалния вътрешен отдел са се съсредоточили върху колата и нейното съдържание заедно с Тордела и неговия партньор. Светлините от патрулната кола бяха заменени с портативни прожектори на криминалния екип и двама детективи ръсеха колата с прах и събираха отпечатъци.

— Ама че кучи син! — каза Кац, имитирайки острия глас на Уестрейт. — Защо не му се обади?

— Знаех, че ти ще го направиш.

Грейвър стоеше със скръстени ръце. С Кац бяха почти на една възраст и се познаваха още когато работеха заедно в Отдела по убийства. Мургав и красив, Кац беше с гъста черна коса и с такива гени, които щяха да я поддържат черна дълго след като повечето негови връстници навярно биха използвали специални шампоани, с надеждата да запазят останалото от прошарената им коса. Грейвър все си мислеше, че в чертите му има нещо славянско. Кац имаше жена, две дъщери и син. Подобно на сина и дъщерята на Грейвър, сега и трите му деца учеха в колеж.

Кац си имаше също и любовница. Откакто Грейвър го познаваше, около него винаги се навърташе жена, макар че никога не бе чул да се говори за това. Кац беше дискретен и умен. На няколко пъти през последните няколко години Грейвър усещаше, че на Кац страшно му се иска да разбере дали той знае за неговите любовни истории, но Кац никога не направи грешката да се опита по заобиколен начин да открие това. Грейвър доста често се сблъскваше с подобни неща. Когато си работил по-дълго в Отдела по криминално

разузнаване, рано или късно научаваш доста по поведението на хората. Те само могат да се питат колко от тайните им са ти известни. Ония, които са склонни да изпитват гузна съвест, просто те отбягват. Циниците приемат, че знаеш почти всичко и се държат подчертано невъзмутимо. Кац беше циник и не беше от хората, които се оставят да бъдат измъчвани от чувство за вина.

— Той ми каза да се свържа с него веднага щом разбера нещо — рече Кац. — Усетих паниката в гласа му. Мисля, че имаше гости. Жена му вдигна телефона, а когато той се обади, дочувах наоколо доста гласове.

Край колата на Тислър правеха опити да преместят тялото така, че да погледнат под него. Всички се пазеха да не се изцапат с кръв, но крайниците на Тислър се бяха вкочанили в неудобна поза, което правеше задачата им непосилна.

— Ако се окаже убийство — рече Грейвър — Джек ще трябва да се разправя с Лукънс.

Уорд Лукънс беше помощник-началникът, отговарящ за ръководния състав и главният съперник на Уестрейт в управленческата политика, в която постоянно се замесваха десетте помощник-началници. Той постоянно дебнеше Специалния отдел и едно убийство в Разузнавателния отдел щеше да му предостави благоприятна възможност да разследва владенията на Уестрейт в най-покровителствания отдел в цялото ведомство. Това означаваше вътрешна бъркотия, която лесно можеше да се прояви и навън.

— Добре, ами тогава какво, Маркърс? — Кац кимна към окървавената кола пред тях. — Ще те изненада ли, ако е самоубийство?

— Ще ме изненада — съгласи се Грейвър. — А още повече би ме изненадало, ако е убийство — и здравата би ме уплашило.

— Значи той не е работил по нещо, което евентуално е можело да доведе до подобен завършек?

Грейвър поклати глава.

— Всъщност не.

Кац се обърна и погледна Грейвър.

— Ама че ужас — рече той. — Какво ли значи това?

— Не съм го очаквал. Поне не от него или от другите детективи. Може би по-скоро от осведомителите му. Обикновено се смята, че за

осведомителите, за източниците на информация има риск, но не и за самите агенти.

— Дори ако е самоубийство, ще имате доста неприятности, докато убедите някои хора, че няма нищо съмнително.

— Някои хора ли?

— Предполагам, почти всички.

— Да, и на мен така ми се струва.

— Изглежда наистина страшно — рече Кац.

Те наблюдаваха как служителите от моргата заедно с детективите се мъчат да свалят скования труп на Тислър от предната седалка. Заради особената му поза краката и ръцете му се заклещваха по ръбовете на вратата и гърба на седалката, докато го обръщаха и извъртаха, за да го измъкнат от колата.

Когато приключиха и най-после затвориха вратите на пикапа на моргата след трупа на Тислър, четиримата детективи застанаха под светлината на прожекторите зад жълтата лента и смъкнаха латексовите ръкавици. Пръв заговори Чарли Брикър. Беше висок и слаб и когато говореше на Тордела, гледаше надолу към набития детектив. Тордела го слушаше и отначало кимаше, а после поклати глава. Ходж Питърсън добави няколко думи. Тордела сви рамене. След това той като че ли направи някаква забележка, полуобърнат към колата отзад, жестикулирайки над рамото си. Попита за нещо своя партньор и младият мъж поклати глава. Питърсън извади бележник и химикалка и си записа нещо. Тордела се наклони напред и започна да говори на Питърсън, който кимаше и продължаваше да пише. Брикър пхна ръце в джобовете си и поклащайки глава нагоре-надолу, започна да говори така, сякаш изреждаше някакви правила. Всички закимаха в съгласие.

— Май става интересно — рече Кац.

В този момент онези прекъснаха съвещанието си и тръгнаха към тях през рояците насекоми, привлечени от прожекторите.

— И така — Тордела пръв започна да говори, когато четиримата се приближиха, — ние всички сме съгласни, че тук не виждаме нищо нередни. — Този път той се обръщаше към Кац, своя началник, който се бе облегал на калника и пушеше, сякаш наблюдаваше аматьорски баскетболен мач.

— Изглежда, че просто се е застрелял — добави Тордела. — Искам да кажа, това засега показват веществените доказателства. Но

все пак ще трябва да се видят отпечатъците от пръсти, аутопсията и това, което може да открие криминалният екип. Специалният отдел ще иска доста материал.

Чарли Брикър кимна. Всъщност той се числеше към отдел „Наркотици“, но в момента изпълняваше осемнайсетмесечен наряд в СВО, едно задължително въртене по отдели сред полицейските служители. Всички се ужасяваха от този вид наряд, защото работата беше свързана с разследване на колеги офицери, което на никого не се харесваше, а отчасти и защото в Специалния вътрешен отдел не се разрешаваше извънреден труд и това се отразяваше неблагоприятно на месечния доход. Детективите от Специалния отдел често нямаха настроение.

— Мисля, че със случая най-лесно ще се справим — каза Брикър, спирайки поглед на Грейвър, — като получим кратко резюме на разследванията, по които е работил Тислър. И нещо като оценка на рисковия фактор за всяко от тях. Трябва някак си да определим дали има причини от служебен характер.

— Ще видя какво мога да направя — каза Грейвър.

— Смятам да включа това в доклада — рече Брикър, показвайки ясно на Грейвър намерението си да не се остави да бъде подведен, — че съм изискал от тебе такава информация, преди да приключа своята част от разследването.

— Разбирам — каза Грейвър. — Съгласен съм.

Не можеше да обвинява Брикър в педантизъм. Неговият началник щеше да настоява за това. А и Грейвър можеше да си позволи да покаже отстъпчивост. В края на краищата, дали щеше да даде това, което му искаше Брикър, или не, нямаше да се решава единствено от него. Досиетата на Отдела по криминално разузнаване представляваха най-деликатната информация във всяко полицейско управление и хората, имащи достъп до целия архив, се брояха на пръстите на едната ръка.

Разузнавателният отдел в полицията се отличаваше от останалите по една съществена особеност: извършените вече престъпления не представляваха интерес за него. Вместо това, той се занимаваше с превантивна дейност, неговата цел беше да открива криминалните тенденции и да предоставя на специалистите оценки на тези тенденции, събирайки информация за хора и организации, за

които или се знае, или се подозира, че са свързани с криминални действия, или които предвещават, планират, организират или финансират криминални дейности.

Тук ключовата фраза беше „заподозрян“. Това беше началото на безброй неприятности. Подозрението означаваше отговорност, която беше деликатна като нитроглицерин. Тъй като според закона офицерите от разузнаването имаха пълномощия да действат според подозренията си, подразбираше се, че тези техни действия са напълно отговорни. Беше им дадена значителна свобода на действие, когато определяха обекта на „събиране на сведения“. (Терминът „шпиониране“ се смяташе за прекалено груб, макар че според много хора той по-честно характеризираше вътрешната разузнавателна работа.)

Служителите от разузнаването често събираха информация за хора, които на пръв поглед нямаха вид на замесени в криминална дейност. Затова досиетата на разузнаването винаги съдържаха твърдения и слухове, които бяха в процес или на потвърждение, или на отхвърляне. Такава информация наричаха „суров материал“.

Поради тази причина досиетата бяха много деликатни. В действителност всеки разузнавателен отдел работеше в атмосферата на предполагаемо неодобрение. Ако насъбраният суров материал биваше накрая потвърден и последвалата разузнавателна дейност се използваше, за да парира криминалната дейност, тогава тяхната работа се считаше за убедително успешна. Беше оправдала съществуването си.

От друга страна, ако впоследствие суровият материал се окажеше неверен, тогава цялата информация се изчистваше от разузнавателното досие. Но докато тези твърдения се намираха в процес на оценка, на практика. Разузнавателният отдел държеше досие с недостоверна информация за лица или организации, които бяха напълно невинни. В очите на много хора това представляваше явно нарушаване правото на индивида на личен живот и подобно нарушаване едва ли можеше да бъде оправдано с другите успехи на системата.

Точно заради това досиетата на разузнаването се считаха за неприкосновени от служителите, отговарящи за тях. Смяташе се, че суровите данни са нестабилни и позволяват злоупотреби, затова беше

позволен достъп до тях само на онези хора, познаващи и разбиращи условията, при които е била събирана информацията. Обаче тази строго ограничаваща опека върху досиетата на Криминалното разузнаване създаваше един информационен елит, и както става при всяка привилегирована група, към Отдела по криминално разузнаване често имаше неприязън. Самият той беше под непрестанно подозрение от страна на хората извън него.

Маркърс Грейвър бе изградил кариера от събиране на чужди тайни. Още в началото бе научил, че повечето хора представляват сложна смесица от традиционното добро и зло и ако той поискаше да припише едното или другото качество, на която и да е личност, то това би означавало да извърши едно грубо опростяване. Собствената му философия за човешката природа беше изминала целия път до крайните предели на цинизма и обратно, а сега личните му възгледи бяха толкова объркани от разочарования, както и насърчавани от надежди от ония редки, по неминуеми примери на безкористност, че той вече изобщо не притежаваше никаква последователна философия. Струваше му се, че нито една теория или учение не съдържат подходящо обяснение за удивителното поведенческо разнообразие, на което беше способен всеки отделен човек.

Той също така бе разбрал, че ако се занимаваш със събиране на подобна информация за хора, информация, която те ревностно крият, независимо дали по невинни или коварни причини, по-добре е да приемеш факта, че ти самият винаги ще бъдеш изпълнен с подозрения. Само по себе си владението на чужди тайни е донякъде опорочаващо.

Те поговориха още няколко минути, докато пикапът на моргата се скри във високите бурени. Аварийната кола започна да изтегля автомобила на Тислър. Грейвър каза, че ще нареди да уведомят жената на Тислър. Накрая детективите си тръгнаха и хората от криминалния екип се заловиха да прибират оборудването си. Кац запали още една цигара.

— Е, честито, Маркърс, това се случва за първи път — рече той. — Струва ми се, досега офицер от Разузнавателния отдел не е умирал при обстоятелства, налагащи разследване.

— Така е — отвърна Грейвър.

Беше станало съвсем тъмно, с изключение на подскачащите лъчи от фенерчетата на двамата криминални детективи, докато прибираха

последните неща от апаратурата си. Те размениха няколко думи с униформения полицай, който трябваше последен да напусне местопроизшествието, после се качиха в своя пикап и си запробиваха път през високите треви към коловозите, водещи до шосето.

Униформеният полицай тръгна към тях и фенерчето му заигра по стъпканата трева.

— Всичко е наред, можете да вървите — обади се Кац от тъмнината.

— Добре, сър. Само проверявам.

— Да, благодаря — каза Кац.

Лъчът на фенерчето отново заподскача към патрулната кола, вратата се затвори, фаровете светнаха, колата направи завой и също потегли към коловозите.

За момент градът изглеждаше много далечен и съвсем откъснат от тях. Вече нямаше излитащи самолети от летището. Цигарата на Кац присветна силно, после избледня, погълната от обгръщащата ги тъмнина. Грейвър го чакаше да сподели наблюденията си. Знаеше, че Кац е загрижен за нещо, иначе нямаше да остане след другите.

— Знам, че не ти казвам нещо особено — рече Кац, като се прокашля и изплю встрани. — Бог е свидетел, че здраво направляваш Разузнавателния отдел, но на твое място бих си отварял очите на четири за кръстосан огън по този случай. Мисля, че Лукънс няма да остави Уестрейт да се измъкне с обикновено „самоубийство“. Слуховете, че Хъртиг ще се пенсионира, накараха всички шефове да подскочат от крак на крак като малки момченца, на които им се пикае.

Кац обичаше сладките приказки и клюките. Това му беше като втора природа. Готов беше и в ада да отиде, ако сметнеше, че дяволът ще му подшушне нещо пикантно. Всъщност той се задоволяваше с редовни посещения на определени кръчми и с принадлежността си към съответния клуб на здравето, където единственото му физическо упражнение беше да вдига коктейли с водка и доматиен сок, облечен в някой от анцузите си, като доматиеният сок представляваше здравословната храна.

— Уестрейт си е наточил зъбите — продължаваше той. — Но ми се струва, че Лукънс е решил да го отстрани просто от зловна амбиция. Като нищо могат да те пожертват в тази борба, ако им застанеш на пътя.

Грейвър се изправи от калника.

— Мисля, че си прав.

Не му се искаше да води този разговор. Мразеше да обсъжда политиката на отдела. В работата си той трябваше да се съобразява с нея всеки път, щом допуснеше някакво отклонение, но не обичаше да говори за това. Беше без значение какво точно ще каже в разговор на тази тема, но хора като Кац неизбежно щяха да го предадат по-нататък, обикновено с известно изопачаване. Грейвър нямаше нужда от това.

— Съжалявам, че е трябвало да се домъкнеш дотук — каза той.

Кац също се изправи, хвърли цигарата си и я стъпка. Беше свикнал с резкия начин, по който Грейвър приключваше разговорите си. Грейвър беше известен с това, че никога не се отпускате и не клюкарстваше с момчетата.

— Ами Тислър — попита Кац, плюейки пред краката си, беше ли добър детектив?

— Да, всъщност беше — каза Грейвър. Той се поспря. — Надявам се да не е бил по-добър, отколкото съм предполагал.

Помисли си, че Кац няма да разбере това.

4.

Докато Грейвър караше към кръстовището Уест Луп по югозападната магистрала, той смъкна страничното стъкло въпреки горещата и наситена влажност. Дори и да валеше, нямаше да му пречи, искаше да подиша свеж въздух, и то много.

Рано или късно Грейвър трябваше да засвидетелства почитта си към Пеги Тислър. Като началник на отдела, това бе негово задължение. Но се бе срещал само един-два пъти с тази жена, преди три или четири години, и не му се искаше точно той да съобщи ужасната новина за смъртта на мъжа ѝ. Ролята на вестителя по правило се падаше на Дийн Бъртъл.

Дийн Бъртъл навярно познаваше Артър Тислър по-добре от всеки друг. За да протича успешно операцията по „събирането“ на сведения, налагаше се да има тясна връзка между детектива и аналитика. Като аналитик, Бъртъл беше получателят на информацията и се занимаваше с критичното ѝ обмисляне, опитвайки се да открие насоките на криминалните връзки и дейности и предвиждаше пови възможности не само за начина, по който наблюдаваните обекти биха действали, но и за метода, по който прилагането на закона би възпрепятствало престъпленията в най-голяма степен.

Но освен това той играеше важна роля в моделирането на самия процес на събиране. Ако му беше необходима повече информация, за да потвърди или опровергае подозренията си за някои разширяващи се връзки, той се съветваше с детектива. Работейки заедно, често за дълъг период от време, те съставяха програма за дейността си, която и за двамата трябваше да бъде приемлива и реалистична.

По този начин, стъпка по стъпка, те създаваха „досие“ за своя обект, един процес, за който може би бяха необходими години. Това беше едно дългосрочно сътрудничество и то рядко биваше успешно, ако детективът и аналитикът не можеха да установят определена съвместимост. Освен това в същото време всеки детектив и аналитик работеше в тандем с други детективи и аналитици, като понякога се действаше наведнъж по шест или седем обекта. Така се беше случило,

че Тислър и Бъртъл бяха работили заедно върху много обекти и Бъртъл беше опознал доста добре съдържания по характер детектив.

Бъртъл беше пълната физическа противоположност на Тислър: изключително красив и висок, запален хандбалист, обливаше се елегантно, беше с леко къдрава черна коса, малко дълга, но добре оформена, имаше гъста брада, която, макар и добре обръсната сутрин, придаваше на лицето му по-тъмен цвят. И като личност беше пълна противоположност на Тислър. Дийн Бъртъл притежаваше спокойните маниери на уверен в себе си човек. Умееше да говори леко и изразително, справяше се с всяко светско положение. Въпреки че беше общителен по природа и му беше приятно да бъде сред хора, той никога не го демонстрираше. Беше необикновено учтив, по един старомоден начин. В друга епоха биха го нарекли джентълмен.

Имаше само две общи неща с Тислър: и той беше в средата на трийсетте; и с жена си също нямаша деца.

Дийн и Джинет Бъртъл живееха в изискан жилищен комплекс точно до „Удудей“, в района на Хюстънския кълб клуб. Това беше малко повече, отколкото можеше да си позволи един аналитик, но Джинет имаше много хубава служба в международна търговска фирма с център в Хюстън и нейната заплата далеч надвишаваше тази на мъжа ѝ. Джинет Бъртъл подходеше на мъжа си както по физическа привлекателност, така и по интелект, макар че тя беше доста по-сдържана.

Свивайки от „Удудей“, Грейвър премина между каменни колони, обозначаващи входа на комплекса от групички от двуетажни сгради, на които строителите бяха придали подчертано френски оттенък и които бяха разположени доста навътре от улицата зад гъсти, извисяващи се в тъмнината борове.

Той намери съответната глуха алея и паркира до бордюра пред дома на Бъртъл, където за щастие светеше. Заклучи колата и през прясно окосената трева тръгна по извита пътека към ограден със зид двор и желязна врата. Когато я отбори и влезе, той веднага долови аромата на рози, които едва се виждаха от двете страни на пътеката под слабата светлина откъм предните прозорци. Той натисна звънеца и дочу приглушен звук някъде из къщата.

Лампата на входа светна и докато се чудеше дали не е по-добре да помоли Бъртъл да седнат отвън вместо вътре, вратата се отвори и

Джинет застана на прага, в къси светли шорти, които бяха почти скрити от широките краища на туника без ръкави.

— Маркъс — рече тя с учудена усмивка. — Дийн не ми каза, че ще наминеш. — Тя пристъпи навън и го прегърна.

— Извинявай, Джинет — каза Грейвър. Шията ѝ ухаеше леко на парфюм. — Той не знае, че ще дойда... Трябва да го видя само за няколко минути.

В очите ѝ за миг трепна едва забележимо безпокойство, което веднага изчезна. Дори ако мъжете и жените от разужаването казваха на брачните си партньори повече от необходимото за своята работа, половинките им бяха приучени да мълчат. На практика те винаги проявяваха неестествено безразличие.

— Е, влизай — каза тя и отстъпи в антрето. — Седнали сме навън във вътрешния двор. Беше прохладно след дъжда, но вече се затопли. — Тя затвори вратата след него. Ние си пийваме... ти искаш ли нещо?

По време на всички неприятности, свързани с доста нашумялата любовна история на Дор, Джинет Бъртъл проявяваше изключително съчувствие. Той научи, че и покойният ѝ баща бе преживял нещо подобно на времето и тя се отнесе към Грейвър с онова разбиране, до което бе достигнала от собствения си опит. Заради това Грейвър ѝ беше страшно признателен и между тях се появи мълчалива близост, която въпреки дългогодишното им приятелство, дотогава не съществуваше. Тя беше доста по-ниска от Грейвър, с много бяла кожа и къса черна коса. Беше жена, която още от събуждането си сутрин изглежда свежа и невъзмутима.

— Не, нищо не искам — отвърна Грейвър. — Няма да се бавя...

Те тръгнаха през всекидневната към открита и модерна кухня с цвят на слонова кост.

— Дийн се канеше да работи на двора — каза тя, — но дъждът беше оправдание да го отложи.

— Не вярвам да е търсил оправдание — рече Грейвър.

Тя се засмя и прибра кичур коса зад ухото си.

— Така е, не гореше от особен ентузиазъм да работи.

В този момент задната врата на кухнята се отвори и Бъртъл влезе, по джинси и бос, със стара футболна фланела, чиито ръкави бяха навити до лактите. В ръцете си държеше двете им чаши с напитки

и се мъчеше да затвори вратата с пета, когато вдигна поглед и зърна Грейвър.

— Маркърс. — На лицето му за кратко време се сменила няколко изражения — на изненада, недоумение, предчувствие, — преди да се овладее и да се усмихне привидно спокойно. Той се приближи и подаде на Джинет една от чашите. — Какво е станало?

Може би реагира така бързо заради зле прикритата тревога на Грейвър, ала каквото и да бе доловил, направи опит да се покаже невъзмутим, макар и предполагайки, че това навярно не е светска визита.

— Извинявай, че не се обадох предварително — каза Грейвър.

— Няма значение, не се безпокой — рече Бъртъл. — Хайде да седнем тук. — Той махна с питието си към дневната. — Навън беше хладно, но не за дълго. О, да — той посочи чашата, — искаш ли нещо?

— Не, благодаря.

— Джини — обърна се Бъртъл към жена си, — би ли проверила навън дали съм прибрал всичко? Май че забравих някакви бисквити.

Джинет Бъртъл ги остави сами.

Двамата седнаха, Грейвър в едно кресло, а Бъртъл на голям диван, тапициран с коприна. Грейвър се отпусна на меката облегалка, гърбът го наболяваше. Бъртъл седеше надвесен напред, отпи от чашата, после отпусна ръце върху коленете си, хванал небрежно чашата между две длани, без да откъсва поглед от Грейвър.

— Просто не знам как да подхвана — каза Грейвър. — Артър Тислър е мъртъв. Изглежда се е самоубил.

Бъртъл изпусна чашата.

Беше останало съвсем малко питие и то се разля върху кремавия килим заедно с две-три парчета лед.

— По дяволите — рече той, приковах очи в Грейвър. Гласът му беше задавен и ругатнята се отнасяше за известието на Грейвър, а не заради разлятата напитка. Той погледна надолу — беше нещо бистро, джин или водка, после се наведе и вдигна чашата, помъчи се да хване кубчетата лед, накрая успя и ги сложи в чашата. Извади носна кърпа от джоба си, опъна я върху мокротото петно и я притисна, а после остави чашата на ниска масичка. Движеше се бавно, сякаш се боеше да не загуби равновесието. Погледна кърпата между босите си крака.

— Боже мой — каза той. Лицето му бе изопнато.

За момент и двамата не проговориха, докато Бъртъл се вглеждаше в носната си кърпа.

— Бях там тази вечер...

— Там? — прекъсна го Бъртъл, все още с поглед надолу. — Вкъщи ли го е направил?

— Не. Паркирал в едно пусто поле край пистите на летище Андрау. Един патрулен полицай случайно го видял и отишъл да провери.

Бъртъл не помръдваше.

— А как?

— Застрелял се е.

Мълчание.

— В главата ли?

Грейвър кимна. Наблюдаваше внимателно Бъртъл. Двамата бяха добри приятели. Не общуваха чак толкова много извън професионалните си връзки, но помежду си бяха по-близки от останалите си колеги. Грейвър се чувстваше почти като по-голям брат на Бъртъл, който бе десетина години по-млад, такова беше и отношението на Бъртъл към него. Всеки от тях знаеше каква е логиката на мисълта на другия и двамата навярно влагаха себе си в разузнавателната работа повече, отколкото бе здравословно за браковете им. Бяха сродни души и си го знаеха.

— В устата ли?

Беше странно, че иска да го изясни, но понякога любопитството на човек към самоубийството, за това как точно е станало, беше също така неочаквано, както и самият акт.

— През дясното слепоочие, Дийн. Използвал е собствения си пистолет.

Погледът на Бъртъл беше все още прикован в носната кърпа.

— Самоубийство — промълви той.

Грейвър долови потиснатия тон в гласа на Бъртъл и му се стори необичайно прекаленото внимание към носната кърпа между краката му. Забеляза, че Бъртъл е пребледнял и като че ли му се гадеше.

— Е, поне така изглежда. Това все още е неофициално. Нямаше бележка, във всеки случай не около него.

За няколко минути Грейвър предаде на Бъртъл как са се разбили събитията тази вечер, как точно всичко се беше случило. Когато

свърши, Бъртъл вдигна поглед.

— Ами Пеги?

— Тя още не знае — каза Грейвър. Той се поколеба. — Неприятно ми е да те помоля за това, Дийн, но ще съм ти признателен, ако ти ѝ го събщиш.

— Боже мой — рече Бъртъл. Той се наведе, вдигна носната си кърпа и я метна на масата до чашата си. — Разбира се — прибави той, като се отпусна на дивана. — Да, разбира се. Нямам нищо против. Би трябвало аз да го направя. Знам. — Той погледна Грейвър. — Нещо друго? Това ли е всичко, което ти е известно?

— За съжаление да.

Бъртъл недоверчиво се намръщи, но тъй като Грейвър не каза нищо повече, отклони поглед.

— Защо, по дяволите, го е направил?

— Надявах се ти да ми подскажеш нещо — рече Грейвър.

Бъртъл го стрелна с очи. Като че ли изглеждаше слисан.

— Ти навярно го познаваше по-добре от всеки друг — му напомни Грейвър.

— Виж какво, аз не... аз просто... — Той млъкна и после, както чудесно умееше, събра мислите си. — Добре — каза той, опъна ръце с дланите нагоре, за да се успокои и започна отново. — Та ние не бяхме чак толкова близки, Маркърс... — Той се замисли, загледан втренчено някъде край Грейвър, навън към тъмнината зад прозорците, поклащайки бавно глава.

— Боже мои, не знам... дали е нещо семейно — започна той. — Не мога да си представя да е имало нещо в дома им, между него и Пеги, което да го е тормозило... дотолкова... нали разбираш, че да стигне дотам. Честно казано, не виждам. Бракът им беше... просто не знам... — Той се прокашля. — Би се сторил скучен за някои хора. Арт не беше... не изневеряваше. Дори не се шляеше с мъжки компании. Не е и оставял задълго Пеги сама заради някакъв спорт. Ходеше на работа и се прибираще вкъщи. Почти винаги бяха заедно.

— Нямаха никакви разногласия, или поне не сериозни. Арт нямаше нищо против да ходи на котешките изложби на Пеги и да ѝ помага с глупости от този род. Всъщност това бяха основните им „светски занимания“, нейните котешки изложби.

Той млъкна и мислите му се отклониха за момент, после поклати глава.

— Просто не виждам за какво е могъл да се самоубие. Не е имало нито любовници, нито някакъв шантав секс или разочарования. — Опита се да го обясни. — Имам предвид... че никога не съм виждал признаци за подобни истории. Нали разбираш, Арт и Пеги... не са проявявали нищо от този род. Нямаше никакви крайности, нямаше опасност, за каквото и да е при тях двамата да излезе от контрол.

Той облегна главата си назад и я завъртя, за да облекчи напрежението във врата си. Поизправи се.

— Ами семействата им? — попита Грейвър. — Имало ли е някакви усложнения там? Парични проблеми или дългове?

— Семейни грижи ли — рече Бъртъл. — Бащата на Арт е починал преди пет или шест години. Майка му живее в Далас, в пансион за стари хора, близо до единствената му сестра. Никога не е изразявал някаква загриженост за тях. Мисля, че родителите на Пеги живеят в Корпъс Кристи. Всъщност нищо не зная за тях.

— Що се отнася до парични проблеми, боже мой — Бъртъл леко се усмихна — Арт е „финансово консервативен“. Съмнявам се дали изобщо знаеше какво означава думата прахосник. Не можеше и да си представи, че може да живее не според средствата си. Един от малкото хора в Съединените щати, плащащи за всичко в брой. Май че единствените пари, които те дължат; са за къщата... — Той се поспря. — В действителност, боже мой, според мен Тислър би трябвало да е последният човек в света да се самоубие, дори само защото така ще лиши Пеги от застраховката. Той си плащаше вноските от години... пари за черни дни... така го разбираше. Би сметнал подобно нещо за страшно глупаво. Искам да кажа, че ако е имал право на избор, веднага би отхвърлил това. Чисто и просто не би го възприел като... практично.

— Значи мислиш, че не се е самоубил?

Бъртъл вдигна поглед.

— Не, изобщо нямах предвид това. Нищо такова не намеквам... — Той се спря и погледна втренчено Грейвър, който мълчеше. — Трябва да се заемем с неговите разследвания, така ли?

— Независимо какво открие отдел „Убийства“, ще се наложи да направим проверка за наше собствено удовлетворение — каза Грейвър.

— Трябва да се уверим, че няма никаква връзка, знаеш го.

Бъртъл преглътна и кимна.

— Разбира се... зная.

— Той не прикриваше ли нещо? — попита Грейвър.

Беше напълно резонен въпрос и това на Бъртъл му бе известно. Служителите от разузнаването не бяха по-различни от останалите хора, когато понякога им се налагаше да направят подобна преценка. Макар че всяка разузнавателна организация използваше обстойна документираща система, за да отчита — и да докаже — своята дейност, както и да контролира здраво своите детективи, не съществуваше метод, предвиждащ пропуските. Поради какви ли не причини имаше случаи, когато детективите не влагаха всичко в камарите от доклади, в които трябваше да регистрират всеки проучван от тях обект. Добрият детектив си имаше свой строго личен периметър. Той никога не казваше докрай всичко, което знае, дори на своите преки началници, разчитащи на неговата почтеност. Всеки добър старши офицер знаеше това, както и че нищо не може да направи по този въпрос. В техния занаят тайните бяха разменната монета и детективите си имаха по някоя и друга тайна настрана — за всеки случай.

В края на краищата обаче човек трябваше да вярва, че системата работи просто защото беше система. Трябваше да вярваш, че твоите агенти няма да задържат информация в уцърб на операцията или отдела, или пък на идеалите, присъщи на професията. Най-после, както и при други неща, въпросът се свеждаше до доверието. Грейвър прекрасно разбираше тази ирония. От опит знаеше, че хората, на които един офицер от разузнаването би имал доверие в даден момент както в занаята, така и извън него, се брояха на пръстите на едната ръка.

— Наистина — рече Бъртъл — ти го познаваше достатъчно добре и знаещ, че той не говореше много. Ако е задържал нещо значително, не ми е подсказвал за това. Операция Селдън го беше погълнала изцяло. Ставаше все по-трудно, но просто не виждам как тя би могла да има дори далечна връзка с нещо от този род.

— Боже мой, Дийн. Значи не смяташ, че комбинацията между изхвърлянето на токсични отпадъци и трафика на наркотици съдържа потенциална опасност?

— Разбира се, да, но моето мнение е, че Арт не беше чак толкова навлязъл в това. Всъщност доникъде не беше стигнал. Виждаш си неговите доклади за контактите му. Той едва започваше с оня информатор. Въпросният тип имаше големи възможности, но Арт трябваше да се спуска от работа, за да го разработи. Но пък не знаеше чак толкова много, за да бъде убит.

— Според това, което ти знаеш.

— Е, да — празна Бъртъл, — според това, което знам.

— Той не работеше ли по нещо друго, потенциално опасно?

Бъртъл поклати глава и се втренчи към нощта отвъд прозорците.

— Останалите три обекта, по които работеше... — Гласът му постепенно заглъхна и като че ли отново мисълта му се отклони в друга посока. За момент и двамата не казаха нищо. После Бъртъл продължи, а погледът му все още бе насочен навън: — Според мен бяха просто безполезни. — Той премести погледа си върху Грейвър. — Не знам — рече той. Изразяваше по-скоро озадаченост, отколкото неведение.

Грейвър гледаше внимателно Бъртъл. Очакваше той да се шокира, да стане сериозен, дори зашеметен от новината за смъртта на Тислър, но не предполагаше, че ще бъде развълнуван именно така, че ще бъде толкова... обезпокоен.

— Е, добре — рече Грейвър. Беше чул достатъчно. Може би Бъртъл щеше да погледне на това по друг начин на следващата сутрин. — Виж какво, може би аз самият трябва да отида, за да съобщя на Пеги. Или пък да дойда с тебе...

— Не, не се безпокой — каза Бъртъл и поклати глава. — Редно е наистина аз да го направя. Аз и Джини. — Той погледна чашата си, сякаш очакваше, че е останало нещо за пиене. Вдигна очи към Грейвър.

— Утре трябваше да е първият ден от отпуската ми — рече той. — Май ще трябва да я отложя.

Грейвър беше забравил.

— Имаше ли намерение да заминаваш?

— Не през първата седмица. Джини не успя да се освободи. Но щяхме да пътуваме през втората седмица.

— Може би всичко ще се изясни за два-три дни.

— Ами Безъм? Невъзможно е да го открием сега, нали?

— Така е, но той трябвало да се прибере в града утре късно следобед, макар че е в отпуска още една седмица.

— Това страшно ще го слия.

— Ще се опитам да се свържа с него, веднага щом се върне.

— Ами Уестрейт?

— Не съм говорил с него — каза Грейвър.

— Ще бъде бесен.

— Вероятно.

Грейвър не беше изненадан от въпроса. Джек Уестрейт упражняваше такъв натиск върху отдела, че всеки път, щом се случеше нещо по-необичайно, винаги, когато имаше административни или бюджетни промени, или пък някое разследване станеше „деликатно“, всички се чудеха как ще реагира Джек Уестрейт. Никой изобщо не се надяваше, че той е готов да пострада заради тях. В това отношение Уестрейт беше последователен; винаги поставяше на първо място себе си и личните си интереси. Всеки път, щом имаше някакво, дори малко вълнение, първата му мисъл беше как то ще засегне собствената му лодчица. Егоцентричният отчаян акт на Артър Тислър щеше да представлява невероятно раздражение за собствените му егоцентрични интереси.

Грейвър гледеше как Бъртъл разсеяно навива часовника си. Беше хубав ръчен часовник, от класическия тип, без батерия. Трябваше редовно да се навива. Грейвър предположи, че дори не е херметически. Бъртъл повъртя несъзнателно кожената каишка с позлатена закопчалка. В работата си те не се сблъскваха често със смъртта. Всъщност рядко можеха да видят каква е реакцията на хората при срещата им с нея.

5.

Когато излезе навън и тръгна обратно по извития тротоар към колата си, стори му се, че нощният въздух бе станал още по-тежък. Грейвър запали колата и когато включи фаровете, погледна към къщата на Бъртъл. Между правите силуети на боровете не се виждаше почти нищо, освен проблясването на осветените прозорци в задушната тъмнина.

Потегли и излезе от глухата алея. Бъртъл бе реагирал, мислеше си той, горе-долу както бе очаквал. И все пак не съвсем. Макар Бъртъл наистина да бе шокиран от новината за смъртта на Тислър, особено от това, че е било самоубийство, неговата реакция сякаш някак си надхвърляше смисъла на тази зловеща новина. Не че се бе държал неуместно или изкуствено, или че е реагирал прекалено емоционално. Бъртъл не бе склонен към мелодрама. Просто неговата реакция бе по-сложна, сякаш новината имаше и друго измерение и той като че ли подразбираше нещо повече, отколкото съобщеното му от Грейвър. Грейвър не се съмняваше в това, което виждаше. Просто бе видял повече, отколкото очакваше.

А може би начинът, по който Грейвър възприемаше видяното, хвърляше светлина по-скоро върху самия него, отколкото върху Бъртъл. Навярно фактът, че според Грейвър реакцията на Бъртъл е... по-силна от очакваната, бе показал, че самият Грейвър чувства толкова малко. Или поне така би се изразила Дор. Според нея Грейвър беше „емоционален инвалид“. Някой друг вероятно би казал, че той е твърде аналитичен или сдържан. Но Дор беше казала „емоционален инвалид“ и тази характеристика го беше засегнала дълбоко. Всъщност Грейвър си спомни колко се беше наскърбил тогава. Понякога тези думи отново пробягваха в съзнанието му. След това Грейвър дълго време умуваше над емоционалното си състояние и съжеляваше, че Дор остави тези думи като своя прощален удар, след като вече беше подала молба за развод и почти не общуваха помежду си. Съжеляваше, че не са си поговорили с нея по този въпрос преди още чувствата, свързали ги някога, да притъпелят и се прекършат. Но сега бе твърде късно и той

остана да си блъска главата в самота над тази сурова характеристика. Може би такава е било и намерението на Дор — да остави трънчето след ужилваното и една незарастваща, напомняща рана.

Може би все пак реакцията на Бъртъл не беше чак толкова особена. Как всъщност трябваше да реагира? Дали Грейвър би могъл да опише по-адекватно поведение? Как трябваше да се държи човек, ако неочаквано се сблъска с подобен, ужасен акт, станал сякаш извън границите на правдоподобното? Самоубийството на Тислър влизаше в противоречие с всичко, което знаеха за него, и може би точно това отклонение от предполагаемото поведение беше предизвикало също толкова неочаквана реакция от страна на Бъртъл.

13 края на краищата, всяко нещо притежава естествена структура, мислеше си Грейвър, съществуват граници на поведение, произтичащи от съответното общество и мястото на човека в него. Има едно натрупване от очаквания, които след време стават неотменима част от живота ни. Предполага се, че ще продължим да се държим така, както винаги сме се държали, че нашите личности са вече установени, че са една неизбежна амалгама от целия ни жизнен опит от раждането до настоящия момент. Ако някой се отклони от поведението, което сме свикнали да очакваме от него, това ни изненадва и затова го помним много по-ясно, отколкото при предсказуеми постъпки.

Но на Грейвър му хрумна, че ако чрез самоубийството си кроткият и незабележителен Артър Тислър бе надхвърлил параметрите на поведението, което останалите очакваха от него, то навярно го бе направил със съвсем ясно съзнание. Може би е гледал на своя последен час като на едно откровение, като на вид освобождение. Може да е било акт на протест срещу трийсет и петте години на покорство и предсказуемост. Постъпвайки противно на очакванията на другите, той навярно за първи път в съществуването си е проникнал в една безпределна свобода, макар че за това е трябвало да сложи край на живота си.

* * *

Старата тухлена къща в колониален стил и украса от светло дърво беше разположена навътре зад желязна ограда с лилиеподобни, отдавна ръждясали ажурни по края. Оградата, моравата и къщата бяха засенчени от трето поколение дъбове, надвесени над имота като безмълвни стари лелки, чието задължение беше да наблюдават появяването и заминаването на потомствата и може би да си шепнат за тях, когато морският бриз, прокраднал се откъм Мексиканския залив, раздвижваше едрите им, тежки клони.

Грейвър веднага силно се привърза към старата къща, която бе купил от възрастен лекар, бездетен вдовец. Старецът, постъпващ с практичната храброст и логика на човек на науката, се реши да продаде къщата, където бе живял през целия си разумен живот и се настани в частен пансион, докато все още разбираше какво върши и защо го върши.

Къщата винаги бе изглеждала напълно подходяща за тях, дори когато близнаците навлязоха в юношеството и навсякъде гъмжеше от техни приятели, а миризмите от готвеното на Дор проникваха в големите стаи. Години наред той и близнаците косяха голямата моравата и чистеха басейна, които в знойните летни дни се оживяваха от компании, дошли да поплуват и да похапнат на открито. Дор обичаше жилището толкова, колкото и той и по-голямата част от съвместните им осемнайсет години бяха изпълнени с хубави преживявания и спомени. В по-голямата си част. После, преди няколко години, след като близнаците отидоха да учат в колеж, в ябълката се появи червей. Като че ли всички дребни несъответствия, които той и Дор бяха успявали да потискат заради семейното благополучие, започнаха да нарастват до непреодолими разногласия. Накрая нищо не се получи и той остана сам с къщата, един вид утеха, след като бе загубил всичко останало. А сега близнаците завършваха аспирантура, далече един от друг, сгодени вече и двамата, и всъщност той остана съвсем сам.

Паркира на чакълестата алея, заключи колата и тръгна към портала. Беше забравил да остави запалена лампата на входа, затова пипнешком потърси ключалката и най-после отвори. Запали външната лампа и залости вратата. Свали сакото си и тръгна нагоре по стълбите.

Захвърли сакото върху неоправеното легло и седна да събуе обувките си. Съблече се и закачи дрехите в своя гардероб, срещу този на Дор, чиято врата държеше винаги затворена. Отиде в банята, свали

долните си дрехи и ги метна в коша за пране. Взе банските си гащета от закачалката до кабината на душа и ги обу, избягвайки да се поглежда в огледалото. Грабна хавлия заедно с очилата за плуване и хронометъра, излезе от банята, свали часовника си и го остави на леглото. Слезе долу и запалвайки лампите, остави ги да светят, когато излезе през кухненската врата към задния двор.

Басейнът беше обикновен, правоъгълен и достатъчно голям, за да се плуват определени дистанции. Грейвър не запали лампите в басейна или на двора, но въпреки това виждаше циферблата на хронометъра в светлината откъм къщата. Лятната нощ обгърна като топъл лъх голата му кожа, когато вървеше към басейна. Пусна хавлията си и седна на ръба, с крака във водата, докато нагласи очилата. После се потопи във водата, която се бе поохладила от неотдавнашния дъжд. Обикновено беше топла като чай, след като цял ден се бе нагривала от слънцето.

Той поплува четиридесет минути в тъмнината, от равномерните му движения вълничките преливаха в страничните улеи и тихият, глух плясък се носеше през тревата до живия плет от орлови нокти и жасмин. Беше правил това толкова пъти, че можеше почти безпогрешно да си засече времето. Тази вечер той се понапрегна малко повече, прибави още десет минути към обичайния половин час, а и засили темпото. Когато накрая свърши, едва си поемаше дъх и трябваше да се подържи малко за ръба, преди да събере сили да излезе от басейна.

На горния етаж облече всекидневни панталони и стара риза, обу чифт леки обувки и слезе в кухнята. Беше твърде късно за готвене, но и в хладилника нищо не го привличаше. Изпитващ досада от перспективата да се храни, макар че винаги изгладняваше след плуването, той си сипа паница с полуготова закуска, нарязана тънки резенчета праскови отгоре, добави мляко и седна на кухненската маса да яде.

Не знаеше как да се отърве от мислите си. Искаше за малко да забрави за Артър Тислър и се опита да заличи всичко от съзнанието си. Беше безполезно. Възприемаше света предимно чрез западната култура и не му беше лесно да постигне празното съзнание. Неговите медитации клоняха по-скоро към пищния стил на барока.

След като изяде всичко, уморено се изправи, занесе празната купичка до мивката, изплакна я и я пхна заедно с лъжицата в миялната машина. Извади чаша от шкафа, наля си вода от крана и я изпи, поглеждайки към задния двор. Виждаше басейна и на няколко ярда от него силуетите на сагови палми, а по-нататък се мерзелееха долните клони на дъбовете, от които висяха увивни растения като тъжни гирлянди, които той намираще за мрачни дори в по-добрите дни, а сега му се струваха болезнено печални.

Тогава чу звънеца на входната врата.

Инстинктивно погледна часовника си; беше почти дванайсет часа. Остави чашата върху шкафа, грабна кърпата за ръце и се избърса, докато вървеше по коридора към входа. В антрето лампата бе изгасена, но на верандата все още светеше и той видя начупената сянка на мъж през прозорчетата на вратата. Не можа веднага да познае този причудлив силует. Метна кърпата през рамо, махна резето и отвори вратата.

6.

Джек Уестрейт беше застанал пред него, пъхнал ръце в джобовете си, в измачкан тъмен копринен костюм, с развързана вратовръзка и разкопчана яка. Беше няколко инча по-нисък от Грейвър и фигурата му напомняше на яка крепостна стена. Беше определено дебел, а масивността му внушаваше силна агресивност. Нямаше абсолютно нищо деликатно около Джек Уестрейт както във външността, така и в държането му.

— Да поговорим — каза само той, като стисна здраво и решително устни.

Уестрейт беше като заядливо куче; той винаги се стремеше да обърне в своя полза правилата на боя с незабавно предизвикателство още при първия сблъсък. Но сега беше твърде късно за предизвикателства, а и на Грейвър съвсем не му беше до съчувствие към затрудненото положение на Уестрейт. Затова той не помръдна и нищо не каза, само се поколеба достатъчно дълго, за да се почувства Уестрейт малко по-неуверен, а после бавно отстъпи назад и широко отвори вратата.

— Заповядай — рече той.

Уестрейт веднага влезе в антрето, внасяйки със себе си познатия тежък мирис на одеколон и дим от пури. Насочи се надясно, където видя запалени лампи и влезе в дневната.

— Седни, където ти хареса — каза Грейвър.

Уестрейт подмина дивана и се настани в дълбоко зелено кожено кресло до маса с малка ориенталска лампа. Грейвър седна на обичайния си стол за четене край старото махагоново бюро и остави кърпата за ръце върху една стойка за списания.

— Преди малко говорих с Кац — веднага започна Уестрейт. — След като вие двамата сте напуснали местопроизшествието там.

Той седеше, надвесен напред, с подпрени на коленете ръце. Черната му коса беше пооредяла, но той я поддържаше по военному къса въпреки оплешивяването. Понякога на човек му се струваше, че се е опитвал да я срещне, но най-често тя си стоеше там, без каквато и

да е посока, освен перчема, по който той прекарваше от време на време черно гребенче от вътрешния джоб на самото си. Подобно на Бъртъл, брадата му беше толкова гъста, че винаги потъмняваше опънатата кожа на кръглото му лице и сякаш полепваше като въглищен прах в цепката на войнствената му квадратна брадичка.

Грейвър не отвърна нищо. Той кръстоса крака и зачака.

— Хърб каза, че според тях е самоубийство.

— Това е само...

— Да, знам, предварително е. Все пак не е абсолютно сигурно убийство.

— Не е.

Уестрейт размърда нервно пълните си, тесни рамене и самото му се нагъна зад късия му врат. Той винаги се обличаше в скъпи, ушити по поръчка костюми, смес от коприна и лен, подходящи за влажния крайбрежен климат, но ги носеше съвсем небрежно, като че ли не съзнаваше тяхната цена, въргаляйки се в своите хиляда доларови костюми, сякаш бяха анцузите на Кац. На Грейвър донякъде му харесваше тази прахосническа наклонност, макар да не можеше да си обясни защо. Май че това беше единственото нещо, което понасяше в този човек.

— Добре. Значи така. Не съм и очаквал, разбира се, ти да споделиш с тях, ако си имал някакви основания да мислиш другояче. Как смяташ?

— Нищо не знам, Джек. Не възразявам срещу мнението им, защото нямам ни най-малка представа защо този човек е мъртъв.

— Без майтап. — Лицето на Уестрейт беше неподвижно. Опитваше се да долови неискреност в отговора на Грейвър, чудейки се дали Грейвър не крие нещо от него. Подозренията му бяха вечни и безкрайни. Сякаш Уестрейт още от утробата си четеше Макиавели и подозираше дори родния си баща, че е рогоносец.

— Без майтап — рече Грейвър. — А и разговарях с Дийн Бъртъл преди малко. Ако то е свързано с работата на Тислър, независимо дали е самоубийство или убийство, Бъртъл също няма никаква представа за това.

— О, господи! — Уестрейт изглеждаше искрено изненадан. — Това поне е добре. Малко облекчение. — Беше очаквал най-лошото. В работата си той беше нещо като хипохондрик. Странно обаче, Грейвър

имаше тревожното чувство, че Уестрейт с право се тревожи, макар да не го каза.

— Но утре сутринта веднага ще започнем да преглеждаме неговите разследвания...

— Да, чудесно, това е хубаво — прекъсна го Уестрейт. — Искан да пооправим тая работа с теб. Пригответи ми информационен бюлетин, изобщо да предам на Хъртиг нещо, потвърждаващо, че разузнавателният архив по никакъв начин не е бил компрометиран от този гаф.

Гаф ли? Боже мой.

— Сега най-важното е — рече Уестрейт, свивайки решително устни — да не изгървем нещата от контрол. Залови се здраво с това, не го изпускай, гледай да не стане голям въпрос. — Той размаха рязко дебелия си ръка между масивните си колене.

Грейвър нищо не отвърна. Уестрейт бе винаги така загрижен да прикрива собствения си задник, че никакви аргументи не бяха в състояние да проникнат в късогледия му егоизъм. Несъмнено беше схватлив играч, но му липсваше умение да види цялостната картина, щом тя излезеше отвъд границите на неговата личност. Това беше типичен съвременен недостатък, тази неспособност да мислиш от такава гледна точка, която лично да не те засяга, и в това отношение Уестрейт си беше продукт на епохата. Собствената му кариера беше най-значителното понятие в интелектуалното му съдържание и всичко, засягащо тази кариера, беше от изключителна важност в живота му. Той беше един кух човек. И навярно щеше да осъществи всичките си амбиции.

Грейвър погледна встрани, към пода в коридора, непосредствено зад двойните врати. Една-единствена лампа хвърляше светлина по лакирания дървен под подобно на лунна пътека по водна повърхност. В държането на Уестрейт имаше нещо повече от израз на отчаяние и това правеше Грейвър предпазлив. Съмняващ се и предпазлив. Той се пресегна към бюрото и взе бележник заедно с една стара зелена автоматична писалка. Развинти капачката и започна да пише нещо върху листа, всъщност само драскулки, но Уестрейт не можеше да види какво. Драскаше, без да бърза, и тук-там подчертаваше.

— Нека да обсъдим по-лошия вариант — вдигна глава Грейвър. — Как ще действаш, ако е убийство?

При този въпрос лицето на Уестрейт се помрачи. Явно го беше обмислял.

— Никой няма да има достъп до архива — каза той. — Никой без моето писмено и устно съгласие.

Уестрейт не беше никак глупав и прост въпреки шмекерския му и брутален маниер. Този човек можеше нещо да разиграва политика от позиция на силата. Ето защо и беше тук в момента. Вътрешните интриги за него бяха като втора природа. Но макар Грейвър да не го обичаше, почувства солидарност към положението на Уестрейт. Налагаше се да вземе някои решения, за които нямаше прецеденти, а това беше мъчителна ситуация за един бюрократ. Смъртта на Тислър щеше да наложи криминално разследване и естествено, случаите, с които е бил свързан, щяха да бъдат в центъра на разследването. И именно в това се състоеше проблемът.

Уестрейт трябваше да мисли не само как най-добре да защити целокупността на разузнавателния архив, но имаше и допълнително безпокойство. Като помощник-началник на следователските служби, той отговаряше не само за Разузнавателния отдел, но също и за отделите по убийства, наркотици, кражби на коли и лабораторията по криминалистика. Смъртта на Тислър поставяше в незавидното положение неговата лява ръка (отдел „Убийства“) да разследва дясната му ръка (Разузнавателния отдел), и тази ситуация ставаше още по-сложна, поради факта че неговата дясна ръка беше най-секретният отдел в цялото ведомство и никога не отваряше архивите си *на никого*.

Затова Грейвър зададе следващия деликатен въпрос:

— Ами Специалния вътрешен отдел?

Уестрейт поклати бавно и изразително глава.

— С това аз ще се разправам. Вече говорих с Хъртиг, преди да дойда тук.

Не беше изненадващо.

— Ще се опиташ ли да ги възпреш?

— Ще го направя, по дяволите — отсече рязко Уестрейт и очите му войнствено блеснаха, сякаш самият Грейвър го беше предизвикал. — Та кой иска да се повтори оная гадост от седемдесетте. Няма да допусна подобно нещо, докато съм на този пост.

— Тогава ситуацията е била съвсем различна, Джек. Използвали са архива на Разузнавателния отдел, за да съставят досиета на

политически врагове. Било е глупост. Трябвало е да предвидят, че ще им конфискуват материалите. Сами са си били виновни.

— Може и така да е — рече Уестрейт. Но Лукънс ще трябва да се покатери през трупа ми, за да се добере до този архив.

Грейвър завинти капачката на писалката си.

— Това може да се окаже опърничава позиция — каза той.

Уестрейт го изгледа.

— Какво? — Уестрейт проточи врат при това загатнато възражение.

— Е, хайде, Джек. Смъртта на един офицер от разузнаването усложнява проблема с поверителността рече Грейвър — Ние не можем напълно да откажем проучването на веществени доказателства. Мисля, че бихме могли да обсъдим някакво редактиране на това, което ще видят, но не знам как ще успеем да им откажем какъвто и да е достъп до материалите.

— Ако Тордела установи, че е самоубийство, чудесно, това ще бъде най-доброто — уклончиво каза Уестрейт. — Няма да има официално разследване. Аз ще се справя с административната буря... а твоята задача остава Артър Тислър. — Той насочи двата показалеца на сплетените си ръце към Грейвър. — Ако някой ти подхвърли въпрос за този човек, искам да си в състояние да отговориш със съответната документация, ако я има. Не искам никой да знае каквото и да е за Артър Тислър, което ти вече да не знаеш.

Уестрейт все още седеше надвесен напред, с подпрени ръце на коленете, а раменете на костюма му бяха свити и намачкани, като едно материално отражение на емоционалната му обърканост — и решителност. Осветлението в дневната не беше много добро, но Грейвър ясно виждаше как влагата блести по горната войнствена устна на Уестрейт. Много неща бяха заложени на карта, доста кариери, както и цялостната психика поне на един човек. Изглежда, Уестрейт беше убеден или си знаеше, че ще избухне скандал. Той като че ли започваше да се настройва към обсадно мислене и загрижеността му надхвърляше обичайното разумно предвиждане на събитията.

— Защо дойде при мен така изведнъж? — попита Грейвър след малко. — Можеше да ми кажеш всичко това сутринта.

— Е, добре — каза Уестрейт. — Съгласен съм. — Той преплете пръстите на ръцете си и ги стисна до побеляване. — Имахме късмет

покрай ония говеда, които са се стреляли в Кашмиър Гардънс. Просто невероятен шанс. Искам да го задържа. — Той вдигна пръст и бавно го размаха. — Посветените ще знаят, че ние навярно разследваме случая. Но това, което искам да избегна, е подозрението, че тук става нещо особено. Страшно се надявам — дори се моля — да откриеш, че Тислър е бил затънал до гуша в дългове заради комар или че е бил прикрит педераст, или че е бил педофил и е примамвал половината от четиригодишните хлапета в Харис Каунти. Но последното нещо, което искам да откроя, с, че е търгувал с разузнавателните досиета. Искан ми се прегрешението му да е нещо *лично*, а не професионално.

Сега Уестрейт беше на ръба на креслото, с войнствено изпъчени корем и лице, готов за атака.

— Точно в това е въпросът — каза той. — Не искам да оставяме впечатлението, че се боим да не би то да се окаже професионално. Не искам никой да види, че влизам в твоя офис и не искам никой да види, че ти влизаш при мене. Отсега нататък ще се свързваме само по *безопасен* телефон. Или пък можем да се срещаме ето така, на четири очи, на място, където знаем, че няма да ни видят. Не ми се ще персоналът, твоят или моят, да гледа как ние двамата се съвещаваме. Не искам никакви клюки, никакво изтичане на информация. Може някоя малка секси секретарка или някоя заваяна архиварка да зърне нещо и да го разпространи. Не искам да подхранваме фабриката за слухове. Това ясно го заявих вече и на Кац.

Грейвър си представи как Уестрейт е отрупвал с любезности Кац и не го е оставил на мира, за да бъде избегнато това. Явно доста се е постарал. Грейвър не можеше да определи дали параноята на Уестрейт беше един обикновен театър или той криеше нещо, за което Грейвър би трябвало да се досети. Но всъщност, ако Уестрейт се опитваше да го заблуди заради някоя от безкрайните му скрити играчки, просто нямаше начин Грейвър да разбере това. Във всеки случай — не на този етап.

Уестрейт се изправи.

— Трябва да тръгвам — каза той. — Виж какво, Грейвър, искам здраво да се заемеш с това. В случай че има някакви съмнения, въпроси, нещо нередно или особено, веднага се свържи с мен. — Той опули широко очи. — Разбра ли?

— Струва ми се, да — отвърна Грейвър.

Уестрейт енергично кимна с глава, сякаш искаше да каже — значи се договорихме и толкоз. Той рязко се обърна и тръгна да си ходи, подобно на глиган, насочил се към нов обект. След секунди беше до входната врата и я отвори.

— Обаждай се — рече той, без да поглежда назад, и излезе.

Грейвър затвори вратата зад него и почака в тъмното антре, вглеждайки се в светлината от външната лампа, чиито лъчи се пречупваха през малките прозорчета на вратата. Почака, докато блеснаха фаровете от колата на Уестрейт, които бавно се преместиха от бордюра, а после осветиха косо небето и изчезнаха надолу по улицата.

7.

— Не ми харесва особено тази идея да наблюдаваш — каза тя, поглеждайки от колата към малката алея с дървета, все още с блеснали листа от преминалия дъжд. Алеята също блестеше и от време на време от паважа се издигаше тънка струйка пара и за миг увисваше под светлината на лампите, преди бавно да се издигне и изчезне в тъмнината.

— Искам да видя това — рече Калатис. — Не мисли за мене. Просто си свърши работата.

Жената беше малко над четиридесетте, с червеникавокестенява коса, леко прибрана на тила. Беше добре сложена, с фигура, която не беше слаба, но отлично поддържана за годините ѝ чрез доста усилия и сурова решителност да се бори безпощадно срещу теглото и отслабващата еластичност. Решителността беше нещо характерно за целия ѝ живот. Имаше несломима воля. Притежаваше необикновена способност за концентрация. Беше непреклонно хладнокръвна.

— Панос Калатис обичаше да я използва, защото с течение на времето тя беше започнала да се страхува. Причината беше в натрупаните ѝ години. Това, което постоянната опасност не успя да направи в младостта ѝ при първото му запознанство с нея в Триест, пълзящото време, ден след ден, с месеци и години, бе постигнало единствено със страшната за нея сила на часовниковата стрелка. С изтичането на времето, с бавното му и неумоливо стопяване, тя бе станала по-малко безразсъдна. Животът, който за нея нямаше никакво значение в миналото, придоби обезпокоителен смисъл. Тя все още действаше хладнокръвно, но мотивировката беше свързана и със самосъхранение. На Калатис му харесваше да вижда как тя се страхува. Преди трийсетина, дори преди двайсет години, му настръхваше косата, наблюдавайки я само как пресича улицата. Днес притихналото ѝ, климактерно тяло, беше сторило това, което нито пистолет, нож или отрова не успяха да направят в младостта ѝ — беше я накарало да се страхува и този страх, макар че го прикриваше и не

признаваше, беше свалил маската на нейната митология. Тя все още беше смъртта, но сега тя означаваше друг вид смърт.

Той я погледна. Носеше копринена блуза с цвят на слонова кост и права черна пола. Кожата над първото копче на блузата беше бяла като коприната. От петнайсет години не беше виждал гърдите ѝ и се зачуди за тях. Беше толкова различна от Джейл... във всяко отношение.

— Не ми харесва това — пак каза тя.

Тези няколко — две или три задачи — щяха да ѝ бъдат последните за него. Той си помисли, че всъщност тя вече бе надхвърлила възможностите си да бъде използвана.

— Колко по-дълго смяташ да го направиш? — попита Калатис. Въпросът беше жесток, но за него жестокостта беше развлечение, а собствените му чувства отдавна бяха притъпени за подобна деликатност.

— Какво искаш да кажеш? — рече тя, отваряйки чантичката си да потърси нещо.

— Използвайки тялото си. Може би трябва да помислиш за някаква друга поза. Нещо... по-подходящо...

— Подходящо — каза тя, надничайки в чантичката си. Извади червило и си сложи от него, без да се гледа в огледало. — Подходящо... — Тя кимна, леко притисна устни една в друга, като се взираше навън през предното стъкло.

Калатис предположи, че равнодушието ѝ всъщност е престорено. Навярно беше вбесена. Помисли си, че ако осветлението в колата беше по-силно, той може би щеше да види върху бялата кожа на деколтето ѝ червеникави петна, появяващи се там, когато пламваше от страст. Някога, в Триест, той дебнеше да зърне това фино почервяване, когато бяха заедно в леглото. Тя винаги така добре се владееше, че той не можеше да разбере какви са чувствата ѝ — сексуалните ѝ контакти, подобно на всичко останало при нея, ставаха така спокойно и хладнокръвно, че не показваха страстта ѝ до последния момент. Отначало това го озадачаваше, защото никога не разбираше дали той се справя и понякога краят съвсем го изненадваше. Докато не откри тайната на почервяващата ѝ гърд. Тя умееше да овладява всичко, освен тази особена реакция на своето тяло.

— Какво ти е сторил? — попита тя и затвори чантата си.

— Този мъж ли?

Тя кимна.

Панос сложи ръце на волана, изпъна краката си и въздъхна.

— Той е много богат. Има два самолета. Един от тези самолети е бил забелязан там, където не е трябвало да бъде. Той знае, че самолетът е бил на това място. Знае, че не е трябвало да бъде там. — Панос се обърна и я погледна. — Мисля, че е бил нелоялен към мен... както той си умее. — Той се ухили.

Телефонът между тях звънна, преди тя да успее да отговори, и Панос го вдигна.

— Да. — Изслуша нещо за момент. — Благодаря. — Затвори телефона. — Той е с още двама мъже, но току-що е поискал да му донесат сметката.

Тя отвори вратата на мерцедеса и слезе. Частният клуб беше в една стара тухлена сграда, обвита в бръшлян и разположена в залесен парк. Тясната алея нататък беше еднопосочна, водеше откъм единия край към малък паркинг и излизаше от другата страна. Калатис беше паркирал близо до входа на паркинга и тя трябваше да повърви почти петдесет ярда, минавайки под мъждивата светлина на една улична лампа, преди да завие край живия плет до паркираните коли.

Докато я гледаше, Калатис трябваше да си признае, че тя далеч не бе изгубила своя стил или формата си и разбира се, сексапилността си. Макар че той нямаше да ѝ позволи да разбере това. Въпреки страховете ѝ пред застаряването, те всъщност бяха преждевременни, но на него просто му харесваше да вижда как тя се страхува.

На малкия паркинг бяха спрели само шест или седем коли и всъщност там имаше място едва за още толкова. Клубът наистина беше с ограничен достъп. Тя се бе срещала с въпросния мъж на два пъти наскоро, докато бе придружавана от друг, но това беше напълно достатъчно да му направи впечатление, достатъчно да го накара да си мисли за нея, след като си бе тръгнала. Това не би се получило при деветдесет и пет процента от мъжете, които Калатис познаваше, но на средна възраст Толанд беше станал безразсъден в секса. Безотговорен.

Тя почака встрани, в тъмната сянка на едно дърво и когато входната врата на клуба се отвори, се запъти натам. Калатис наблюдаваше с интерес.

Отворила отново чантичката си, тя гледаше вътре в нея, сякаш търсеше нещо, докато се приближаваше към него на слабо осветения

паркинг. Той я видя пръв, разбира се, и точно когато тя вдигна глава и затвори чантата си, той ѝ каза нещо и тя се спря. Обърна се и о, да, позна го.

Калатис наблюдаваше езика на жестовете им и схващаше смисъла на техния разговор. Толанд малко се поизправи, поприбра корема си. Какво, за бога, търсите тук?

Тя обясняваше, че е трябвало да се срещне тук с Х, но се били уговорили доста рано вечерта, ала после тя се забавила и не могла да му се обади по телефона, а сега току-що е пристигнала с такси, надявайки се, че може би той е още тук.

Не, няма го тук, казваше Толанд. Тя наклони глава с простодушие разочарование. Той ѝ зададе някакъв въпрос, а тя поклати отрицателно глава и обясни нещо. Той пак ѝ зададе въпрос и махна с ръка към колата си само на няколко фута от тях. Тя отново наклони глава, обмисляйки за момент, докато гледаше към колата, а после кимна с признателност.

Тя го отведе до паркинга на жилищно блокче недалече от клуба, където собствената ѝ кола вече бе тайно паркирана между останалите. Каза му къде да спре, на точно определеното място. Сега вече безсрамно го дразнеше и той бе готов на всичко, само и само да му позволи да си пъхне ръката на още един инч навътре в бикините ѝ. Вместо да се качват в нейния апартамент, предложи тя, защо да не...

Калатис беше режисирал този номер, но нямаше да се получи така добре, ако главната му изпълнителка не беше толкова талантива. Когато Калатис спря с изгасени фарове на паркинга зад тях, Толанд вече не осъзнаваше нищо, освен постепенно откриващата се непозната плът върху седалката до него.

Паркирал между други коли на подходящо разстояние, Калатис смъкна страничното стъкло, извади бинокъла си и го закрепил на волана. Фокусира го към колата на Толанд, която се осветяваше от уличната лампа, очертаваща ясно силуетите вътре. Остави им още няколко мига, докато тя не съблече блузата си. Би я оставил да отиде по-нататък, но се боеше, че няма да свали сутиена си и тя щеше да свърши всичко, преди Калатис да поиска. Той пак щеше да ѝ плати, но нямаше да получи желаното удовлетворение. Затова той спази сценария, вдигна телефона и набра номера.

Звънна четири пъти, преди Калатис да види как тя отблъсква Толанд встрани. Можеше само да си представи репликите им.

— Да... — Гласът на Толанд бе напрегнат и раздразнен.

— Робърт, обажда се Панос Калатис.

Мълчание.

— Калатис? — Мълчание. — Как така ми се обаждаш в колата по това време?

— Просто знаех, че ще бъдеш там и ще ми отговориш.

— Какво искаш?

— Време е да се разплащаме, приятелю.

— Какво?

— Знам какво си направил, Толанд. — Калатис се стараше да говори уравновесено и спокойно. — Дори не си кадърен в това отношение, опитвайки се да ме крадеш. Ти си просто една глупава свиня, Робърт.

Мълчание.

— Мисля, че тук има някакво недоразумение... — започна Толанд. Гласът му се бе променил.

— Струва ми се, имаш право — каза Калатис, — затова нека ти обясня. — Той внимателно наблюдаваше профила на Толанд през бинокъла. — Тази жена до тебе... тя ще те убие вместо мене. А аз ще слушам това по телефона и ще го наблюдавам през бинокъла. Робърт, ти наистина си толкова глупав...

Калатис всъщност не чу двата изстрела, или поне не като изстрели, чу се само буф! буф! и в същия момент част от стъклото зад главата на Толанд изскочи навън, издавайки звук като от строшен лед, когато се пръсна по настилката. Останалите части от прозореца се покриха с ръждиви петна.

Калатис преброи до дванайсет, преди да се отвори вратата от другата страна. Тя слезе и я затвори. Мина покрай няколкото коли с делови и отмерени крачки, после спря до една от тях, отключи и влезе. Той преброи до осем, преди да светнат фаровете и тя да потегли.

Просто ей така, Калатис пак набра номера на Толанд. Чувстваше се по-добре, много по-добре. Със задоволство се вслушваше в сигнала „заето“.

8.

Грейвър загаси външната лампа, заключи вратата и се върна в дневната. Седна на бюрото си, взе бележника и погледна драскулките. Господи, каква ситуация. Каква дяволска нощ.

Бутна бележника встрани. Беше все още неспокоен и напрегнат от събитията тази вечер. Вдигна оставената кухненска кърпа и започна да я сгъва по дължина, като приглаждаше ъглите, оставяйки мислите си да блуждаят. Мина му през ум пак да поплува, за да избистри главата си, но после, почти светкавично, преди да се опита да го избегне, той си припомни тревясалата нива и сгърчената поза, в която бяха застинали крайниците на Тислър, сякаш се бяха борили със смъртта. Тислър успя да изненада всички, накара ги да умуват над смъртта му, докато приживе надали се бяха сещали за него. Това, разбира се, беше една тъжна превратност на живота.

Но Грейвър всеки ден получаваше урок относно заблуждаващото схващане, че животът „трябва“ да премине по определен начин. Всички вярваха в това, разбира се; може би поради последните останки от един отдавна забравен платонизъм — представата за идеалното, че някъде има справедливост и съвършенство и че ако можем само да се приспособим или фино настроим самите себе си, обществото или околната среда, тогава животът ще бъде такъв, какъвто трябва да бъде.

Може би със самоубийството си Тислър бе изказал личното си мнение за заблуждаващото „трябва да бъде“. Може да е решил, че това е едно шибано понятие — или може би е сметнал, че малкото натискане на спусъка е точно тази фина настройка, необходима, за да завърши пълният цикъл на това „трябва“.

Когато телефонът на бюрото му иззвъня, той се стресна. Сърцето му се сви при мисълта, че има още събития, свързани със зловещата смърт на Тислър. Наближаваше един часа. Мина му през ум да не отговаря, макар че никога не го бе правил. Остави го обаче да звънне шест пъти. Все още с кърпата в едната ръка, той неохотно вдигна слушалката.

— Ало.

— Маркърс?

Беше женски глас, не на Дор, не можеше веднага да го познае. Умът му започна да преобръща различни гласове.

— Да — каза той, очаквайки да долови някакъв по-ясен признак. А после изведнъж стана предпазлив, дори му се стори, че тя може да затвори, без да проговори отново.

След това се чу мъжки глас.

— Грейвър, обажда се Виктор Ласт.

Грейвър веднага позна гласа, макар че не го бе чувал от осем години. Гласът на Ласт се отличаваше със своята мекота, дори нежност и особения си акцент. Ласт беше син на британци, които притежаваха параходна кантора във Веракрус, в Мексико и Ласт бе израснал там. Произношението му беше една невероятна смесица от няколко езика.

— Е, това се казва изненада, Виктор — рече Грейвър. Беше предпазлив.

— Ами, да, сега съм в града — каза Ласт. — Помислих си, че трябва да ти се обадя.

Грейвър долови глухия звук, когато Ласт се опитваше да закрие микрофона с ръка, говорейки с някой до него, вероятно жената, която първа се бе обадила.

— А, виж какво — обърна се Ласт отново към него, — ами, искам да поговоря с теб. Може ли да пийнем нещо някъде?

— Виктор, улучваш ме в неподходящо време. В момента имам много проблеми във...

— Всъщност най-добре ще бъде тази нощ — прекъсна го Ласт. Гласът му звучеше спокойно и естествено, сякаш Грейвър му се бе обадил и го молеше да се срещнат, когато на Ласт е удобно.

Това учтиво разминаване с реалната ситуация породило още повече подозрения у Грейвър. Той погледна кухненската кърпа в ръцете си. По дяволите.

— Добре. Къде си? На север? Юг?

— Мисля, че най-доброто място е там, където по-рано се срещнахме — небрежно каза Ласт. Грейвър забеляза как избягна да произнесе името.

— То още ли е там?

— Разбира се.

- Късно е. Ще бъде затворено.
- Проверих това — каза Ласт. — Ще е отворено.
- Добре — примирено рече Грейвър. — След двайсет минути ще съм там.
- Двайсет минути — каза Ласт и затвори телефона.

9.

Малкото кафе „Ла Чита“ бе само на една пресечка от канала, близо до забоя в предградието, което никога не се променяше. Двете унили палми все още стояха край мръсната оранжево-червена врата, а огромните им груби стволоче се издигаха върху малкия отрязък буренясала земя между изкорубения тротоар и каменната сграда. Една-единствена ивица розова неонова светлина все още обточваше двата дълги предни прозореца, а през кръглото отворче на вратата все още можеше да се надникне към тъмния интериор, преди да се влезе.

Грейвър паркира на отсрещната страна и изчака малко. Огледа квартала с едноетажни къщички, сгъшени зад стари дървета. По улицата не видя паркирани коли със съмнителен вид.

Слезе от колата, заключи я и пресече към кафето. В нощния въздух се долавяше миризмата от плавателния канал, една смесица от морска и речна вода, от дизелови двигатели и далечни пристанища, от квартални кухни и чуждоземни храни. Грейвър вдъхна дълбоко от всички тези миризми и така се върна осем години назад.

Той бутна вратата и влезе. „Ла Чита“ никога не бе представлявала нещо особено, но иначе си беше хубаво кафене. Приятно осветеното преди години помещение, лъхащо на гръцка и мексиканска кухня, сега беше унил полумрак сред неоновии бирени реклами, а въздухът беше тежък от вонята на спарени тела, стари фасове и миризма на граниво. Едра мексиканка зад бара се бе свила под малка лампа и четеше списание. В ъглите имаше някакви съмнителни физиономии, но той мина покрай тях към задната врата и излезе във вътрешния двор, където бяха провесени жици с малки цветни лампички над замърсения бетонен дансинг. Тук всичко си беше постарому, стените от пресована сгур, няколкото сводести отворстия, през които се виждаха светлините на корабите, преминаващи през канала. И ниските дървени маси, разположени безразборно отстрани, все още си бяха тук. Но в тази гореща лятна нощ само три или четири от тях бяха заети от неколцина мъже и жени, които сякаш завинаги бяха изпуснали своя шанс и изобщо не можеха да си го простят.

Грейвър си избра свободна маса в ъгъла и седна така, че да вижда вратата, водеща от кафенето към вътрешния двор. Зад себе си чуваше тихото тъннене на един влекач край кейовете. Поръча бутилка бира на младеж, чийто гръден кош бе хлътнал от едната страна и затова рамото му бе смъкнато и се движеше малко като рак, който все трябва да изправя посоката. Той обаче се открояваше в тази занемарена обстановка не заради уродливостта си, а защото косата му беше безупречно подстригана и отлично сресана. Носеше и ослепително бяла сервитьорска престилка, която в това обкръжение беше чисто и просто проява на суетност.

Докато Грейвър отпиваше от бирата си, един хилав млад мъж се надигна от самотното си място и пусна няколко монети в джубокса, разположен в другия край на дансинга. Той се върна на масата си, запали цигара и в същия миг се разнесоха звуците от акордеоните и корнетите на мексикански състав. Като по поръчка две уморени проститутки с къси тесни рокли, които едва покриваха слабините им и подчертаваха щръкналите им кореми, изоставиха кавалерите си на масата, излязоха на дансинга, прегърнаха се и започнаха да танцуват. Сякаш не съзнаваха живия ритъм на музиката, те се движеха печално, преплели прасците на тънките си крака върху високите токчета, стържейки бетонната настилка и плътно притиснали кореми, те бяха обгърнали раменете си, допрели безизразните си лица едно до друго.

Грейвър ги наблюдаваше, гледаха ги и техните кавалери и хилавият мъж. Мъж и жена наблизо не им обръщаха внимание и унесено пушеха заедно дебела цигара с марихуана. Когато музиката свърши, жените се върнаха на своята маса, а Грейвър довърши бирата си.

След пет минути Виктор Ласт се появи през задната врата на кафенето, бързо огледа вътрешния двор и тръгна към Грейвър с обичайната си нехайна, отпусната походка. Носеше добре ушит ленен панталон със сламен цвят и чупки в кръста, измачкана копринена риза с дълги ръкави и светлокафяво спортно сако с външни джобове. Пепелявата му коса беше с модна дължина, подстригана добре около ушите и врата, сресана назад, като един кичур небрежно падаше над челото.

Той се усмихна сдържано, приближавайки към Грейвър, който стана, и двамата се ръкуваха.

— Сядай — каза Грейвър и посочи отсрещния стол.

Ласт кимна и седна. Сега Грейвър го виждаше по-добре и с изненада установи, че Ласт навярно доста беше преживял. Макар че беше все още слаб и имаше хубав тен — слънцето беше изсветлило руси кичури в пепелявата му коса, лицето му беше невероятно набръчкано, очите му бяха присвити сред множество ситни бръчици и ъглите на устата му започваха да се избиват надолу. Имаше такъв вид, сякаш беше понесъл прекалено много слънце и се беше отдал на рома и текилата. С каквото и да се бе занимавал през тези осем години, бе го правил в прекалена степен.

Ласт му се ухили отсреща, отпуснал се небрежно на стола, кръстосал крака. Грейвър забеляза, че зъбите му бяха все още бели и равни.

— Не си се променил, Грейвър — рече Ласт. — Май си сключил сделка със самия дявол.

— Знаеш, че не сключвам никакви сделки, Виктор — каза Грейвър. — Дяволът ще трябва да чака на опашка като всички други.

— Хайде де. — Ласт широко се ухили. Това винаги беше неговата реакция. Не се смееше. Ухилваше се повече или по-малко. Никакъв смях.

Грейвър забеляза, че носът на Ласт беше доста пострадал. Не беше сплескан; имаше си добре очертан тесен ръб, но той беше сериозно изкривен. Мина му през ум, че що се касае до жените, това никак не засягаше привлекателността му.

— Е, радвам се да те видя — каза Ласт.

И Грейвър му повярва. Преди осем години Ласт беше главният осведомител в последния и най-голям случай на Грейвър като детектив в Отдела по криминално разузнаване. Бяха работили тясно в продължение на почти година и половина и наистина бяха станали приятели, макар че според Грейвър дефиницията на този термин при Ласт беше далеч по-разтеглива от неговата собствена. Грейвър забеляза, че масонският пръстен на Ласт с гранатовия камък, с който той така се гордееше, липсваше от безименния му пръст.

— Мога ли да те почерпя една бира? — попита Грейвър и даде знак на изкорубения сервитьор.

— Разбира се. — Ласт бръкна в джоба на сакото си и извади пакет цигари. Погледна Грейвър. — Все още ли не пушиш?

Грейвър поклати глава.

Той поръча по една бира за себе си и за Ласт, който проследи как изкривеният сервитьор се влачи към бара.

— Боже мой — рече Ласт и всмукна дълбоко от запалената цигара. Обърна се към Грейвър. — Станал си капитан, а? — Пак едно ухилване, този път леко.

— Да, преди четири години — отвърна Грейвър. Внимателно наблюдаваше Ласт.

— Разбрах... дочух... че май си се развел.

Лицето на Ласт изразяваше съчувствие. На Грейвър му се стори странно, че подхваща тази тема. Всички бяха „дочули“ това. Ключарските колонки непрекъснато осведомяваха публиката за предстоящия повторен брак на Дор.

— Онзи значи е „светска личност“, така ли? Навярно е било доста болезнено.

— Не ми беше особено приятно — каза Грейвър. Какво ли целеше Ласт?

— Е, съжалявам — рече Ласт.

Изкорубеният сервитьор им донесе бирите. Ласт избърса гърлото на бутилката и я дигна като за тост. Грейвър вдигна своята и се чукнаха.

— За доброто старо време — каза Ласт — и за по-добри бъдещи дни.

Ласт пиеше бирата, сякаш беше чаша вода, на големи глътки. Когато остави бутилката на масата, беше останало по-малко от половината. Той сбърчи устни, наслаждавайки се на вкуса и огледа дансинга.

— Заведението не е съвсем пропаднало. — Той всмукна от цигарата. Огледа жените. — Обаче курвите бяха по-свестни от тия.

— Нищо не се е изменило тук, Виктор. Може би вкусът ти се е подобрил — рече Грейвър.

При тези думи Ласт се усмихна и всмуквайки от цигарата, отново се обърна към Грейвър. Виктор Ласт беше необикновен осведомител. Всъщност той беше необикновена личност. Имаше университетско образование по изящни изкуства и когато криминалните му склонности се проявиха, това беше подчертано в областта на изкуствата. Цялата му криминална биография се състоеше

в две години, прекарани при облекчен режим в тексаски затвор заради продажбата на редки книги, ботанически снимки и гравюри, откраднати от британски библиотеки, музеи и частни колекции.

Когато Грейвър попадна на него, Ласт беше излежал присъдата си и отново се беше понесъл в бизнеса, само че рискът на играта се беше повишил с няколко пункта. Той прекара почти десетилетие като „износител“ от Мексико, търгувайки странично с крадени предколумбови творби. Занимаваше се и с фалшификати на исторически колониални документи от осемнадесети век. Грейвър съзря в него суров материал за първокласен осведомител, какъвто и стана. Грейвър погледна по друг начин на някои от предполагаемите афери на Ласт и след година признателният Ласт насочи Грейвър към мрежа от нелегални търговци на оръжие. Това се разрасна в една от най-големите операции по контрабанда на оръжие, за които някога Криминалното разузнаване беше попадало на информация.

Оказа се, че на Ласт му харесва тази игра. Привличаше го предизвикателството на интелекта при „шпионирането“ и дори му харесваше избликът на адреналин, неотклонен спътник на опасностите при всички големи криминални проекти. Виктор Ласт наистина си беше джентълмен авантюрист, чувстващ се у дома както в джунглите на Централна Америка, така и в домовете на най-богатите жители на Хюстън, колекциониращи произведенията, които Ласт беше „придобил“.

— Е, добре — каза Грейвър и остави бутилката. — Какво стана с тебе?

Ласт кимна и бавно преглътна бирата в устата си. Той се усмихна почти извинително.

— Изчезнах, а? — Той пак всмукна от цигарата, мятайки, поглед през бетонния дансинг. — С оня последен случай малко повече рискувах, Грейвър. Трябваше да си поотпочина. Най-напред заминах за Мексико, отидох в Уахака. Върнах се в експортния бизнес. Но вече не беше както преди. Чух, че се отваря нов пазар за латиноамерикански колониални документи. Проучих това; наистина се оказа многообещаващо поле за действие. Преместих се в Мадрид и прекарах една година в преравяне на архивите там. Фантастични архиви. Боже мой, огромни музеи и богати частни колекции. Някои от музеите дори

не знаят колко много неща притежават, да оставим настрана тяхната стойност. Прекрасни места.

Той млъкна и допи докрай бирата. Размаха високо бутилката към изкорубения сервитьор отсреща. Сервитьорът вдигна два пръста с въпросителен израз, но Грейвър поклати глава.

Ласт загаси цигарата в тенекиения пепелник на масата. Нощта беше задушна в тези ранни утринни часове и капчици пот започнаха да се появяват по челото и горната устна на Ласт. Той извади носна кърпа от горния джоб на самото си и се избърса.

— А в Испания бях почти две години — продължи Ласт, пъхайки обратно кърпата в джоба, като сръчно остави да се показва едно малко ъгълче от нея. — Спечелих малко пари, установих полезни контакти. Но общо взето, предпочитам доброто старо Мексико. В него има повече „предприемачески“ дух. — Той се усмихна. — Затова се върнах. В Мексико сити. Започнах да работя с частни фотографски архиви. Там има невероятно много от тях. Нали разбираш, цялото онова европейско влияние преди Революцията. Някои от по-старите фамилии, дето притежават големи къщи в тежкарските райони на града, са насъбрали какво ли не в ония претъпкани жилища.

Изкривеният сервитьор донесе бирата на Ласт и прибра празните им бутилки. Ласт вдигна студената кехлибарена бутилка и я допря до челото и слепоочията си. После отпи няколко големи глътки.

— Имах неприятности в Мексико сити — продължи той. — Там съществуват дребнави закони за архиви и предмети... исторически ценности... всъщност нямам нищо против правната им система... нали разбираш, основана на Наполеоновия кодекс... но като прибавиш цялата онази корупция, просто е трудно да изкараш някой долар. По законен път. — Той сви рамене, огледа хората наоколо. — Въпреки това задържах се там две години.

Той отново пъхна ръка в страничния джоб на самото, извади друга цигара и я запали. Изви глава назад и изпусна дима в застиналата нощ.

— Преди около шест месеца — рече той — отидох във Веракрус да потърся едни колониални морски документи. За тях се носеше слух, че ги притежава семейство, чиито прадеди са ръководели корабостроителница в пристанището по времето на испанския вицецрал. Тогава бях паралия, току-що бях сключил хубава сделка за

продажба на колекция от фотографии от Мексиканската революция, затова се поразпуснах, като се настаних в доста скъпо хотелче, недалече от плажа. Запознах се с едно семейство от Хюстън и през следващите три или четири дни се сприятелихме. Един месец след като се върнах в Мексико сити, получих покана за празненство у тях в Хюстън.

Ласт отпи отново от бирата и докато ѝ се наслаждаваше, очите му бяха приковани в Грейвър. Вече стигаше до целта, каквато и да беше тя.

— На събирането се запознах с още две семейства, които ме заинтригуваха. Единият мъж притежаваше художествена галерия, а другият беше бизнесмен. Притежавал някаква грамадна фирма. Не знам нищо за нея — беше някакъв безобиден бизнес, значи задавах си обикновени въпроси и този тип започна да се държи много внимателно, отговорите му изведнъж станаха уклончиви. Това ми се стори любопитно, защото въпросите ми бяха съвсем невинни.

Ласт дръпна от цигарата си.

— Сега, преди да продължа, нека да те попитам нещо.

Грейвър кимна.

— Да имаш някакви подозрения — Ласт стисна зъби и леко пое дъх през тях, — някакви подозрения за корупция в полицията? — Той задържа неподвижно ръката си с цигарата. — Искам да кажа, на детективско ниво.

Грейвър усети как коремът му се присвива.

— В кой отдел?

— Не знам.

— Известно ти е, че подобно нещо не бих ти казал, Виктор.

Ласт кимна разбиращо.

— Да, знам това. — Пушеше цигарата и почукваше по бутилката с пръст. На лицето му бе изписан израз на нерешителност.

— Имаш ли някакви сведения? — попита Грейвър.

— Не — бързо отвърна Ласт. — Не, нямам. Това е само подозрение заради нещо, което дочух. Не разбрах какво съм чул и това е една от възможностите. Има и други възможности.

— А къде си го чул това нещо?

— Тук в Хюстън. На едно елегантно парти преди около три месеца.

— Три месеца ли?

— Имах разни проблеми — рече Ласт, обяснявайки защо толкова късно му съобщава това. — Но това... не излизаше от главата ми. — Той се потупа по челото. — Помислих си, че ако го споделя с теб, ти веднага би разбрал дали има някакъв смисъл или не.

— Но ти нищо не си ми казал.

— Да, но ти зададох въпрос, който май не предизвиква никаква реакция. Изглежда съм сбъркал.

Неочаквано Ласт се смути. Самоувереността беше негова характерна черта. Именно с нейна помощ той ставаше изкусен мошеник и добър информатор. Беше от ония мъже, които приемаха предизвикателствата с безгрижна усмивка и вършеха скандални неща обиграно и смело, и после хората години наред говореха за техните страхотни номера. Но в момента не се чувстваше много сигурен в себе си.

Той се залови с бирата си, явно да я допие и да си тръгне. Грейвър предположи, че едва сега Ласт осъзнаваше колко погрешно си е направил сметката и че това, на което се е натъкнал, не е било очакваното.

Отдолу, откъм кейовете заработи подемен кран, виейки като от болка, докато местеше товарите.

— Е, извинявай, Грейвър — каза Ласт. — Задето те измъкнах от къщи и така нататък. Наистина съжалявам... Аз, ъ, навярно — той неуверено се усмихна — тук май съм се заблудил.

— Виж какво — рече Грейвър, — как мога да се свързвам с теб? Сега в Хюстън ли живееш или си още в Мексико?

— В Хюстън — отвърна Ласт, сложи цигарата в устата си, докато ровеше в джоба си за химикалка и бележник. — Повече или по-малко — загадъчно добави той. Присвил очи от дима на цигарата, той надраска нещо върху бележника и откъсна листа. Подаде го на Грейвър. — Вероятно ще ти отговори жена. Казва се Кеми. — Той повтори името. — Тя винаги знае как да се свърже с мен.

Грейвър не попита нищо за тази Кеми и само кимна.

— Ще обмисля всичко това — рече той. — Ако нещо друго ти хрумне, обади се.

Ласт довърши бирата и понечи да извади портфейла си.

— Не — каза Грейвър. — Предпочитам ти да си ми дължен.

— Аха. — Ласт кимна и тарикатската му усмивка отново се появи. — Хитра полицейска психология. — Загаси цигарата в пепелника. — Е, Грейвър, въпреки засечката ми беше приятно да те видя. Ако някога ти потрябвам, обади се на Кеми.

Той се изправи и двамата се ръкуваха.

— Радвам се, че се обади, Виктор — каза Грейвър. — Пази се.

— Довиждане, Грейвър. — Ласт се обърна и тръгна през дансинга, осветяван от цветните лампички. След миг отвори задната врата на занемарената кръчма и се изгуби от погледа.

Грейвър също стана, извади портфейла си и остави достатъчно пари за бирите и хубав бакшиш за изкорубения сервитьор на масата под празната бутилка на Ласт. Хвърляйки последен поглед към унилите постоянни посетители на „Ла чита“, той прекоси дансинга, мина през миризливата кръчма и излезе навън. Тясната нощна уличка беше празна, точно каквато беше и когато пристигна. Виктор Ласт не се виждаше никъде.

**ПОНЕДЕЛНИК
ВТОРИЯТ ДЕН**

10.

Когато радиобудилникът зазвъня, Грейвър отвори очи в сивото утро. Дори без да помръдне, знаеше, че вратът и раменете му са се схванали.

След като се прибра късно, Грейвър бе седял в леглото още един час, за да нахвърли бележки за утрешното заседание. Макар да му бе трудно да се съсредоточи, той се помъчи над това, докато умората и болките в гърба не го принудиха да отмести встрани молива и бележника и да загаси лампата. После лежа буден до ранните утринни часове и си мислеше за Ласт. Припомни си техния разговор. Разчопляше всяка дума, която Ласт бе казал, и се чудеше на неочакваната му поява. Грейвър си напомняше да внимава. Сега не му беше времето да започва да вярва в случайно открити сензационни неща. Накрая потъна в неспокоен сън и предишните дванайсет часа се сляха в абсурдни сънища.

Когато понечи да стане, намери бележника и молива сред намачканите чаршафи и ги хвърли на пода до леглото. Борейки се с изкушението отново да се отпусне върху възглавницата, той смъкна краката си долу и за момент остана така, с натежала глава и схванат. После бавно стана и отиде в банята, застана под душа и пусна студената вода.

След като се изкъпа и обръсна, той се облече и събра мръсните дрехи. Занесе ги на пералня, отби се в кварталната хлебарница и си купи кифла, малко кафе и вестник. Стрелбата в Кашмиър Гардънс наистина беше на първа страница. Гангстерът, взел заложник, бил убит в престрелка, след като застрелял заложника пред входа на гаража.

Грейвър набързо прехвърли целия вестник, но никъде не се споменаваше за смъртта на Артър Тислър. Не бе попаднало в новините. Той метна вестника в кошче за боклук, довършвайки кифлата и кафето по пътя към центъра.

Отделът по криминално разузнаване се помещаваше на най-горния етаж в мрачна триетажна сграда в дъното на полицейския комплекс. Изолирана от пищната градска архитектура чрез

оглушителни бетонни лабиринти от рампи, мостове и подпори на магистралата „Гълф Фриуей“, непретенциозната циментова сграда се отличаваше с това, че единствената ѝ входна врата бе обърната с лице навън от полицейския участък, а не навътре, както беше при останалите. В резултат на това от партерния етаж имаше чудесна гледка към търбуха на магистралата, там, където бавната Бъфало Байу извиваше водите си под бетонните съоръжения, сред избуялите летни треволяци.

Грейвър остави колата на малък паркинг до алеята, опасваща сградата и обрасла с огромни, високи бурени. Той слезе от колата, заключи я и когато пое дъх, усети тежкия лъх от тинестите и зловонни води на реката от другата страна на шосето.

Лара Казарес винаги идваше първа в службата. Винаги. Тя беше секретарка на Грейвър от първия ден, в който той встъпи в капитанската си длъжност преди четири години. Тогава я бе измъкнал от стенографската служба, където тя си прахосваше таланта. Почти всичко при Лара беше удивително, като се започне с външността ѝ. Беше привлекателна трийсет и три годишна латиноамериканка, с невероятно хубава фигура, което означаваше прекрасен бюст и страхотни бедра, чиято стегнатост поддържаше три пъти седмично с аеробика. Умееше да носи дрехите си така, както мускулестите мъже носят прилепнали блузи, със самочувствие и удоволствие. Макар че имаше само гимназиално образование, Грейвър предполагаше, че навярно коефициентът ѝ на интелигентност е извънредно висок. Тя съчетаваше всичко, което едно първоначално впечатление може би скриваше — беше надеждна, дискретна (качество от първостепенно значение в тази служба), организирана като компютър, винаги предвиждаща всяка негова молба, внимателна и уравновесена като монахиня по отношение на работата си, макар че беше с буен темперамент.

Наред с всичко останало между тях съществуваше взаимно привличане, запазило се негласно по-дълго, отколкото можеха да предположат. Въпреки силния ѝ характер, Грейвър знаеше, че Лара е твърде интелигентна, за да декларира първа това привличане, за което и двамата съзнаваха колко проблеми би създадо. В този единствен случай тя не би предприела инициативата. Що се отнася до Грейвър, съсипването на брака му не бе довело до онези последствия, типични

за повечето мъже. Не бе станал по-предразположен към любовна връзка. Дори поради причини, които не му се искаше да анализира, беше решил да държи на разстояние чувствата си към Лара, макар че след развода би трябвало да няма никакви основания за това. Всъщност в момента той чувстваше Лара по-близка от всеки друг.

Влизайки в службата късно, в осем и половина, той каза „добро утро“ на служителката в рецепцията и хвърли поглед към безлюдния и тесен коридор вляво. Там бяха разположени кабинетите на отдела, редица от еднакви врати от двете страни на дългия коридор.

Надали другаде така явно можеше да проличат ограничените финанси на градския бюджет, както в тези помещения. Всички кабинети, включително и неговият, представляваха малки кабинки. Канцелариите от дясната страна на коридора бяха по-привлекателни заради предимството, че са от външната страна на сградата и имаха малки прозорчета. От другата страна на коридора кабинките приличаха на килии от скален манастир, издълбани във вътрешността на зданието. Едва ли бяха по-големи от ковчези.

Вратата към техническата зала беше отворена и един от принтерите работеше, изхвърляйки руло хартия на пода, обсипан вече с листове от доклади, постъпили през уикенда. Компютрите работеха без прекъсване, за да приемат материалите от полицаи и детективи от целия град.

Грейвър зави и минавайки край офиса на Лара, надникна вътре. Тя говореше по телефона, той ѝ направи знак към своя кабинет и продължи. Когато тя влезе, носейки голямата му чаша, пълна с прясно сварено кафе, той се бе настанил зад бюрото си и бе нахвърлил някои бележки. Лара остави чашата пред него заедно с една салфетка, изправи се и подръпна края на червеното си сако.

— Беше оставил това на бюрото през уикенда — с кафе. Имаше мухъл тази сутрин — каза тя многозначително.

Всяка сутрин, когато Грейвър влезеше в офиса, той намираще бюрото си чисто и подредено, каквото рядко го оставяше. Лара се грижеше за това. Тя избърсваше кехлибарения абажур на лампата, която Грейвър бе донесъл от къщи, за да компенсира анемичното флуоресцентно осветление на тавана. Проверяваше дали автоматичната писалка, подарена му от Нейтън, беше върху тясната зелена стъклена поставка на бюрото му. Проверяваше дали

млечнобялата чаша за кафе, подарена му от Натали, беше чиста. И гледаше тефтерът календар да бъде отворен на датата, затиснат с гладкия черен речен камък, който преди толкова години той и Дор, леко пияни и весели, бяха изкопали от малка уличка край катедралата „Свети Павел“.

В Лара имаше още нещо. Тя интуитивно чувстваше неуловимата сила на дребните неща, на старите подаръци от сина и дъщерята, на камъка, навяващ спомени не за жената, която вече не му бе съпруга, а за момичето, за което се бе оженил някога.

— Извинявай — каза той, като ѝ даде знак да затвори вратата. Тя изпълни това и застана пред бюрото.

— Лоши новини — рече той. — Артър Тислър е бил намерен мъртъв в колата си снощи. Изглежда се е самоубил.

Тя зяпна и бавно седна на един от столовете.

— Боже мой — каза тя. — Самоубил ли се е?

— Поне така... изглежда.

— Изглежда ли?

— Това всъщност трябва да се разследва, Лара.

— Знам, но... Боже мои... — Черните ѝ очи бяха широко отворени и той виждаше как тя си припомня Тислър.

— Естествено, Уестрейт се безпокои за проблемите, които навярно ще възникнат в ръководството.

— Още никой ли не знае за това?

— Бъртъл знае. Снощи е съобщил на Пеги Тислър.

— Господи, горката жена.

На Грейвър му се искаше да поговори малко с нея, просто да обсъди това както с Дор преди години, но нямаше време. Той неохотно продължи.

— Мисля, че най-добре е да се обадиш на всички отговорници на екипи, за да се съберем тук в девет часа — каза той. — Ще им наредя да съобщят на своите хора. И трябва да не ме свързваш с никого по телефона, освен с Джек Уестрейт или някой от отдел „Убийства“, или пък СВО.

Накратко ѝ обясни за необходимото разследване и че то ще бъде с предимство пред обичайните му ежедневни задължения. Грейвър контролираше дейността на своите екипи с ежедневен преглед на постоянния приток от информационни сводки, разузнавателни

доклади, резюмета от първоначални разследвания, оперативни заявки, допълнителни отчети за ръководството и така нататък, един сякаш безкраен поток от обременителни, но неизбежни формуляри, досиета, договори, документи, сведения, резюмета, списъци и данни. Всичко това — освен най-належащото — сега трябваше да се отложи, докато Грейвър успее да състави доклад за Отдела по криминално разузнаване относно смъртта на Артър Тислър, в който да няма и следа от съмнения. Налагаше се Лара да му помогне да се справи с непосилната задача.

В девет часа тримата отговорници на екипи се събраха в неговия кабинет. Рей Безъм беше четвъртият, но беше в отпуск, заминал на риболов. Грейвър направо им изложи какво се беше случило. Каза им това, което бе съобщил и на Бъртъл снощи, но никой от тях не беше близък с Тислър и реакциите им се ограничиха с леко възклицание и стиснати челюсти. Той обясни всичко, какво е видял на местопроизшествието, кои се занимава с разследването от отдел „Убийства“ и Специалния вътрешен отдел.

— А аз лично ще ръководя нашето разследване — каза той. — Ще прегледам неговите материали, за да се уверя, че при нас няма проблеми. — На всички им беше ясно какво има предвид. Той погледна Мат Ростов, слаб, костелив мъж, малко над четиридесетте, който отговаряше за групата по научен анализ. — Мат, ако нямаш нищо против, бих желал да изтегля Дийн Бъртъл и Пола Сейл, за да ми помогнат. Можеш ли да ми ги отстъпиш за около седмица?

Ростов кимна и се съгласи.

— Когато се върнеш в офиса си, кажи им, че ще ги повикам малко по-късно преди обяд.

Ростов пак кимна.

— Освен това ще взема и Кейси Нюман от „Организираната престъпност“.

— Ами хората там — попита Лий Стениш, — те дали вече знаят?

Допреди четири години Стениш беше на мястото на Рей Безъм като шеф на групата по организираната престъпност. Беше превъзходен ръководител и Грейвър го беше преместил в екипа по антитероризъм на мястото на пенсиониралия се ръководител. Взаимоотношенията му с детективите от предишната му служба бяха

прекрасни и според него Безъм не беше свършил особено добра работа с бившите му колеги.

— Не още — отвърна Грейвър. — Ще говоря с тях след малко. Реших да не разгласявам случая. Той е деликатен и много неща са неустановени. Сметнах, че е най-добре да не вдигаме много шум.

Всички се съгласиха и разбраха. Грейвър ги освободи. Само Боб Пенк, отговарящ за техническите служби, не бе продумал нищо, което беше типично за него. Навярно би се обадил, ако в офиса беше избухнала бомба... или може би не.

Когато излязоха, Грейвър помоли Лара да повика деветимата детективи от групата по организирана престъпност. Взе си нова чаша кафе от коридора, докато ги чакаше да дойдат. Когато всички се събраха, навярно очакваха нещо сензационно, тъй като никога дотогава не бяха повиквани в пълен състав. Застанаха прави край стените и никой не пожела да заеме поне един от трите стола пред бюрото на Грейвър. Затова Грейвър също стана прав и за четвърти път повтори историята за смъртта на Артър Тислър.

11.

— Имаме да вършим много работа, а времето ни е малко — каза Грейвър, сложил ръка върху купчината папки. Беше се подпрял на бюрото, а тримата, които току-що беше повикал, бяха с мрачни лица.

Дийн Бъртъл седеше на стола откъм прозорците и въпреки скорошното бръснене и традиционно спретнатата си външност видът му далеч не бе свеж. Беше начумерен и безсънието бе променило изражението му. Малко преди това Грейвър поговори набързо с него за посещението му при Пеги Тислър. Тя била обяснимо разстроена, затова Дийн и Джини останали с нея през цялата нощ. Повикали семейството ѝ от Корпъс Кристи и родителите ѝ пристигнали в Хюстън призори, точно навреме, за да се приберат Дийн и Джини у дома, да вземат душ и да отидат на работа. И все пак, освен липсата на сън, сякаш имаше още нещо, допринасящо за особения вид на Бъртъл.

Грейвър го погледна и после отклони очи към прозореца, през който се виждаха утринните мръсни облаци откъм залива, носещи се бързо към вътрешността. Югоизточното изложение на ъглово разположения му кабинет предлагаше широка панорама към западната част на града. Това беше единственото положително качество на тази мрачна малка сграда. Движението по магистралата така тътнеше, че понякога Грейвър сякаш го усещаше с тялото си.

— Вече изтеглих всички папки на Тислър. На този етап ще работите с оригиналните копия, защото искам да видите дали в полетата няма някоя бележка на ръка, някакъв знак или изобщо нещо, което да привлече вниманието ви.

До Бъртъл беше седнала Пола Сейл, втората личност, която Грейвър беше повикал от групата по научен анализ на Ростов. Трийсет и шест годишна, тя имаше докторат по социология в Райс Юнивърсити и беше един от четиримата цивилни, които Грейвър беше успял да привлече в отдела въпреки възраженията на Джек Уестрейт. Тя се оказа блестящ аналитик. В момента седеше с кръстосани дълги крака, крепейки с ръка чаша кафе върху коляното си. Тя се взираше в него с критични, сиви очи, докато се опитваше да чете между редовете.

Светлокестенявата коса на Пола беше семпло отрязана над раменете. Съвсем права, ненакъдрена. Обикновено се обличаше в спортни рокли, които носеше с неподозирана елегантност. Имаше слабост към гривните. Разведена от три години, тя можеше да се държи оскърбително с мъже, проявили интерес към нея. Мъжете съвсем определено не я интересуваха. Грейвър понякога се питаше дали няма известна извратеност в нейната малко дръзка сексуалност и начина, по който се наежваше към мъжете, поддали се на нея.

— За съжаление не търсим нищо по-специфично — продължи той. — Нищо, което да стесни кръга на дирене. Има един-единствен факт: Артър е мъртъв; и един-единствен въпрос: има ли нещо в архива, което да ни обясни това? Очаквам от вас да прибавите още въпроси, и то много. За каквото и да е. За абсолютно всичко. Няма значение колко дребни може да изглеждат, ако имат някакъв смисъл за вас, предложете ги за обсъждане.

Кейси Нюман седеше до вратата. Той беше най-младият детектив при Безъм в секцията „Организирана престъпност“. Пълен с оригинални идеи и схватлив, на Нюман никога не се налагаше да му бъде повтаряно нещо и най-често нямаше нужда изобщо да му се казва каквото и да е. Той умееше да предвижда нещата — едно неоченимо качество. С гъста светла коса, оставена по момчешки дълга, Кейси обичаше да носи карирани ризи с изискани яки, които винаги бяха разкопчани, костюми в цвят като или спортни сака с всекидневни панталони. Макар че беше мълчалив, той имаше природната дарба на имитатор и се забавляваше, когато се наложеше да променя вида си или да изиграе някаква роля, за да събере информация. Той беше един от малкото мъже, с които язвителната Пола се разбираше без особено усилие. Може би защото беше млад и се държеше по момчешки, а може би защото той не реагираше на острия ѝ език с нещо повече от закачлива усмивка. Тя никога не можеше да предизвика Кейси.

— Ще дам на Пола четирите случая, по които Тислър е работил с теб, Дийн — каза Грейвър, като пое най-големия куп папки и се обърна към Пола. Тя свали кръстосания си крак и вдигна кафената чаша, за да може Грейвър да остави папките в скута ѝ.

Това решение беше стандартно и справедливо, всички го разбираха, но и съзнаваха колко неприятна е тази ситуация. Бъртъл вече бе казал на Грейвър, че не може да се сети за нищо от

разследванията на Тислър, което евентуално да се свърже със смъртта му, а сега Пола щеше да преразглежда неговото мнение. Трябваше да му задава въпроси, които навярно щяха да му се струват заядливи. Всеки осъзнаваше това и всеки се стремеше да бъде безпристрастен.

Грейвър взе другата купчина от бюрото си и я подаде на Бъртъл.

— Ти вземи другите четири, Дийн. Те са по равно разделени между Ранкин и Дер. Нали те са единствените други аналитици, освен теб, с които Тислър е работил. Но не искам да говориш с тях за това.

Бъртъл пое папките и кимна. Погледът на Грейвър се поспря още малко върху него, а после се насочи към Нюман.

— И така, Кейси, искам да проучиш Артър както всеки друг обект. Започни от самото начало. Прегледай всичко. Не оставяй нищо без внимание, не прави никакви предположения.

Той млъкна за малко. Кейси и Пола го гледаха втренчено и сериозно, все още трудно възприемайки новината, която бяха научили преди по-малко от час.

— Това може да изглежда малко неприятно — призна Грейвър, — но ще го направим. Трябва здравата да разнищим Тислър.

— Ти не знаеш... нищо, така ли? — обади се Пола.

Макар че навярно звучеше укорително, въпросът беше зададен с обичайната за Пола острота. Тя знаеше своето място, както и правилата на йерархията, но освен това в нея имаше и една естествена прямота и самоувереност, които уравниваха особеното й държане. Беше и съвършено ясно, че ако той не им казва нещо повече, то е поради причина, която няма да сподели с тях, и че би трябвало да я излъже сега и да продължи да мълчи. Но такава си беше Пола. Тя просто искаше да види изражението му, когато ѝ отговаря.

— Не — рече той. — Не зная нищо. — Той вдигна чашата си с кафе и отпи от нея. Беше третото му кафе тази сутрин и щеше да пие още много. — Снощи всички бяха склонни да приемат, че е самоубийство, но то беше само временно предположение. Може би по-късно ще разполагат с някакви основания да го потвърдят. Но в момента не съществуват никакви подозрения, няма абсолютно нищо насочващо.

Той млъкна за момент и погледът му се плъзна навън към облаците, поразкъсали се малко и лъчите на яркото утринно слънце вече огряваха небостъргачите.

— Разбрахте какво трябва да се направи, нали? — попита той. Те кимнаха. — Ако има някакви изненади в тези папки или в обкръжението на Тислър, искам да науча за това веднага. Ясно ли е?

Отново всички кимнаха.

— Във вид на доклади ли искаш да бъдат нашите преценки по всеки от обектите? — попита Пола.

— Не, и въпросът е уместен. Ако смятате, че сте открили нещо, елате при мен, нека първо го обсъдим.

Той понечи да ги освободи, после реши да подчертае в каква сериозна ситуация се намират. Кръстоса ръце и пак седна на бюрото.

— Очевидно, ако Тислър е злоупотребил по някакъв начин с архива, ще бъде голяма неприятност — каза той. — Всичко, което обсъждаме сега, си остава между нас. Не съм ви избрал случайно, а защото реших, че вие можете да свършите най-добре тази работа. — Той се поколеба само за миг. — Ще докладвате само на мен. *Единствено* на мен. Ако искате да ми съобщите нещо и ме няма наоколо, ще изчакате, докато не ме намерите. Няма други алтернативи, няма резервен вариант. Нищо не излагайте в писмена форма, освен ако не ви помоля за това. Докато се занимаваме със случая, ще бъда на разположение по всяко време на денонощието. Имате номера на моя пейджър. Използвайте го. Някакви въпроси?

Беше ясно и нямаше въпроси.

12.

Грейвър беше запазил две страни от живота на Тислър за самия себе си: личното му досие и материалите на неговите сътрудници. Започна личното му, досие от самото начало.

След завършването на полицейската академия Тислър беше прекарал две години като патрулен полицай и после бе започнал неотстъпно да минава през всеки от четирите следствени отдела: „Обири“, „Борба с пороците“, „Автомобилни кражби“ и съвсем за кратко при „Наркотиците“. На два пъти се бе явявал на изпит за свободното място на сержант, но оценките му не се бяха оказали достатъчно високи, за да се издигне. Неговото проучване при постъпването му в Отдела по криминалното разузнаване беше рутинно и в общи линии отразяваше оценката на Бъртъл, че Тислър е бил дисциплиниран човек. Сведенията за финансовото му състояние бяха безукорни. Имаше малко парични задължения: за кола, някои домакински уреди и полица за нова къща, която беше едва от три години. Правеше впечатление, че оценките за професионалната му дейност не бяха особено високи, дори през първите няколко години в ОКР.

Но преди осемнайсет месеца той като че ли бе намерил своето призвание като детектив в криминалното разузнаване и бе разработил две обстойни и сложни операции, които след успешни съвместни действия с федералните власти бяха довели до повече от дузина големи арести. Текущото разследване на Селдън беше още една операция, обещаваща му да улови няколко значителни играчи. Бъртъл беше аналитикът и при трите разследвания.

Грейвър протегна ръка към кутията, в която бяха копирани на дискети сведенията на Тислър. Имаше десет детектива при „Организираната престъпност“ и всеки от тях се занимаваше с осем до десет обекта. Бяха прекалено много, за да може Грейвър да ги помни. Той завъртя стола си към компютъра и вложи първата дискета. Следващите два часа и половина, прекъсвайки само за чаши прясно

кафе, той се бе задълбочил в историята на първия голям успех на Тислър.

В дванайсет и дваайсет той измъкна първата дискета и излезе до тоалетната. Лара и няколко от стенографките бяха тръгнали да обядват и той я помоли да му донесе хамбургер на връщане. След десет минути отново беше пред компютъра. Пъхна и втората дискета. Вторият случай беше по-сложен от първия. Когато Лара му донесе хамбургера, той го изяде пред монитора, изпълвайки офиса с тежкия мирис на горчица и лук.

В пет без четвърт Лара почука на вратата и влезе с цял сноп розови листчета със съобщения в едната ръка. В другата носеше чаша с лед и шишенце стимулиращи капки.

— Виж тези съобщения, преди да съм си тръгнала — рече тя, изсипвайки капките в чашата с лед. — А шефът Уестрейт се обади току-що и каза, че ще те потърси пак след десет минути. — Тя остави ледената напитка пред него и се изправи, държейки празното шише в едната ръка, а с другата се бе подпряла на хълбока.

— Фантастично — каза Грейвър, изтягайки схванатия си гръб. Той протегна ръка към чашата. — Ти като че ли четеш мислите ми.

— Аха. Нещо ободряващо. — Тя огледа бюрото, по което имаше салфетки от хамбургера. — Стоиш затворен тук толкова дълго — рече тя и се залови да прибира мазната опаковка и салфетките. После ги хвърли в кошчето за боклук. Отвори един от прозорците с гъвкава чупка в бедрата и размаха дългите си пръсти с огненочервен лак пред лицето си. — Този лук! Боже мой.

Тя се обърна и го погледна. Той отпиваше по малко от чашата и я наблюдаваше.

— Е, какви са клюките? — попита той.

— Струва ми се, почти каквото предполагаш — каза тя, допряла длани до бедрата си. — Арт бил толкова неизключителен, ако има такава дума. — Тя се поколеба за миг. — Отидох в офиса му да поразтребя, както ме помоли. Прибрах нещата му в една кутия и ги отнесох в моя офис, за да ги предам на жена му. Нямаше много лични вещи. — Тя разсеяно се залюля на високите си токчета. — Влизал ли си в неговия офис?

Грейвър поклати глава, без да изпуска от очи лекото движение на бедрата ѝ, докато тя се поклащаше на петата си.

— От вътрешната страна на вратата му — това се вижда само когато вратата е затворена — беше залепена двойна вътрешна страница от списание. Чернокожо момиче. Но не беше от „Плейбой“. Това беше от ония порнографски списания с гинекологичните пози. Искам да кажа, тя се беше разкрачила. — Пауза. — Оставих я на вратата. Предполагам, че жена му не би пожелала подобна „лична вещ“.

На Лара не ѝ беше много приятно да изрече всичко това. Всъщност в изражението ѝ и в гласа ѝ имаше нещо, което Грейвър не можеше съвсем да разбере.

— Е, много съм ти благодарен, че прегледа нещата му — каза той. — Дийн като че ли го приема по-тежко, отколкото бих очаквал. Реших, че е по-добре да не го моля за това.

— Нямах нищо против — отвърна тя. — А при теб? Как върви засега?

— Добре — рече той, отпивайки от студената напитка.

Тя се усмихна, очаквайки този отговор и кимна.

— Чудесно — каза тя. Пауза. — Искаш ли още нещо?

Лара беше страхотна. Тя изобщо не бе прекрачила границата — макар че за Лара тази граница беше малко по-далече, отколкото за повечето хора — през цялата изминала година, изобщо откакто любовната връзка на Дор стана публично достойние по клюкарските вестникарски колони. Но тя наистина му даваше възможност да намери утеха с нея, когато и да пожелаеше той това. А изкушението беше голямо. Причината да не го направи нямаше нищо общо с професионализма или страха, че интимността би разрушала завидните им делови взаимоотношения. Той изобщо не се съмняваше, че Лара ще съумее да се справи и с двете неща. Просто не беше много уверен в самия себе си.

Той понечи да заговори, но телефонът иззвъня.

— Сигурно е Уестрейт — рече тя и примирено се усмихна, тръгвайки към вратата. — Излизам. До утре сутринта.

— Лара — каза той.

Тя се спря и се обърна, хванала дръжката на вратата.

— Наистина много ти благодаря... за всичко.

Тя отново се усмихна, този път с топлотата и интимността на мълчаливо разбирателство.

— Измий онази чаша за кафе, преди да си тръгнеш.

— Дадено — рече той и вдигна телефона, когато тя излезе.

— Грейвър.

Беше Уестрейт, макар че не се представи.

— Кац ми се обади точно преди няколко минути — каза той. — Тордела току-що се бил свързал с него от моргата. Следователят там също смятал, че е самоубийство. — Грейвър усещаше почти радостното облекчение в гласа на Уестрейт. — Никой не вижда причина за никакви други подозрения.

— Говорили ли са с жена му?

— Да, днес рано следобед.

— Кой е разговарял?

— Мисля, че Тордела и Питърсън.

— И нищо ли?

— Така ми се струва. Знам само каквото ми каза Кац, че засега това ги удовлетворявало и че утре вероятно ще го опишат като самоубийство. Той просто ме уведоми.

Грейвър се отпусна на стола си. Той почувства нещо повече от облекчение; беше направо въодушевен.

— Но въпреки това искам доклад от твоите хора — рече Уестрейт. — Трябва да представим като безупречно лицето на Криминалното разузнаване. Във всеки случай, жена му вече е лишена от застраховката си. Няма да е зле да го потвърдим или поне да се напише доклад за вероятностите. Човек не се самоубива току-тъй. Може да е имало някоя жена или... Не знам, просто нещо.

— Ще отнеме време, Джек. Няколко дни, ако не искаме да претупаме нещата.

— Добре, нека да е една седмица — каза Уестрейт. — Информирай ме как върви.

Уестрейт затвори телефона и Грейвър се обърна към прозорците. Отдавна бяха изчезнали утринните облаци и неумолимото синьо небе беше като изцъклено. Днес нямаше гръмотевични бури. Магистралата гъмжеше от коли, един пълзящ поток от проблясащо стъкло и метал, опасващ центъра на града.

Той погледна часовника си. Беше пет и трийсет и пет. Канцелариите бяха празни. Сети се за обаждането на Уестрейт. На всички им беше олекнало. В края на краищата, ничий задник нямаше

да пострада. Бяха доволни, че по всяка вероятност Тислър е бил толкова отчаян и се е застрелял. Човекът е бил доведен до самоубийство по неизвестни за тях причини и засега никой, с изключение на Дийн Бъртъл, като че ли не можеше да реагира на смъртта му с нещо повече от едно трепване.

13.

Той отмести поглед от прозореца и придърпа досиетата на сътрудниците на Тислър пред себе си. „Сътрудник“ беше най-общ термин за лица, снабдяващи Отдела по криминално разузнаване с информация за престъпна дейност. Те бяха основната суровина за разузнавателната работа и се делиха на две категории. „Източниците“ бяха сътрудници без криминални връзки. Към тях спадаха полицаи, федерални агенти, свидетели и частни лица, предимно хора, чувстващи за свой морален дълг да споделят информация или подозрения за престъпна дейност.

В другата категория бяха „осведомителите“, хора с криминално минало, затворници, с условни присъди, пуснати временно от затвора, освободени под гаранция, арестанти или заподозрени. Най-често осведомителите споделяха информацията по съвсем различни подбуди в сравнение с предишната категория. Обикновено предлагаша сведения просто за пари. Понякога осведомяваха заради отмъщение, от ревност, или за да бъде отстранен някой „конкурент“, а и като „отплата“ за някоя стара услуга в тяхна полза от страна на прилагащите закона. Причините бяха най-различни, често сложни и обикновено с емоционален заряд.

Самоличността на сътрудниците беше строго поверителна информация и тяхната дълготрайна анонимност беше въпрос от огромно значение. Всеки сътрудник имаше определен контролен номер, който се използваше в документите вместо истинското му име. Грейвър отиде до централната индексна картотека, до която достъпът ставаше единствено чрез автономна компютърна система и изведе името на Тислър. После изтегли неговия файл със сътрудници и се появи колонка с четирицифрени контролни номера. След това отиде до сейфа с поверителни документи и извади досиетата, носещи същите контролни номера.

Отвори първата папка навярно със същото чувство, което са имали Пола и Дийн Бъртъл при отварянето на папките, връчени им от Грейвър тази сутрин: какво всъщност трябва да търси?

— Грейвър.

Стресна се, но не се изненада да чуе гласа на Пола.

— Мислех, че съм единствената тук — рече тя, облегната на вратата, а в ръката си държеше кафяви папки.

— Влез — каза той и се облегна назад. Беше му приятно да я види, да има някой, с когото да поговори. — Седни.

Пола се настани на един стол пред бюрото му, кръстоса дългите си крака и погледна през прозореца. Откъм отсрещната страна на реката залязващото слънце сякаш беше подпалило небостъргачите и те приличаха на разтопени колони на фона на кобалтовосиньото небе.

Пола бе сбърчила чело към ярко осветените стъкла, потънала в мисли, които, предполагаше той, навярно бяха толкова различни от мислите на другите, толкова индивидуално построени, че ако ги срещнеш описани в някоя антология на мислите, той веднага би разпознал техния стил. Обикновено у Пола язвителното чувство за хумор доста се набиваше в очи и нейното поведение и приказки бяха изпъстрени със саркастично остроумие. Не беше лъжица за всяка уста. Но Грейвър я харесваше; харесваше и жената, която се криеше в нея. В момента обаче той разбра, че е доста сериозно настроена.

— Какво мислиш за всичко това? — попита тя, повдигайки папките в ръката си и гривните ѝ дръннаха около китката.

— Има нещо ново — рече Грейвър. Каза ѝ за обаждането на Уестрейт.

— Хайде де? — Тя се намръщи.

— Изненадана ли си?

— Не знам. Просто... — Пола сви рамене. — Значи тогава напрежението спада.

— Така е, но във всеки случай трябва да напишем доклад с нашата преценка. — Той потърка очите си и после подпря лакти на бюрото. — Какво мисля ли? Попрегледах на компютъра разследванията на Тислър. Повечето от тях ми се сториха доста претрупани. Освен началото по случая Алън Селдън. Всичко останало изглежда незначително в сравнение с него.

Пола кимна и макар нищо да не каза, той разбра, че нещо се върти в ума ѝ.

— А при тебе как е?

Тя наклони глава назад и вдигна очи нагоре. Непринудеността ѝ понякога я караше да изглежда десетина години по-млада. Беше приковала поглед в облицовката на тавана. Преглътна и адамовата ѝ ябълка се задвижи по дългата ѝ шия. Накрая се изправи на стола и се обърна точно срещу него.

— Нали знаеш, преди пет години, когато постъпих тук на работа, Тислър беше посредствен детектив — без всякакви церемонии рече тя. — Всъщност по-лош от посредствен. Постиженията му бяха направи отчайващи. Но преди около осемнайсет месеца нещата се промениха. Той имаше две последователни по-дълги разследвания — Пробст и Фрийл. Спомняш ли си ги?

— Разбира се. Бяха хубави операции.

— О, да — рече Пола. — И двата случая дадоха страхотни резултати, когато ги превърнахме в операции. Сега, с това разследване на Селдън, изглежда, той пак е попаднал на нещо голямо. — Тя млъкна и открито погледна Грейвър. — Знам, че трябваше да прегледам само петте незавършени разследвания, по които Тислър е работил с Дийн, но случайно се сетих за ония два случая, затова отидох в архива и ги извадих. Докато ги преглеждах, както и началото на делото Селдън — един въпрос не ми излизаше от ума: как така изведнъж той е станал толкова добър?

Грейвър се бе облегал назад, отпуснал лакти на страничните облегалки.

— Не съм разбрал, че изведнъж е станал чак толкова добър — рече той. — Пробст и Фрийл бяха наистина забележителни постижения, няма съмнение, но Тислър работеше по още осем или десет други обекти, по които почти не напредваше.

— Добре, чудесно, но според мен това прави случаите Пробст, Фрийл и Селдън още... по-странни — упорстваше Пола. — Те са очебиешо нетипични.

Грейвър съсредоточено я гледаше.

— Цял ден преглеждах докладите по тези три разследвания — продължи Пола. — В тях се повтарят някои интересни общи черти: необичайно сух и методичен план за работа, големи резултати, Дийн е аналитикът и... всички сътрудници са били „източници“.

— До един ли?

— Всички по-съществени — каза тя. — Между тях имаше и двама-трима осведомители, но те бяха нещо случайно. Помисли си само. В тая работа сме изгубени без осведомителите, нали? Въпреки всичките им отрицателни страни. Но всъщност бихме искали да имаме „източници“. Те нямат криминално минало, което адвокатите да размахват, с цел да компрометират свидетеля. Източниците не се договарят за избягване на съдебно преследване в замяна на своите показания. Източниците не са с объркана престъпна психика, за която да се безпокоим и да полагаме грижи. Те просто са добре осведомени, съзнателни граждани, чистички, лъхаци на сапун, готови да помогнат в прилагането на закона със своите безценни информацияйки. Така ли е?

Грейвър кимна.

— Е, изглежда, че в тези три случая Тислър е попаднал на невероятно съкровище. Изведнъж той започва да разполага единствено с пълноценни, солидни източници. Това е само при тези три от разследванията му за цялото време, откакто е в Криминалното разузнаване. Останалото време се е налагало да се възползва от доста посредствени осведомители.

Тя направи пауза за по-голяма убедителност, а после започна да люлее кръстосания си крак. Изражението ѝ също се промени, помръдна леко устни, присви очи. Като че ли се колебаеше, преди да изрази следващата си мисъл. Но продължи.

— Първоначалната инициатива и в трите случая може да е била на Тислър — каза Пола, потупвайки с показалец по папките в скута си. — Но оттам нататък той трябва да е работил в тясно сътрудничество с Дийн. Обзалагам се, че Дийн е ръководил разследванията и е съставял схемата за събиране на информацията. А Безъм, разбира се, като групов отговорник на Тислър, навярно е проследявал всичко това стъпка по стъпка.

Грейвър се размърда на стола си. Надвеси се над бюрото, взе молив и започна с гумичката му да потупва стария излъскан речен камък. Беше заинтригуван.

Пола се извърна и придърпа друг стол пред себе си. Свали обувките и подпря крака на долната пръчка, използвайки скута си за поставка. Прелисти първите страници на своя бележник.

— Първо, само един бърз преглед на двата случая, където източниците на Тислър са му свършили такава чудесна работа. Съгласен ли си?

Грейвър кимна. Пола беше в състояние да се вживее докрай в дадено разследване. Това беше една от особеностите ѝ, които я правеха превъзходен аналитик.

— Случаят Пробст — каза тя, поглеждайки бележките си. — Рей Пробст е притежавал служба за временна работа, специализирала се в осигуряване на временни служители за банки и застрахователни компании. Той използвал временните си служители, за да шпионират и събират информация за лица със значителни лични доходи. Използвайки своите компютри, тези служители набеязвали домовете и дори отделните вещи, които лесно можели да бъдат откраднати, определени марки компютри, телевизори, бижута, произведения на изкуството, сребро, абсолютно всичко. След кражбите всички вещи се складирали в малки, странични летища и по-късно прекарвани със самолети до Мексико и други места на юг, за да бъдат препродавани на черния пазар.

— Два „източника“ и един „осведомител“. Полученото от осведомителя е дребно. Двата източника са решили случая, но изобщо не се наложило да свидетелстват пред съда, защото Тислър и Дийн предали толкова много потвърждаващи материали, че те са били достатъчни и без показанията на източниците. Ръководейки събирането на информация, Бъртъл като че ли е надушвал точно каква информация е нужна, за да се открие по някоя нова страна от разследването. Още по-удивително е, че източниците на Тислър са успявали винаги да му я осигурят. Съвсем чисто. Образцово разследване.

Грейвър бе завъртял стола си настрани до бюрото. Облегнат назад, той си играеше със заобления камък, обръщайки го ту насам, ту натам.

Пола прелисти нова страница и гривните ѝ задрънчаха.

— Случаят Фрийл. Лорънс Фрийл се занимавал с превоз на незаконни наркотици. Той не купувал, нито продавал, просто закарвал стоката от едно място до следващото. Чрез своя компютър се включил в компютризираните графици на фирми, превозващи с камиони, които тръгват от Хюстън. Неговите хора натоварвали наркотиците в

специално направени магнитни кутии, които закрепвали някъде по шасито на камиона. От този момент нататък хората на Фрийл повече не се докосвали до стоката. Те проследявали камионите с друга кола и когато продуктът достигнал крайното си местоназначение, те се свързвали с получаващата страна и наблюдавали как разтоварват стоката на някоя спирка, в склад или гараж. После хората на Фрийл прибирали парите.

— И отново, операцията бързо се разбила, сякаш Дийн и Тислър са работили под индиго. Два „източника“, никакви „осведомители“. Отново не се налагало източниците да свидетелстват, защото нашите момчета предлагат небивал урожай от потвърждаващи материали, поради което това е било излишно.

Тя изгледа Грейвър и прелисти още една страница от бележника. По изражението ѝ личеше, че не е уверена дали той схваща накъде го води. Нямахше смисъл да се безпокои. Той съвсем добре следеше мисълта ѝ.

— А сега стигаме до настоящия случай Селдън. До момента има един източник — тя протегна ръка и потупа двете папки, встрани от другите, върху бюрото на Грейвър, — който все още се разработва. Според източника на Тислър Алън Селдън притежава бизнес, занимаващ се с изхвърляне на химични отпадъци. Той твърди, че разполага с доказателства за подкупване от страна на Селдън на инспектори от Управлението по опазване на околната среда. Селдън изхвърлял боклуците върху фермерска земя в окръг Стар в Южен Тексас, в едно забутано място близо до границата. Според източника собственикът на фермата е човек, прикриващ група контрабандисти на наркотици, дали парите за фермата. Източникът съобщава на Тислър, че може да цитира точни данни как става всичко това, но все още не може да назове по име участниците, с изключение на Селдън. Но този тип е свръхчувствителен. Много внимава.

— Боже мой... — рече Грейвър.

— Почакай малко — прекъсна го Пола и метна бележника на бюрото. — Има още, но преди да кажеш нещо, трябва да се изчишкам, да си наплискам лицето. Жадна съм. — Тя се изправи. — Връщам се след секунда — рече тя и излезе от офиса му.

14.

Грейвър стана от мястото си и отиде до прозореца. Слънцето, чиито отблясъци по небостъргачите бяха преминали през все по-тъмни оттеници на медночервеното, вече с последни ярки лъчи се спускаше зад хоризонта и загасваше пламъците по милионите обагрени огледални стъкла и ги превръщаше в безлични сиви стени.

Той се обърна назад към пръснатите папки на бюрото. Пола нахвърляше сценарий, изпълнен със загадки. Предположи, че не ѝ се е налагало да отиде до тоалетната, по-скоро е искала да събере мислите си. Грейвър се боеше, че тя се кани да му съобщи лоши новини, а пък не е съвсем сигурна как той ще ги приеме. Той също не беше сигурен и се опита да потисне топлото, надигащо се чувство на гадене в корема си.

— Какво мислиш? — попита Пола. Беше застанала на прага и бършеше лицето и шията си с влажна хартиена салфетка. Беше боса, обувките ѝ бяха останали до стола.

Грейвър я погледна.

— Готов съм да чуя и останалото — рече той, връщайки се на мястото си зад бюрото.

Пола хвана цепката на роклята при деколтето и леко я развя.

— Добре — каза тя.

Хвърли смачканата салфетка в кошчето и седна. Беше намокрила и сресала косата си. Взе отново бележника.

— Така, понеже тези сътрудници са източници, *нови* източници, това означава, че има много информация, с която не разполагаме.

— И не съществува никакво „регистриране“ — каза Грейвър. Той вече усещаше какво се задава. — Няма сведения както при пуснатите под гаранция или постъпващи данни за временно освободените. Тъй като те не са се договаряли за даване на информация срещу облекчаване на присъда, няма прокурорско споразумение. Не са продавали сведенията си, следователно няма писмени документи — или някакво допълнително обвързване — за това. Значи няма и

история за тяхната надеждност. Знаем само, че информацията им е била добра в този единичен случай.

— Точно така. — Пола тупна с ръка по бележника си и поклати глава. — Всъщност — рече тя, кръстосвайки ръце в скута си — ние дори не можем да сме сигурни дали с тези източници изобщо някой се е срещал, освен самия Тислър. — Тя погледна отново бележките си. — С изключение на твоя рецензиращ подпис, оперативните документи бяха всички подписани от Тислър като контролен офицер, в присъствието на Безъм.

Както винаги, Пола го бе изненадала. Като аналитик тя съперничеше на Бъртъл. Макар че педантично очертаваше схемата на един истински кошмар, той не можеше да не се възхити на уменията ѝ да долавя невидимото. Тя го изгледа и с ръка отметна косите от лицето си.

— И така — тя кимна към папките върху бюрото на Грейвър, — от тези сведения за сътрудниците се вижда, че са допълнени с нови данни преди пет месеца, през януари, както е според оперативните инструкции. Според последните данни двама от петимата „източници“ са си сменили адресите тази година, двама — миналата година. По един за случаите Пробст и Фрийл всяка година. Чисто и подредено. Балансирано.

Пола поклати глава, без да откъсва поглед от Грейвър.

— Не съвсем. Днес следобед се обадох на четири телефона. На първия, Брус Шек, имаше телефонен секретар, който каза, че това е номерът, който съм набрала, и да оставя съобщение. На номера на втория източник, Колийн Сайнър, ми отговори жена. Тя каза, че Сайнър и още една жена са ѝ били съквартирантки, но не знаела нищо за нея повече от две години. При другите два номера ми се обади хора, които никога не бяха чували за лицата, споменати в досието. И в двата случая бяха притежавали телефонните си номера от години.

Двамата се гледаха втренчено. Грейвър се мъчеше да преодолее нарастващата тревога.

— Не съм се обаждала по случая Селдън — каза тя. — Не исках да рискувам и да оплескам всичко.

— Кой е подписал при проверките? — попита Грейвър. — Безъм?

Пола кимна сериозно.

— Позна.

Мозъкът на Грейвър беше застинал в онова напрегнато затишие, което човек усеща, осъзнавайки, че ще се случи нещо невероятно, и то неминуемо в следващия момент.

— Боже мой — рече той. Пола бе постъпила като истински аналитик. Бе отстъпила малко назад и така бе видяла цялата картина. Смъртта на Артър Тислър бавно се изплъзваше от ярката и сигурна светлина на съдебната медицина и отново започваше да чезне в мрачните сенки на съмнението. Грейвър се изправи на стола и се подпря с ръце на бюрото. — Още нещо?

— Нищо друго — сви рамене тя. Изглеждаше изтощена.

— Кучият му син — каза Грейвър. Главата му беше замаяна, усещаше някаква клаустрофобия.

— Разработили са случаите твърде лесно — рече Пола и в гласа ѝ се долавяше мъчителна смесица от предпазливост и убедителност. — Твърде гладко. Има нещо порочно в тези източници, Маркъс. Може би са лъгали. Може да са били подставени. — Тя поклати глава. — Просто не го побира умът ми.

— Не са лъгали — каза Грейвър. Той също беше уморен, а и потресен. — Всичко, което тези източници са съобщили, е било вярно и потвърдено от втора, понякога и трета страна. Ами че те бяха намерени за виновни, боже мой.

— Но те прикриват източниците. Безъм. Вероятно. Но със сигурност Тислър... и Дийн.

Откъм магистралата се дочу сирена на линейка и светлините ѝ проблясваха в здрача, преди да завие на север. Грейвър продължаваше да се вира през прозореца дълго след като линейката бе изчезнала.

— Господи, Пола — промълви Грейвър, — аз...

Просто не можеше да го повярва и едва не изтърси, че не вярва Бъртъл да е замесен. Лесно беше да приеме, че Тислър е бил продажен. Беше мъртъв и във всеки случай Грейвър не беше особено близък с него. А пък Безъм беше един от най-неприятните му личности изобщо, приятелче на Уестрейт, когото помощник-шефът беше натрапил на Грейвър. Но да види подобни уличаващи факти срещу Бъртъл, беше направо потресаващо.

Той се вираше в облия камък. Изводите от нейния анализ бяха неоспорими. Изправи се и се приближи до прозореца. Въздухът в

стаята не му достигаше; сърцето му се блъскаше в гърдите.

Пола нервно задрънка гривните си. Грейвър знаеше, че на нея ѝ е ясно какво преживява той в момента. Господи. Животът не беше спрял, но неочаквано и драматично беше забавил хода си.

— Така — каза той, взирайки се през прозореца, но без да вижда нищо. — Тогава с какво разполагаме? Да речем, че те прикриват източниците. Защо ще го правят? Искам да кажа, с каква цел?

— Може би източниците не са законни — предположи Пола. — Може би те... Ами ако има само един източник и всичко това се ръководи отвън, а не оттук?

— Би било съвсем прекалено — отвърна Грейвър. — Тези три операции нямаха чак толкова общо помежду си.

— Това не е задължително. Общият знаменател би могъл да бъде мотивът на този, който е отвън. Малка е вероятността да видим някаква връзка отсам.

Грейвър знаеше, че е права. Явно доста го бе обмисляла, преди да му го сервира. Той предугади накъде води нейната логика.

— Това е продължавало от доста време — каза той и се върна до бюрото си. — И е действало добре. Сега всичко е вече изгладено. Навярно няма да открием нищо в документацията, което да свързва тези разследвания. Няма да има за какво да се заловим.

И двамата замълчаха.

— Не можем да привикаме Безъм или Дийн — каза най-после Грейвър и седна пак зад бюрото си. — Още при първия намек, че подозираме нещо, всичко ще се изпари.

— Кога трябва да се върне Безъм от своя риболов?

— Вдругиден... в сряда. — Започна да го боли глава. — Но има още една седмица отпуск. Ще се върне на работа едва следващата сряда.

— Смяташ ли, че Дийн може да се свърже с него?

Грейвър сви рамене. Той се взираше в камъка, мъчеше се да измести образа на Бъртъл от съзнанието си и да разсъждава върху откритията на Пола. Главата му се пръсваше от рояка предположения.

— Трябва да съкратя анкетата за Тислър — каза той.

— Какво?

— Прибери всичко колкото се може по-бързо — рече той. — Няма да се възползвам от седмицата, която казах на Уестрейт, че ще е

необходима. Кейси ще се окаже с празни ръце при оная проверка. Сега съм сигурен в това. Дийн няма да „открие“ нищо. Ще приключи случая, ще напише обяснителен документ и ще го прибера. Във всеки случай точно това иска Уестрейт, акуратен завършек. Ще му го предоставим.

— А после какво? — Пола бърчеше чело, неразбираща накъде клони той.

— Ако Тислър не е бил убит — каза Грейвър, — тогава неговото самоубийство вероятно ги е изненадало така, както и нас. Ще загубят равновесие, навярно обезпокоени, че той е оставил нещо, което да разкрие всичко. Възможно е това, което е накарало Тислър да се самоубие, да упражни натиск и върху другите. Може би нещо се е разкрило и Тислър не е бил в състояние да понесе последствията. Самоубийството му още повече е влошило нещата. Не искам да ги сплашвам. По-добре ще бъде, ако си дадем вид, че приемаме самоубийството и искаме да го потулим колкото се може по-скоро.

— Ами случаят Селдън?

Грейвър уморено поклати глава.

— Ще трябва да заменя Тислър. Нещата там трябва да продължават... както обикновено, все едно че нямаме никакви подозрения.

— Боже мой. Как ще приемат това? Нима мислиш, че те наистина ще продължат с мним „източник“?

— Не. — Грейвър решително поклати глава. — Няма да го направят. Предполагам... че когато поставя въпроса пред Дийн, той ще каже, че източникът го няма. Че е изчезнал. Самоубийството на Тислър е наистина достатъчна причина за един „източник“ да се уплаши и изчезне. Навярно Дийн ще бъде предпазлив и несигурен в това, което „всъщност“ става. При тези обстоятелства това би било напълно логично.

Пола нищо не каза. Тя изчакваше.

Грейвър притисна с пръсти основата на врата си, където мускулите му ставаха все по-напрегнати.

— Но на мен ми трябва нещо повече, за да потвърдя нашите подозрения — рече той. — Те ще разчитат на Дийн като на първата защитна линия, чрез него ще разберат дали нещо не е в ред. Трябва да внимаваме с него. — Думите едва не заседнаха в гърлото му. — Може

би това нещо има странични разклонения. Може да са замесени и други аналитици и детективи. Възможно е дори и във вертикална посока, да отива нагоре...

Той млъкна и бавно поклати глава. Това беше невъзможно, по дяволите. А на лична основа беше мъчително и болезнено.

15.

Рей Безъм беше вървял петнадесет или двадесет минути, когато видя дървения корпус на стария разбит кораб сред тревата на сто ярда пред него. Несъзнателно ускори крачка и вълнението го накара почти да забрави за тежестта на кутията с рибарските принадлежности, на въдицата и кофата със стръвта. Той ги мъкнеше вече три четвърти миля от мястото, където наетата лодка го бе свалила. Лодкарят щеше да се върне в девет часа, чак по тъмно, за да го закара обратно до Порт Изабел. Бока Чика беше съвсем накрая. Това беше най-южната точка. Ако повървеше още една миля и половина, щеше да стигне до просторните песъчливи плитчини, там, където Рио Гранде се влива в Мексиканския залив, а от другата страна на това мръсно мочурище — може би на двеста ярда — беше Мексико. Точно заради това той идваше тук. С изключение на някой случаен скитник, мястото беше съвсем усамотено.

Безъм погледна часовника си, а после огледа залива. Водата беше матово сиво-кафява, тук-таме проблясваше в бледотюркоазено, а понякога и светлосиньо в разбиващите се вълни. Мексиканският залив не бе нещо особено красиво, или не в традиционния смисъл, който се влага в понятието крайбрежие. Но за него този характерен, непривлекателен цвят на топлия Гълфстрийм беше красив, дори екзотичен, и нищо в досегашния му живот не можеше да се сравни с острия мирис на тези солени морски ветрове, които, ако се случиш в определено време рано сутрин или късно вечер, както сега, носеха със себе си полъх от пушеците на Мексико.

Това беше неговият шести и последен следобед. Зет му, който бе пътувал с Безъм от Хюстън, се разболя на втория ден и отлетя обратно. Не съжаляваше за него. Всъщност зет му не бе особено запален въдичар и не обичаше да се размотава по магазините за стръв и по барчетата, когато мъртвите вълнения пречеха на кълвенето. Но пък точно там човек научаваше доста неща, в ония кръчмички, където старци с бирени шкембета, потъмняла кожа и развалени зъби се криеха на сянка в горещите часове. Тия типове можеха да ти кажат някоя и

друга приказка какво да правиш, ако теченията са хубави и си решил да уловиш някоя съомга, пъстърва или камбала. Заради тая едничка седмица той живееше през останалите петдесет и две.

Пак погледна часовника си, докато вървеше към останките от риболовното корабче, разбило се на брега преди седем години. Беше разучил нивото на прилива и след половин час искаше да бъде във водата. Слънцето залязваше зад гърба му, някъде в Мексико. Щеше да има два хубави часа за риболов, преди да се стъмни. Но най-напред, просто за да се наслади на мига, той пусна такъмите си до корабчето и седна на пясъка. Извади пакет цигари от джоба на ризата си и запали една, после бръкна в един от високите рибарски ботуши, които бе домъкнал, и извади една бира. Отвори запотената кехлибарена бутилка и се облегна на избелелия корпус на кораба. Над него в небето се носеха чайки, писукаха, кръжаха, потапяха се, за да го погледнат. Искаше му се този миг вечно да продължава.

Когато изпуши цигарата, Безъм я хвърли и заби дъното на бутилката в пясъка. Залови се да обува високите непромокаеми ботуши, спирайки на два-три пъти да отпие от бирата, преди съвсем да се стопли. Изправи се, закопча ботушите горе, допи остатъка от бирата и захвърли бутилката на пясъка. Взе по-голямата от двете въдици — „наслука“, каза си той — и провери блестящата зелена макара. Отвори кутията с рибарски принадлежности и огледа примамките, взел вече решение да не използва опашките от скариди в кофата. Избра си „златна лъжичка“, натъкми я и тръгна към водата.

Нагази във водата, докато тя му стигна почти до кръста, разкрачи се леко за равновесие и започна да мята. Беше страхотно удоволствие, съвсем истинско, както при секса, да чува виенето на макарата, щом заметне, да остави примамката да спре за секунда и после да я спусне надолу, чувствайки дърпането и потъркването по въдицата, докато вълните на прибойя плискат по тялото му.

Беше стоял малко повече от половин час само с едно кълвене, нещо закачи „лъжичката“ и засвистя, а после я изплю, нещо, което си поигра с него, карайки адреналина му да скочи и сърцето му да затупти, представяйки си огромна съомга, попаднала край пясъчния нанос, и тогава видя момичето.

Тя вървеше към него по плажната ивица, сякаш идваше от цивилизацията. Зърна я с крайчеца на окото си, докато мяташе, и

когато стръвта удари водата и той започна да я спуска, обърна се да я погледне. С нея се движеше и куче, хрътка, колкото и да бе странно. Когато беше малко момче, имаше хрътка, той и неговият най-добър приятел си имаха по една хрътка. Промъкваша се с тях през някое ранчо и преследваха койотите и зайците в безкрайната, обрасла с шубраци земя, простираща се чак до Лагуна Мадре.

Безъм не можеше да разгледа лицето ѝ, но в лекия здрач се виждаше, че има дълга черна коса и че е почти гола. Разбира се, имаше бански костюм от две части, но от мястото, където той стоеше, тя като че ли се състоеше само от гърди и бедра. Вървеше по плажа към него и ядеше нещо. Всъщност се разхождаше безцелно, без да бърза, дългите ѝ крака бяха в хармонична пропорция спрямо тялото ѝ, както и при хрътката, две грациозни създания на брега, сякаш това не беше най-дивото и самотно място, което той бе намерил.

Още на два пъти им хвърли поглед, преди тя да доближи достатъчно, за да се чуват един друг. Беше се спряла точно до водата, леко наклонила глава и го наблюдаваше, а кучето скачаше лудо около нея ту навътре, ту навън от водата. Когато се приготви пак да метне въдицата, той се обърна и я погледна. Тя му се усмихваше. Беше в червен бански костюм... и по-стегнато и изпечено тяло той никога не бе виждал.

— Кълве ли? — провикна се тя над плискащите вълни. Вятърът развяваше черните ѝ коси и тя тръсна глава да ги отметне от лицето си.

— Не особено — извика той в отговор. Поколеба се, после промени решението си и се обърна към водата. Метна колкото се може по-далеко. Помъчи се да се съсредоточи в движението на стръвта там, навътре в сивата вода, но повече му се искаше да се обърне и пак да погледне момичето. Усещаше, че е още там.

Когато изправи въдицата, той се обърна. Сега тя бе по-близо и бе нагазила малко във водата, за да гледа. Той ѝ се усмихна.

— Обичате ли да ловите риба?

— Обичам да гледам — отвърна тя. — Май не кълве, а?

— Не още.

Имаше лек акцент. Не мексикански. Нещо друго. Някакъв сладък акцент.

Тя вдигна това, което държеше в ръка.

— Искате ли малко портокал?

Портокал ли? О, боже мой. Безъм хвърли поглед към плажа. Нямаше жива душа. Поколеба се. Дявол да го вземе. Сви рамене, „защо не“, кимна и бавно се насочи във водата към нея. Когато я наближи, тя отстъпи малко назад, а вълничките се плискаха по глезените ѝ.

— Откога сте тук? — попита тя, когато той дойде по-близо.

Той погледна часовника си.

— От четирийсет минути.

— Какво ловите? — попита тя, разчупи останалата част от портокала и му подаде почти половината.

Сега, когато беше близо до нея, видя, че е над двайсетгодишна. Косата ѝ бе поела солената влага от въздуха и обветреното ѝ лице създаваше впечатлението, че е била на плажа от няколко часа. Имаше невероятно тяло и той просто не можеше да си откъсне очите от нея. Тя отметна с ръка косите от раменете си и гърдите ѝ тежко се залюляха зад двете малки късчета плат на банския ѝ костюм.

— Съомга — той се чу да казва, откъсвайки първото резенче портокал. Пъхна го в устата си, прикрепил въдицата с лявата си ръка, а погледът му се плъзна към онова местенце, където безкрайните ѝ бедра се събираха с таза ѝ. Свежият и ароматен цитрусов плод се пръсна и изпълни със сок устата му.

— Съомга — повтори тя.

Той кимна.

— А какво правите чак тук? — попита я той, с мъка отмествайки поглед към очите ѝ.

— Заради Бет — рече тя, обръщайки се към кучето си. Понякога извървяваме целия бряг, чак до Рио Гранде и Мексико. Такава разходка е нищо за нея, с тези крака. А и аз си поддържам формата.

— Наистина ли? — каза той, пъхайки ново резенче в устата си. Сдъвка го и пак потече сок от него, а тя изви хълбока си и му се усмихна.

— Май ви хареса. — Тя се ухили.

Той гледаше гърдите ѝ, когато вторият портокалов речен изведнъж се превърна в напалм в гърлото му, изпаряващ се напалм, пръски от напалм, мигновено просмукващи се в синусите му, разкъсвайки очните му кухини, обагряйки зрението му. Всичко стана аленочервено, бикините ѝ, гърдите, пъпа, усмивката ѝ, а когато се

олюля назад към червените вълни, той разбра, че умира. Трахейта, дробовете и сърцето му, всичко се топеше, разтворено вече от напалма, и дори водите на смрачаващия се залив не можеха да загасят този пожар.

Последното нещо, което усети, беше, когато момичето се надвеси над него и се помъчи да му отвори устата, но челюстите се бяха сковали над езика и тя само дърпаше устните и бузите му.

Неуспяла, тя се отказа и стоя около минута, гледайки как той се гърчи и гълта вода, достатъчна да се удави, макар че това вече бе несъществено. Когато той престана да се мята и да потръпва във водата, тя се наведе и пак се помъчи с устата му. Накрая успя да я разтвори. Тя измъкна прехапвания език и започна да рови около венците му, докато не намери сдъвканото парче портокал. После изплакна устата му с пенестата солена вода, за да се увери, че нищо не е останало.

След малко приключи, изправи се и се отдалечи от него. Наведе се, изми ръцете си във водата, гребна малко пясък и го втри в пръстите си и после пак се изплакна. Излезе от водата, наблюдавайки как тялото му се поклаща от прилива, как се обръща с лицето надолу и тежко се издига при удара на всяка вълна. След една-две минути тя огледа плажа, откъдето се бе появила, повика хрътката и тръгна обратно. Дългите ѝ загорели крака се движеха бавно, гъстата ѝ черна коса се развяваше от морския бриз.

Няколко от чайките останаха край него, сякаш не искаха да си тръгнат, поклащаха се по повърхността на водата, потапяха се и пицяха заедно с вятъра. Накрая и те се отдалечиха и след малко всички бяха изчезнали, момичето, кучето и чайките.

16.

Бяха седнали в колата, със смъкнати стъкла в една от двете самотни коли на малкия, обикновено празен паркинг в закътано ъгълче на огромния Мемориал Парк, обгръщащ ги като тропически лес. Този паркинг беше в края на тясна алея, която извиваше около шикозен висок жилищен блок, обърнат към зелените брегове на Бъфало Байу. В падащия полумрак все още се виждаше на около петдесет ярда от тях извитият мост за пешеходци, минаващ над едно заливче. От другата страна на реката, закрити от гъстата растителност на парка, се простираха зелените игрища за голф на кьнтри клуба „Ривър Оукс“, в един от най-престижните градски райони.

Панос Калатис пусна от пурата си лека синя струйка дим, който се понесе през прозорците на колата и се сля с тежкия и блажен вечерен въздух. Беше зад волана, седалката му беше изместена назад, така че да се обръща към пътника до него и в същото време, само с леко движение на главата, да може да вижда мъжа на задната седалка.

— Предполагам, че никой не е имал и понятие за това — каза Калатис, хвърляйки въпросителен поглед към Бъртъл на задната седалка. — Не е имало никакво *разузнаване* за тази възможност. — Току-що бе натиснал бутоните край лакътя си и смъкна всички стъкла на колата.

— Не, никакво — рече Бъртъл. — Обикновено за самоубийство няма *разузнаване* — добави сухо той. Искаше да каже нещо друго, но се сдържа. Щеше да има време да каже това, което искаше.

— В такъв случай наистина ли смяташ, че той се е самоубил? — попита Калатис, все още извърнат назад.

— Да, мисля, че се е самоубил — неохотно отвърна Бъртъл. С мъка преглъщаше гнева си и отвращението си от двамата мъже пред него.

Калатис кимна, гледайки замислено и мълчаливо Бъртъл.

— Не смяташ ли, че може да са на друго мнение? — попита Фийбър.

— Съмнявам се — рязко отвърна Бъртъл. Фийбър не беше във форма. Въпросите му звучаха глупаво. Той просто подражаваше на Калатис, надявайки се с ненужните си обаждания да се подмаже на гърка.

— Но ако е бил убит, щяха да искат да не се разчува, нали? — предположи Калатис.

— Искаш да кажеш да бъде потулено ли? Няма начин. Не при убийство на полицаи, и то в Криминалното разузнаване.

— Срещал съм и преди подобни случаи — рече Калатис.

— О, боже мой, Панос. Не е така. — Бъртъл раздражено поклати глава.

Калатис кимна спокойно и пусна нова струйка дим в сумрака. В този момент се появиха две жени в ярки спортни шорти и потници, тичайки за здраве, откъм другата страна на мостчето и спряха да бягат в края на пътеката. Закрачиха бавно, за да си поемат дъх и поеха по мостчето към паркинга.

Калатис ги проследи с поглед, докато пресичаха паркинга и се отправиха по тясната алея към жилищния блок.

— Въпросът е — каза той, все още наблюдавайки жените — как всичко това би ни засегнало?

— Въпросът е, не е ли оставил нещо след себе си? — рече Фийбър.

Калатис се обърна към задната седалка и тъмните кръгове около очите му се виждаха дори в полумрака.

— Ако наистина е оставил, то трябва да е нещо лично — каза Бъртъл. — Например някакви собствени записки по операциите. Но в отдела няма подобен ред. Той не държеше такива неща в офиса си.

— Откъде си сигурен? — попита Фийбър.

— Точно това ми е работата — да съм сигурен в това — с равен тон отвърна Бъртъл. Неприятно му беше, че трябва да отговаря на Фийбър. Несъмнено Фийбър беше важна фигура за Калатис. Неговите банки от данни, подлият му характер, продажността му, всичко това беше в услуга на Калатис, но този човек се радваше на близост с гърка, каквато качествата му не оправдаваха. Бъртъл се чувстваше безсилен, че не бе успял да помръдне извън ония разследвания. Беше се надявал да постигне повече до този момент, но неизвестно защо Калатис му бе затворил вратата. Може би беше усетил в Бъртъл по-голяма амбиция,

отколкото в Безъм или Тислър; може би се държеше предпазливо с един по-умен мъж.

За момент замълчаха. Калатис премияташе пурата в устата си, опитвайки вкуса на тютюна. Когато жените изчезнаха от полезрението му, нищо вече не отклоняваше вниманието, освен звуците на цикадите откъм гъсталака в топлата юнска привечер.

— Не бих искал да загубим всичко постигнато досега — отбеляза Калатис.

Бъртъл се вслушваше внимателно във всеки нюанс в гласа на Калатис. Тонът му не бе заплашителен, но може би съдържаше лек укор, или навярно просто беше някакво суеверно предзнаменование за предполагаеми последствия, от ония неща, които човек долавя между редовете, когато изведнъж започва да се поти или да се вледенява, преди още да разбере защо. В тази работа имаше един отделен език, невидим лексикон, възприеман само по определен начин, чрез жлезите на тялото, със скрит смисъл, предаван в особени промеждутъци между очевидното. Човек го разбираше, защото имаше някакъв остатъчен примитивен инстинкт, който не можеше да се определи или обясни, освен че беше свързан с оцеляването.

— Цялата онази подготовка, доста значителното инвестиране на капитали — продължаваше Калатис.

Бъртъл трябваше да го успокои.

— Виж какво, Маркърс Грейвър пише доклад, с който ще приключи въпроса. Всички го желаят и всички искат да има вид, че е приключил.

Калатис се взираше през предното стъкло към парка, където околните дървета бързо потъмняваха от синьо-зелено в катраненочерно на фона на смрачаващото се небе. Той се обърна отново към задната седалка.

— Ами самият Грейвър? Той е достатъчно добър да се справи с това, нали?

— Да, достатъчно добър е — сухо каза Бъртъл. Но подозираше, че на Калатис това вече му е известно.

— Значи трябва да безпокоим за него.

— Не смятам така.

— Ти не смяташ така.

— Той е в много неудобна ситуация, Панос — уморено каза Бъртъл. — Мисля, че ще се ръководи от указанията на отдел „Убийства“. Ще бъде почти принуден да го направи. Ако настоява да разследва по подозрения за конспирация, ще се натъкне на съпротива от страна на Уестрейт. Уестрейт изобщо няма да иска дори да изслуша такива приказки. Няма значение колко подозрителен може да бъде Грейвър — а аз знам, че не е, това го споменавам само заради твоя аргумент — въпреки всякакви евентуални негови подозрения, той е човек, който умее реално да преценява нещата. Отдел „Убийства“ твърди, че е самоубийство. Специалният вътрешен отдел казва същото. Той няма никакво материално доказателство, че Тислър е вършил нещо необичайно. Няма значение какви са подозренията му, той ще ги пропусне край себе си. Той е емпирик.

Калатис изпусна кълбо дим от пурата, все още с поглед към задната седалка.

— Аха, емпирик — рече той с подчертано отегчение.

Бъртъл се съмняваше дали той знае значението на тази дума. Да върви по дяволите, нека се чуди.

— Уверен ли си, че Тислър не се е размекнал психически и не е оставил нещо след себе си? — отново се заяде Фийбър. — Искам да кажа, човекът все пак се е самоубил, за бога!

— Колин, кучи сине — озъби му се Бъртъл. — Горкото копеле ми каза какво си направил. — Фийбър хвърли бърз поглед към Калатис, който се извърна, несъмнено отвратен от непохватната закъсняла реакция на Фийбър. — Нали си поискал „гаранция“ за неговата лоялност? Докъде се простира твоята нетактичност?

— Трябваше да го направим — намеси се Калатис. Той дръпна възела на вратовръзката си, поизви врата си и разкопча горното копче на ризата си. Горещината започна да става още по-тежка с настъпването на мрака. Бъртъл си бе свалил отдавна сакото и го бе метнал до себе си. Фийбър нищо не бе разкопчал или свалил.

— Ти си сметнал, че е трябвало да го направите — уточни Бъртъл. Не искаше да остави Калатис да се измъкне така лесно от това. Фийбър метна поглед към Калатис да види как ще реагира на такова предизвикателство, но на Бъртъл хич не му пукаше. Той продължи. — Каквато и причина да сте имали да го подозирате, тя е била глупава. Някой доста се с престарал. Някой не е знаел какво върши. Вие го

притиснахте и го загубихте. Сега имате налице един мъртвец и искате да се уверя, че това нищо не означава. Е, не мога да го направя.

— Ние само намекваме — рече Калатис с подчертано спокойствие, — че трябва да си сигурен в това, което ни казваш.

Фийбър кимна в знак на съгласие.

На Бъртъл не му харесваше този съюз между двамата мъже пред него. Не обичаше да се намира в отбранителна позиция. Нещо се мътеше.

— Няма... нищо... в Криминалното разузнаване — подчерта Бъртъл. — Ако е измъкнал нещичко навън, не съм длъжен да зная. Ако го е направил, то е защото е бил отчаян, чувствал се е като притиснат до стената. — Той млъкна за миг. — Не биваше да стане така.

Последва дълго мълчание. Калатис и Фийбър бяха полуобърнати на предните седалки. Калатис гледеше навън. Беше едър и често напомняше на Бъртъл на минотавър. Беше сполучливо сравнение: Калатис, изправил се на прага пред мрака, охранявайки подземния лабиринт от лъжи.

— Ами Селдън? — попита Калатис. Той държеше пурата си и гледеше блещукация й край. — Какво да правим сега?

— Забрави го — рече Бъртъл. — Все едно че е пропаднало.

Калатис бавно извърна глава към Бъртъл.

— О, не смятам така, приятелю. Преди малко казах, че не искам да изгубя позицията си тук.

— Ще я загубиш, както и всичко останало, ако се опиташ да форсираш нещата — предупреди го Бъртъл. — Не можем прекалено дълго да си играем с Грейвър, Панос. Няма да успеем.

— Какво искаш да кажеш? — подсмихна се Калатис. — Та ние две години го разиграваме.

— Не, от две години го лъжем — уточни Бъртъл. — Има разлика. Смъртта на Тислър е нещо сериозно. Всеки идиот може да излъже, но трябва да си почти гениален, за да приспиш съмненията на Маркърс Грейвър.

— Значи, край? — Фийбър не можеше да повярва.

— Със Селдън, да — рече Бъртъл. — Още сега отменяме всичко. Нека да изчакаме, докато Рей се върне от ваканцията си, и после иде видим дали не можем да реструктурираме и пак да стегнем нещата.

Калатис се бе обърнал с гръб и гледаше навън през предното стъкло. Виждаха се върховете на небостъргачите в центъра на града, извисяващи се и вече проблясващи със светлини в полумрака.

— Добре — каза изведнъж Калатис с тежка въздишка. Той захвърли пурата си долу на асфалта. — Ще се разберем с Безъм, щом той се върне. Кога ще стане това?

— Утре — отвърна Бъртъл.

— Добре — продължи Калатис. — Ще говорим с него, ще чуем мнението му. Нека да обмислим нещата. Да разработим възможностите. Ако искаме да продължим тази операция, как ще действаме? Дали си заслужава риска? Какво да правим, ако Грейвър действително надуши нещо? — Той погледна Бъртъл, а после и Фийбър. — Знаете какво ни трябва. — После пак към задната седалка: — Ще се обаждам.

Това бе всичко.

Калатис се обърна към волана, натисна автоматичните бутони за прозорците. Докато стъклата се вдигаха, Бъртъл взе сакото си, чувствайки, че май трябва да каже нещо, но не знаеше какво или защо. Нищо друго не бе изречено и Бъртъл отвори вратата да слезе. Затвори вратата точно когато стъклата се вдигнаха догоре. Калатис запали колата и включи климатичната инсталация.

Бъртъл се поколеба за миг край затъмнените прозорци на мерцедеса, после се обърна и отиде до своята кола. Отключи я и хвърли вътре сакото си. Погледна към мерцедеса, който не тръгваше, просто стоеше там със запален двигател, а климатикът му бръмчеше заедно с цикадите в тъмнината. Той се качи в колата и я запали, чувствайки известно гадене, докато нагласяше отворите на климатика да духат право в лицето му. Проклетият грък беше прекалено предпазлив. Беше така дяволски хитър, че всяка интрига напомняше на игра на дама.

Бъртъл включи на скорост и тръгна по тясната алея, опасваща жилищния блок. Тук-таме светваха лампи и той се запита дали ония две жени живеят тук или някъде по-далече в околността. Мина край колата на Калатис, която стоеше неподвижна и тъмна, сякаш бе живо същество, безмълвно, неразбираемо и хитро, като ония дебелокорести хлебарки, обитаващи стволовете на палмите край реката. Боже мой.

— Какво мислиш? — попита Калатис, докато двамата гледаха как задните светлини от колата на Бъртъл се изкачват по алеята и изчезват.

Фийбър беше предпазлив.

— Имаше вид на сигурен в себе си и на държащ нещата под контрол.

— Май че беше изпаднал в паника — каза Калатис. — Може би няма куража да продължи с това.

— Да продължи ли?

— Ако ние не го отменим. Ако решим да продължим.

На Фийбър изведнъж му се стори като че бе изпуснал част от разговора и не е схванал нещо много важно. Пообъркан, мозъкът му сега се мъчеше да го разбере. Но реши да не се обажда повече. Той просто седеше и се чудеше какво ли се мъти зад черните очи на Панос Калатис.

17.

Пътувайки в колата си към къщи, Грейвър отново премисляше тревожните факти, които Пола бе изложила през последните два часа. Нямаше никакво съмнение, тя бе открила пробив в сигурността и той можеше да има катастрофални последици. Това бе най-страшното за всеки ръководител в разузнаването, а лошата новина се подсилваше от факта, че един стар и добър приятел изглежда бе замесен, а може би стоеше и в сърцевината на нещата.

Всъщност точно това Грейвър все още не бе в състояние да приеме, въпреки че не го показва пред Пола. Беше просто невероятно. Трябваше добре да го премисли. Подобно на математик, той разполагаше със задачата и теоремата, но все още не можеше да формулира доказателството. И трябваше да проследи как това доказателство се разгъва, стъпка по стъпка, преди най-после да реши, че Дийн Бъртъл е предател.

Най-озадачаващото нещо беше мотивацията. Грейвър познаваше Бъртъл като свой брат и обичайните мотиви за предателство просто не пасваха тук. Алчност? Дийн обичаше да живее добре, но афинитетът му към богатския комфорт трудно можеше да се причисли към алчността. Някаква сексуална мания? Грейвър достатъчно добре познаваше човешката природа и знаеше, че подобна слабост може да се прикрива с десетилетия, дори цял живот, но често, ако не и винаги, имаше известни признаци, някакво загатване за такава склонност. Но не и при Дийн Бъртъл. Отмъщение за предполагаема или действителна неправда? Бъртъл никога не бе споменавал и дума от този род. А подобно нещо, рано или късно, също се проявяваше при човек, твърдо решил да го постигне. Несъвместима идеология или философия? Нямаше такава причина.

Но ако Бъртъл се бе променил и някой от тези елементи се е развил до натрапчива идея, и то дотам, че да стигне до предателство, дали Грейвър щеше да усети промяната? Дори ако Бъртъл успешно е прикривал мотива, нима Грейвър не би забелязал някакво друго изменение в поведението му? Как е могъл да го пропусне? Дали

Бъртъл, подобно на Тислър, изведнъж е започнал да се държи противоречиво, без някой изобщо да забележи дори дребни признаци, че нещо не е наред?

Грейвър трябваше да признае, че доводите на Пола бяха добре построени. Но те като че ли не се връзваха с човешкия фактор, а за неговото разбиране беше нужно някакво шесто чувство. Наистина тук нещо не пасваше. Грейвър се намираше на неустойчива почва и това го плашеше.

Той се отби в един рибен ресторант на улица „Шепърд“, където го настаняха на малка маса за двама до прозореца. През целия си живот Грейвър не се бе хранил на толкова много маси за двама, както през последните шест месеца. Това беше като постоянно и иронично напомняне, че храненето, както и сексът, е дейност, предполагаща да бъде извършвана по двойки.

След като поръча вечеря от пържени скариди и бутилка бира „Пасифико“, той извади джобния си бележник и набързо нахвърли някои от моментите, изложени от Пола, които искаше отново да премисли. Воденето на подобни бележки му беше стар, трудно преодолим навик и той по-добре подреждаше мислите си сред старите си навици.

Когато донесоха вечерята, той бутна встрани бележника си и поръча втора бира. Докато ядеше, погледът му се зарея към другите посетители, представяйки си връзките между хората на всяка отделна маса. Обичаше тази игра, но сега си я наложи съзнателно, за да отклони мислите си от Бъртъл. Не успя съвсем. След като се нахрани, не си поръча кафе, а поиска сметката, плати и излезе.

Докато вървеше към колата, почувства вибрирането на пейджъра върху колана си. Погледна кой е номера и се върна в ресторанта. Имаше само един телефонен автомат в преддверието и той беше зает от младеж на около двацет години, суетен безделник със самочувствие. Черната му коса беше вързана на конска опашка и беше облечен в модерен, широк светлокафяв костюм и черна, закопчана до врата риза. Когато видя, че Грейвър чака, той обърна гръб и продължи да говори. Казваше на особата отсреща, че заедно със свой приятел ще ходи в няколко клуба след вечеря и защо тя не наmine в Тосино към десет и половина. О, защо? Ами, кажи му там нещо. Кажи му, че твоя

приятелка се е разболяла, започнала страшно да повръща и че трябва да отидеш да се погрижиш за нея. Какво? Е, кажи му...

Грейвър извади полицейската си значка, пресегна се над рамото на младежа и я размаха пред лицето му.

— Дайте ми пет минути — рече той. Младежът трепна и бавно се обърна, втренчил изненадан поглед. — Кажете й, че пак ще й се обадите след пет минути. Тъкмо тя ще успее да измисли нещо.

Младежът изпълни молбата му, после натисна вилката с една ръка и даде слушалката на Грейвър. „Господи“ — изрече той с псевдореспект; явно накърнената му нахаканост се нуждаеше от някакво пренебрежително държане.

— Благодаря — каза Грейвър.

Нюман отговори още при първия сигнал.

— Всичко наред ли е? — попита Грейвър.

— О, разбира се... Просто трябва да се срещна с тебе за няколко минути.

— Къде си?

— Тъкмо свършвам хамбургера си в един крайпътен ресторант, казва се „Сидс“, край Монтроуз.

— Знам го къде е. Не съм много далече. След десет минути ще бъда там.

Когато Грейвър пристигна, Нюман седеше в колата си, паркирана под една стара мимоза встрани. Грейвър спря до него и Нюман излезе.

— Заведението е твърде малко, за да поговорим — обясни Нюман.

Грейвър също слезе и двамата се облегнаха на колите си. Въпреки ясната нощ, въздухът беше влажен и натежал от сладкия аромат на орловите нокти, растящи на големи групи и побелели от цвят, покрай дървената ограда около ресторантчето.

— Какво има? — попита Грейвър.

Нюман поклати леко ключовете на колата, сякаш за да подхване по-лесно.

— Ами, най-напред направих справката за Тислър — рече той. — Подробно. Порових се за някакви скрити възможности за приходи, за недвижими имоти — притежава малка къща в Шарпстаун, която дава под наем. Има я от две години. Платил е минималната сума с петнайсетгодишен заем и я изплаща чрез ежемесечни вноски.

Проверих за евентуален бизнес, спестовни влогове, всякакви банкови възможности. Нищо. Други вещи: има регистрирани кола и лодка. Нищо. Проверих всичко и на името на Пеги. Както и на второто име на Арт, Сидни, и на нейното моминско име, Мейс. Нищо. Ако е имал страничен доход, не е бил глупав и се е погрижил за него както трябва. Не знам докъде искаш да продължавам с това. Може би някакви биографични справки? Или нещо друго.

Грейвър понечи да заговори, но Нюман продължи.

— Но не затова поисках да поприказвам с теб.

Грейвър чакаше.

— Надявам се, че това не е някакво нарушение на правилата...

— Нюман се отпусна на другия си крак. Беше оставил якето и вратовръзката си в колата и ризата му беше намачкана, както става след дълъг ден работа пред компютри, прехвърляйки досиета, ставайки и сядайки многократно. — Това май спада към категорията на тогава ми се стори странно, но... „ако изобщо има смисъл“.

Нервността на Нюман тревожно му напомняше за поведението на Пола преди това. Грейвър усети смразяващо предчувствие. Нюман подрънка с ключовете и после решително заговори.

— Мисля, че може да има нещо... нередовно... в начина, по който Арт и Дийн са водили разследванията си — каза той.

Стомахът на Грейвър се сви на топка. Дори не си представяше какво ще чуе, но осъзна, че дотогавашното му предчувствие ще се превърне във факт: предстоящите изненади щяха да станат вече правило, а не изключение, щом се отнасяха до събития, свързани със смъртта на Тислър. Независимо дали щеше да се окаже скандал, любовна връзка или тежко изпитание, в този момент на Грейвър му стана ясно, че се забърква в нещо, което щеше да предизвика страхотна буря. Той бе така уверен, сигурен в това, сякаш гледаше назад откъм бъдещето.

— Не съм чел документите по случая Селдън — продължи Нюман, — но бих искал. Дийн ми помагаше в разследването Дарли, онази работа с рекетъорството. Последния месец то се разви много бързо, и Дийн все ме пришпорваше да се движа още по-бързо, да събера повече информация, да тичам... да тичам... Сякаш бягам след проклетата топка от единия до другия край на игрището и едва мога да я догоня. Но в същото време се подготвяше и операцията

Селдън на Арт и понякога ние с него влизахме и излизахме от офиса на Дийн като през въртяща се врата. Разни документи хвърчаха насам-натам по задачи, които не можеха да чакат. Струва ми се, станахме малко небрежни, оставяйки бележки с необработени данни, чернови на доклади, неща от този род, по бюрата си, вместо да ги предаваме лично... не бяхме твърде внимателни или във всеки случай, не бяхме достатъчно внимателни.

Нюман направи пауза и преглътна.

— Преди около месец, не, преди три седмици, работех през обедната почивка, за да завърша един доклад преди срещата си с един осведомител. Папката ми точно за този осведомител беше при Дийн, който трябваше да ми напише указания в какво да внимавам, какво да измъкна, ако мога. Всъщност щях да се срещна с двама осведомители този ден и Дийн ми каза, че ще остави техните папки, заедно с бележките, върху бюрото си. Имаше среща с жена си за обяд и бързаше.

— Когато свърших, притичах до неговия кабинет. На бюрото му цареше хаос. Грабнах двете папки и ги занесох в моята стая. Отворих първата, изчетох бележките му, отворих и втората. Документите не бяха подредени. Най-новите доклади трябваше да са отпред, а бележките на Дийн — върху тях. Обаче всичко беше разбъркано. Прелистих напечатаните доклади и намерих ръчно написаните бележки на Дийн, забутани почти най-отзад. Но когато започнах да ги чета, те като че ли нямаха никакъв смисъл. Нищо не разбирах. Всъщност това изобщо не бяха предварителни записки, а отчет след разговор с осведомител. Не ми беше нужно много време да разбере, че в ръцете си държах документ от случая Селдън.

— Значи това е бил почеркът на Арт, а не на Дийн.

— Не. Беше написано от Дийн.

— Какво? Сигурен ли си?

— Напълно. Нали всеки ден чета записките му.

— Напечатаният доклад беше ли заедно с него в папката?

— Не — рече Нюман. — Нямаше го. — Гласът му беше глух и всъщност му се наложи да се изкашля, от което на Грейвър му се сви сърцето. — Точно в това е въпросът. На първата страница, в горния десен ъгъл Дийн беше написал датата, беше я подчертал и заградил в

кръгче. Тогава беше... четвъртък. Докладът беше с дата за петък — от следващата седмица.

— Сигурен ли си? — пак попита Грейвър. Просто трябваше. Трудно му бе да повярва, че Нюман не бърка. Сърцето му се блъскаше в гърдите.

— О, да. Там имах календар и проверих. Продължих да чета. Имаше описани събития, които *се бяха случили* във вторник и сряда следващата седмица — тези дати също ги проверих. Всичко бе описано в минало време, сякаш събитията вече се бяха случили.

— Невероятно — промълви Грейвър.

— Да. — Нюман кимна и го погледна. — Доста странно.

Грейвър се извърна встрани. Някаква кола премина край тях по улицата, той мярна още една и осъзна, че в момента тя увеличава скоростта си. Не беше ли спряла досега на отсрещната страна? Нима само намали скоростта си? Дали беше нещо, което той трябваше да забележи? Обърна се към Нюман.

— И после какво направи?

— Ами, набързо прегледах другите документи. Наистина беше моята папка. Онова нещо бе попаднало там случайно.

Нюман раздрънка ключовете си. Грейвър разбираше, че му е мъчително да разказва всичко това.

— Взех папката и изтичах обратно в кабинета на Дийн — продължи Нюман, след като дълбоко си пое дъх. — Заех се с купчината материали и папки, опитвайки се да не ги размествам. Действах по интуиция и се насочих към долната част и наистина намерих още една папка за контакти с осведомител. С две цифри контролният номер на тази папка се различаваше от моя. Някакво разместване. Беше папката по случая Селдън. Намерих ръкописните бележки на Дийн за мен вътре в папката, точно отгоре, където бях очаквал да ги намеря. Преместих ръкописните записки в съответната им папка, върнах папката за Селдън отново в долния край на купчината и се измъкнах оттам.

— След това — попита Грейвър — Дийн не се ли усъмни, че нещо може да е било разбъркано?

— Не. Беше просто сляп късмет, че разбрах какво се е случило и че наистина открих папката на осведомителя по случая Селдън под

купчината. Но точно това обяснява разместването на бележките от страна на Дийн.

Грейвър се взираше в ресторантчето зад Нюман. Беше съвсем малко заведение, просто щанд с високи столчета и няколко маси до прозорците откъм улицата. Вътре една сервитьорка бършеше плота на щанда. Единственият друг човек беше старец с голям широк нос, седнал край прозореца с вестник в ръце. Но той не четеше. Зяпаше мечтателно навън към нощта.

Грейвър премести погледа си върху Нюман.

— Имал си доста време да обмислиш това — каза той. — Как го тълкуваш?

Нюман бързо поклати глава.

— Не знам. Не го разбирам. Не ми е известно как Дийн обработва останалите си случаи, какви трикове използва, за да ги развие. Все още имам много да се уча. Той млъкна. — Но... всъщност аз не... Не успях да сглобя сценарий, който да обясни какво е правил. Не знам какво е правил.

— Напротив — каза Грейвър, — знаеш.

Нюман се смути и пообърка. Ключовете отново задрънкаха. Грейвър се втренчи в него.

— Изглежда е изфабрикувал доклад за някакъв контакт — рече Нюман.

— Да... — кимна Грейвър, — точно на това прилича.

Кейси Нюман мълчеше и докато стояха там край ресторантчето, Грейвър разбра, че няма да каже нищо повече.

— Добре, Кейси — рече Грейвър. Вече знаеше какво ще направи. — С това ще трябва здравата да се заемем.

18.

Грейвър седеше в колата и гледаше как задните светлини от колата на Нюман се сливат с останалите светлини на града. Тези разкрития, уличаващи Дийн Бъртъл, доста го засегнаха. Ала щеше да бъде глупаво да търси невинни обяснения. Нямаше да има такива.

Вместо да потегли, той слезе от колата и отиде до телефонния автомат пред ресторанта. Извади листче от портфейла си и набра записания там номер.

— Ало?

Това беше същият женски глас, обадил се предишната вечер.

— Бих искал да говоря с Виктор, моля.

— Кой?

— Кеми ли е на телефона?

Мълчание.

— Да.

— Виктор ми каза, че може би вие ще отговаряте на телефона.

Обажда се Грейвър. Трябва да говоря с Виктор.

— О, той не е тук.

— Бихте ли му предали нещо?

— Добре.

— Кажете му, че трябва да говоря с него колкото се може по-скоро. Той има няколко мои номера. Нека да звъни на тях, докато ме намери. Ще бъда на домашния си номер след половин час.

— Добре.

Кой знае защо, стори му се, че не е схванала молбата му.

— Разбрахте ли? — попита той.

— Да, естествено, разбрах.

— Благодаря — каза той.

Върна се пак в колата и затвори вратата. Щеше да бъде мъчително да започне разследване на Бъртъл, не по-малко болезнено от преживяното с Дор. Боже мой. Професията му се занимаваше именно с измамата, беше я виждал от най-различен ъгъл, беше я изследвал, анализирал, чел, писал и мислил за нея, беше я наблюдавал,

слушал и преживял, сам я беше вършил и все още изглеждаше също толкова податлив към нея, както и в началото. Наистина Дор доказва това в личен план. Сега Бъртъл го доказваше и в професионално отношение.

Но всъщност никой не е застрахован против това. Ако искаш да имаш някакво душевно спокойствие, ако не искаш да живееш самотно и в мизантропичен мрак, трябва да вярваш на хората. Трябва да им дадеш свобода да изберат дали да бъдем като Юда. И няма смисъл да се отдаваш на философско възмущение, защото в такъв случай — и ако си честен към себе си — накрая ще трябва да преглътнеш тази си философия заедно със своята обида. Измамата е едно твърде достъпно човешко оръдие, което рано или късно можеш и самият ти да използваш.

Но както при всичко останало, измамата имаше и своите измерения. Съществуваха огромни измами и малки измами, имаше обикновени измами и страшни измами, имаше такива, които нараняваха за кратко време, и такива, които направо опустошаваха. Тази вечер, седнал сам в колата, пред почти празното ресторантче, Грейвър вече не бе сигурен дали разликите между тях са чак толкова големи. Струваше му се, че когато мъжете и жените се решаваха да се възползват от тези най-стар занаят на Сатаната, те безрезервно се съгласяваха да жертват малка частица от себе си в този процес. Може би в началото е само лека драскотина, която лесно изтърпяват, без особено да пострадат, и тя почти не се забелязва. Но тя никога не изчезва и всяка нова измама се прибавя към нея и раната все повече се влошава, докато стане голяма и гноясала и започне да ги разяжда отвътре. Колко гнилост може човек да понесе, питаше се той, преди съвсем да се слее с нея?

Грейвър прекара пръсти през косата си, запали колата и се отдалечи от ресторантчето.

19.

След половин час Грейвър спря пред своята къща, погледна към нея през предното стъкло и си помисли, че в тъмнината изглежда особено тъжна. Той никога не оставяше запалена лампа заради самия себе си, дори когато знаеше, че ще остане на работа до късно, а все не успяваше да си купи от ония автоматични превключватели, макар да се канеше от месеци. Просто не се сецаше за това, освен в моменти като този, когато му се искаше да види светлинка отвътре, дори и запалена от самия него.

Фаровете на колата пробягаха по моравата, когато пое по автомобилната алея, водеща до гаража и застлания с тухли вътрешен двор. Насочвайки се към затворения гараж, светлините уловиха блясъка от бронята на друга кола вътре в двора.

Грейвър загаси фаровете и спря. Нюман и Пола щяха да паркират отпред. После бавно доближи колата, докато се изравни със стената на къщата. Ако имаше някой вътре и не го беше зърнал, нямаше да може да види колата му на това място в алеята, ако гледаше от предните прозорци.

Загаси двигателя, отвори вратата и слезе, леко притваряйки вратата. Пое дълбоко дъх в тъмнината, изпълнена с аромата на цъфнал жасмин. Посегна към колана си отзад и извади своя „Зиг-Зауер“. Не беше го правил от десетина години, освен когато трябваше да се упражнява на стрелбището.

Придържайки пистолета до тялото си, той безшумно се промъкна по алеята, докато стигна задния ъгъл и ясно видя малкия мерцедес. Отбеляза си номера на колата. Стоеше безмълвно и оглеждаше нощния двор, надявайки се очите му бързо да се адаптират към тъмните сенки наоколо. Басейнът. Палмичките. Металните градински столове. Големите стволоче на дъбовете. Подуши тютюнев дим. Пак погледна към басейна.

Господи.

Сърцето му подскочи, осъзнавайки, че някой е седнал в един от градинските столове откъм по-близкия край на басейна. Беше мъж и

гледаше право към него. Грейвър предположи, че мъжът е видял фаровете на колата, когато е тръгнала по алеята, макар че не беше сигурен дали в момента го вижда до ъгъла на къщата.

— Грейвър? Ти ли си там? Видях фаровете ти.

Беше Виктор Ласт. Грейвър почувства едновременно облекчение и ярост. Той винаги държеше личният му живот да бъде наистина само личен, особено по отношение на осведомители. Може би се бе държал малко по-различно с Ласт, но въпреки това появяването му по такъв начин беше съвсем безцеремонно. Или може би Ласт гледаше по друг начин на това сега, когато Грейвър живееше сам.

Той отново огледа двора, макар да не вярваше, че би могъл да съзре още някой. Пъхна пистолета обратно в кобура и тръгна към басейна.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Ласт? — попита Грейвър, опитвайки се да овладее гласа си.

— Говорих с Кеми пет минути след като ти си се обадил — отвърна Ласт. — Тя ми каза, че ще се прибереш вкъщи след половин час и че искаш да ме видиш колкото се може по-скоро. Помислих си, че така ще спестя малко време.

Изрече това с най-естествен тон, сякаш изобщо не му минаваше през ум, че Грейвър може да не одобри появяването му в своя дом.

Грейвър седна срещу Ласт. Нощта не беше облачна, но Грейвър не можеше добре да види лицето на Ласт. Това не му харесваше. Ласт умееше по-добре да маскира гласа си, отколкото да прикрие изражението на лицето си. Доколкото виждаше, беше облечен почти както предишната вечер. Грейвър облегна ръце на металната маса. Водата в басейна беше неподвижна, повърхността ѝ тук-там проблясваше, сякаш беше опънат лист от прозрачен целофан.

— Искам да чуя нещо повече за това, което ти загатна снощи — каза Грейвър.

— О? — Гласът на Ласт беше безизразен и пъргав. — Разбирам.

— Не бързай да правиш заключения — рече Грейвър. — Очакваше ли да го подмина?

— Надявах се да не стане така — отвърна Ласт, със самодоволен оттенък в гласа си.

— Какво точно ти трябва, Виктор?

— В момента малко съм закъсал — каза той, подпрял се с лакът на масата и цигарата му блещукаше в тъмнината. — Искам да възстановим предишните си взаимоотношения.

— В същия вид ли?

— Е... не съвсем. Всъщност *много* съм закъсал.

— Колко?

— Двойно.

Грейвър погледна към силуета на Виктор. Гласът му беше съвсем твърд при тези думи. Беше уверен в себе си.

— Виктор, не бих могъл да ти дам толкова, дори да имаш доказателства, че кметът ни е педофил. Въпросът не е до спазаряване, а до празни портфейли. Просто нямаме. По времето, когато работехме заедно, ти беше най-високо платеният ни човек. Не мога да го изпълня.

— Е, хайде, Грейвър — малко подигравателно рече Ласт. — Това беше преди осем години. Удвояването не означава истински двойно, за бога. Ами инфлацията. Поскъпването. Проклетата икономика, всичко това. Дори ако ми платиш по същата тарифа, трябва да бъде повече.

— Не мога да го направя.

Мълчание. Ласт пушеше цигарата си.

— Мога да ти дам с двайсет процента повече — каза Грейвър. — Това пак би те поставило на върха.

— Поласкан съм — сухо рече Ласт.

— Това е всичко, което мога. Съжалявам. — Направи пауза. — Но, няма да ти платя и толкова, ако сведенията ти не струват.

— Добре, съгласен. Кога можеш да ми платиш?

— Нека първо да чуя твоята история.

Ласт пак замълча. Блещукащото огънче на цигарата се премести от масата към лицето му и просветна, когато всмукна, мимолетно озарявайки скулите и очите му. После той пак се сля с тъмнината.

— Ти си джентълмен, Грейвър. Имам ти доверие.

Грейвър почувства облекчение. Знаеше, че Ласт му има доверие, въпросът не беше в това. Причината беше във факта, че Ласт не настоя за повече пари. Ако сведенията му бяха потресаващи, щеше да настоява. Това, което Грейвър щеше да чуе сега, може би беше просто някаква нишка. Нямахше да го повали от стола.

— Добре — каза Ласт. Той пусна цигарата на плочника под масата и я загаси с подметката си. Отпусна ръце върху страничните

облегалки. Когато заговори, гласът му бе мек и спокоен.

— Снощи започнах да ти разказвам за едно парти в къщата на онзи човек, тук, в Хюстън...

— Как се казваше? — прекъсна го Грейвър.

— Ще стигна и до това — рече невъзмутимо Ласт. — Този човек и жена му имаха много странна къща. Всъщност грозна. Модерна. На едно ниво, суров дизайн, остъклени стаи около няколко преддверия. Нещо като разхвърляни модули, ако можеш да си го представиш. Необичайно. Имаше много хора, но не беше никаква шумна веселба. Просто само се разговаряше. Един малък състав свиреше лека и неопределена музика, а хората стояха на групички с чаши в ръце. Млади новобогаташи. От новата генерация. И вездесъщите бизнесмени.

По едно време дамата, с която бях отишъл на това парти, отиде до тоалетната. Когато се върна, беше доста възбудена. Изглежда тоалетната била доста уязвима зрително откъм някакъв двор. Всъщност тоалетната била съвсем открита към спалнята — както и душът — и единственото прикритие се осигурявало от гъстата зеленина, заобикаляща спалнята. В самата стая нямало никакво уединение, така че можеш да си пикаеш направо там, пред другите дами, които може да влязат, за да се срещат, да си оправят грима или нещо от тоя род. Тя, разбира се, не се доверила на гъстия листак от другата страна на стъклените стени. Каза ми, че имало друга спалня зад ъгъла и една жена, която срещнала в първата спалня, ѝ обяснила, че там разположението било същото. Моята приятелка попитала тази жена дали е идвала тук и преди и тя казала, о, да. А приятелката ми я попитала за надничачи любопитни типове. Жената се засмяла и рекла, че изобщо не е така, както изглежда. Никой не може да наднича, имало градински огради и разни подобни. Такава била целта на архитектурния дизайн. Да те накара да почувстваш, че живееш сред природата.

Реших да проверя това. Жилището имаше някаква клетъчна конструкция, стаите и преддверията бяха свързани помежду си. Можеш да бъдеш в една остъклена стая и да гледаш през едно от преддверията към следващата остъклена стая. Стъкло и огледални коридори свързваха всички тези модули.

И така, след малко се измъкнах навън да изпуша една цигара. Естествено, всички бяха вътре, свикнали с климатичните инсталации, нежелаещи да търпят влажността. Не знаех дали няма да има някой отвън, затова се държах съвсем нехайно, запалвайки веднага цигарата си, за да мога да обясня присъствието си там, ако се наложи.

— Разбира се, оказа се, че визуалната сигурност на тази къща съвсем не бе такава, каквато онази жена е предполагала, не и щом излезеш на двора. А това ставаше просто като влезеш в къщата и после излезеш навън. Всяка от тези ексцентрични спални наистина бе заобиколена от свой собствен вътрешен двор, с висока стена, наблъскан с растения, палми и други такива. Но всяко дворче си имаше около външната страна на оградата малък, дискретен перваз, изграден успоредно на основата. Ако стъпиш на перваза, можеш да надникнеш над стената и всичко да видиш. Имаше кранове, както и маркуч за поливане, които бяха очевидната причина, струва ми се, за наличието на този перваз.

Ласт се спря и запали нова цигара.

— Къщата имаше приблизителната форма на шестоъгълник, или може би осмоъгълник, нещо заоблено, но с прави стени. Стоях на неосветено място сред моравата с неправилна форма, пресечена от храсталаци. Отидох до първата спалня. Стъпих на перваза и надникнах. Наистина, колкото и да е смешно, една жена се беше курдисала на гърнето, с приборана около нея рокля, гледаща малко предизвикателно, както ми се стори, през стъклената стена направо към мен. Машинално се наведох и после пак се показах и отново я видях там, пак се взираше в мен, с разтворени крака, ръцете ѝ бяха в скута и стискаха тоалетна хартия. Тя изобщо не ме виждаше, дори и да размахвах ръце. Мисля, че стъклените стени бяха покрити с нещо отвън, за да изглеждат по-непрозрачни. Наблюдавах я как свърши, как се избърса, стана и пусна водата в тоалетната.

Погледах известно време, появиха се още две жени. Стори ми се доста интересно как по различен начин се грижат за тоалета си. Свърших цигарата си и реших да отида до другата спалня. Минах край следващото преддверие и друга стая с гости и тъкмо щях да завия зад един малък ъгъл, когато дочух гласове пред мен, точно зад ъгъла. Спрях, затаил дъх и се заслушах. Да, наистина. Двама мъже разговаряха. Отдръпнах се от ъгъла, до който за щастие имаше едно

дърво. Прилепих се до него и надникнах. Двама мъже бяха застанали на перваза край градинската ограда на следващата спалня. Те гледаха към жените, влизаци в спалнята, но това им забавление беше по-скоро нещо странично. Бяха сложили чашите си върху оградата, опрели там лакти, пушеха и разговаряха.

Ласт се спря, за да всмукне отново от цигарата. Като че ли обмисляше как да продължи, наслаждавайки се на историята.

— Сега знам, че това е странно — рече той — но дочух как този тип изразяваше недоверие, категорично недоверие, ако разбираш какво имам предвид. Вторият мъж каза, не; вярно е. Доста време са уреждали това, но накрая успели. Той каза, че техният „достъп“ до разузнаването и „неговите операции“ бил солиден и изпитван на няколко пъти. Първият мъж го попита откога се върши това. „От известно време“, само това отвърна вторият мъж. Помълчаха малко, отпихаха от чашите си, гледаха някого в тоалетната. Вторият мъж слезе от перваза, запали цигара и пак се покачи.

Той рече, че доколкото е разбрал, първият мъж имал неприятности с някакъв конкурент. Попита какво би станало, ако се отърве от този тип. Първият каза, че обемът ще нарасне с трийсет процента. Вторият попита дали би се заинтересувал от елиминирането му. Първият рече, че кой се отказва от бута на прасенцето.

Тук Ласт се спря и се изсмя.

— Американско красноречие. Не бях го чувал. Страхотно.

— Дръпна от цигарата. — Вторият мъж предложи да поговорят за това. Първият каза, че не му е известно за нищо незаконно, извършвано от неговия конкурент. Вторият отвърна, че това няма значение, нещата могат да се уредят. — Ласт замълча. — Дватама пак се зазяпаха към някого в тоалетната и после първият мъж поиска още да поговорят за това. Просто го обмисли, каза му вторият мъж. Щели отново да се съберат и да проучат тази идея. Довършиха напитките си, погледаха малко към тоалетната и после вторият мъж предложи да се върнат, за да не забележат отсъствието им. Това беше. Трябваше да се измъкна оттам.

Ласт приближи ръката си към устата и крайчецът на цигарата проблесна за миг.

— Тук нищо не чух за полицията — рече Грейвър. — Сега всички имат възможност да разузнават. Бизнесът, индустрията.

— Но когато вторият тип попита първия дали иска да елиминира своя конкурент, първият каза, че онзи не вършел нищо „незаконно“. Защо изобщо стана дума за това, ако не са били ченгета? Кой действа против незаконността? Кой би могъл да използва „незаконно деяние“, за да ликвидира някакъв бизнес?

Грейвър поклати глава, не съвсем убеден. Това съвсем не беше каквото очакваше да чуе. Беше твърде мъгляво.

— Видя ли добре тези мъже?

— Мисля, че да. Във всеки случай, профилите им.

— Не беше ли единият от тях собственикът на къщата?

— Не.

— Чия беше къщата?

Ласт се размърда на стола си.

— С какво може да ти помогне това?

— Не знам. Но съм абсолютно убеден, че няма да ми помогне, ако не знам.

— Искаш ли да разбера как се казват ония двамата? Това мога да го направя.

— Какъв е проблемът?

— Виж какво, този човек колекционира туземно американско изкуство. Опитвам се да го заинтригувам в предколумбови неща. Би било чудесно за мен. Предколумбовият период ще стане нещо страхотно. Споразумението за свободна търговия открива големи пазарни възможности за мексикански произведения. Точно сега съм най-интересната новост в живота му, Грейвър. Някой от твоите глупаци ще почне да се навърта и да задава въпроси и тоя човек може да се зачуди защо така неочаквано слухтят около него. Ще си каже: ето, появи се Виктор Ласт — и след него дойдоха разни хора да подпитват. — Ласт дръпна за последен път от цигарата, хвърли я долу и я стъпка. — Нали не е нужно да ти обяснявам подобни неща, Грейвър.

— Не е нужно. И не е нужно да ти казвам колко интересно е току-що разказаното. Умерено занимателно е, че някакви мъже са стояли зад тоалетните и са гледали как жените уринират, но то определено не е никаква информация, Виктор.

Грейвър успя да види как Ласт се хили отсреща.

— Е, предполагам, че всичко зависи от това, което търсиш, нали? — рече Ласт. Размърда се на стола, отново кръстоса краката си. — Ти

искаш имена.

— Разбира се, че искам. И да видим дали разузнавателна, та операция на „втория мъж“ е в полицията, или е в Югозападната асоциация на колбасарите.

Ласт зацъка с език при сарказма на Грейвър.

— Хайде, Грейвър — меко рече Ласт, — кажи ми. Не съм ли попаднал на нещо?

Отговорът на Грейвър последва учудващо бързо дори за самия него.

— Добре, Виктор. Истината е, че на нищо не си попаднал. Ако си открил някакво нарушение в сигурността на Криминалното разузнаване, то е ново за мен. И ако наистина си открил нещо, страшно много искам да узная повече за това. Просто не съм убеден, че си намерил нещо.

Ласт закима бавно.

— Е, Грейвър — каза той накрая, избута назад стола си и се изправи. — Ще видя какво мога да направя.

Грейвър също стана.

— Все още ли плуваш определен брой дължини? — попита Ласт, поглеждайки надолу към водата в басейна.

— Да.

Ласт кимна.

— Човек на дисциплината. Възхитително. Наистина.

Той се отправи към колата си и Грейвър тръгна след него. Когато Ласт стигна до мерцедеса, хвана дръжката и погледна над колата.

— Ще се обадя — рече той.

— Чудесно — каза Грейвър и Ласт отвори вратата. — Но, Виктор — добави Грейвър, — не идвай повече тук.

Ласт му се ухили, влезе в колата и затвори вратата. Грейвър го проследи с поглед, докато Ласт даде на заден ход по алеята към улицата и после изчезна.

ВТОРНИК
ТРЕТИЯТ ДЕН

20.

Твърде много беше случилото се, сънят се превърна в рядкост и Грейвър вече нямаше душевното равновесие, за да го постигне. След тръгването на Ласт му останаха само няколко часа, през които се мяташе между чаршафите, опитвайки се да не мисли. Когато най-после будилникът звънна, той беше изтощен, но и благодарен, измъквайки се от леглото с главоболие. Взе душ, облече се и излезе, без дори да помисли да си приготви някаква закуска. Вместо това се отби в едно кафене по пътя към центъра и седна на маса до прозореца, изпивайки няколко чаши силно кафе с пържения бекон с яйца, докато гледаше навън как градът бавно се събужда.

Тъй като веднага беше станал и не си приготви закуска, той изпревари Лара в службата почти с цял час. Това беше добре, трябваше му време да си организира нещата. Остави куфарчето на бюрото, отиде в коридора и се залови да прави кафе. Докато чакаше да заври, влезе в офиса на Лара и остави бележка на бюрото ѝ да съобщи на Пола, Нюман и Бъртъл да бъдат готови за съвещание в девет часа в неговия офис. Написа ѝ също така да не го безпокои. После наля чаша кафе, отиде в кабинета си и затвори вратата.

Имаше много неща за обмисляне и още докато беше закусвал, взе някои решения. Първото беше непременно да свърши доклада за Уестрейт до края на деня.

Той включи компютъра си и изписа регистрационния номер, който бе видял на мерцедеса на Ласт. Колата принадлежеше на Камила Рийдър, с адрес в западен район на Хюстън. Госпожица Рийдър беше трийсет и една годишна и като занятие беше посочила, че е козметичен представител на „Лоръл Козметикс“. Нямахме криминално досие. Може би Ласт се бе запознал с порядъчна жена — или поне така изглеждаше, което за него беше напредък.

После Грейвър се зае с компютърни справки в друга насока. Изписа името на Ласт за Националната информационна служба по криминалистика, за да получи сведения за най-новите проявления на Ласт. Не бе следил кариерата му вече повече от десет години или във

всеки случай, не с подробности. След това направи кратко запитване, което щеше да бъде изпратено в по-важните разузнавателни служби, с молба за анализ на криминалното поведение и предмета на дейност на Виктор Ласт. Време беше да разбере дали Ласт се е връщал към предишните си методи.

След като предаде молбата, Грейвър се залови да нахвърли бележки по всичко това, както и съществените моменти от разговорите му с Пола и Нюман.

В девет без пет той отвори вратата и каза „добро утро“ на Пола. Даде ѝ списък със задачите, които тя трябваше да свърши, накратко ѝ ги разясни и се върна в кабинета си.

Отново прегледа записките си и добавяше последни бележки, когато чу гласа на Пола в коридора и смеха на Лара. Вратата се отвори и те влязоха един след друг. Пола, Бъртъл и Нюман, като всички носеха бележници, папки и нещо за пиене. Поздравиха, наместиха столовете си и седнаха.

Грейвър се стараеше да прикрие смущението си от присъствието на Бъртъл, затова рязко започна да говори по същество. Знаеше, че Пола и Нюман ще следят внимателно как се справя с положението.

— Първо — каза той. — Вчера късно следобед Джек Уестрейт ми се обади, че отдел „Убийства“ и СВО са се съгласили да приемат смъртта на Тислър като самоубийство. Нищо злонамерено около това.

Кейси Нюман отпиваше от кутията си с безалкохолно питие, а Пола се бе втренчила право в Грейвър без всякакъв коментар. Бъртъл се извърна и погледна през прозорците. Папките с досиетата по петте случая на Тислър бяха в скута му, а върху тях държеше чаша с кафе. Всъщност Грейвър не можеше да определи как той приема новината. Не искаше да се спира повече на този въпрос и бе доволен, че Бъртъл го отмина без някаква забележка.

— Това, разбира се, е голям шанс за нас — продължи той. — Не знам дали сте открили нещо, но това официално решение засега е в наша полза. Ала все още предстои да предам кратко изложение, някакъв „изряден“ документ, който да се приложи към делото. Затова нека се заемем именно с тази работа. Открихте ли нещо в материалите на Тислър, което да повдига някакви въпроси? — Той се обърна директно към Бъртъл. — Дийн, какво ще кажеш? Забеляза ли нещо особено в прегледаните от тебе документи?

Бъртъл откъсна очи от прозорците и поклати глава. Погледна папките в скута си.

— Не, тук нищо не виждам — каза той. — Няма абсолютно нищо интересно. Арт редовно ги е допълвал, както е според изискванията, но повече от година не е имало никакви значителни промени. Нищо особено, почти във всяко отношение.

Грейвър изчака още миг, гледайки Бъртъл, който видимо се бе възстановил след вчерашния ден. Изглежда си беше отспал, емоционално се бе постегнал, макар че нямаше настроение поради самата ситуация. Но Грейвър търсеше да открие в него нещо друго, може би неестествено безгрижие, някаква преструвка, макар и незначителна.

— Добре — рече Грейвър. Той се обърна към Пола.

— Не, тук също нищо — каза тя. — Но неофициално искам да подчертая, че имах само един ден, за да разгледам тези папки. Не мога да твърдя, че това представлява подробно проучване. Беше достатъчно само за един... бегъл преглед. Но в този повърхностен преглед не открих нищо нередовно при събирането на сведения.

Бъртъл се бе втренчил в някаква неопределена точка върху бюрото на Грейвър и си пиеше кафето.

— Смяташ, че ти е необходимо още време, така ли? — попита Грейвър. Трябваше да я попита. Пола фактически бе заявила, че не е имала достатъчно време.

— Не знам дали това би било оправдано, имайки предвид решението на отдел „Убийства“ — каза Пола. — Просто не искам да се отбелязва, че тук съм извършила сериозна проверка.

— Добре, ясно — рече Грейвър.

Пола, както винаги, упорито си играеше ролята докрай. Дери заблуждавайки Бъртъл, не й се искаше той да си мисли, че би могъл нещо да й хързулне. Ако наистина има какво да се разкрие, загатваше Пола, тя непременно ще го намери, при условие че разполага с нужното време да проучи документите. Боже мой. На Грейвър му идеше да я убие, но всъщност поведението й вероятно беше най-правдоподобно. Бъртъл можеше да усети нещо фалшиво, ако и тримата претупваха набързо нещата. В края на краищата, Пола си беше Пола.

— Кейси?

Нюман повтори в основни линии това, което бе казал на Грейвър предишната вечер за досието на Тислър, макар че сега навлезе в повече подробности. Подобно на Пола, той заяви, че е можел да свърши много повече работа, а не само бегла проверка на документите за някакви евентуални финансови трудности от страна на Тислър, и даде да се разбере, че няма какво повече да говори по въпроса.

Грейвър кимна, почуквайки с гумичката на молива си по облия камък. За момент всички млъкнаха. Нюман пак заразглежда кутията със своето питие, Пола все се взираше право в Грейвър, а Бъртъл бе вдигнал чашата си и оправяше някакъв документ в една от папките.

— Добре. Ако никой няма какво да добави, тогава ще напиша в резюмето, че след проверката си не сме открили нищо подозрително и смятаме да приложим тяхната преценка, че Тислър е умрял от самонанесен изстрел от пистолет, към досието му. Край на проучването.

Той пак погледна Бъртъл.

— Дийн, ще довършиш ли нещата с Пеги Тислър? Лара ще разбере точно кога семейството може да прибере тялото. Уговори се с нея, преди да излезеш. Тя ще се погрижи и за събирането на необходимата документация във връзка със заключението за самоубийство. Застрахователната компания на Тислър ще го поиска. А има и някои други неща... приготовления за погребална служба... или нещо такова.

Бъртъл кимна.

— Да, разбира се, ще го направя.

— Сега, следващото, което трябва да решим, е как най-добре да продължим с разследването Селдън.

Нещо бързо шавна в очите на Бъртъл.

— Изглежда беше доста потръгнало, и то бързо — каза Грейвър.

— Е, да — Бъртъл се поизправи на стола, опитвайки се да замаскира своето слисване. — Така беше. Но Арт... този път източникът му беше най-съществената част от случая. Всъщност е разполагал само с него.

— Добре, тогава става още по-наложително да се заемем веднага с този въпрос. Ти ли си заместник-ръководителя?

Бъртъл кимна, но като че ли колебливо.

— Така — рече Грейвър. — Бих искал Кейси да работи с тебе. Знам, че обикновено не го правим, но при тези обстоятелства предпочитам да не продължаваш случая сам. — Грейвър бе застанал твърде близо до Бъртъл. Нямаше представа как се е справил, дали невероятното напрежение, което чувстваше, не се е проявило под маската му. — Както изглежда, има вероятност случаят да се разрасне и мисля, че трябва да работите по него в екип. Смяташ ли, че онзи тип ще приеме?

Бъртъл неволно метна поглед към Нюман и после отново към Грейвър. Размърда се на стола.

— Боже мой, аз, ами, не зная, Маркъс. Той вече страда от параноя и на Арт се налагаше да го котка, да го придумва. Когато разбере, че Арт е мъртъв... просто не зная. Наистина не виждам как ще успеем.

Грейвър погледна Бъртъл и се поколеба, сякаш се опитваше да разбере какво точно цели той.

Бъртъл продължи с възможно най-невъзмутим вид.

— Този тип... доста време не вярваше, че ще можем да запазим самоличността му в тайна. Знам, тази тревога е нещо обикновено, но... той не е обикновен източник.

Последва кратко мълчание.

— Какво искаш да кажеш? — попита Грейвър, не съвсем сигурен дали тонът му изразява това, което възнамеряваше.

Бъртъл огледа колегите си. Дали Грейвър неволно не се бе издал? Пола и Нюман посрещнаха погледа на Бъртъл. После сякаш всичко се завъртя и изглежда в този момент Бъртъл разбра, че не ще съумее да извърти нещата. Грейвър усети промяната. Както беше предвидил, Бъртъл щеше да захапе въдицата.

— Това трябва да го обсъдим, Маркъс — каза Бъртъл. Изведнъж тонът му стана тих и равен. — Само ние двамата.

Не се наложи Нюман и Пола дори да бъдат помолени. Те просто станаха и излязоха от офиса.

21.

Когато вратата се затвори зад тях, Бъртъл стана и остави папките си заедно с чашата за кафе върху бюрото на Грейвър. Макар че се опитваше да изглежда спокоен, нещо, което обикновено лесно му се удаваше, тревогата му бе почти очевидна. Той отиде до прозорците и погледна към града в ясната утрин, събирайки мислите си. Един красив мъж, добре облечен... и спокоен. Почти.

— Този проклет случай изобщо не вървеше както трябва — започна той, подпрял се с рамо до стъклената стена, с ръка в джоба. — Ти сам си видял, че няма чак толкова документи в папката. Не е особено много потвърдената информация. — Погледна пак навън, присвивайки очи към хоризонта на изток. — Арт се бе срещал само три пъти с този човек.

Грейвър надникна в отворената папка на бюрото.

— Нийсън.

Бъртъл кимна, не скривайки отвращението си.

— Точно така, Парнъл Нийсън. При всяка среща Нийсън носел перука, и то скъпа. След първата среща Арт сметна, че е частична перука, но не беше сигурен. На втората среща се убедил, че е такава. Нийсън... винаги бил брадясал, макар че според Арт това не скривало факта, че очевидно е висш служител, имал скъпи дрехи, изряден маникюр, изискан одеколон, неща от този род. Носел сини контактни лещи. Той не се и опитвал да се преструва, че не е дегизиран, казваше Арт, макар че измененията във външността му били доста фини, добре изпипани. Арт никога не го видял да кара кола. Винаги пристигал на уговорените срещи след Тислър и после пръв си тръгвал.

— Какво? — Грейвър го прекъсна при тази нередна процедура. — Всеки път?

— Знам, знам — кимна примиряващо Бъртъл. — Карах му се за това. Казах му, че е лудост да оставя този тип да му диктува свои условия за срещите, че нарушава основните правила за контакти с източници. Но Арт надушваше нещо голямо и твърдеше, че компромисът за срещите бил незначителен в сравнение с очакваната

информация. Каза ми, че ще гледа да му угоди в това отношение. Не искаше да рискува онзи да охладнее от самото начало, ако настоява на нещо несъществено, според Арт, на този етап.

Бъртъл млъкна, приближи се до бюрото на Грейвър и взе чашата си с кафе. Отпи малко и се върна до прозореца. Грейвър не се възползва от тази пауза, за да заговори. Не искаше да разтоварва Бъртъл от напрежението или да му дава допълнително време, за да събере мислите си. Остави тишината да тегне.

Пъхнал свободната си ръка в джоба, Бъртъл наведе замислено глава и продължи.

— Още в самото начало Нийсън казал на Арт, че мрази Селдън. Било му е известно, че Арт ще търси някакъв основателен мотив и му дал един „искрен“ мотив. Били конкуренти в същия бизнес и Селдън веднъж го изиграл, и то здравата. Нийсън искал да го съсипе. — Той кимна към отворената папка пред Грейвър. — Можеш да видиш от отчетите за контактите, че е дал на Арт много сведения за бизнеса на Селдън, подробна информация, и е бил уверен, че Арт може да я потвърди. Знаел какво говори. Но никога не давал други имена, освен това на Селдън, нито веднъж не издал някакво местонахождение, за което Арт да може да се хване — на фермата например, никога не споменавал за връзки, от които да направим някакви изводи, никога... е, дявол да го вземе, никога не ни е давал нещо, което ние самите да раздвижим. Ако продължавахме все така, той щеше направо да ни заведе до мястото.

Грейвър прелисти няколко страници от папката пред себе си.

— А информацията по личното досие на осведомителя? Какво открихте при проверката там?

Бъртъл кимна, знаейки, че ще последва този въпрос, който явно не му беше никак по вкуса.

— Да, аз извърших това. — Мълчание. — Нищо не се потвърди.

— Нищо ли? — Грейвър беше искрено удивен. С всяко ново откровение случаят Селдън се оказваше все по-безжизнен.

— Нищо.

— Откога ти е известно това? — Гласът на Грейвър беше глух. Искаше тонът му да прозвучи хладно и не изкуствено, сякаш е преминал през фазата на тревогата към нещо по-сериозно.

— След първата среща потвърдихме всичко, което той ни каза за личността на Селдън — рече Бъртъл. — След втората среща потвърдихме твърденията му за бизнеса на Селдън. Всичко се оказваше вярно. Изглеждаше добре и двамата виждахме потенциалните възможности на тези взаимоотношения, имайки предвид огромната цена на химическата индустрия тук в Хюстън. Наркобизнесът говори сам за себе си. Нещата се потвърждаваха. Беше солидно. Трябва да си призная — и двамата се бяхме запалили по този случай.

Бъртъл играеше добре, заставайки редом до Тислър, с надеждата да избегне съмнението, че стоварва цялата вина по разследването върху един мъртвец, неможещ да се защити. В своите обяснения той достатъчно се самообвиняваше, за да не превърне Тислър в абсолютна изкупителна жертва. Той дълбоко въздъхна. За Грейвър беше мъчително да наблюдава тази лъжа. Бъртъл изпълняваше това така добре, със съвсем точния нюанс от неувереност, за да изглежда, че се оправдава — или че признава погрешната си преценка.

— При третата среща — продължи Бъртъл — той дал сведения за действащите лица в крайната сделка с наркотиците. Проверихме това, потвърди се. Но не ни даде особено много, а то е недостатъчно сами да пристъпим към някакви действия. Той все още държеше ключа към взаимовръзките. Накрая казал на Арт името си и му показал карта за самоличност. Това беше преди две седмици. Когато Арт се върна и попълни материалите, веднага се заех. Наистина съществува Парнъл Нийсън, който е висш служител към „Рочин и Лийдс Кемикълс“. Но източникът на Тислър не беше Парнъл Нийсън. Открих снимка на Нийсън в най-новия годишен отчет на фирмата. Показах го на Тислър. Не беше той.

— А Тислър не конфронтира ли източника с това?

— Да, след четири дни. Онзи тип само се изсмял. Казал, че сме работели по-бързо, отколкото предполагал.

— Какво стана после?

— Арт се почувствал в безизходица. Казал на мъжа, че не можем да работим с него. Казал му, че не е надежден, че не сме в състояние да си сътрудничим с него, защото трябва да имаме сигурни взаимоотношения, за да подготвим съответното разследване. Арт рискува и просто се отдръпна, което беше доста смело, имайки

предвид колко много му се искаше да задейства този случай. Той се обзалагаше, че и онзи тип го желае също толкова много.

— А кога се случи това?

Бъртъл пресметна.

— Мисля, че преди десет дни.

— Тази среща е била четвъртата. Защо не е била отразена в досието? Няма отчет за нея.

Този въпрос беше неискрен. Грейвър прекрасно разбираше какво се беше случило, или би разбрал, ако всичко това действително беше станало. Въпреки формалните изисквания, в работната връзка между аналитици и детективи обикновено съществуваше взаимно съгласие да се пооблекчат правилата на играта. Това беше допустимо, особено когато се разработваше някой нов случай и детективът или аналитикът искаха да коткат някой неохотен сътрудник доста по-дълго, а всеки благоразумен началник би ги посъветвал да се откажат от него.

Такава беше и тази ситуация. Източникът на Тислър се е оказал надежден по отношение на доставената информация, но действителната му самоличност е била критичен въпрос и ако не е желал да я разкрие, трудно би се оправдало неговото сътрудничество. Тислър и Бъртъл са искали повече време, за да го придумат. Това беше играта на котка и мишка, която всички бяха свикнали да играят. За да спечелят повече време, те се уговаряха да се правят, че последната среща изобщо не се е състояла.

Или поне такъв беше сценарият, който предлагаше Бъртъл въпреки нарастващото си отвращение към невероятната му лъжа, Грейвър беше силно впечатлен. Бъртъл беше просто страхотен. Ако наистина съчиняваше всичко това, за да прикрие несъществуващо разследване, в което Грейвър беше сигурен, тогава той измисляше дори и подтекст, за да може Грейвър да го открие, знаейки, че като опитен специалист, на Грейвър му е известно как всъщност „стават“ тия неща. Това беше измама в измамата, в една цялостна фалшификация. Грейвър постепенно започна да долавя истинската сложност в предателството на Бъртъл и за първи път усети, че нещо зловещо се прокрадва в тази история.

— Смятахме, че ще можем да оправим това — продължи Бъртъл.
— Арт не искаше да попълва нов дневен отчет, според който пак е останал с празни ръце. Съгласих се. — Той погледна кафето и се отказа

да го пие повече. Вероятно беше изстинало. — Арт изчака една седмица и наистина мъжът се обади. Бил готов да го направи. Всичко. Заклел се. Трябваше да се срещнат в събота вечерта.

— Знаеш ли дали са се срещнали?

Бъртъл поклати глава.

— Не, не знам.

— Боже мой, Дийн — каза Грейвър, стараяйки се гласът му да изрази по-скоро разочарование, а не раздражение или гняв. — И Тислър е бил единственият, който е знаел как изглежда той, така ли? — Това беше централният момент на цялата тази игра; в това всъщност се състоеше обяснението на Бъртъл.

Бъртъл го погледна.

— Точно така.

Дори и тук, Бъртъл играеше ролята си отлично. Очите му срещнаха погледа на Грейвър, сякаш доблестно признаваше своята вина. Щеше храбро да изпие горчивия хап, да признае, че е изтървал това разследване. Грейвър имаше чувството, че участва в някакъв театър. Със следващия си умишлен въпрос искаше да види дали Бъртъл ще продължи в същия дух.

— Рей знаеше ли точно с какво сте се заели?

Нещо леко помръдна в изражението на Бъртъл, а също и в гладко разиграната до този момент партия. Сега на Бъртъл се налагаше бързо да реши някои трудни въпроси. Трябва ли да въвлече Безъм в измамата? Да разшири ли състава на действащите лица? Отговорът на Бъртъл демонстрира колко е добър като въжеиграч.

— Не, не знаеше. Само двамата с Арт движехме това.

Грейвър протегна ръка и поглади замислено своя камък.

— От Арт не си ли добивал впечатлението, че е имало нещо... зловещо около Нийсън? Не смяташ ли, че има някаква, дори незначителна причина да го подозираме в убийството на Арт?

— Не, честно казано, не смятам — отвърна Бъртъл. — Това също много го въртях в ума си, Маркърс, не смятай, че тази мисъл не ми е минавала. Но... просто не мога да го приема.

— Той обаждал ли се е на Арт тук?

— Да.

Грейвър се взираше в документите по случая Селдън пред себе си. Значи така. Бъртъл решително се бе ангажирал с линия на

поведение, противопоставяща се на всичко, което, поне според Грейвър, би следвало да поддържа. Бъртъл се бе заел с измама, която не можеше да бъде разтълкувана. Ако изобщо е имал намерение да се измъкне от тази каша, той навярно знаеше, че сега е моментът и че Грейвър е най-добрият изход, за да се избави. Той би трябвало да го знае и все пак Бъртъл не се поколеба да прекрачи линията, която неизбежно щеше да ги раздели. За Грейвър това беше една мъчителна демонстрация на лицемерие. Той се чувстваше така, сякаш Бъртъл се бе приближил и го бе ударил под кръста.

— Добре — рече Грейвър, затваряйки папката. — Трябва да го обмисля. — Облегна се назад и погледна Бъртъл. — Не биваше да допуснеш да останеш с празни ръце — имам предвид със съвсем празни ръце.

Искаше да каже нещо свършено друго, но всъщност това се очакваше от него. Докато седеше там и се взираше в човека, който бе за него като по-малък брат, едва се сдържа да не захвърли фалшивата маска и да спре този театър. Искаше му се да хване Бъртъл за раменете, да го раздруса и попита какво прави, за бога; как е могъл да стори това; какво, по дяволите, става с него.

Бъртъл кимаше с поглед встрани, преструвайки се, че смутено преглъща укора.

— Да, зная — каза той. — Всичко оплесках.

Изведнъж буря от чувства нападна Грейвър. Той се вбеси от представлението на Бъртъл, застанал пред него, целият обвит в лъжи, с които така добре се справяше, говореше така леко и изразително и — ако не бяха разкритията на Пола и Нюман — правдоподобно. Беше вбесен, че Бъртъл бе играл ролята на примерен служител повече от две години, докато в същото време е водел някаква странна игра, която Грейвър все още не разбираше. Беше възмутен от самия себе си, че е позволил то да се случи. Беше ужасен, че все още не са му известни мащабите на тази игра. Беше объркан и може би дори малко уплашен, че още не знае как да постъпи. И беше дълбоко засегнат от предателството.

— Пак ще говорим — успя накрая да каже, надявайки се, че лицето му не издава целия смут, който чувстваше. Бъртъл кимна и за миг на Грейвър му се стори, че той се колебае. Но повече не можеше да

си позволи да се доверява на поведението на Бъртъл. Сякаш Дийн Бъртъл бе умрял точно там, пред очите му.

Бъртъл се наведе, вдигна папките от стола си и тръгна към вратата, но после спря и се обърна. Погледна Грейвър и се приближи малко до бюрото му.

— А, Маркърс. Ти... помниш ли, че по план трябваше да изляза в отпуск?

Грейвър го погледна смутено.

— Извинявай — рече той. — Бях забравил.

— Имаш ли нещо против, ако сега си използвам отпуска? При тези обстоятелства... аз... искрено казано, бих излязъл.

Грейвър поклати глава.

— Разбира се, нямам нищо против. Не виждам причина да се мотаеш тук. — Той избута встрани материалите на бюрото си и погледна календара. — Това значи две седмици. От утре — каза той.

Бъртъл кимна.

— Благодаря ти много. — Като че ли пак се поколеба, после рязко се обърна и излезе.

Грейвър се отпусна на стола си, втренчил поглед в затворената врата.

— Боже мой — промълви той.

22.

Грейвър дръпна чекмеджето на бюрото и извади ключовете на колата си. Трябваше да поговори с Пола и Нюман, но освен това се налагаше да свърши нещо друго, и то веднага. След като заключи бюрото, картотеката и сейфа, той излезе от кабинета и каза на Лара, че излиза за няколко часа и вероятно ще се върне следобед.

Тя го погледна и когато очите им се срещнаха, от израза ѝ моментално разбра, че е съзряла нещо особено. Обърна се и излезе, без да ѝ казва къде могат да го намерят. Никога не постъпваше по този начин. Чувстваше очите ѝ на гърба си, докато излизаше.

На пет или четири пресечки след управлението той спря край бензиностанция на самообслужване, за да зареди. Нагласи дюзата на най-бавната скорост и се обади набързо по телефонния автомат наблизко. После даде на касиера петнайсет долара и се върна до колата точно когато на колонката бяха изписани петнайсет долара. Погледна часовника си.

Оказа се, че му трябва по-дълго време, отколкото мислеше, за да стигне до Арнет. Тя живееше в един от по-старите квартали на Хюстън, където етническото разнообразие на града беше най-добре представено. Арнет Кепнър се чувстваше отлично сред тази смесица.

Тя живееше в хубава стара къща от времето на втората световна война, граничеща отзад с един от градските речни канали. Когато получи в брой обезщетението от федералните власти при пенсионирането си след двамадесет и пет годишна служба, тя дълго време търсеше, преди да открие точно това, което ѝ трябваше, скромен квартал, три еднакви долепени къщи. Похарчи всичките си спестявания до последния цент, но ги купи и трите, а после се зае да преобразува дворовете на трите парцела в нещо наподобяващо тропически разсадник, като крайните огради на двете външни къщи укрепил с гъсти стени от висок азиатски бамбук. Въпреки че откъм фасадите всяка от къщите изглеждаше като притежание на съвсем различни собственици, всъщност трите имота на Арнет представляваха едно цяло и къщите бяха свързани с общ заден двор,

чиито вътрешни огради бяха махнати и така се бе създала голяма и залесена морава, която не се виждаше откъм улицата. Освен малко по-обилната растителност, нищо друго не отличаваше къщите на Арнет от останалите в квартала.

Зад бамбуковата ограда на Арнет имаше добре прикрита охранителна система, обкръжаваща и трите парцела. Това беше последна дума на техниката. Пощенските кутии на къщите бяха монтирани в каменни колони до входните врати и се отваряха от задната страна; едната беше изцяло обвита в бръшлян, другата беше позеленяла от мъх и лишеи, а третата беше почти скрита в бамбук.

Грейвър паркира пред средната къща, в която Арнет живееше, и слезе от колата. Знаеше, че специалната система на входната врата вече ще бъде отключена за него, затова веднага я отвори и влезе в двора. По улицата, следваща извивките на реката в продължение на около дузина пресечки, растяха големи орехи, дъбове и кипариси, които сякаш бяха населени от всевъзможни крайбрежни и субтропични птици и техният хор изпълваше неподвижния въздух в късното утро. Докато Грейвър вървеше по късата тухлена пътека през гъстата растителност, той си мислеше колко успешно Арнет е съумяла да направи това място като „малко късче от Виетнам“, както бе пожелала.

Той отвори мрежестата врата на дългата стая, разположена по цялото протежение на фасадната стена, точно когато и вътрешната врата се отвори.

— Душко! — нежно каза усмихнатата Арнет и Грейвър влезе и прегърна жилава, дребна жена, с големи кафяви очи, която приближаваше шейсетте. Гъстата посребрена коса на Арнет бе прибрана назад — макар че имаше изскочили непослушни кичури — и сплетена в една плитка, която тя обикновено премятеше през лявото си рамо като свенливо младо момиче. Беше стегната и имаше лице на циганка, със силен тесен нос и бели зъби. Както винаги, когато си беше вкъщи, носеше копринена виетнамска блуза с висока яка и панталони, които сега бяха в ярко оранжево.

— Не можах да повярвам на ушите си — рече тя, обгърнала ръката на Грейвър, когато влязоха във всекидневната. — Мина почти година, господине. Къде се дяна?

— Затънах в тресавищата на бюрокрацията — отвърна Грейвър. — Загубих се в Тъмната долина.

Тя разбиращо се засмя. Уредбата на голямата стая беше ексцентрична, както и самата Арнет. От трите долепени къщи само нейната дневна беше напълно подновена и представляваше просторна стая с тежки колони от тиково дърво, подпирателни тавана там, където преди това е имало стени. Светлината идваше главно откъм непрекъснат корниз, обгръщащ стаята близо до тавана, който бе повдигнат и включваше мансардното помещение. Оттам струеше необичайно мека светлина, озарявайки цялата стая, сякаш тук имаше вечна зора. Осветлението бе допълнено от настолни лампи, пръснати между удобни кресла, дивани и малки масички, отрупани с книги. Мебелите и стените бяха украсени с платове и произведения на изкуството, донесени от Арнет от Югоизточна Азия и Латинска Америка през годините ѝ на работа там. Сякаш влизаха в огромна шатра на номадско племе или в голямата обща сламена колиба в планинските райони на Южен Виетнам.

Арнет все още се усмихваше, когато покани Грейвър да седне и самата тя се настани на един диван. Зад нея на стената над главата ѝ бяха закачени внушаващи страх остриета с дървени дръжки и с най-различна форма. Но това не бяха оръжия, а селскостопански сечива, използвани за отглеждането на ориз от местните племена в мрачната долина Дак Поко, където Арнет бе прекарала доста време в първите години на виетнамската война.

Тук-там около тях, като в музей, имаше стъклени шкафове с предколумбови мексикански статуетки от Веракрус, каменни маски в естествен размер и най-различна керамика. По други стени висяха ръчно тъкани материи от планините на Гватемала с ярките, пламтящи цветове на индианското въображение. Имаше черно-бели фотографии с тесни черни рамки, Арнет на един мост във Виена, Арнет и Мона в ресторант в Буенос Айрес и на маса в едно кафене в Монтевидео, трима непознати мъже, застанали пред входа на къщурка, заобиколена от трепетлики, едно куче с три крака и с панделка на врата някъде из Латинска Америка.

Усмихвайки се, Арнет подви единия крак под себе си и се облегна на дивана.

— Боже мой, душко, наистина се радвам да те видя — рече тя. — Казах на Мона, че идваш. Тя след малко ще дойде, ако, нямаш нищо против.

— Разбира се, много искам да я видя — каза Грейвър. Мона Исаза беше съдружничка на Арнет. Бяха се запознали в началото на седемдесетте години в Мексико сити и оттогава бяха все заедно. Тя живееше в една от съседните къщи.

— И така, как вървят нещата при теб? — попита усмихнатата Арнет, радвайки се на присъствието му там.

— Само работа — отвърна той и не добави нищо повече. Друг път я осведомяваше подробно за всекиго, но беше сигурен, че тя знае за скорошния му развод и той не виждаше смисъл да навлиза в това. Но ако беше споменал за близнаците, щеше да бъде неудобно да не засегне темата за Дор, затова той реши да не казва нищо за никого. — Както при всички.

— Кога ще се измъкнеш от тази служба? — попита тя. — Ако смятам правилно, това е двайсет и третата ти година в управлението... четиринайсет години в оня отвратителен разузнавателен хаос.

— Е, да, смятам да изкарам двайсет и пет. За по-добро осигуряване.

— Значи те устройва, така ли?

Грейвър сви рамене.

— Чувствата ми са смесени.

— О, дявол да го вземе, та нали винаги е така. Смесените чувства са най-малкото нещо. Всичко друго оставя някакви белези.

Грейвър кимна.

Тя го изгледа мълчаливо за миг и усмивката ѝ се смекчи. Разбираше, че той не е в настроение да си бърбят.

— Нещо ти тежи.

— Имам нужда от помощ.

— Добре.

— Неофициално.

— О?

— Не лично за мен, за отдела, но не искам друг да знае.

— О-о, о-о. Имате вътрешни проблеми.

— Мисля, че нещата са зле.

— Божичко.

— Искам да проследиш двайсет и четири часа Дийн Бъртъл и жена му.

Арнет опъна шия, очите ѝ широко се разтвориха.

— Бъртъл? По дяволите!

На Грейвър му бе необходим почти час, за да й разкаже какво се бе случило през последните два дни. Разказа й всичко. Докато той говореше, тя стана и запали пръчица китайски тамян и я сложи отстрани. Димът от тамяна се изви в полумрака над тях. Навън птичките продължаваха да се надсвирват.

— Работата се състои в това — каза Грейвър, — че засега не искам да споделям това с никого. Не искам да се обръщам към никого в нашия отдел, дори не и в Специалния вътрешен отдел. А не желая да ходя някъде навън — в окръжната прокуратура или ФБР, докато не разбере какво става тук.

Арнет все още седеше с подвит крак, както преди, а стаята се изпълни с пушека на сандалово дърво. Това беше мирисът на конспирацията и Грейвър се запита дали ароматът не настройва ума на Арнет за потайни планове. Боеше се, че Арнет ще каже нещо за Бъртъл, но тя бе достатъчно тактична и за негово облекчение веднага заговори делово.

— Страхуваш се, че ще те отстранят ли?

— Предполагам, че това е ясно като бял ден.

Тя помисли малко.

— Извинявай, ако ти прозвучи... пресметливо, но ако това е „неофициален договор“, как ще ми бъде платено? За това ще трябва доста хора — от пет до седем за Дийн, четири или пет за Джинет — най-малко. Той отдавна не се е занимавал със следене, но се обзалагам, че веднага ще познае опашките, щом ги види. Тук не бива да бъркаме.

— Разполагам с малък фонд за ползване по моя преценка — каза Грейвър. — С него мога да платя за две седмици, ако се наложи.

* * *

Грейвър се бе запознал с Кепнър преди повече от десет години, когато той изнасяше лекции по анализ на специалните мрежи в Изследователския център по разузнаване към Джорджтаунския университет. След лекцията тя бе между хората, приближили се до катедрата, които задаваха още въпроси. Но тя се позабави, докато остана съвсем последна и тогава го покани да излязат на вечеря.

Прекараха една очарователна вечер, от която започна тяхното приятелство.

От нея научи, че е прекарала почти двайсет и пет години на правителствена служба в най-различни разузнавателни отдели, че е пътувала до горещи точки по цялата планета, най-напред към военното разузнаване, а после към „различни други“ агенции. Тя каза, че смята да се пенсионира и че смята Хюстън за подходящо място за живеене. Разговаряха за града в най-общи линии и от споделеното за своя живот той разбра, че тя е доста необикновена жена.

Осемнайсет месеца по-късно тя му се обади по телефона, съобщавайки, че е в града, че е купила къща и му предложи да намине край нея. Кое то той и направи, откривайки комплексчето от трите къщи, и научи, че се е оттеглила от федералната служба, но не и от професията. Била в Хюстън от шест месеца и вече се затрупала с достатъчно работа, само чрез устни поръчки, като нещатен сътрудник по специални задачи към почти всички служби, от които някога бе получавала заплата.

Ерата на персоналния компютър бе предизвикала революционна промяна в частните разследвания и разузнавателната дейност. Сега всеки, който можеше да си позволи съответната техника, беше в състояние да проникне в компютърните системи, където една подземна мрежа от информационни търговци, известни като супер служби, бе насъбрала невероятен брой всевъзможни факти за повечето американски граждани. Всеки път, когато един човек попълва някакъв формуляр с данни, независимо дали участва за безплатна награда от местната бакалия или отговаря на „поверителни“ въпроси за медицинското си досие при своя лекар, той осигурява данни, които по всяка вероятност накрая ще бъдат купени от някой информационен търговец. Банкови сведения, медицински досиета, застрахователни и лични данни, сведения за кредитите, всичко това се смята за игра по правилата в информационния бизнес, където почти нищо не се защитава от закона. И фактически всеки, който събира информация — в това число лекари, банкови служители и кредитори, би могъл после да я продаде. Получи се така, че днес в Съединените щати индивидът не разполага с начин да контролира информацията за самия себе си. Срещу определена цена всяка тайна може да бъде продадена.

Този все по-нарастващ информационен бум се бе превърнал в една благодат за процъфтяващия частен детективски бизнес! Сега всеки можеше да проследява хора, да търси изчезнало лице, да провери биографията на кандидат за работа, да надникне в криминално досие, да открие старо гадже, да узнае финансовото и кредитно състояние на някой конкурент, да установи нечий адрес, телефон, банкова сметка или медицински сведения. Толкова лесно бе да се получат тия данни, все едно че си ги намерил на пътя си.

Изненадващо голям брой от тези агенции дори бяха разгърнали детективския си бизнес в големи корпорации, като „Крол и Съдружници“ в Ню Йорк (с клонове по целия свят), „Инвестигейшън Груп“ във Вашингтон и „Бизнес Риск Интърнешънъл“, със седалище в Нашвил, чиито годишни брутни приходи възлизаха на десетки милиони. Тези мощни агенции често се специализираха във финансови проучвания за корпорации и дори за чужди правителства. Те доставяха кредитна оценка на запланирани обекти, водеха съдебни проучвания, събираха екологични научни данни и разследваха компютърни престъпления, изобщо всякакви възможни криминални отклонения в тази епоха на модерните технологии.

Хераклит, както и много други мъдри и наблюдателни люде след него, бе забелязал постоянството и неизбежността на промяната. Сега това бе съвсем очевидно и всеки, който пренебрегваше значението на еволюцията, вършеше това на свой риск. А с приближаването на света към края на двадесетия век едва ли някой от онези мъдреци би си представил главозамайващата скорост, с която ставаха промените. Единствено природата на човека, с многобройните си и неизбежни безразсъдства, продължаваше да не зачита мъдростта на древния философ.

Имаше и още един аспект в промяната на детективската и разузнавателната работа през последните десетилетия. Сега, след като компютърната епоха изведнъж даде възможност на частното разследване да стане страшно доходно, бюджетите на буквално стотиците агенции — а и корпорации, разполагащи със собствени компютърни информационни отдели — надхвърляха тези на финансово затруднените държавни служби на изпълнителната власт. Ето защо частният сектор предлагаше много по-високи заплати на опитни служители и детективи и в резултат на това частните

детективски и информационни агенции бяха набъкани с бивши полицаи, бивши агенти на ФБР, бивши служители на ЦРУ и кадри от почти всички агенции на грамадната разузнавателна общност в страната.

Някои частни агенции така се бяха специализирали в дадени области при събирането и анализа на данни, че службите на изпълнителната власт — чак до ЦРУ — се възползваха от тези специализирани продавачи на информация и частни агенции, винаги когато се нуждаеха от точно определени сведения в своята дейност. Не им харесваше, че се налага да го вършат и публично не признаваха това. Но го правеха.

Сега, повече от когато и да било в световната история, „частната“ информация имаше опасност да се превърне само във формално понятие. Информационният бизнес, законен и незаконен, държавен и частен, търговски и политически, личен и обществен, легитимен и нелегален, се намираше в епоха на експлозивен растеж. И както винаги става при процъфтяващите браншове, ширеше се невероятна злоупотреба. За съжаление американското общество беше в пълно неведение какво става.

Но имаше няколко независими — частни — разузнавателни бюра, като това на Арнет Кепнър, чиято дейност бе съвсем различна от тази на помпозни и надуты гиганти като „Крол“. Нейният опит беше в света на международното разузнаване, а не на обикновеното разузнаване, и в нейната професия високият професионализъм граничеше със смъртна опасност, а анонимността беше белег на всяка съвместно проведена операция. Тя не работеше за фирми или правителства, а за други разузнавателни служби, и нейните компютри, заемащи повечето от стаите в една от съседните къщи, бяха натъпкани със специални данни за разузнавателни мрежи и за хиляди отделни агенти, офицери и детективи, за които обичайните частни и корпоративни детективски агенции не знаеха абсолютно нищо.

* * *

Арнет се взираше в него през тънкия дим на тлеещия китайски тамян, а буйната ѝ, прошарена коса образуваше нещо като аура около

лицето ѝ.

— Добре — рече тя. Наведе се към масичката отпред и извади цигара от жълтеникавия пакет с чуждестранна марка. Запали една и се обърна към него. — Какво точно искаш?

— Подробни сведения за движенията им и снимки на всички, с които разговарят. Искам ежедневно да бъда информиран.

— Такова нещо може дълго да се проточи, Маркъс. Две седмици са нищо.

Грейвър кимна.

— Да, знам. Но просто нямам голям избор.

Тя го погледна сериозно.

— Добре, да видим как ще потръгне. Какъв е адресът му?

Грейвър ѝ го каза, даде и служебния адрес на Джинет. Тя кимна замислено, но нищо не записа.

— От утре Дийн има две седмици ваканция — каза Грейвър. — Мисля, че се налага жена му да работи през първата седмица, но после ще заминат заедно.

— Още сега ще изпратя някого — рече тя, — като за начало, докато събера екип за довечера. Смяташ ли, че може да офейка?

— Не. Мисля, че е твърде рано за подобна паника. Той ще се опита да се отърве. Знае, че Уестрейт — както и всеки друг — иска тази работа да бъде потулена. Ще изчака да види дали е така.

— Добре, до довечера ще го подготвя. — Тя всмукна от цигарата и се вгледа в него загрижено. — Знам как това те разяжда отвътре — каза тя. — Съжалявам много за случилото се.

За негова изненада, на Грейвър изведнъж му олекна, че тя така открито го изрече. Чувстваше се така, сякаш бе опакован в усмирителна риза и ту изпада в паника, ту се отчайва от положението си.

Той поклати глава.

— Постепенно ще го осъзная, сигурен съм — каза той. — Но засега ми се струва нереално... Просто не го разбирам... защото, по дяволите, той е в тази ситуация. Това е абсолютно... безсмислено.

Арнет кимна.

— Ще ти бъде доста трудно, душко. Направо ще те разкъсва. Трябва да го знаеш.

Той не отговори веднага.

— Искам само да знам защо той го прави — рече той.

— И си мислиш, че тогава ще го „разбереш“ ли? Нали не вярваш, че ще бъде толкова просто?

Грейвър сви рамене. Дори не знаеше дали това, което току-що каза, е толкова просто. Ако беше помислил малко повече, може би щеше да изрече нещо друго. Ако водеше този разговор след половин час, навярно той щеше да бъде съвсем различен. Вероятно единственото нещо, което действително знаеше, беше, че нищо от станалото с него през последната година не се бе оказало чак „толкова просто“, а това най-малко се отнасяше до случващото се в момента.

— Виж какво — рече Арнет с лека усмивка, смекчаваща чертите й. — От толкова време съм в тази професия... Повечето от хората в бранша, когато достатъчно добре ги опознаеш, имат някакъв елемент на аморалност в себе си. Дори и бюрократите, които на практика не цапат ръцете си с мръсотията на професията. — Тя присви замислено очи. — Изглежда това се дължи на тайните, на *боравенето* с тайни. Знаеш ли, това е нещо като търгашество с властта на Светия дух. Човек не бива да го прави. Защото някои хора имат известни наклонности... в тази посока, имам предвид към „нечистоплътност“, както са казвали древните юдеи. А човек с такива наклонности се стреми към професия, която да има вид на порядъчна, но която да му позволи да се възползва косвено от някои развлечения... в името на нещо по-възвишено и чисто. В този бранш постъпват на работа съвсем обикновени мъже и жени. Редовият, прозаичен човек, „невидимият“ труженик, които години по-късно, доста след като се пенсионира, се оказва, че е бил дългогодишен „известен шпионин“. — Тя се спря. — Но ако му направиш дисекция, имам предвид в психологически смисъл, този скучен старец се оказва всичко друго, но не и добродушен. Неговата извратеност е само по-хитро прикривана. Той плаши, маскирал моралната си невъздържаност като добродетел.

Тя пак запуши и Грейвър чакаше, защото знаеше, че това е пролог. Наблюдаваше я, неочаквано и странно осъзнал необикновената същност на тази професия и как бързо логиката може да те отведе, лека-полека, до подобни скандални изводи.

— С изключение на теб, Маркърс — продължи тя. — Вече от доста време те познавам, повече, отколкото много други. Но никога не съм усещала каквато и да е извратеност у теб. А нея, това мога да ти

кажа, скъпи, винаги я търся. О, търся я във всекиго, с когото имам работа.

Сега усмивката ѝ беше съвсем лека, почти скрита. Навън светът сякаш бе населен единствено от птички.

— А може би — каза той — ти никога не си срещала някой, който така хитро и умело да се прикрива.

Това прозвуча едновременно и скептично, и самообвиняващо, нещо, в което Грейвър почти бе започнал да вярва. До подобна крайна мисъл човек стигаше, когато започваше да търси вътре в самия себе си причини за действия на други хора. Може би беше абсурдно, но за някои хора то ставаше инстинктивно и бе нужна също така и крайна сила на волята, за да повярва човек, че търсенето е било безсмислено.

Арнет го погледна изпитателно, димът от цигарата се виеше край циганското ѝ лице, така екзотично сред оранжевата коприна в полумрака.

— Е, възможно е — тихо и замислено отвърна тя. После продължи по-силно, с друг тон: — във всеки случай тая работа изглежда ще бъде доста трудна, душко. Надявам се, че си готов за това.

23.

По пътя си обратно към службата Грейвър се отби в малък снейкбар, обслужващ бизнесмени. Беше заведение, останало спокойно и тихо въпреки промените през последните две десетилетия. Имаше малко мрачен и усамотен вид, с тежка дървена мебелировка, лъхаща на алкохол, цигари и пури, а сервитьорките бяха облечени като малки момиченца, с бели къдрички около дълбоките деколтета и с щръкнали сutiени. Пържолите цвъртяха в собствената си мазнина; сосовете за салати бяха само три вида и нито един от тях не бе нискокалоричен; а като единствен подсладител се използваше захарта. Всичко бе нездравословно и вкусно.

Той ядеше, седнал в един ъгъл, и мислено прехвърляше отново разговора си с Арнет. Спомни си изражението ѝ, когато ѝ каза, че иска да бъдат наблюдавани Дийн и Джинет Бъртъл. За частица от секундата тя сякаш се усъмни по-скоро в неговата лоялност, отколкото в тази на Бъртъл. Как така ще иска да бъде следен Бъртъл? Това беше естествена реакция, та нали Дийн Бъртъл бе безукорен, неговата почтеност бе просто една даденост, толкова стабилна, че човек дори не се замисляше. Такъв приятел като него ти се иска да имаш до себе си, ако един ден светът се озлоби срещу теб и целият ред на нещата се промени и ако всичко се настрои против теб, макар да си невинен. Би искал Дийн да е там, защото знаеш, че няма в нищо да те обвинява, а ще те разбере и докрай ще остане с теб. Грейвър знаеше чувствата на останалите към Дийн. Такива чувства имаше и самият той.

Пържолата на Грейвър пристигна, плувнала в собствения си сос, допълнена с дребни късчета, които бяха дълги, тънки, меки и златистокафяви. Докато се хранеше, той се опита да отклони мислите си в друга посока. Всъщност нямаше много време да обмисля възможностите си за избор. Знаеше това. Но знаеше също така и че няма време да маневрира в традиционния смисъл. Когато довършваше последната си хапка от пържолата, вече бе взел няколко важни решения. Първо трябваше да уточни известни взаимоотношения, за да е ясно на какво може да разчита.

Беше почти един и половина, когато се върна в управлението. Спря се на вратата на Лара и надникна вътре.

— Можеш ли да ми отделиш една минутка?

— Разбира се — отвърна тя. Грабна бележник и молив и го последва в неговия кабинет. Той затвори вратата и Лара застана пред бюрото. Грейвър забеляза, че се е поосвежила след обяда, с току-що сресана коса, с ново червило, костюмът ѝ бе добре опънат и тя изглеждаше също така безупречно, както и сутринта.

— Седни — каза той и се настани срещу нея на единия от столовете пред бюрото си. Тя държеше стенографския бележник и молива в скута си, с очаквателно, но не и неспокойно изражение. Вече бе почувствала, че разговорът няма да бъде рутинен.

— Лара, нуждая се от твоята помощ в нещо, което... е извън обичайното — рече Грейвър.

Той кръстоса крака, опитвайки се да изглежда по-спокоен, отколкото всъщност беше, макар да подозираше, че паниката му не е убягнала от погледа на Лара. Както винаги, между тях се предаваха неща, за които и двамата никога не споменаваха. Особеното в техните взаимоотношения беше, че много от чувствата помежду им, било любовни или просто приятелски, никога не се изричаха. Това, естествено, беше по избор на Грейвър или, както по-често напоследък си мислеше, по негова вина.

— Искам да те помоля за една услуга, Лара, нещо, което е извън служебните ти задължения — каза той. — Обикновено такова нещо човек иска от близък приятел... някой, комуто се доверява... въпреки всичко, което може да се случи.

При тези думи лицето ѝ се поразведри, но остана и известно съмнение.

— Лично ли е или служебно? — попита тя.

— И двете — отвърна той. — В това е проблемът.

Видя как тя настръхна.

— Жена ли е замесена? — във въпроса ѝ се долови явно напрежение.

— Не — каза той, — няма нищо от този род.

Докато я гледаше, осъзна колко много разчита на нея, колко много му се искаше да разчита на нея, за да издържи на напирещите бурни събития. Чувстваше се като лекар, разглеждащ под микроскоп

клетките на своята наскоро открита болест. Съществуваше опасност да загуби разума си, да започне да възприема неясните, гърчещи се и лепкави сенки като нещо различно от тяхната истинска същност, имаше тенденция да ги вижда като проявление на злото, на смъртта, на Страшния съд. Грейвър се нуждаеше от някого — от Лара — да бъде с него, когато страховете му нараснат до митологични размери, когато съмненията победят убежденията му и се появи опасност той да повярва в лъжата.

Навярно тя бе видяла нещо от този страх в очите и в държането му или го бе доловила в гласа му. Лицето ѝ смекчи израза си и тя кимна.

Господи. Ако той изобщо имаше някакъв разум, не биваше да изпуска тази жена от погледа си. Без всякакви други предисловия Грейвър започна от самото начало и всичко ѝ разказа. Всичко. Повече, отколкото щеше да каже на Нюман или Пола. Повече, отколкото щеше да каже на Арнет. Постепенно гласът му ставаше по-тих, несъзнателен навик при него, когато бе съвсем вгълбен. Той ѝ говореше, сякаш тя бе единственият друг човек в живота му, позволявайки ѝ да види страха и съмнението, без да се оправдава за своето объркване и болката, почувствана заради предателството. Опитва се да ѝ представи своята собствена перспектива, да ѝ даде представа за напрегнатите си чувства.

Когато Грейвър накрая свърши, тя седеше безмълвно и го гледаше. Изобщо не бе помръдвала. После сведе очи.

— Трудно е за вярване — каза замислено тя. — Трябва да си...

— В състояние на шок — рече Грейвър.

Тя вдигна очи.

— Да, така ми се струва. — После продължи колебливо: — Съжалявам за Дийн. Много. Виждам... Знаем как това те измъчва.

Грейвър се размърда малко неловко.

— Навярно разбираш... че рисковете ще са съвсем реални — продължи той. — Това не е според инструкциите. Има опасност да загубиш работата си. Няма никакви указания или принципи за действие. Ще правя просто това, което смятам за правилно. То е по мое вътрешно убеждение. Не искам да те заблуждавам.

— Разбирам — каза тя. — Само че е... толкова неочаквано, малко смайващо. — Направи опит да се усмихне, но не се получи. —

Всъщност е толкова... не зная, може би странно, когато човек познава тези хора.

Тя поопъна с една ръка полата си надолу.

— Извинявай, че те поставям в такова положение, Лара. Аз също се чувствам неловко. Не го направих лекомислено. И честно казано, напълно ще те разбере, ако решиш, че не можеш... да се справиш с подобна мисия.

Последните думи му се сториха неискрени, банални и скалпени и той съжали за тях.

Тя отново мълчеше. Грейвър бе изненадан, че той не долавя чувствата ѝ. Беше сигурен, че ще успее да разгадае реакцията ѝ по поведението и лицето ѝ, но грешеше. Той не виждаше нищо. Почувства се като комарджия, който чака зарчето да спре да се върти. Но съвсем дълбоко в себе си не вярваше, че тя ще му откаже помощта си.

— Ще го направя — най-после каза тя, вдигайки поглед. — Но тук си прав, това е колкото лична, толкова и професионална услуга. И двете неща едновременно, да... но не съвсем.

Очите ѝ се впиха в неговите. В този кратък миг, с цялото си същество, тя му даваше да разбере, че тази негова молба, както и съгласието ѝ, няма да останат без последствия.

Грейвър чакаше.

— Въпросът е, че сега молиш нещо Лара Казарес, а не своята секретарка — рече тя. — И аз с удоволствие ще го направя, не като твоя секретарка, а като Лара. — Тя повдигна вежди въпросително.

Той кимна.

— Вярвам ти — каза тя. — Напълно. Но не съм глупачка. Достатъчно разбирам вече от тази работа и зная, че понякога се налага да излъжеш — да си спестиш истината — или както искаш го назови. — Тя млъкна, без да откъсва тъмните си очи от него. — Имам само една молба: никога не ме лъжи. Излъжи секретарката си, ако трябва. Не съм толкова наивна и знам, че не мога да настоявам за това. Но никога не ме лъжи... не лъжи Лара. — Тя пак се спря. — И ако не схващаш разликата между двете, е, тогава май аз не съм те разбрала.

Тя замлъкна и го погледна, почти тъжно, както му се стори, и изведнъж той осъзна, че тук, зад тази молба има цяла история, свързана с нея и която досега е била напълно невидима за него. Или

Лара бе съвършено потайна, или той е бил възмутително тъп и недосетлив, прекалено погълнат в себе си, за да открие една неочаквана чувствителност.

— Много е важно за мен — каза тя. — Разбираш ли? Никакви лъжи... между теб... и мен.

Грейвър кимна.

— Разбирам — рече той. — Съгласен съм.

— Вярвам в това — каза тя. — Ще направя всичко, което мога, за да ти помогна.

Грейвър почувства невероятно облекчение и в същото време се огорчи. В действителност той вече я бе излъгал чрез двусмисления си подход. Или по-точно, ако не я излъга, не бе и напълно искрен. Лара го долови и именно за това говореше. И все пак тя се съгласи да работи с него при доста особени обстоятелства. Бе приела, но и го бе предупредила. Нежно.

24.

Той ги повика в кабинета си поотделно. Първо Пола, защото тя още не знаеше за снощния му разговор с Нюман. Когато Грейвър ѝ разказа за откритието на Нюман, тя стана необичайно тиха. Подобно на много кабинетни учени, Пола възприемаше живота, въпреки че бе блестящ аналитик, по-скоро посредством теории и образци, отколкото чрез своя опит, затова тя съвсем осезателно бе разтревожена от това грубо и объркано нахълтване на суровата действителност. Едно нещо е да четеш и да пишеш за притворство и измяна, а съвсем друго е да се потиш пред жестоката истина.

Тя стана сериозна, ала не и уплашена. Веднага прие да работи с Грейвър без знанието на по-висшите началници. Грейвър се почувства малко неловко, че тя с такава готовност се съгласи да навлезе с него в подобна тъмна територия. Но от друга страна, характерна черта на Пола бе да не се отдръпва пред трудностите, което я правеше особено подходяща за предстоящата задача.

След Пола той повика Кейси Нюман.

— В момента само ние тримата знаем — каза Грейвър. — Ще остане така, защото не знам накъде ще ни изведе тази дяволска работа.

Бяха само двамата в кабинета късно следобед. Всички си бяха тръгнали. Нюман седеше пред бюрото, кръстосал крака и отпуснал лявата си ръка над облегалката на стола. Докато Грейвър говореше, Нюман гледаше надолу към лист хартия, който сгъваше и разгъваше.

— Сега трябва да имаш предвид — продължи Грейвър, — преди да се съгласиш да работим заедно, че подобно нещо може да тръгне в две посоки. В определен момент, следващия месец или догодина, ако се справим успешно, има вероятност да даваме показания за съдебно преследване. Добре. От друга страна, това би могло да ни гръмне като бомба. Да речем, че сме открили измяната, но сме оплискиали разследването. А възможно е и да ни обвинят, че сме водили примитивно разследване, което е трябвало да бъде разрешено и ръководено от по-висше началство.

Нюман все още слушаше с наведена глава и Грейвър вече започна да се пита дали не се е престарал и навярно дори е успял да го уговори да не приема. Всъщност нямаше значение. Не искаше да го въвлеча в нещо, което Нюман не е премислил докрай.

— Трябва да предположиш — подчерта Грейвър, — че ще се наложи да се защитаваш пред съда, във вестниците, по телевизията. Представи си как някой ден това ще стигне до медиите и тогава твоите действия ще бъдат оспорвани... публично. Трябва да го обмислиш и ако решиш да останеш, трябва да мислиш за това и утре, и вдругиден, и всеки ден, докато се приключи. Отсега ти казвам, ако не можеш да се примириш след някое свое действие, за което аз съм настоявал, тогава по-добре имай волята да ми откажеш.

Грейвър се бе облегал върху бюрото си, въртейки обляя камък над купчина материали. После взе камъка и почука по бюрото с него. Нюман вдигна поглед.

— Не съм господар на душата ти, Кейси — тихо подчерта Грейвър. — Ти сам отговаряш за своите решения и дела пред съвестта си. Имам си достатъчно грижи в това отношение.

Нюман се втренчи в него и Грейвър не видя признаци на тревога, на несигурност, не видя страх пред неизвестното. Той не знаеше дали това е утешително или не.

— Разбирам правилата — каза Нюман. — Разбирам също така, че според теб аз мога да се справя, иначе би ме изключил и този разговор нямаше да го има.

— Точно така.

— Тогава съм готов да работя.

Грейвър го погледна и остави камъка. Боже мой.

— Добре. — Той вдигна телефона и набра номер.

— Пола — каза той, — донеси материалите.

* * *

На връщане от Арнет Кепнър той трескаво обмисляше кои са непосредствените му задачи. Искаше да запази разследването колкото се може по-компактно и ограничено. Тъй като сега Бъртъл щеше да отсъства две седмици, за Грейвър щеше да бъде сравнително лесно да

контактува с Нюман и Пола, за да следи техния напредък. Щеше да каже на останалите аналитици, с които Нюман работеше по други случаи, че го изтегля за две седмици. Установеното разделение на малки групички в разузнавателните отдели донякъде улесняваше налагащите се прикрити ходове. Служителите от всички нива на разузнаването бяха свикнали с отсъствието на обяснения. То бе част от професията и много често се превръщаше в предимство. Точно това изискване за мълчание, поради необходимостта от сигурност, дразнеше външните хора и им се струваше като излишна надменност.

Грейвър вече се бе договорил с Мат Ростов за Пола и макар да предаваше доклада за Тислър на следващата сутрин, всеки щеше да предположи, че навярно има доста неща за доизясняване. А Рей Безъм все още отсъстваше от града. Така Нюман и Пола имаха възможност да работят самостоятелно и Грейвър можеше да се среща редовно с тях през целия ден, без да прави особено впечатление.

Най-напред трябваше да довърши доклада за Уестрейт. Ако е имало и други от Криминалното разузнаване, замесени с Бъртъл, Безъм и Тислър, те щяха да научат, че случаят наистина е приключен.

Сега, докато пиеха кафето, направено малко преди това от Нюман, Грейвър обясни как ще действа спрямо Бъртъл.

— Намерил съм външни хора за наблюдението — заяви направо той. И Пола, и Нюман изглеждаха шокирани. — Нямаше начин да използвам някой от полицейските служители в града. Бъртъл е в бранша от доста време, познава твърде много хора. Освен това, щом е неофициално, няма да рискувам с изтичане на информация.

— А тези хора — попита Пола — от друга агенция ли са?

— Не.

— Частен детектив ли?

— Не — твърдо отвърна Грейвър. Нямаше намерение да обяснява и не искаше никакви въпроси. Веднага продължи: — веднага щом получим резултат от наблюдението, ще поемем нещата колкото се може по-скоро. Междувременно имаме много работа.

Той отвори папка, в която беше насъбрал записки още от събота вечер след посещението на Уестрейт.

— Първо — каза той, — трябва да установим какви са източниците, посочени в досиетата на Тислър за случаите Пробст и Фрийл. Дали Тислър и/или Дийн просто са откраднали имената на

истински хора и дали тези хора действително познават Пробст и Фрийл? Пола, ти вече си открила, че повечето от тях не могат да бъдат открити. За Брус Шек не знаем. Колийн Сайнър, може би. Нека стигнем до самата същност на тази афера. Но бъдете страшно внимателни. Всъщност работим срещу нашите хора тук. На ония всички номера са им познати; могат да ни усетят. А и ни очакват.

— Ако ги открием, искаш ли направо да действаме и да говорим с тях по телефона? — попита Пола.

Грейвър се поколеба.

— Не. Не правете нищо. Само узнайте къде можем да ги намерим.

— Ами случая Селдън? — попита Нюман. Грейвър очакваше този въпрос. В края на краищата и двамата не знаеха какво бе станало, когато сутринта излязоха от офиса му и го оставиха с Бъртъл. Той им предаде разказа на Бъртъл за случилото се.

— Боже мой, Маркърс. — Пола не можеше да го асимилира. — Просто не го вярвам. Нима е очаквал, че ще се хванеш на тази въдица?

— Не знам. Може би. Надявам се да е така.

— Кучи син. — Пола разтърси глава. — Отвратително. Това означава, че разследването е само вятър и мъгла. — Тя бе отворила широко очи. — Безъм. Ами Безъм? Какво ще правим с него? Поне да прегледаме кабинета му. Също и на Дийн, дявол да го вземе.

Нюман поклати глава.

— Не, това ще бъде грешка. Те не биха оставили веществени доказателства на работните си места, Пола. А и сигурно ще разберат, че сме влизали вътре. Не бива да се издаваме.

— Но когато е заминал на риболов, той не е знаел, че Тислър ще се самоубие — обърна се Пола към Грейвър. — Както ти каза, те са вършили това от толкова време, че е ставало като по вода. И вероятно са станали самодоволни и може би малко небрежни. — Тя погледна Нюман. — Спомни си как Дийн е объркал папките ти, Кейси.

Грейвър се изправи и отиде до прозорците. Късният следобед отново бе смекчил цветовете навън. Започваше да мрази този кабинет. Вече твърде много бе стоял в него и се ужасяваше още колко му предстои да бъде тук, преди всичко това да приключи.

— Не, и аз си мислех да прегледаме кабинетите им — каза той, полуобърнат към тях, — но ми се струва, че Кейси е прав. Освен това

не ми се вярва да са оставили нещо уличаващо, докато отсъстват за по-дълго време.

— Но Дийн...

— Разбирам те, Пола, но мисля, че той е работил по тия материали, преди да излезе във ваканция. Да, наистина е оставил ония записки там... дори в погрешни папки, но тогава е бил излязъл само за един час. Вярно, бил е небрежен, може би дори самонадеян. Но не би направил такова нещо, оставяйки го до следващия ден или за две седмици, докато е на почивка. Особено сега, след случилото се. Струва ми се, Кейси е прав. Не си заслужава риска.

Той се върна при бюрото и прелисти нова страница.

— Кейси, ти каза, че Тислър е имал къща за даване под наем.

— Да. В Шарпстаун.

— Ти провери ли я? Видя ли дали има наематели?

— Не.

Грейвър седна и се изви към компютъра си.

— Какъв е адресът?

— Улица „Лийтър“ 623.

Грейвър намери индекса на улицата в градския указател.

— Луис О. Фелдбърг, 555–2133.

Той въведе името.

— Има четирима Фелдбърг рече той. — Луис О. Фелдбърг, на номер 623, „Лийтър“ ... е пенсионер.

Грейвър почука по клавиатурата още малко и получи данните на Отдела по водоснабдяване.

— Този старец не е ползвал много комунални услуги. Има минимални сметки. И явно се е нанесъл в къщата скоро след като Тислър я е купил, Фелдбърг е започнал да плаща сметките само няколко седмици по-късно.

Той продължаваше да търси.

— Мистър Фелдбърг никога не е имал пътно нарушение.

— Просто невероятно — рече Пола.

Грейвър продължи да почуква по клавиатурата.

— Мистър Фелдбърг е гласувал за последен път през 1956 година — каза той.

— Това е невероятно — повтори Пола. — Погледни при жизнения статус.

Грейвър въведе още няколко справки и зачака. Когато екранът спря да проблясва, той прочете следната информация:

— Луис О. Фелдбърг, христ., починал във Форт Уърт на 3 август, 1958 година.

25.

Вече почти се здрачаваше и уличните лампи бяха запалени, когато Грейвър откри къщата на Тислър в един забутан квартал. Районът изглеждаше така, сякаш е бил благоустрояван в края на петдесетте и е започнал да запада петнайсетина години по-късно — имаше няколко улици с малки едноетажни къщи с леко наклонени покриви и облицовани с имитираща тухли ламперия. Той бавно мина с колата край къщата.

Тя с нищо не се отличаваше, което не учуди Грейвър. Тислър никога не би притежавал нещо забележително. В предния двор имаше стара черница, разклонила се толкова близо до малкия тротоар, че корените на дървото бяха разбутали бетона и той се бе напукал. За щастие имотът беше ограден отстрани с разраснали се на воля храсти. Пред входната врата имаше малка веранда с перила на височината на тухлената ламперия. Невзрачна черна пощенска кутия бе закрепена на един от дървените стълбове, поддържащи покрива на верандата.

Обръщайки в края на улицата, Грейвър отново мина край къщата тъкмо навреме, за да види как светна лампа от един от предните прозорци. Сепвайки се за миг, той веднага разбра какво бе станало и сви в автомобилната алея. Спря колата точно до вратата на гаража, който бе обърнат към улицата.

Преди да слезе от колата, той взе лост, който преди няколко минути бе купил от един железарски магазин недалече оттук. Бързо затвори вратата на колата, пообиколи гаража и с облекчение видя, че живият плет продължава и зад къщата. Стигна до вратичка в желязната ограда, обгръщаща задния двор. Повдигна резето на вратата и влезе. Дори в сумрака се виждаше, че дворът ужасно бе обрасъл в бурени.

Той стигна до открита циментирана площадка точно до задната стена на къщата и се приближи до вратата. Беше с допълнителна алуминиева външна врата, зад която имаше дървена, и то солидна. Грейвър извади джобно фенерче и освети конструкцията. Не му се вярваше Тислър да се е изръсил за алармена система, но ако имаше наистина, тя трудно би се скрила в подобна къща. След като се увери,

че няма, той пъхна фенерчето в устата си, насочвайки лъча към ръба на алуминиевата врата, където пъхна тънкия край на лоста и я изкърти. Поддържайки я с гърба си, направи същото и с дървената врата, която, въпреки опасенията му, не бе трудно да отвори, въпреки че вдигна малко повече шум.

След като я отвори, влезе в празна кухня и веднага усети застоялия въздух на дълго необитавано помещение. Нямаше маси или столове и по шкафовете не се виждаше нищо, освен кафеварка с чиста каничка. До нея имаше сгъната кърпа за съдове, върху която беше обърнатата чаша за кафе. Кухнята бе отделена от съседната трапезария чрез малък бар и през трапезарията Грейвър видя слабата светлина, която малко преди това бе зърнал отвън. Той остави железния лост на кухненския плот и мина през трапезарията, която също беше празна, освен няколко картонени кутии в един ъгъл. Продължи към дневната. Имаше малко мебели, насъбрани заедно, стар диван, две кресла, запалената лампа върху масичка край едно от креслата и масичка за кафе с няколко списания, подредени в средата. Грейвър се приближи и взе едно от списанията. Всички бяха стари броеве на „Нюзуик“. Остави списанието и се огледа да види къде е стенният контакт на лампата. Както беше предположил, откри устройството, което автоматично включваше лампата на неравномерни интервали.

В къщата беше горещо и задушно, но Грейвър си спомни, че видя климатичен агрегат на прозорците срещу гаража. Той тръгна по коридора от дневната и веднага стигна до една баня. Пипнешком намери електрическия ключ и светна. И тук беше празно — освен хавлиена кърпа на закачалката до мивката, в чийто край се мъдреше използван сапун, напукан от топлината. Имаше отворен пакет с книжни салфетки, половин руло тоалетна хартия на ролката до тоалетната. Нямаше нищо в аптеката.

Оставяйки лампата да свети, Грейвър продължи към отворена врата вдясно, беше спалня. Празна. Имаше още една врата в дъното на коридора, вляво. Беше затворена. Това навярно беше стаята, чиято климатична инсталация бе видял на прозореца. Той отбори вратата и щракна лампата.

В средата на немебелираната стая, с плътни щори на прозорците, имаше внушителна компютърна система. Грейвър се взря в нея със страх и надежда. Тази апаратура, напомняща на медицинска, със

специфична миризма от загрети пластмасови детайли в затворената стая, всъщност представляваше едно потенциално бедствие и същевременно може би най-голямата му надежда да се справи с него.

Самата конструкция не изглеждаше особено солидна, беше Г-образна, от тънък метал и пресовано дърво, върху която се намираше доста голяма компютърна система и лазерен принтер. Грейвър се приближи и огледа книгите върху рафта над монитора. Имаше само справочници за апаратурата и програмното осигуряване. Той погледна системата. Макар да не бе пълен невежа по отношение на компютрите, той далеч не беше толкова вещ, че да влезе в една стая, да седне пред непознатата система и да разгадае нейния начин на управление. Щеше да бъде предоволен дори само да успееше да изведе менюто на екрана.

Все пак само от външния ѝ вид той можеше да определи, че това е доста голяма система — поне така изглеждаше централния процесор — и че има харддиск, две дискови устройства и порт за магнитна лента. Грейвър издърпа стола под бюрото и седна. Огледа рафтовете и намери двете ленти, които Тислър е използвал за архивиране, заедно с малък джобен бележник със записани от него номера на лентите и датите на копиране. Последното архивиране на Тислър беше от деня преди смъртта му. Грейвър включи компютъра и зачака. Когато системата се зареди, той започна да набира на клавиатурата. След петнайсет минути беше използвал всичко от обичайното и все още нямаше никакъв успех. Започна да изпитва неприятното чувство, че не бива да предизвиква прекалено съдбата.

Надявайки се, че Тислър не е преправил процедурите на архивиране, той поработи още няколко минути, намери съответните параметри и ги копира, знаейки, че те ще му трябват, за да използва архивиращите ленти при друга система. Той отново провери бележките, тъй като изведнъж се уплаши да не размести някои от символите във файловете. След като се увери, че всичко е наред, той взе по-старата от двете ленти и я използва, за да направи още едно копие на харддиска.

Докато чакаше, прегледа всички книги по рафтовете и нищо не откри. Грейвър си мислеше, че вече достатъчно добре е опознал Тислър, за да разбере, че всичко по-важно се намира върху лентата и че то навярно е добре защитено чрез сложен шифър. Всякакви

възможни случайности сякаш бяха грижливо прибрани в един невидим ъгъл в ума на покойния вече Тислър.

Когато дублирането беше завършено, Грейвър прибра лентите в джоба си и изключи компютъра. Тези ленти щяха да му дадат всичко, което е било във файловете на компютъра в деня преди Тислър да умре, и всичко, което бе в него сега. Ако се окажеха евентуални различия между двете, тогава Грейвър щеше да знае, че някой друг, освен Тислър е имал достъп до компютъра. Ако нямаше промени, той всъщност не беше сигурен. В момента го вълнуваше въпросът, дали сега е изтрил харддиска, за да не може никой друг да има достъп до него? Той реши да изчака, докато се разбере дали двете ленти са добри. Хвърли последен поглед към компютъра, не съвсем уверен, че не прави грешка, като го оставя тук, загаси лампите и напусна стаята.

Излезе от къщата по същия начин, по който бе влязъл. Затвори добре двете задни врати, въпреки че ключалките им бяха разбити. Докато потегляше от алеята, в къщата светна друга лампа, този път в празната спалня. Артър Тислър бе много акуратен.

Той спря край денонощен магазин и се обади на Арнет от автомат.

— Страшно си нетърпелив — чувайки гласа му, каза тя.

— Не се обаждам за това — рече той. — Имам нещо за теб. —

Разказа ѝ за какво става дума.

— Взе ли параметрите?

— Да.

— Ще трябва да се разшифрова — предупреди тя — и дешифрирането, душко. Вече не е това, което е било преди. В тия времена понякога е просто невъзможно.

— Ще ти ги донеса.

— Тук съм — рече тя.

26.

На Бъртъл му се стори странно място за среща, но той си плати трите долара във фойето, попита къде е разположена изложбата на съвременната израелска фотография и се изкачи по стълбите към северната част в Музея на изящните изкуства. Вторник вечер обикновено затваряха рано, но тази седмица времето за посещения бе удължено заради няколко специални изложби. Въпреки това не се мяркаха много посетители, докато Бъртъл се изкачваше нагоре към лабиринта от експонати в най-голямата зала.

Той скръсти ръце и започна да разглежда фотографиите. След около пет минути зави зад група табла със снимки и срещна Панос Калатис. В едната си ръка той държеше навита на руло програма, другата бе пъхнал в джоба си и леко се навеждаше, за да разгледа снимка от серия фотографии в един кибуц. Носеше сиви елегантни спортни панталони, розова риза с разтворена яка и тъмносин блейзър със златен кръст на горния джоб.

Калатис продължи да разглежда снимката, след като Бъртъл застана до него.

— Понякога части от израелския бряг ми напомнят за Гърция — каза той, като се изправи, но без да откъсва поглед от фотографиите. — Пустош. Маслинени дървета. Скали. Наистина на тези черно-бели снимки не може да се види всичко, но светлината е същата. Особено в късното лято.

Той се прехвърли на следващата снимка. Двойка млади хора с къси панталони и сандали се движеха точно пред него и говореха тихо. Той нищо не каза, докато след няколко минути ония двамата не завиха зад друга група експонати. Бъртъл пак се приближи.

— Реших, че трябва да поговорим, само ние двамата — каза Калатис. — Без Фийбър. — Той пристъпи към нова снимка, но после бързо отмина към следващата. — Ти много не го обичаш, нали?

— Не особено — отвърна Бъртъл.

— Защо?

— Прекалено много угодници.

— Точно затова и плащам на хората, да ми угаждат.

— Искаш да те лъжат ли?

— Лъже ли ме Колин Фийбър? — попита Калатис, отстъпвайки назад, за да види по-добре една от снимките. Като че ли не се интересуваше особено от отговора на въпроса си.

— Нали именно той те посъветва да се заемеш с Тислър? — каза Бъртъл.

— Може би — рече Калатис.

— Дал ти е лош съвет.

— Е, лошият съвет не означава лъжа, нали?

Калатис зави към следващата пътека. Там нямаше никой. Продължаваха да говорят.

— Предполагам, че знаеш доста за компютрите — рече Бъртъл.

— Компютри ли? Не много, не. Затова наемам хора като Фийбър. Те работят с компютрите вместо мене.

— Да наемеш някой да работи с твоя компютър вместо тебе, е все едно да си наемеш адвокат или счетоводител. Преди да им повериш бизнеса си, трябва да си дяволски сигурен, че можеш да им се довериш.

— Аз имам доверие в него — рече Калатис. — Имам доверие на всеки, който работи за мене. — Той се наклони малко встрани, за да погледне снимка на израелско момиче в бански костюм. Тя беше застанала близо до фотографа и с тънките си пръсти опъваше еластичния край на банския костюм при слабините. Усмиваше се, малко присвила очи от слънцето.

— Защо?

Калатис откъсна очи от снимката и погледна Бъртъл.

— Защото — каза той, без изобщо да се усмихне, с точно премерен тон на мелодичния си глас — всеки от тях знае, че ако се опита да ме преметне, ще накарам четирима яки мъжаги да го хванат, докато някоя от тези горили му разпори шията.

Той се обърна и премина към следващата снимка. Двама души се показаха иззад ъгъла, гледайки фотографиите. Единият прошепна нещо на иврит и Калатис се обърна да ги погледне. За момент се взря в тях, а после чевръсто мина до края на пътеката и заби в следващото разклонение на лабиринта. Бъртъл го следваше.

— Не съм сигурен дали на Колин Фийбър му е ясно това — рече Бъртъл.

— О, ясно му е — отвърна Калатис. Беше навил програмата като плътна фунийка. Два-три пъти удари с нея по панталоните си, като че ли нервно, но после се усети. Бъртъл бе доволен да види това.

— Може да е забравил — рече Бъртъл.

— За какво, по дяволите, намекваш? — каза Калатис със същия спокоен тон, с който би обсъждал някоя от фотографиите. Продължаваше да ги разглежда, но в лицето му имаше леко напрежение, раменете му се постегнаха.

— Не съм сигурен дали ще мога да ти обясня — отвърна Бъртъл, по-уверен, след като видя пропукване в безупречното хладнокръвие на Калатис. — Няколко дни преди да се застреля, Арт дойде при мене и поиска да говори. Каза, че Фийбър е накарал да го следят. Попитах го защо смята така и той ми рече, че е усетил да го следят. Попитах го защо мисли, че е Фийбър. Той започна да нервничи и да увърта. Успя само да каже, че Фийбър му имал зъб, но не пожела да обясни защо. Доста време говорих с него, но не искаше да навлиза в това. После призна за получаването на плика със снимки. Беше отчаян. Каза, че Фийбър го е снимал с негърката като застраховка — Бъртъл погледна Калатис. — Не успях да го накарам да се успокои. Това беше в петък следобед. Не бях чул нищо за него, преди Грейвър да дойде в събота вечер и да ми съобщи, че Арт се е самоубил.

Калатис се взираше в една фотография, но сега Бъртъл бе сигурен, че не я вижда. Някаква жена се изсмя в изложбената зала и смехът ѝ проехтя сред твърдите музейни повърхности и после заглъхна в посока към друга галерия.

— Вярваш ли в това? — попита Калатис.

— Да.

— Защо Фийбър ще иска „застраховка“ от Тислър? Да не би Тислър да се е опитвал да го шантажира с нещо? Друга жена? Фийбър шиба секретарката си. Всеки го знае. Боже мой. Това не е нещо, което да се използва срещу някой мъж.

— Вярвам повече на Арт — каза Бъртъл.

Калатис изсумтя и се обърна, насочвайки се към друга снимка. Няколко души се насъбраха в техния край и Калатис продължи до края на изложбените пана, без да продума нищо повече. Бъртъл

предположи, че в момента събира мислите си. Той мина край него и зави по нова пътечка. Лабиринтът от фотографии изглеждаше безкраен, а Бъртъл не бе обърнал внимание откъде започнаха.

Калатис зави зад ъгъла и погледна първата снимка.

— Тези съм ги виждал — рече той и тръгна по следващата редица. Там нямаше хора и Бъртъл пак се приближи.

— Можеш ли да разбереш какво е имал предвид Тислър? — попита Калатис.

— По отношение на застраховката ли?

— Да, естествено — каза Калатис с леко раздражение.

— Вероятно.

— Разбери това — рече Калатис. Той се спря и погледна безкрайната стена от фотографии. — Вече видях достатъчно — каза той. — Много е тягостно.

Двамата излязоха от главната изложбена зала, слязоха към фойето и преддверието, а после през северния вход на музея към улица „Бисонет“. Навън Калатис се спря да запали цигара. Без да говорят, пресякоха „Бисонет“ и тръгнаха наляво по тротоара, минавайки край хора, разхождащи се в горещата юнска вечер. Стигнаха до „Монтроуз“ и Калатис се спря. Огледа се наоколо, обърна се и тръгна в обратна посока към скулптурната градина „Кълин“.

Влязоха в заградената градина, която беше оформена като малък площад с пътеки от гранит, островчета от изумрудени полянки, грижливо оформени храсти и дървета. Скулптурите, разположени в тази обстановка, бяха приятно осветени и някои от тях сякаш се рееха самотни в сивия мрак.

Отначало Калатис не се спираше да разгледа тези творби. Все още крачейки, макар и не толкова енергично, той махна към тях с цигара в ръка.

— Пълно с модерни боклуци — рече той. — Никога не съм харесвал абстрактното. Все пак какво е абстрактното, дявол да го вземе? Представлявало объркаността на съвременния човек, така ли? Раздвоената му психика? Глупости. Хаосът на двадесетия век? Отчуждението на съвременния човек? Господи. Не знам.

Бъртъл изчакваше търпеливо. Напомняше си, че всъщност Калатис бе поискал да се срещнат. След няколко завоя по пътеките,

Калатис изведнъж се спря пред една самотна статуя, окъпана в мекото осветление.

— „Flore Nue“ — каза той и направи знак към статуята, сякаш представяше Бъртъл. — Аристид Майол. — Френското му произношение беше гладко, фино, безупречно. Голата бронзова статуя стоеше пред тях естествено и непринудено, ръцете ѝ бяха отпуснати край тялото, единият крак с прегънато коляно малко пред другия.

— Това е истинско изкуство — рече Калатис. — Погледни я. Виж раменете ѝ. Формата на гърдите ѝ, корема. Простотата, с която се показва пред мене.

Пред мене? Бъртъл разглеждаше статуята, но при последните две думи хвърли поглед към Калатис. На това животно почти му течаха лигите при вида на статуята. Сякаш я изяждаше с лакомия си поглед.

— Майол е знаел как се извайват гърди, а тази малката... добре го дава.

Калатис погледа статуята още малко, а после рязко се извърна, захвърли цигарата си в тъмнината и закрочи съвсем бавно, с наведена глава.

— Безпокоя се малко след вчерашния ни разговор с Фийбър — тихо каза той. — Мисълта за Грейвър не ми излиза от главата. Когато нещо така ме човърка, трябва да му обърна внимание. Не ми харесва, драги, че Грейвър ще игнорира тази... работа с Тислър.

Той направи няколко крачки.

— Това е едното. Второ: много добре знам, че ти се иска малко по-голямо, да го наречем, участие в моя бизнес.

Сърцето на Бъртъл подскочи. Нима този гад знаеше за него повече, отколкото той предполагаше? Дали не се бе издал по някакъв начин?

— Аз съм проникателен наблюдател на човешката природа — каза Калатис. — За твое сведение — знам, че Фийбър си има... своите ограничения, но нима светът може да мине без такива хора? Помисли си. Интелектът му е малък, но е необичайно концентриран, Фийбър служи за определена цел, това е най-важното. Друг важен момент е да разбереш кога нещо не служи за дадена цел... и да се отървеш от него. Ако нещо не ти служи, не го задържай. Това е доста практично.

Още няколко крачки, в лявата му ръка все още беше навитата на тръбичка програма, дясната беше пъхната в джоба.

— Така — рече той, сякаш всичко бе изяснено, — искам да съм сигурен, че Грейвър ще стои настрани от мен. На тебе ти се иска да закачиш малко от моя бизнес и да спечелиш повечко пари. Ясно е, че можем да се сработим.

Калатис млъкна, докато минаваха край други разхождащи се посетители в парка, които говореха тихо, сякаш разглеждането на изкуството в тъмнината бе нещо свято.

— Предлагам следното — отново заговори Калатис. — През следващите пет дни искам да разбера веднага дали Грейвър знае за моето съществуване. След пет дни ще настъпи ново развитие на нещата и това няма да бъде толкова важно. Ако изпълниш това... ще можеш да се оттеглиш... с щедра „пенсия“.

Докато вървяха, Калатис бръкна в горния джоб на сакото си и извади малка книжка, подавайки я на Бъртъл.

— Това е сметка на твое име в белгийска банка. Сега е празна. След пет дни, ако изпълниш това, за което те помолих, в нея ще има петстотин хиляди американски долара. Само трима души в света ще знаят това. Аз, служителят в белгийската банка, при когото съм открил сметката, и ти самият. След като внесе парите, само един човек в света ще може да ги докосне — ти.

Бъртъл бе слисан. В момента не усещаше нищо друго, освен тежестта на малката книжка в ръката си, сякаш бяха трийсет тежки сребърника.

— Съмнявам се, че това може да се случи — каза той.

— Какво?

Бъртъл осъзна грешката си.

— Грейвър — той не би могъл да стигне толкова далече в разследването.

— Чудесно, но ако стигне, искам да го науча незабавно.

Бъртъл беше все още недоверчив. Мислеше си, че все още не е видял цялостната картина. Калатис искаше нещо повече за своите петстотин хиляди долара.

— Това са много пари за такава малка услуга. Само едно обаждане по телефона — рече Бъртъл.

Повървяха още малко, преди Калатис да отвърне:

— Е, според някои хора предателството не е малко нещо.

Лицето на Бъртъл пламна. Беше типично за Калатис да се държи жестоко откровено. Можеше да му спести това, но той искаше Бъртъл да го знае, да му напомни какво точно върши, за да получи неговите пари. Бъртъл щеше да го понесе, но ненавиждаше Калатис, че е такъв тип, правещ всичко възможно да подкупи един човек, да го примаме с цяло състояние само заради едно малко усилие, и когато този човек, засрамено и раболепно, лапнеше въдицата, той го придърпваше обратно и тикваше огледало пред лицето му. Имаше нещо гнило в самата сърцевина на тъмния му живот, нещо, което изваждаше навън най-лошите страни у хората, свързали се с Калатис. Арт Тислър бе открил това и последиците бяха трагични.

27.

Гъстият листак на големите дървета, надвиснали над извитата улица на Арнет, отразяваше фаровете от колата му и на Грейвър му се струваше, че сякаш се придвижва в лъкатушещ зелен тунел, който го влече навътре в тайнствения си лабиринт. Сега имаше нужда от магьосница, някоя като Арнет, за да извика духа на Тислър и да го разпита, или ако не успее, да извика поне предишните му мисли, които той бе заключил във вечна тишина.

Този път Мона Исаза му отвори вратата. Грейвър не се бе срещнал с нея първия път, затова те се прегърнаха в тъмната засенчена стая, както се бяха прегърнали с Арнет сутринта, и Мона го целуна по врата. Както винаги, тя миришеше на готвено, на нещо с лук и на царевичното тесто, от което правеше пресни питки горе-долу при всяко ядене. Мона беше висока почти колкото Арнет, но по-тежка, и въпреки това в много отношения беше по женствената и по грациозната от двете. Беше чистокръвна мексиканска индианка от южна Оахака, с фино очертани устни, гъсти вежди и черни очи, така често изобразявани в скулптурите и рисунките на Франциско Зунига. Докато Арнет заплиташе косата си в една тежка плитка, Мона имаше две дълги плитки, които се спускаха през раменете ѝ над едрите ѝ гърди. Тя обикновено носеше прости, памучни рокли, изтъркани от употреба, сякаш беше бедна селянка.

— Господжата те очаква в съседната къща — рече Мона усмихнато и може би мъничко иронично заради властния маниер, с който понякога Арнет ръководеше своя екип от чудаци. Тя затвори вратата и двамата с Грейвър влязоха в полумрака на дневната.

— Откога не сме се срещали с теб — меко и бавно каза тя. — Съжалявам, че не се видяхме първия път.

Грейвър си побъбри с нея, докато я следваше през дневната и после пак навън през една задна врата. Мона вървеше бавно и говореше, без да бърза, както вършеше и всичко останало. Имаше силен акцент, но говореше приятно и отчетливо. Макар че предпочиташе ролята на домакиня, Грейвър знаеше, че тя има

университетско образование и всъщност е по-начетена от Арнет. Нейната компания винаги му беше приятна и обичаше гласа ѝ, който сега с удоволствие слушаше, минавайки през градински навес, обвит в лози и после към съседната къща. Влязоха през друга веранда с мрежеста врата и там, с още няколко думи и нова целувка, Мона го остави да влезе сам през задната врата.

Голямата стая, в която пристъпи, беше нещо съвсем неочаквано. Тя беше ярко осветена и покрай стените имаше половин дузина компютърни системи. Пред две от тях седяха жени на средна възраст, които, изглежда, бяха операторки. Пред трета, по-сложна система с голям екран, по който подскачаха цветове и серии от някакви непрекъснато изменящи се графики, работеше млад мъж с конска опашка, мустаци и козя брадичка. Беше с черна тениска, върху чийто гръб имаше нарисован ярък папагал, панталони с цвят каки и маратонки. Отпуснат на стола си, той подрусваше десния си крак и от време на време почукваше по клавиатурата и отпиваше кафе от пластмасова чашка. В средата на стаята край дълга маса беше седнала Арнет заедно с русо момиче, което приличаше на студентка, твърде млада за такава работа, помисли си Грейвър.

— Ей, душко — рече Арнет, вдигайки поглед, когато той влезе. Двете заедно с момичето, което носеше комплект слушалки заедно с малко извито микрофонче пред устата, се бяха задълбочили над съдържанието на купчина папки. Периодически студентката, облечена в шарена блуза с презрамки и навярно къси панталони, извъръщаше глава встрани и казваше нещо приглушено в микрофона, свързан с голям радиопредавател на масата. С лявата си ръка тя леко докосваше ту една, ту друга скала, без да поглежда, почти без да мисли, сякаш беше стар навик и настройваше това, което слушаше. В стаята се носеше лекото бръмчене на електронна апаратура.

— Носиш ли лентите? — попита Арнет и сложи молив зад ухото си, протягайки ръка.

Грейвър ги извади от джоба на самото си и ѝ ги връчи заедно с листа с параметрите.

Арнет погледна отбелязаните параметри и после подаде всичко на момичето.

— Повикай Корки — рече тя. Момичето натисна бутон от контролното табло на предавателя и продума нещо тихо в

микрофончето. — Няма какво да ти кажа — обърна се Арнет към Грейвър. — Очевидно Джинет не е отишла на работа. Колата ѝ била вкъщи, когато моите хора пристигнали там в четири часа. Обадохме се в службата ѝ. Тази сутрин съобщила, че е болна, но Дийн не се появи допреди половин час.

Грейвър погледна часовника си.

— В колко часа излезе той от работа? — попита Арнет.

— Сигурно около три или три и трийсет.

— Значи се губят пет часа — пресметна Арнет.

Грейвър почувства потискащото разочарование на пропуснал първия ход, макар че преди това не бе сметнал онези първи часове като особено решаващи. Беше действал достатъчно бързо и предпазливо. Ала тази предпазливост не му се струваше чак толкова приемлива сега в сравнение с въпроса къде е бил Бъртъл през тези пет часа.

Млада азиатка с мъжка прическа, облечена в мъжка долна риза и дантелен клин, се появи откъм съседната стая и се приближи зад блондинката, която ѝ подаде двете ленти над главата си, без да се обърне. Азиатката взе лентите, погледна Грейвър и се отдалечи. Носеше само една червена пластмасова обица, голяма колкото палец и с формата на пенис в ерекция, заедно с покращащ се скротум.

— Имаш ли някаква представа за тия ленти? — попита Арнет.

— Не. Биха могли да бъдат и личното му счетоводство.

— Според тебе на никого ли не е известно за компютъра?

— Не знам.

Арнет го изгледа за миг, после изви леко глава към блондинката, но без да сваля очи от Грейвър, и каза:

— Кажете на Корки да провери целостта на ония ленти.

Момичето отново промърмори нещо в микрофона.

— И ако бях на твое място, Маркър, бих го подслушвала. По-добре да ни оставиш да го подслушваме. Нямах чак толкова време.

Естествено, подразбираше се, че нямат право за телефонно подслушване, но такива формалности никога не представляваха проблем в света на Кепнър. Тя също така имаше достъп до технологии, които Криминалното разузнаване не можеше да си позволи поради ограничения си бюджет и които значително намаляваха риска да бъдат засечени. Тази игра се казваше „получаване на информацията“. „Без да

те открият“, беше другото име на тази игра. Между двете имаше много изобретателност.

Застанала там, Грейвър я гледаше, докато тя очакваше отговор от него. Усещаше как целият се облива в пот. Знаеше, че ако изрично не нареди, телефонните разговори на Бъртъл няма да се записват, че ще има само подслушване, чрез което той би могъл да изпревари събитията, да си осигури предимство. И също така знаеше, че в състезание от подобна класа хората не се обливаха в пот над това, което той трябваше да реши. И все пак усещаше потта.

Блондинката до Арнет се надвеси към нея и каза нещо.

— Добре, копието на лентите е добро, Маркърс — рече Арнет. Тя втренчи поглед в него. — Е, какво? Искаш ли подслушване?

Той кимна.

— Действай — каза той.

28.

Грейвър си мислеше за това през цялото време докато се връщаше към къщата на Тислър. Наистина ли знаеше достатъчно, за да оправдае сегашните си действия, излизайки напълно от руслото на собственото си разследване? Но като се имаха предвид грандоманските амбиции на Уестрейт, кои са замесени и кой още би могъл да бъде замесен, да, мислеше си той, това бе оправдано. Не биваше обаче да забравя, че не пред Уестрейт щеше да се наложи да отговаря накрая. Нещата тук бяха по-големи дори от амбициите на Уестрейт. А ако конспирацията не се разпростираше извън тримата мъже, които досега бе открил, колкото по-малко хора бяха въввлечени в случая, толкова по-голям бе шансът, макар и оскъден, да бъде държана тази история в пълна тайна.

Затова, докато Грейвър не добиеше по-ясна перспектива, той нямаше да споделя нищо, освен с малкото доверени хора. Едно от най-големи те му опасения беше, че ако това разследване се разкриеше от хора в командния състав, то щеше да излезе от релсите по политически причини. Беше видял много подобни случаи.

Повторното влизане в къщата на Тислър му се стори далеч по-зловещо. Първият път не беше толкова разтревожен, беше по-скоро любопитен. Тогава бе очаквал да открие *нещо*, макар че нямаше представа какво. Сега обаче се страхуваше, че може да се сблъска с *някого*.

Ала безпокойството му бе напразно и той лесно влезе пак през задната врата, отиде в крайната спалня, където бързо включи компютъра и изтри харддиска. Молеше се на бога да не би хората на Арнет да оплескат единственото нещо, останало от необичайното тайно скривалище на Тислър.

Точно когато минаваше през кухнята към задния вход, усети вибрирането на пейджъра на кръста си. Натисна бутона за изключване, но не погледна номера, който го викаше, преди да се качи в колата и да потегли. Докато шофираше, вдигна приемника до светлините от

таблото и видя служебния номер на Уестрейт. Спря колата край една автомивка и оттам се обади.

Уестрейт вдигна телефона при първия сигнал.

— Боже мой — рече той, чувайки гласа на Грейвър. — Къде си, по дяволите? — Грейвър му каза. — Веднага ела тук в моя офис. Случи се нещо.

Грейвър не разбра нищо повече. След двацет минути успя да стигне в административната сграда на управлението, изкачи се до четвъртия етаж, където намери пълния помощник-началник сам в кабинета си. Личеше, че там е имало и други. В края на бюрото се мъдреха две пластмасови чашки с остатъци от кафе, а в пепелника имаше фасове от цигари и една от недопушените пури на Уестрейт.

Уестрейт седеше зад бюрото си с невероятно измачкана бяла риза, разхлабена вратовръзка, разкопчани и обърнати маншети и от време на време нервно прекарваше дебелия си ръка по топчестата си глава. Стаята вонеше на цигари, а по бюрото цареше безредие.

— Рей Безъм е мъртъв — рече Уестрейт със смръщени вежди. Каза го така, сякаш Грейвър беше длъжен да отговаря и Уестрейт очакваше незабавен отговор от него.

На Грейвър му мина внезапната, нелогична мисъл, че някъде е сбъркал, че нещо не е предвидил и в резултат на това Безъм бе мъртъв. Изведнъж Бъртъл — изскочи в съзнанието му, Бъртъл и пропуснатите пет часа.

— Какво се е случило? — Усети, че не му достига въздух.

— Инфаркт, докато е ловял риба. Намерили са го все още обут с гумените ботуши, изхвърлен на брега.

— Инфаркт ли?

— Да, дяволски инфаркт!

— Той в Браунсвил ли е?

— Да.

— Кой го е открил?

— Полицията в Браунсвил — тежко изрече Уестрейт. Наведе облата си глава и я подпря на дебелия ръце. Оплешивяващото кръгче сред късата му коса бе обърнато към Грейвър. — Седни.

Грейвър седна на един от столовете пред бюрото. Уестрейт отпусна ръце и вдигайки поглед, забеляза двете чашки от кафе.

— По дяволите, дай ми ги тия. — Той грабна двете чашки с една ръка, разливайки част от кафето и ги изсипа в кошчето за боклук край бюрото. — По дяволите — каза пак той, дръпна някакво чекмедже, измъкна купчина салфетки и ги метна върху изплисканото кафе. Започна да търка, протегнал късите си ръце през бюрото. През разтворената яка стърчаха острите черни косми от гърдите му. Такива косми имаше и по целите му ръце чак до опакото на дланите и пръстите. Уестрейт тежко се отпусна назад и с едната си ръка пусна топката мокри салфетки в боклука.

— Той ловял риба вчера на това място, казва се Бока Чика, до Порт Изабел — започна Уестрейт. — Ходи там всяка година. Някакъв старец го закарал с лодка. Дотам не може да се отиде с кола. Закарал го около пет часа следобед. Според жената на Безъм, била последната му вечер. Щял да стане рано тази сутрин и да се прибере с колата си вкъщи. Във всеки случай, оня старец снощи трябвало да отиде там покъсно, в девет часа и да го вземе обратно. Станало девет часа, старият отишъл, но Безъм го нямало. Чакал един час. После още половин час. Насочил лодката към мястото, където Безъм разправял, че ще се разхожда, осветявал с прожектор брега. Никакъв Безъм. Върнал се в Порт Изабел. Оставил лодката на пристана, влязъл в един бар да си пийне. Загрижен, казал на някакви приятели какво е станало. Те го успокоили, че ако оня тип е искал да се върне с лодката, щял е да се появи.

Уестрейт отпусна глава на високата облегалка.

— Всичко това го съобщи полицията в Браунсвил — рече той. — Оня стар глупак се прибрал и си легнал, дявол го взел. Ама пил много и не се събудил до десет часа сутринта. Това е било тази сутрин. Но Безъм не излизал от тъпата му глава. Качва се той в лодката си, тръгва пак натам, подкарва покрай брега около миля, докато вижда рибарски такъми до един стар заседнал кораб. Ала никакъв Безъм. Връща се обратно, обажда се на полицията в Браунсвил, защото това място, Бока Чика, спада към техния район. Организиран издирване наоколо. Търсят почти целия следобед и накрая откриват тялото на Безъм, изхвърлено на брега, с всичките му дрехи и рибарските ботуши. Бил е из понаяден от рибите. Но не много. Не бил стоял там чак толкова дълго.

— У него ли е била картата му за самоличност?

— Не, нямал документи, но старецът си спомнил как Безъм разправял, че е от Хюстън и че е отседнал в мотел в Браунсвил. Започват да проверяват и да се обаждат по мотелите. Междувременно съдебният лекар в Браунсвил му прави аутопсия. Инфаркт, удавяне. Най-после откриват мотела, от вещите му разбират, че е от Хюстънската полиция и ни се обаждат.

Сега Уестрейт се бе отпуснал назад и вдигнал косматите си ръце, стискаше високата облегалка над главата си. Гледаше втренчено Грейвър, а по напрегнатата му дълга долна устна личеше колко е побеснял.

— Какво ти е известно за съдебния лекар в Браунсвил? — попита Грейвър. — Може ли да се разчита на него?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Безъм имал ли е някакви сърдечни оплаквания?

— Господи, надявам се да е така.

— Ами Специалния отдел?

Уестрейт кимна.

— Преди малко говорих с Кац. Пио Тордела заедно със своя партньор — а също и Брикър и Питърсън — заминават там тази вечер, още сега.

— Кой знае за това?

— Всички. Полицията в Браунсвил не разбрала какъв е случая. Загубени селяндури. Затова когато от местния канал за новини казали, че искат да присъстват, те отговорили, добре, чудесно, филмирали са всичко. Жената на Безъм вече знае, но все пак накарахме ония от телевизията да отложат съобщаването на името, докато семейството не бъде уведомено. Обаче утре вечер ще го дадат по новините.

Той все още гледаше Грейвър втренчено, почти обвиняващо, сякаш очакваше Грейвър да обясни случилото се.

— Трябва да се направи повторна аутопсия тук — рече Грейвър.

— Да, това го иска и Кац. — Лицето на Уестрейт бе пак така напрегнато дори след целия разказ. Той все още имаше вид, сякаш всеки миг ще експлодира. — Написа ли вече материала за Тислър?

— Тези вечер ще го довърша. — От изражението на Уестрейт, Грейвър се досети, че някой вече е изказал съмнение за нещо подозрително. — Втората аутопсия е страшно важна.

Уестрейт все така не откъсваше поглед от него и отпусна ръцете си на бюрото. Челото му бе лъснало от мазнина. Изглеждаше като че ли доста време се бе потил.

— Виж какво — мрачно рече той, — изобщо не ме интересува какво ще покаже аутопсията, това съвпадение е вече дяволски прекалено.

Грейвър бе съгласен с него, но не го каза. Той едва следеше какво говори Уестрейт. Трябваше да се свърже с Кепнър. Когато Дийн Бъртъл научеше за това, щеше непременно да направи нещо. Каквото и да ставаше тук, то никак не изглеждаше розово за Бъртъл.

— Значи не вярваш, че е било инфаркт — каза Грейвър, опитвайки се да мисли едновременно в две посоки.

Уестрейт разтвори леко очи, свел глава и отново смръщи рунтавите си вежди към Грейвър.

— Инфаркт. — Гласът му представляваше смесица от гняв и презрение. Гледаше сплетените си месести ръце, които бе стиснал толкова здраво, че Грейвър за миг си представи как те изведнъж експлодират и се пръсват като домати по цялото бюро. — Не ми пука дали ще намерим жив и здрав свидетел на самоубийството на Тислър, та дори той да се кълне и пред Библията, че Тислър сам си е теглил куршума. Не ми пука дали ще открием свидетел, който е видял как Рей Безъм, ловейки риба, се е хванал за гърдите и е паднал в проклетата вода. Не ми пука дали ние ЗНАЕМ как точно двамата са умрели... това просто... изглежда... СЪМНИТЕЛНО!

Той драматично тръскаше глава, за да подчертае последните си думи и чак слюнки захвърчаха, когато изсъска „съмнително“. Лицето му стана моравочервено и руменината изби дори под оредяващата коса на скалпа му.

— БОЖЕ МОЙ! — възкликна Уестрейт и отново се отпусна назад. После изведнъж скочи, пъхнал ръце в джобовете си, и закрачи към отворената врата на кабинета, където застана, обърнат към тъмното преддверие, дрънкайки монети в джоба си.

Целият този спектакъл на Уестрейт беше излишен за Грейвър, който бе погълнат от мисълта за Бъртъл и колко важно е сега да бъде близо до него. Страшно съжаляваше, че не бе поискал монтиране на подслушвателни устройства още първия път, когато говори с Кепнър. По това време Джинет е била на работа и, както се бе оказало, Бъртъл

също не е бил вкъщи. Хората на Кепнър щяха да разполагат с достатъчно време. Грейвър погледна часовника си. Трябваше да излезе от кабинета на Уестрейт.

— Какво искаш да направя, Джек? — попита той.

Уестрейт не отговори веднага, но когато се обърна, Грейвър се стресна, виждайки как гневът физически бе променил чертите на лицето му. Очите му бяха отекли и пепеляви торбички висяха под тях; бузите, обикновено опънати от дебелина, сега изглеждаха подпухнали, с болнави синкави петна. Без да бърза, той затвори вратата към кабинета си, приближи се и рязко завъртайки другия стол пред бюрото си, седна в него срещу Грейвър, разтвори късите си дебели крака.

— Какво мислиш за всичко това? — попита той. Гласът му беше необичайно тих и за първи път Грейвър видя на лицето му някаква уязвимост, макар и неясно изразена.

Грейвър се стегна. Виждаше как Уестрейт съвсем се е объркал и предположи, че шефът му е започнал да си въобразява, дори да вижда как надвисват интриги против него и кариерата му. Всъщност Уестрейт искаше Грейвър пръв да заговори и да каже, че нещо тук не е наред.

— Мисля, че Тислър се е самоубил — рече Грейвър. — И се съмнявам дали някога ще разберем защо. И ако една нова аутопсия не потвърди обратното, ще приема, че Безъм е получил инфаркт.

Уестрейт клюмна.

— Това ли е всичко?

— Така поне мисля — каза Грейвър.

— Значи тези два смъртни случая са единствено това, което изглеждат? — Гласът му се изви недоверчиво.

— Принуден съм да мисля така при отсъствието на доказателства, свидетелстващи за нещо друго.

— Но самият факт, че те умряха толкова скоро един след друг... това не ти ли се струва подозрително?

— Всъщност да... — отвърна Грейвър.

Веждите на Уестрейт се повдигнаха в очакване.

— ... Но според мен трябва да внимаваме, Джек. Мисля, че трябва да се съмняваме в нашите съмнения. Би било прекалено лесно да влагаме в тези събития нещо, неподкрепено от факти. — Той млъкна и погледна Уестрейт. — Чувал ли си някога за „бръснача на Окъм“?

Уестрейт се ококори срещу него.

— Уилям Окъм е английски философ от четиринадесети век. Той формулирал нещо като принцип на здравия разум при разследване на истината в дадена ситуация. Изложено е на латински, но в превод гласи: „Множествеността не трябва да е постулат, без да е необходимо“. Едно съвременно тълкуване би могло да бъде следното: „Обяснението на фактите не бива да е по-сложно, отколкото е нужно“, или „Сред съперничаещи си хипотези — предпочитай най-простата“. Бръснарят на Окъм проповядва отстраняването на всички ненужни съображения, можещи да задръстят дадена насока на разследване и придържането към най-простото, в съгласие с фактите, твърдение.

Лицето на Уестрейт изразяваше кисело раздражение.

— Разполагаме с данни, потвърждаващи, че Тислър се е самоубил — продължаваше Грейвър. — Най-простото обяснение е, че наистина го е направил. Разполагаме с данни, според които Рей Безъм е получил инфаркт. Най-простото обяснение, в съгласие с фактите, е, че така е станало. Следователно, освен ако не се сдобием с други факти, които да са несъвместими с това обяснение, ще натези най-простото обяснение.

— Я почакай, Грейвър — сопна се Уестрейт, вбесен от академичния анекдот на Грейвър. — Имам да се справям с четири отдела тук.

Това прозвуча нелогично на Грейвър. Не беше сигурен какво точно Уестрейт има предвид, но беше ясно, че яката се поти. Ако има съмнения, че нещо ужасно става в Криминалното разузнаване, в никакъв случай нямаше сега да го каже. Беше твърде хитър, за да го направи. Ако беше изразил такова мнение и после се окажеше, че Безъм наистина е имал инфаркт, Уестрейт накрая щеше да изглежда като маниак на тема конспирация и паникьор — ето, един от хората ми се самоубива, друг има инфаркт, следователно Криминалното разузнаване бъка от шпиони и заговорници. Не, Уестрейт нямаше намерение да рискува по този начин с никого, особено пък с Грейвър. Ала всичко това минаваше през главата му.

Пейджърът на колана на Грейвър отново започна да вибрира. Без да го погледне, той го изключи.

— Има ли нещо, което искаш да направя?

— Не — рече Уестрейт и бързо се изправи.

— Хъртиг знае ли?

— Знае, по дяволите. Аз му се обадох.

— Как реагира?

— Какво имаш предвид — та той просто не можеше да повярва. Искането отговори... както искаме и всички ние — каза многозначително той. За момент замълча. — Сега е въпрос на часове, преди медиите да го подхванат. Криминалното разузнаване ще бъде в центъра на вниманието. Ще почнат да ви наричат шпиони, тайна полиция, всички тия либерални тъпотии. — Той протегна врата си напред. — Някакви идеи?

— Да — изстреля в отговор Грейвър. — Ти се оправяй с тях. Завърти нещата, както сметнеш за добре.

Уестрейт хвърли свиреп поглед към Грейвър. С мъка успя да се овладее и пак закрачи около бюрото. Затършува сред бъркотията там и намери кутия с пури. Отвори я и извади една. Пъхна я в устата си, без да я пали, гледаше Грейвър и дъвчеше пурата, отново с ръце в джобовете на измачканите си панталони.

— Да се разберем, Грейвър — проговори той с пурата в уста. — Я по-добре здраво се залови с тия „съвпадения“. Ако има нещо около тях, ако го има и ти не го пипнеш, преди да е станало дяволски късно... — Той извади пурата от устата си и каза спокойно: — Така ще те подгоня, че кръв ще пикаеш до края на живота си.

Смъртта на Рей Безъм беше наистина потенциално бедствие за всички тях, но според Грейвър беше безсмислено да се мъчиш да възпрещ бедствието, излизайки от кожата си. Уестрейт трябваше да се владее, ако смяташе да се справя интелигентно с медиите. Но Грейвър нищо не можеше да стори. Той си представи как екипът на Уестрейт и Хъртиг за връзки с масмедииите ще се събере рано сутринта. Ще започнат да скалпват нещо, което да е приемливо и което ефикасно да прикрие паниката. После щяха да се нахвърлят на Грейвър.

— Нещо друго? — попита Грейвър и се изправи.

Уестрейт мушна пурата пак в устата си и седна.

— Не — рече той и започна да разбутва хаоса по бюрото си.

Грейвър излезе в полуосветеното преддверие и се спря под една лампа да погледне какво показва пейджърът. Номерът беше на Пола. Тя все още беше в службата.

Той взе асансьора надолу за фоайето и отиде право при телефонните автомати. Обади се на Кепнър, каза й какво се е случило. Не се наложи да обяснява нищо повече. Затвори телефона, върна се обратно през фоайето и през задната врата тръгна по покритата автомобилна алея, водеща в едната посока към гаража, а в другата — към ниската, опушена сграда, в която Отделът по криминално разузнаване заемаше югоизточното крило на третия етаж.

29.

Грейвър се взираше в тъмнината пред себе си, докато вървеше по разронената асфалтова алея към задната страна на сградата. Беше потресен от новината за смъртта на Рей Безъм, макар че Уестрейт не забеляза това, тъй като бе прекомерно зает със собственото си представление. Трудно можеше да повярва, че Безъм е получил инфаркт, особено имайки предвид това, което Грейвър знаеше за игрите на Тислър и Безъм. Не, според него не беше инфаркт. Ала го усещаше инстинктивно. Здравият разум му напомняше, че ако конспирацията Безъм-Тислър-Бъртъл — или каквато е била там — е започнала да се разпада, логично би следвало, че страхът от последствията ще доведе до сурови жертви сред участниците. Нима инфарктът не е неоспоримо свързан със стреса? Тогава какво, по дяволите, да си мисли? Всъщност, за жалост, той почти нищо не знаеше.

Той се спря в спартанското фоайе под канцелариите на отдела и се обади на Пола от автомата.

— Аз съм долу рече той. — Би ли изключила охранителната система, за да вляза?

Тя го посрещна при стъклената преграда и след влизането му отново включи системата.

— Насам ли беше тръгнал, когато се обадох? — попита тя.

— Нещо такова — отвърна той и се отправя направо към своя кабинет.

Пола го последва и застава на прага, а той седна зад бюрото и бързо надраска няколко бележки.

— Какво има? — попита тя.

Той вдигна поглед към нея и видя, че е боса и косата ѝ е прибрана на кок, от който доста кичури бяха изскочили.

— Тук ли си била през цялото време?

— Да, аз и Кейси. Смятаме, че може би имаме нещо.

— Добре. Повикай го тук. Има ли там някакво кафе?

— Да, сварихме нов кафеник преди половин час. — Тя се взираше озадачено в него, разбирайки, че нещо не е наред.

Пола излезе в коридора и извика Нюман от своя офис в другия край, докато Грейвър отиде в стаичката за кафе и си наля половин чаша от силното ведомствено кафе. Когато се върна, свали сакото си и го остави на закачалката в ъгъла. Седна зад бюрото и когато Пола и Нюман влязоха, той вече отпиваше от кафето. Пола седна, но Нюман остана прав, скръстил ръце, пъхнал бележник под лакътя си. Вече не му се седеше.

— Успяхте ли да хапнете нещо? — Климатичната инсталация май не работеше много добре и Грейвър разхлаби вратовръзката си.

— Донесохме си сандвичи — рече Пола.

Грейвър кимна.

— Вижте какво, преди да започнем, има две нови събития. Първо, когато отидох в къщата на Тислър за даване под наем, открих компютърна система. Очевидно там никой не живее, но изглежда, Тислър е прекарвал доста време вътре. Компютърът беше доста голям. Не можах да вляза в системата, но успях да копирам харддиска.

— Боже мой. — Пола имаше такъв вид, сякаш още малко и щеше да открие ключа на загадката. — И къде е сега? — Нюман се приближи.

— Имам хора, които работят по него.

Пола не можеше да повярва. Тя понечи да каже нещо, но Грейвър я изпревари.

— И една по-лоша новина — рече той. — Рей Безъм е бил намерен мъртъв край Порт Изабел.

Пола ахна, сякаш я бяха блъснали в стомаха, а Нюман отпусна ръце и тръгна към прозорците.

— Ама че ужас. — Нюман погледна навън, после се обърна и се върна на предишното си място.

— Инфаркт — бързо обясни Грейвър — според аутопсията. Очевидно е умрял, докато е ловял риба в прибоа.

— Боже мой, Маркъс — каза Пола, притиснала с длан челото си и гривните ѝ задрънчаха, — това не го вярвам. — Тя свали ръката си. Бавно поклати глава. — Не мога да го повярвам.

Грейвър я погледна.

— Знаем твърде много... просто твърде много, за да можем да приемем това — рече тя. — Какво изобщо става?

— Ще има нова аутопсия — каза Грейвър. — Тук.

Пола все още поклащаше отрицателно глава.

— Няма никакво значение, та дори и главният съдебен лекар да казва, че е инфаркт...

— Почакай — прекъсна я Нюман. Той пак се движеше напред и назад между прозорците и вратата и поглеждаше ту Пола, ту Грейвър. — Работата е там, че ако Безъм е бил убит — по какъвто и да е начин, това навярно е било замаскирано като естествена смърт, нали? Ако повярваме в това, ако то се окаже вярно, тогава значи... ситуацията е страшно сериозна. Искам да кажа... що за хора вършат подобни ужаси?

Нюман, разбира се, бързо стигна до централния въпрос. В този момент и тримата осъзнаваха, че въпреки всичките си съмнения навярно бяха подценили проблема. Грейвър предположи, че подозренията и на тримата са ориентирани в една и съща посока.

— Ами Дийн? — бързо попита Пола. — Може да е в опасност?

— Или може би не е — Грейвър поклати глава, — което е дори по-страшно. — Сега вече се увери, че с отиването си при Арнет Кепнър изобщо не бе пресилил нещата. Той помисли малко и после каза: — Трябва да му се обадя.

— Какво? — бързо попита Пола. — Защо, по дяволите?

— Така би следвало да постъпя — отвърна Грейвър. — Ако не знаех за останалото, щях да се обадя, за да му съобщя за Безъм.

— Надявам се, че твоите хора са добри — каза Пола. — Когато Дийн научи за Безъм, той ще откачи и ще направи някоя беля.

— Освен ако вече не знае — обади се Нюман.

Грейвър бе малко изненадан от забележките на Нюман. Той веднага бе съзрял един по-мрачен и страшен под текст и Грейвър си помисли, че има право. Грейвър разбираше как всички те усещат внезапна тревога, осъзнали, че водите, в които бяха нагазили, са дълбоки и коварни, отколкото очакваха.

Грейвър почука с молив по речния камък.

— Каквото и да се окаже това, то сякаш се разпада — рече той. — Навярно сме дошли в момента, когато вече се изнизва през вратата.

— Маркърс, може би трябва да действаме и да се изправим пред Дийн — каза Пола.

Грейвър потърка с ръце лицето си.

Те не знаят, че сме се заловили с тях и това е единственото ни предимство. Не е особено много, но не можем да се откажем от него.

— Боже мой — рече Нюман, — представяте ли си какво навярно е заложено на карта, за да рискуват, убивайки Безъм само двацет и четири часа след Тислър? Те сигурно знаят, независимо от всичките доказателства за естествена смърт, че това на много хора ще изглежда подозрително.

— Каква е вероятността Тислър също да е бил убит? — попита Пола.

Грейвър не отговори веднага.

— Сега си мисля, че е голяма — каза той. — Доста голяма.

— Той я погледна. — Ти защо ми се обади?

— О — рече тя и спомняйки си, погледна бележника в скута си. Облиза устни. Мислите им съвсем се бяха отклонили. — Имаме известен успех. Очевидно цялата документация по случая Фрийл е фалшива. Всички сътрудници, записани тук, са от същата категория като наемателя на Тислър, Луис Фелдбърг. Отпаднали са от статистическите архиви за населението. Абсолютна шашма.

— А източниците при Пробст?

— Истински хора... така поне смятаме. Брус Шек — той е човекът, който е транспортирал откраднатите стоки на Пробст до Мексико и Централна Америка. Нали помниш, че вчера ми отговори само телефонен секретар, когато набрах номера му. Започнахме да го проверяваме. В основни линии всичко, описано в досиетата за сътрудниците, е точно. Снимката му също отговаря. Засега е така. Няма го в компютрите, няма други имена. Живее в Насау Бей в къща на негово име, няма финансови задължения. Плаща сметките си за комунални услуги с парични записи, за съжаление, затова няма банка, където да го проверим. Няма пътни нарушения. Няма военно досие. Не е регистриран при гласуване. Няма регистрирана женитба в кметството. Притежава хонда от 1993 година, няма парични задължения за нея. Проверихме и във федералното авиационно управление. Има разрешително за пилот и притежава самолет — без финансови задължения, който оставя на хангар в Хюстън Гълф

Еърпорт, недалече от дома му. Този тип си живее без всякакви затруднения.

— Ами Сайнър?

— Абсолютно нищо. Отново я няма никъде по компютрите, същото е както при Шек... никакви пътни нарушения, не е регистрирана за гласуване и всичко останало — отговори Пола. — Пак се обадох на бившата ѝ съквартирантка. Тя каза, че Колийн не била от Хюстън, смята, че е от Лос Анджелис. Припомни си, че Колийн е споменавала за братовчед в Ню Йорк, който също се казвал Сайнър. Но нямаше никакви Сайнър в телефонните указатели на Лос Анджелис и Ню Йорк.

— Знаеш ли какво — обади се Нюман, пристъпи напред и измъкна листа с данните от скута на Пола — все си мисля, че това е някакво шантаво име. — Той вдигна листа и посочи малката снимка на Колийн Сайнър в долния десен ъгъл. — Това не е Колийн Сайнър. В никакъв случай. Но ще ти кажа какво да направиш. Отиваш на този адрес още сега и ще говориш с жената, която е казала, че ѝ е била съквартирантка... Как се казва тя?

— Валери... Хийт — отвърна Пола, поглеждайки записките си.

— Да, приказвай с Валери Хийт и се обзалагам на сто долара, че ще говориш с „Колийн Сайнър“. Не знам откъде им е хрумнало това име — Сайнър, но тази жена просто е рискувала напосоки, давайки ти някакво „указание“, двата най-големи града в страната. Това е първото, което ѝ е хрумнало. Навярно е решила, че поне там би трябвало да има хора с името Сайнър, ако не някъде другаде и докато ги открием, тя вече ще е спечелила малко време.

Пола го гледаше с широко отворени очи.

— Всъщност — каза Нюман — още сега трябва да я проверим по компютрите. Нещо ми подсказва, че статистическите ѝ данни ще приличат на Шек — само бегли контури.

— Мисля, че наистина трябва да го направите — каза Грейвър на Пола. — Ако Кейси е прав, ако са използвали това име само тук, в такъв случай то е клопка. Ако са толкова обиграни, колкото предполагаме, те ще разберат, че сме открили разплетена нишка и сме започнали да я дърпаме. Не знам дали бихме могли да го направим по-добре, но сега е твърде късно да се правим, че уж проверяваме

справките по досиетата на тия два източника. Трябва директно да тръгнем към тях. Затова още сега направете компютърната справка.

— Кейси — рече той, като стана и се приближи до сейфа — искам да отидеш в техническата стая и да вземеш три радиоприемника със защитени честоти. — Грейвър отвори сейфа, извади ключа и го подхвърли на Нюман.

Той ги погледна. Пола сега изглеждаше загрижена, съвсем различна от онзи момент, когато нетърпеливо искаше да притисне Бъртъл със своите разкрития. Нюман, напротив, изглеждаше като роден за такава задача; беше готов да преследва.

— След като свършите компютърната справка, идете двамата в жилището на Хийт и говорете с нея.

Пола погледна часовника си.

— Сега е почти десет и трийсет.

— Ще стигнете там за не повече от трийсет минути, нали?

Нюман кимна.

— Ако се напънем.

— Тогава напънете се — каза Грейвър. — Помнете: за съжаление, освен Дийн, тя и Шек са единствените двама души, които биха могли да ни осигурят достъп до по-цялостната картина тук — ако съществува такава. Поддържайте връзка с мен. Не искам да се чудя къде се намирате или какво правите.

Те мълчаливо излязоха от кабинета му, а Грейвър се върна до бюрото и седна. Взря се в речния камък. Господи. В момента единственото, което чувстваше най-осезателно, беше мисълта, че трябва да се бърза.

Грейвър беше свикнал да приема сериозно какви ли не подозрения, но всичко, което му хрумваше като обяснение на станалото точно под носа му, изглеждаше толкова невероятно, че започваше да се съмнява в собствените си умения да тълкува ясно оскъдните факти.

След няколко минути Нюман и Пола отново влязоха в кабинета и му дадоха един от трите портативни радиоприемника. Първоначалната компютърна проверка на Пола показва точно това, което Нюман бе предсказал. Нищо. Изглежда, животът на Валери Хийт бе също толкова рехаво свързан с останалия свят, както бе и при Брус Шек.

Съгласуваха радиочестотите си. Грейвър ги изпрати до външната врата, включи отново охранителната система зад тях и се върна в кабинета. Седна до бюрото и включи своя компютър. Зае се отново с вътрешния доклад за смъртта на Тислър. Всъщност вече го беше приключил, но искаше да го прочете внимателно няколко пъти, преди на другата сутрин да го предаде на Уестрейт за одобрение. Когато докладът най-после го удовлетвори, той напечата окончателния вариант, пхна го във ведомствен плик, сложи печат „Поверително“, и го заключи в специално чекмедже, така че лично да бъде предадено в кабинета на Уестрейт още рано сутринта.

Върна се при бюрото си и набра номера на Бъртъл. Грейвър слушаше, докато телефонът звънна два, три, четири пъти, нервно очаквайки да долови нещо информативно в реакцията на Бъртъл спрямо новината. На петия сигнал Джинет Бъртъл вдигна телефона.

— Джини, обажда се Грейвър — каза той.

— О, здравей — отвърна тя и кой знае защо Грейвър бе изненадан от жизнерадостния ѝ тон. Преди той да успее да каже нещо, тя рече: — Ако искаш да говориш с Дийн, боя се, че току-що го изпусна.

— Да, наистина трябваше да говоря с него.

— Съжалявам, но той излезе преди четири или пет минути.

— Случайно да знаеш как мога да се свържа с него сега?

— Не, всъщност дори не зная къде е отишъл.

Грейвър бе изненадан. Дали това често се случваше? Тя навярно долови учудването му.

— Ами, обадиха му се по телефона... и... той каза, че трябва да излезе за малко.

Грейвър чакаше.

— Невинаги го питам къде отива — нерешително добави тя.

— Имаш ли представа кога ще се върне?

— Не съвсем... Е, каза... „около два часа“, струва ми се.

Искаше да я попита дали ѝ е известно кой се е обадил, но не му се щеше Бъртъл да разбере, че се е интересувал от това.

На другия край тя се колебаеше:

— Ами-и... да му предам ли нещо, да ти се обади например?

— Разбира се, би ли го помолила да ми се обади веднага щом се прибере? Кажи му, че няма значение колко е часът.

— О... добре, Маркър. Непременно ще му предам това.

— Знаеш ли, Джини — рече Грейвър, — много съм ви благодарен, че с Дийн отидохте при Пеги Тислър. Знаем, че не е било леко. Задължен съм ви.

— Беше нещо, което и без това щяхме да направим — каза тя. — Толкова ми е мъчно за нея.

Те побърбиха още малко, после Грейвър й пожела лека нощ и затвори телефона. За четвърти или пети път тази вечер той се молеше хората на Арнет да са били на място и в готовност. Едва устоя на изкушението да й се обади. Знаеше, че любопитната командна стаичка, в която бе влязъл рано тази вечер, навярно цялата бръмчи. Техният обект бе на ход.

Уморено започна да разчиства бюрото си и между листовите хартия откри пачка с изпратени по факса сведения, закрепени с тел бод и към тях бележка от Лара: „Тези дойдоха едно след друго, между 5:00 и 6:15“. Той сигурно ги беше избутал на няколко пъти, докато съставяше доклада за Тислър. Лара дори беше прикрепила червено прозрачно етикетче с „внимание“.

Той взе листовите и се облегна на стола. Сведенията бяха отговори на неговата справка за Виктор Ласт от сутринта.

30.

Те го подхванаха от момента, в който излезе от къщата. Четири коли, две само с шофьори, две с шофьор и по един пътник всяка. Три от колите бяха японски марки, четвъртата беше американска. Всички коли бяха светли на цвят, нито една нова или по-стара от пет години. Колите бяха шофирани от разнородните специалисти на Арнет Кепнър, които, за удобство при радиовръзките, използваха само малките си имена.

Кони беше четирийсет и две годишна жена, бивш детектив по сексуални престъпления към чикагската полиция. Преди три години се бе преместила в Хюстън, когато работодателите на мъжа ѝ — в една машиностроителна компания — го прехвърлиха в местната дирекция. Майка на двама гимназисти, тя беше червенокоса, с ирландско чувство за хумор и сериозно отношение към работата си при Арнет.

Мъри беше на петдесет и седем години, преди четири години пенсиониран от армията, където бе прекарал цялата си кариера в различни отдели на военните разузнавателни служби. Мъри обичаше да носи маратонки, джинси и бели тениски, чиито ръкави навиваше и показваше мускулите си на тежкоатлет. Беше започнал да оплешивява, имаше удивителни синьо-зелени очи и добре подстригани посивели мустаци. Беше водачът на групата в момента.

Ремберто беше трийсет и две годишен боливиец, пристигнал в Щатите едва преди осем години в състава на подбран контингент от боливийски полицейски офицери, дошли във Вирджиния на специален подготвителен курс за детективи по наркотрафика. Ремберто научи бързо английски, прекара три години като таен агент в Ла Пас и из джунглите по долината на река Бени, предавайки съобщения по радиото за постоянно променящите се плантации на кока, които снабдяваха картелите в Колумбия. Той се ожени за дъщерята на детектив по наркотрафика и сега учеше в Юридическия факултет на Хюстънския университет.

Ли беше дваисет и осем годишна американо-азиатка, с чиято майка Арнет се бе запознали по време на една от обиколките ѝ във

Виетнам. Майката на Ли бе убита през 1971 година, за което Арнет разбра едва през 1978-ма, когато се опита да ги открие сред хаоса на американското оттегляне. Когато най-после намери Ли в едно католическо сиропиталище, цяла година тича, за да урежда формалностите по нейното осиновяване и после я доведе в Щатите. Ли беше учила предимно в държавни училища в щата Вирджиния, а сега подготвяше дипломната си работа по история на изкуството в Райс Юнивърсити.

Двете жени бяха придружени от пътници, Бойд, фотограф, при Ли и Черил, тонтехник, при Кони. Мъри беше инструктиран за обекта, но останалите не знаеха нищо, освен че бил добре запознат с похватите при следене, от което разбираха, че не бива да приемат нищо за дадено и че трябва много да внимават.

Бъртъл излезе от жилищния комплекс, зави на изток по „Удуей“, криволичеща, залесена улица, която после минаваше под кръстовището Уест Луп и се вливаше в Мемориал Драйв вече вътре в Мемориал Парк. Мъри потегли от паркинга пред друг жилищен блок, пусна две коли да минат между него и Бъртъл и после се пъкна в движението. Другите три коли на Кони, Ремберто и Ли бързо навлязоха в автомобилния поток откъм различни улици. Мъри веднага се обиди по радиото.

МЪРИ: „Добре, Кони, давай напред и застани пред него. Ако поеме към Уест Луп, оставаме след него. Ти обърни, когато можеш. Ако той се движи към центъра, откъсни се при първия удобен случай след съединяването с Мемориал“.

КОНИ: „Добре, потегляме“.

Тя тръгна и изпревари Мъри, а после и Бъртъл, заставайки пред него до следващия светофар и регулира скоростта си така, че да не пресича кръстовището без него. Когато светна зелено, потеглиха към следващия светофар, където хванаха зелен сигнал и минаха под Уест Луп. Продължаваха по „Удуей“, навлизайки в огромния Мемориал Парк, от чиито гъсти борове нощният град изглеждаше още по-тъмен. Изведнъж Бъртъл удари спирачки и зави от „Удуей“ преди Мемориал Драйв и навлезе по алеята към Хюстънската ботаническа градина и Природонаучния център.

МЪРИ: „Ремберто, Ли. Стойте си там. Не навлизайте след него. Това е за заблуда. Там няма изход. Няма да се срещне с никого“.

там, още е рано. Опитва се да ни измами. Всеки да внимава за евентуално контра наблюдение — ще забележат, ако изпаднем в паника. Ремберто, свий напред по алеята Пикник Лейн и гледай да го подхванеш, ако той продължи към връзката с Мемориал, щом излезе оттук. Кони, Ли, ние тримата ще се пръснем и ще започнем да обикаляме по Мемориал, Норт Поуст Оук и страничното шосе. Ще го поемем, като излезе и се насочи на запад“.

За минута радиото замлъкна, докато всеки изпълни нареждането. Кони, която бе най-далеко напред, вече се връщаше и започваше първата част от обиколката си, а другите се въртяха наоколо. Беше все още рано вечерта и осветлението от фаровете беше достатъчно.

Бъртъл се появи едва след петнайсет минути и Ли го пое.

ЛИ: „При мен е, Мъри. Движим се по «Удуей»“.

МЪРИ: „Продължавай така. Аз ще го поема, ако тръгне по Луп. Ремберто, включвай се. Кони, свий и го изчакай. Ако се върне на запад по «Удуей», един от вас да ми каже кой пръв ще го поеме“.

Отново тишина, докато разкъсаната група отново се подреди, за да се приспособят към маневрата на Бъртъл.

МЪРИ: „Добре, той е мой. Движи се по страничното шосе, в посока север. Качваме се по Луп“.

Всички го последваха, с различна скорост, от три различни посоки.

МЪРИ: „Насочваме се към естакадата. Отива на изток по... Кучи син! Отправя се на запад! На запад! Изгубих го, изгубих го... Той е... Кучия му син!“

РЕМБЕРТО: „Спокойно, Мъри. Аз го поех. Няма проблеми“. — Гласът на боливицеа беше спокоен и уравновесен. — „Сега сме по шосе №10, посока запад. Кажете ми, ако сте се наредили след мене, в случай че той отново тръгне по страничните шосета“.

ЛИ: „Аз съм пет коли след тебе, Рем“.

КОНИ: „Аз съм три коли след Ли“.

РЕМБЕРТО: „Удря спирачка... Не — не... Продължава. Премина по-наляво. О, господи, набира скорост“.

КОНИ: „Аз съм в лявата лента, Рем, но съм твърде далече да го различа“.

РЕМБЕРТО: „Той е зад кола с ремарке, виждат се ту червени, ту оранжесви светлини... удря спирачка... спирачка“.

КОНИ: „Добре... виждам го“.

РЕМБЕРТО: „Ли да стои вдясно. Имам чувството, че ще префучи през всички ленти и ще излезе веднага щом... Ето го!... Там отива!... Геснър! Геснър!“

ЛИ: „При мен е. Отклонението Геснър“.

Ремберто продължи по магистралата, подминавайки отклонението.

МЪРИ: „Ремберто, остани на магистралата. Той може да се появи там отново. Кони, по-бавно, сега ще те настигна. Ли, какво прави той? Хайде! Хайде, дете, какво прави той?“

ЛИ: „Минаваме през светофара на Геснър... не зави... Светофарът ме засече... Спряла съм... Ето го... връща се нагоре... връща се по №10... По дяволите! Направо лети, изчезва“.

КОНИ: „Хванах го. — Подобно на Ремберто, тонът ѝ беше спокоен, разговорен. — Точно зад теб е, Ремберто“.

РЕМБЕРТО: „Той не напуска дясната лента... Боже мой... ще се напъха в ауспуха ми!“

МЪРИ: „внимавайте! Ще поеме по естакадата... Той отива...“

Във възможно най-последния момент, точно преди Бъртъл да се забие в колата на Ремберто отзад, те стигнаха до изхода на естакадата и Бъртъл се стрелна надясно, накланяйки се по стръмния завой и сви от магистралата по Сам Хюстън Толуей, в посока юг. Беше твърде късно за Кони да свие, но Мъри и Ли лесно го последваха сред потока коли. Беше добър ход от негова страна, изключително опитна маневра. Ремберто и Кони трябваше да прескочат следващия изход, за да не спират рязко и за да не се издадат при евентуално контрапреследване. Трябваше да продължат до следващия изход, като си сигнализираха, оставяйки коли между тях, един светофар ги раздели, после завиха по страничното шосе към естакадата и се вляха в движението след останалите.

Оттук нататък Бъртъл разигра друг номер. Шосето беше широко, дълго и право и Бъртъл се опита да се уедини. На Мъри му беше най-трудно да се справи с тази тактика. Движението беше по-оскъдно и по-подредено по това ново шосе. Бъртъл намали скоростта и изчака, докато група коли премина край него и той се оказа доста изолиран по цялото протежение на пътя. Движеше се така известно време и после изведнъж спря на банката точно преди един от изходите, които бяха на

равни разстояния. Ако някой го следваше много отблизо, трябваше да продължи по шосето, а от своята удобна позиция той ясно виждаше следващите два изхода и можеше да забележи всяка кола, която се отделяше от пътя.

МЪРИ: „Спрял е на банката точно след «Ричмънд». Излиза, вдига капака на колата. Ли, ние продължаваме. Ремберто? Кони?“

КОНИ: „Излизам при «Роджърдейл»“. — Това беше изход една миля преди Бъртъл. Той изобщо не можеше дори да види, че свиват.

РЕМБЕРТО: „Аз съм зад нея, излизам при «Брайър Форест»“.

КОНИ: „По «Роджърдейл» съм, приближавам «Ричмънд». Виждам го там горе, вдигнал капака... Гледа по шосето надолу към Ли и Мъри. Ремберто. Свий в някоя от съседните улици тук. Той е точно при един изход. Спирам до бензиностанция“.

Последва тишина за малко, докато Бъртъл продължаваше да гледа надолу по шосето, наблюдавайки двата изхода. Най-после затвори капака.

КОНИ: „Добре, доволен е, пусна капака; сега се движи. Ремберто, отделя се вдясно пред мен. Спуска се под шосето, връща се... Пак минава отдолу... Не, почакай, даде мигач, но не зави... Остава по «Паркуей»... все по «Паркуей»“.

Бъртъл беше много добър, объркваше и четирите „опашки“, макар че никой от тях не бе успял да разбере дали ги е подушил. По всичко личеше, че не знае за тяхното присъствие. Въпреки това играта продължаваше, из целия южен район на града, пресичайки квартали и магистрали, през една, две, три, четири, пет огромни естакади, които ги отведоха на запад, а после на север, след това неочаквано се насочиха право в центъра и отново рязко се втурнаха обратно, за да поемат пак по шосе №10 и, просто невероятно, отново по Сам Хюстън Толуей. После за всеобщо изумление той изведнъж спря встрани на същия надлез, както преди, и пак вдигна капака на колата.

Този път Кони и Ли минаха край него, а Мъри и Ремберто спряха на страничното шосе. Когато Бъртъл отново се качи в колата, тръгна по страничното шосе, обърна посоката под главния път и се насочи към града по „Ричмънд“.

МЪРИ: „Е, младежи, това е нещо различно. Нещо ще стане. Кони, Ли, къде сте?“

КОНИ: „Излезли сме от Толуей при Белеър към югозападната магистрала. Дръжте ни в течение и ще пресечем към вас веднага щом можем“.

Пътуването по „Ричмънд“ беше без отклоняващи маневри от страна на Бъртъл. Караше съвсем примерно, точно под максимално допустимата скорост, нито веднъж не премина светофар на жълта светлина. Но това беше опасно заблуждение. Сега бяха останали само две коли и те не можеха дълго да го следват. Ремберто го изпревари.

МЪРИ: „Ние сме напред и го следваме, Кони. Къде сте?“

ЛИ: „Мъкнем се по югозападния път. До коя пресечка сте?“

МЪРИ: „Наближаваме «Ан Арбър». Но той просто се мотае“.

ЛИ: „Ако имаме късмет, ще се видим при «Чимни Рок»“.

Точно така и стана. Мъри сви, но Ремберто остана да води. Още пет минути нищо не се променяше, примерният шофьор Бъртъл се движеше кратко с потока от коли, който доста бе намалял. После:

КОНИ: „Той завива наляво по «Сейдж»“.

Кони, зад него, и Ремберто, пред него, продължиха. Ли се намърда зад него, но изостана, защото улицата беше почти пуста. Само на няколко пресечки пред тях беше комплексът Галерия и малко вдясно кулата Транско Тауър, с нейния фонтан и парк. Бъртъл сви надясно по „Хидалго“ и спря встрани точно срещу фонтана на Транско. Ли и Мъри продължиха, докато се скрият, а Мъри обърна и навлезе в Сейдж. Той също сви по „Хидалго“, но го подмина и зави по „Поуст Оук“, после по „Бърчър“, където паркира.

МЪРИ: „Дявол да го вземе. Отива при фонтана“. — Той погледна часовника си. *Заблуждаващите маневри на Бъртъл бяха продължили цял час и пет минути.*

Транско Тауър беше най-високата административна сграда извън центъра, строго симетрична кула от шейсет и четири етажа, завършващи с въртящ се фар, който винаги светеше от здрач до полунощ и се виждаше на двайсет мили. Откъм южната страна на кулата се намираше дълъг като алея парк, в който имаше вдлъбнат морав с тревисти скатове. На края на поляната беше фонтанът, една гранитна стена, висока колкото няколко етажа и десетина фута широка, изградена като полукръг с лице към кулата. От върха на стената бликаше вода и падаше по отвесните, набраздени стени на гранитния полукръг като тънки, матови завеси по стъпалата на каменната основа

и към малко езеро. Когато човек застане от вътрешната страна на полукръга, докато водата гърми и се пръска около него, той изпитва странно чувство, сякаш се извисява нагоре.

На няколко крачки от фонтана беше разположена друга стена между него и поляната, някаква неокласическа фасада с три римски арки, през които откъм поляната можеше да се вижда долната част на осветения фонтан. Вечерно време осветеният фонтан и моравата бяха любимо място за излезлите на разходка, играчите на фризби и много семейства, пуснали децата си да играят по дългите тревисти скатове, по които се отразяваха светлините от фонтана.

Когато Бъртъл слезе от колата и тръгна с небрежна походка към фонтана сред десетките разхождащи се наоколо, хората на Мъри вече бяха паркирали на стратегически места в противоположни краища и наблюдаваха как Бъртъл бавно се вмъква сред множеството.

МЪРИ: „всеки да стои на мястото си. Тук има много хора, но не са достатъчно. Трябват ни цели тълпи, за да не ни усетят. Бойд, Черил. Готови ли сте, момчета?“

ЧЕРИЛ: „Ако не отидат до фонтана, мисля, че ще мога да ги хвана“.

БОЙД: „Засега съм окей“.

МЪРИ: „Добре, почвай да снимаш“.

Бъртъл се разходи бавно до тротоара, обграждащ моравата, и тръгна по него откъм западната част на водната завеса. Докато вървеше, извади нещо от джоба на самото си и започна да яде.

МЪРИ: „Какво е това, по дяволите?“

БОЙД: „Прилича на фъстъци“.

МЪРИ: „Фъстъци ли?“

БОЙД: „Не, слънчогледови семки“.

МЪРИ: „Е, кое от двете?“

БОЙД: „Семки. Яде и плюе“.

МЪРИ: „Господи, това е отлично за камера“.

БОЙД: „Да“.

Бъртъл обиколи целия периметър на моравата, от време на време се спираше да погледа как децата се спускат на ролкови кънки по скатовете, поглеждаше светлината на кулата, ядеше семки, спираше се да огледа разстоянието от поляната до фонтана. Около

него се мотаеха хора, едно фризби премина опасно близо. Не говореше с никого. Имаше вид на напълно спокоен човек.

МЪРИ: „Някой вижда ли нещо?“

Никой не отговори. Бъртъл почти се бе върнал до фонтана, приближавайки откъм източната му страна, когато един мъж в костюм се присъедини към него. Заедно изкачиха стъпалата към вътрешната дъга на водната завеса.

МЪРИ: (напрегнато) „Откъде се пръкна тоя?“

ЧЕРИЛ: „По дяволите... Знаех си го, знаех, че ще го направят“.

МЪРИ: „Бойд!“

БОЙД: „Снимам... снимам“.

ЧЕРИЛ: „Това мога да го запиша, Мъри, но водата ще му види сметката. Не мога да филтрирам проклетата вода... Нищо няма да стане“.

МЪРИ: „Нищо ли не хващаш?“

ЧЕРИЛ: „Откъслеци... тук-там... О, почакай. Те са зад ония... колони... мога да хващам звука само ако са на открито, под арките. Те ту влизат, ту излизат от арките“.

МЪРИ: „Бойд“.

БОЙД: „Същото е и тук. Снимам, но те непрекъснато се появяват и изчезват от погледа“.

МЪРИ: „Той как изглежда?“

БОЙД: „Това е един стар мъж“.

МЪРИ: „Стар ли?“

БОЙД: „Ами, трябва да е на петдесет или към шейсет“.

МЪРИ: „Дявол да те вземе, хлапе“.

Мъри ги чуваше как се смеят.

Бъртъл и спътникът му се движеха напред-назад през цялото време, докато бяха при фонтана. Според часовника на Мъри срещата траеше трийсет и две минути. Разхождаха се трийсет и две минути напред-назад под забуления полукръг на бодната завеса и през това време Черил ругаше на пресекулки, а Бойд казваше: „Хванах ги... хванах ги...“ всеки път, когато двамата заставаха под някоя от римските арки.

Изведнъж, без какъв то и да е жест, че са свършили разговора си, те се разделиха и излязоха от противоположни страни на фонтана.

ЛИ: „Мъри. Този тип се насочва надолу по склона към кола на петдесетина ярда пред мен. Да тръгна ли с него?“

МЪРИ: „Това не влиза в задачата, хлапе. Но знаеш ли какво. Потегли след него и после тръгни към паркинга на оня шантав ресторант в Уестхаймър. Запомни номера на колата. Добре, приятели. Внимание, потегляме“.

След три минути отново съгласуваха движенията си.

ЛИ: „Мъри. Съжалявам, не знам как стана, май че го изпуснах“.

МЪРИ: „вероятно“.

31.

Пола седеше на пасажерското място и с фенерче се опитваше да открие адреса на Валери Хийт по картата, докато Нюман шофираше. Пътуваха на юг от града, към Галвестън. Изглежда и Хийт, и Шек живееха в една и съща посока, в най-крайния югоизточен район на Хюстън, едно огромно предградие от няколко присъединени града, разраснали се около Джонсъновия космически център към НАСА и бреговете на езерото Клиър Лейк, свързано със залива Галвестън Бей и Мексиканския залив чрез тесен, лъкатушеш пролив. В последните години езерото Клиър Лейк бе станало процъфтяващо средище за спорт и почивка и гражданите на Хюстън се стичаха тук към многобройните яхтклубове и ресторанти.

Валери Хийт живееше на едно полуостровче на езерото срещу два големи яхтклуба, недалече от пролива към Галвестън Бей. Полуостровчето беше набраздено от канали, от двете страни, на които имаше къщи с индивидуални пристани за всяка къща. Улиците пред къщите водеха направи към сушата.

Намериха улицата на Валери Хийт и Нюман намали съвсем скоростта, докато четяха адресите, ясно изписани на бордюрите отпред.

— Господи — рече Нюман, докато минаваха бавно край безупречните морави, магнолии, палми и олеандри. — Не съм очаквал, че подобно кварталче биха могли да си позволят две отрудени секретарки.

— О, така ли? — рече Пола. — Откъде знаеш?

— Е, не и такова нещо — заяви Нюман.

— Ето го — каза Пола и надзърна откъм страната на Нюман. — Контингент на Нравствената полиция — рече тя. Къщата беше модерна, с бяла мазилка и керемиден покрив, с извита автомобилна алея, покрита с керамични плочи. Отпред имаше няколко палми и автоматична пръскачка хвърляше над моравата ситен дъжд като мъгла, а панорамни лампи подчертаваха околната зеленина. Прозорците на няколко от стаите светеха.

Нюман стигна до края на улицата, обърна и паркира пред съседната къща.

— Я виж — рече Нюман. — Толкова много дъжд се изля през последните десет дни. Сложили са пръскачката на автоматично управление и съвсем са я забравили. — Той изгаси двигателя. — Какво кара тя?

— Джип „Додж“.

— Е... това на алеята не е додж — рече Нюман. Черният „корвет“ блестеше в зеленикавата мъгла от ситни капчици. — И няма гараж. Тук е единственото място за паркиране.

— Може колата да е на съквартирантката.

Нюман протегна ръка, отвори жабката и затършува вътре.

— Можеш ли да ми светнеш с нещо?

Пола включи фенерчето.

— Какво правиш?

— Тук си държа разни документи и други неща — рече Нюман, бърникайки сред хаоса от карти, пликове, флакони с витамини и батерии, докато намери нещо в кожено калъфче. Сложи го в джоба си. Поразхлаби вратовръзката си и грабна якето от седалката. — Хайде.

Те слязоха и за да избегнат въртящата се пръскачка, минаха по автомобилната алея край корвета.

— Тази количка е съвсем новичка — каза Нюман. Той се наведе и погледна малката метална табелка в долния ляв край на багажника. — Купена е в Ел Пасо.

Заобиколиха колата и се отправиха към входната врата. Нощният въздух лепнеше от влагата на залива, който беше на около триста ярда зад тях. Чу се бръмченето на корабен мотор някъде по канала зад къщата, разнесоха се гласове, подвикващи си един на друг, и женски смях. Шумът от мотора се засили с тръгването му по канала. Нюман натисна звънеца и бързо надзърна в пощенската кутия, която беше празна.

— Страшно късно е — опита се да възрази Пола.

Отвори им жена на вид малко над четиридесетгодишна. Тъмната ѝ коса беше късо подстригана и малко разрошена край врата. Носеше светлосин гащеризон от тънък хавлиен плат. Беше боса и в ръката си държеше шпатула.

— Валери Хийт? — попита Нюман.

— Да. — Жената се обърна очаквателно към Нюман и после хвърли преценяващ поглед и към Пола.

Нюман вдигна картата, която бе извадил от жабката.

— Аз съм Реймънд Шифлър, а това е помощничката ми Гейл Олдридж. Ние сме от застрахователната компания „Америкън Юнивърсъл“...

— Сигурно се шегувате — прекъсна го Хийт. — Трябва съвсем да сте откачили.

Тя понечи да затвори, но Нюман задържа вратата с ръка и каза:

— Мис Олдридж е жената, която ви се е обадила днес за Колийн Сайнър.

Вратата остана отворена, лицето на жената увисна и тя отново погледна Пола. Понечи да каже нещо.

Нюман не я изчака.

— Мис Хийт, веднага ще ви обясня — бързо заговори той. — Ние се занимаваме с откриването на клиенти на „Америкън Юнивърсъл“ Бащата на мис Сайнър е починал преди пет седмици. При нас е имал полица за трийсет хиляди долара и е посочил мис Сайнър като наследница. Трябва да я открием за не по-късно от четиридесет дни, в противен случай тя загубва правото си да получи сумата. Според нашия правилник сме длъжни да положим всички усилия, за да откриваме такива наследници, но честно казано, засега, освен вас не сме намерили друг по-близък на мис Сайнър.

Устата на жената бе полуотворена, сякаш се чудеше какво да прави. Отвътре се носеше миризма на нещо пържено.

— Не подушвам ли нещо прегоряло? — попита Нюман.

— О, по дяволите. — Жената се обърна, остави вратата отворена и бързо се втурна навътре.

Нюман погледна Пола.

— В никакъв случай тя не е жената на снимката от досието за Сайнър. — Той се извърна и се провикна: — Можем ли да влезем, мис Хийт? Много ви благодаря... — Той пак погледна Пола, кимайки ѝ с глава да го последва. — Много съм ви задължен — нарочно с висок глас каза той, показвайки, че влизат, а всъщност се надяваше, че е твърде заета, за да им попречи. — Няма да ви отнемем много време. Ние с мис Олдридж сме от кантората в Балтимор, но кръстосваме цялата страна, търсейки мис Сайнър...

— Чакайте, чакайте малко — казваше жената. Беше застанала до печката и трескаво обръщаше това, което готвеше. Печката беше зад барче, обърнато към всекидневната, а тя започваше веднага от широкото антре. Нюман и Пола стояха в средата на стаята и гледаха жената през барчето. На по-силната светлина в кухнята Нюман забеляза неестествено черния цвят на косата ѝ и макар че наистина може би беше малко над четиридесет, животът ѝ навярно не е бил никак лек досега.

Нюман набързо прецени обстановката. Жилището нямаше вид на редовно обитавано. На стените висяха само две картини, някакви банални морски пейзажи, а мебелировката се състоеше от най-необходимото. Барът, зад който Валери Хийт се мъчеше да спаси вечерята си, беше празен, по него нямаше лични вещи като например любими раковини, някакви шантави керамични джунджурии или снимки на хора или домашни животни. Къщата имаше вид на временно обитавана и сякаш никой не бе живял достатъчно дълго в нея, за да ѝ придаде домашен уют.

Най-после Валери Хийт успя да се справи с печката след доста шум и трясък, после излезе иззад преградата. Кухнята се бе изпълнила с пушек и тя отиде до остъклена стена, където що дръпна настрани двойна плъзгаща се врата, отваряйки дневната към вътрешно дворче с каменна настилка и към канала. Имаше много бананови насаждения и палми в саксии. Виждаха се светлините на къщи от другата страна на тесния канал. Точно отсреща беше спряла моторница с кабина.

— Я слушайте — каза тя, щом се обърна и застана пред тях с ръце на хълбоците. Хавлиеният гащеризон не беше никак нов. Беше поотъркан и горната му част, деформирана от тежките ѝ, луничави гърди, провисваше при всяко движение на тялото ѝ. — Абсолютно нищичко не знам за... Колийн Сайнър — изтърси тя, прокарайки ръка през катраненочерната си коса, преди да я сложи пак на хълбока. — Аз ѝ казах — кимна тя към Пола — всичко, което знам за това... за нея... Сайнър.

— Мис Хийт — Нюман позавъртя главата си, сякаш вратът му се бе схванал, — ако можете, отделете ни само пет минутки... — Той отпусна рамене. — Работим по този въпрос денонощно; затова сме дошли тук толкова късно. Просто сме притиснати от фаталния срок. Ако не положим всички възможни усилия, ще се получи нещо грозно,

нали разбирате, значи „Америкън Юнивърсъл“ не са се потрудили да открият наследника и няма да платят обезщетението.

Валери Хийт стоеше пред тях и ги гледаше изучаващо. Тя почти нямаше мигли, което смалчаваше обикновените ѝ кафяви очи, макар че беше с едри черти на лицето, с доста голяма уста, в чийто десен тъгъл се мъдреше незараснал херпес, с груби скули и малко мъжки нос. Кожата ѝ беше загубила доста от гъвкавостта си под безжалостното слънце на тексаското крайбрежие. Изглеждаше ядосана и не се опитваше да го скрие, но Нюман знаеше, че сигурно е и любопитна. Вбесена и заинтригувана.

— Само пет минути — отсече тя.

— Много съм ви благодарен, мис Хийт — бързо рече Нюман и поведе Пола зад ниска масичка, отрупана със списания и вестници, до диван край стената. — Много наистина. — Те седнаха.

Валери Хийт протегна ръка, грабна пакет цигари и запали цигара с малка спортна количка. Когато натиснеш багажника, капакът на двигателя се отваря и изскача пламък.

Тя се обърна и отиде до бара да вземе стол. Шортите на гащеризона ѝ бяха позамърсени отзад, имаше стари петна, които навярно не можеха да се изперат, а увисналите крачоли подсказваха колко едра е в тая област, по-едра, отколкото навярно ѝ се иска да бъде. Но това най-малко я вълнуваше в момента. Тя седна на стола срещу тях край малката масичка и си личеше, че е не само ядосана и заинтригувана, но и нервна. Дръпна от цигарата, която държеше във вдигнатата си дясна ръка, подпряна на лявата. Нюман забеляза, че има къси нокти на ръцете с олющен червен лак. От време на време присвиваше устата си там, където беше херпесът. Беше напрегната.

— Колко време мис Сайнър е живяла с вас? — бързо попита Нюман, пристъпвайки направо към целта, сякаш искаше да удовлетвори очевидното ѝ желание да се махнат колкото се може по-скоро.

— Две години.

— Точно?

— Какво? — Тя го изгледа свирепо.

— Точно две години?

— Да — отвърна тя рязко и предизвикателно. — Точно.

— Мис Олдридж провери в Лос Анджелис и Ню Йорк — каза Нюман. — Там няма никакви Сайнърови.

Валери Хийт хвърли поглед към Пола и сви рамене. Проблемът не беше неин.

— Тя къде работеше, докато живееше с вас? — Нюман беше извадил бележника си и се правеше, че уж записва.

— Нима не знаете къде е работила?

— При попълване на нашите формуляри — каза Нюман, въздъхвайки тежко, с израз на досада, че трябва да прави това отклонение — притежателите на полици трябва да посочат името на своя наследник, адреса, местоработата, рождената дата и номера на социалноосигурителната сметка. Тъй като тази полица е била издадена преди близо осем години и не е била осъвременена с последните данни — би трябвало, но хората все не го правят, всичко е било остаряло, освен датата на раждане и номера на осигурителната сметка. Ясно, нали? Затова трябваше да започнем от самото начало. През изминалите две седмици стигнахме дотук, точно при вас. А казвате, че не сте я виждали от почти две години. Ако разбере къде е работила по това време, може би ще намеря някой, който е бил близък с нея и навярно знае повече за местонахождението ѝ или дори все още има връзка с нея.

Валери Хийт го гледаше. Беше преметнала единия си крак върху другия и плахо го поклащаше, излагайки на показ набраздените от целулит бедра. Ако Нюман правилно беше предугадил, в момента тя беше страшно объркана и просто не знаеше какво да мисли.

— И значи сте я проследили дотук — сковано рече тя и пъхайки цигарата в уста, жадно я засмука.

Нюман бавно кимна с глава.

Тя го стрелна с яростен поглед.

— Казали сте на мис Олдридж, че още една жена е живяла с вас двете по това време — продължи Нюман. — Още ли е тук?

— Не.

— Къде е?

— Премести се.

— О. Е, знаете ли къде се е преместила? Може би на нея ѝ е известно къде е отишла мис Сайнър, след като е заминала оттук.

— Не я знам къде е.

Нюман кимна.

— Тя как се казваше?

Този последен въпрос накара Валери Хийт съвсем да кипне.

— Вижте какво, дявол ви взел, ами че изобщо не ви знам кой сте — каза тя. — Влязохте на право тук... — Главата ѝ потрепваше от безсилие. — Дайте пак да видя тая ваша карта.

— О, разбира се — рече Нюман и отново извади личната карта от джоба си, стана, наведе се над масичката и я подаде. Този път тя наистина изчете картата, което, естествено, не бе сторила първия път. Нагласяйки я на известно разстояние, за да ѝ бъде на фокус, тя се съсредоточи върху съдържанието, макар че ръката ѝ страшно трепереше и Нюман се съмняваше дали изобщо може да я разчете. Докато тя присвиваше очи пред личната карта, Нюман побутна с коляно Пола и посочи отбелязания пощенски адрес на едно от списанията върху масичката.

След като проучи картата, Валери Хийт я размаха към Нюман, но не помръдна от мястото си. Нюман пак се изправи и си я прибра.

— Ще ви проверя, господине — заплаши Валери Хийт с потрепващи устни. — Утре ще се обадя... непременно ще ви проверя. Няма да отговарям на повече въпроси.

— Мис Хийт — бавно каза Нюман. — Моля ви, мога да ви уверя...

Валери Хийт скочи на крака, като гащеризонът ѝ почти се смъкна отгоре и тя бързо го оправи в движение.

— Махайте се от тука — извика тя. Цялата трепереше, очите ѝ бляскаха яростно, а в гнева ѝ имаше нещо повече от враждебност.

Нюман и Пола станаха, Нюман понечи да каже нещо, но Хийт го изпревари.

— Изчезвайте! — Тя протегна жилестата си ръка към входната врата и от цигарата ѝ се посипа цяла пътечка от пепел.

— Вижте какво, извинявайте, ако съм ви обидил — Нюман продължаваше да бърбори, докато вървяха към вратата, — но аз трябваше да задам тия въпроси. Искам да кажа, такава ми е работата. Длъжни сме да го правим, ако искаме да помогнем...

Излязоха навън и Валери Хийт тръшна вратата зад гърба им.

— Господи — изпъшка Пола, докато минаваха през двора. — Вече си мислех, че тя ще те удари. Наистина си мислех, че ще го

направи.

— Ти страшно ми помогна, Пола — каза Нюман и ѝ се ухили.

— Сигурно следващия път, перко такъв, ако ме уведомиш за сценария на играта, може и да получиш някаква помощ. Какво очакваше да направя?

Те вървяха по алеята през ситната мъгла от автоматичната пръскачка, която още съскаше.

— Какво ти е впечатлението? — попита Нюман, когато се качиха в колата.

— Ами, преди всичко това беше пълен провал. Тя не ни даде и грам нова информация.

— Да, но какво впечатление ти направи реакцията ѝ към цялата тая работа със Сайнър?

Пола се замисли за миг.

— Беше уплашена. Да, изглеждаше здравата паникьосана. А и объркана.

— И аз си го помислих — рече Нюман, палейки колата. — И забелязах, че не ни заплаши да повика ченгетата, ако не се махнем. — Той включи фаровете и подкара край къщата. Когато стигна пресечката, където уличката от полуострова се съединяваше със сушата, той обърна колата и тръгна в обратна посока.

— Какво има? — попита Пола. — Да не би да се връщаш там...

— Само почакай за секунда — рече той. Загаси фаровете точно преди отново да стигне къщата и мина покрай нея, обръщайки в края на уличката. Спря до бордюра зад една от няколкото коли, паркирани между него и колата на Валери Хийт. Загаси двигателя.

— Мисля, че доста я стреснахме — рече Нюман. — Ти видя ли името на пощенския етикет на абоната?

— Айрин Уейли.

Нюман хвана радиото и издиктува регистрационния номер на корвета. Пола смъкна страничното стъкло и поразмаха горната част на роклята си, за да направи вятър. Нощта беше станала задушна и заедно с неподвижния въздух се усещаше полъхът от тежки пристанищни миризми. Когато получиха отговор на запитването, и двамата се заслушаха с интерес. Колата принадлежеше на Франсес Ръп, на същия адрес.

Пола погледна Нюман.

— Каква е тая дяволска работа?

Нюман поклати глава, наблюдавайки къщата.

— Не знам. — После добави: — Добре, да тръгваме.

Валери Хийт забързано излезе от портата в предния двор. Тя все още беше облечена в не особено прекрасния гащеризон, все още пушеше гневно, метнала през рамо дамска чанта с дълга дръжка. Те чуха подсвирването на алармата на колата, когато тя натисна бутона на дистанционния ключ и само след миг бе вече в колата, потегляйки от алеята.

— Ще я проследим ли? — попита Пола.

Наблюдаваха как габаритите на колата все повече се смаляват.

— По-добре да тръгваш, Кейси. Тя ще...

— Няма да я проследявам — рече Нюман, свали вратовръзката и якето и ги метна на задната седалка. Той нави ръкавите на ризата си. — Ще пообиколя къщата отзад да прибера боклука ѝ. Пази отпред на левия ъгъл. Когато ме видиш, изтегли колата към алеята.

32.

Те се отклониха от магистралата „Гълф Фриуей“, когато вече бяха далече от къщите край Клиър Лейк, а Хюстън все още се виждаше само като светлина на хоризонта. Нюман подкара по странично шосе, докато стигна до черен път, който сякаш не водеше за никъде. Напред тъмнееше безкрайната крайбрежна равнина. Той сви по черния път и покара стотина ярда, докато неравните коловози започнаха да слизат надолу и високите треви ги скриха от шосето.

— Добре — рече Нюман и загаси двигателя. — Ако ми светиш с фенерчето, аз ще свърша мръсната работа.

— Нямам нищо против, но защо просто не запалим фаровете?

— Защото това ще ни отнеме известно време и не искам някои да ни види и да довтаса, за да разбере какво правим тук.

Те слязоха от колата и Нюман извади от багажника две големи найлонови торби с боклук, оставяйки ги край пътя. Взе чифт хирургически ръкавици, каквито имаше цяла кутия в багажника, нахлузи ги и отиде при торбите.

— Ако това не даде резултат, ще полудея — рече той. Наведе се и разкъса първата торба. Изсипа всичко по протежение на един от песъчливите коловози. Горещината и влагата бяха спарили всичко и вонята беше отвратителна. Пола си запуши носа и веднага се измести по посока на вятъра. Нюман намери някаква пръчка сред тревата, надвеси се над купчината боклук и се залови за работа.

Откъм крайбрежието довяваше лек ветрец, но той беше топъл и лепкав, а и недостатъчен, за да разнесе зловонието на това, което Нюман ровеше с пръчката. Ала по-ужасното с, че не можеше да разпръсне рояка комари, които скоро ги нападнаха. Пролетните дъждове бяха улеснили тези насекоми с безброй локви и тинести участъци, сред които те се множаха светкавично. След малко роякът стана гъст като мъгла. Пола замахваше по тях, *ругаеше* и подскачаше непрекъснато, докато Нюман бавно напредваше по върволицата с боклук. След около десет минути Нюман се спря и вдигна глава.

— Пола, ако не държиш неподвижно този проклет фенер, нищо не мога да свърша — каза той, леко повишавайки тон.

— Трябва да измислим нещо. Тая няма да я бъде. — Тя се гърчеше. — Ще ме изядат!

— Носиш ли комбинезон? — попита той.

— Да...

— Клекни, смъкни комбинезона надолу да покрие краката ти, вдигни роклята нагоре над главата си, измъкни фенерчето през някакъв процеп и ГО ДРЪЖ НЕПОДВИЖНО!

Нюман изчака, докато Пола се нагласи по предложения от него начин, клекна в тревата между два коловоза и най-после успя да закрепил фенерчето в дупка до лицето си, насочвайки лъча към боклука на Валери Хийт.

— Прекрасно — рече Нюман и продължи да оглежда внимателно своите съкровища, ровейки с пръчката разни хартийки. От време на време вдигаше нещо смачкано и го оправяше, разделяше разни слепнали остатъци или измъкваше хартийки от консервни кутии или лъскави опаковки. Ако се виждаше някакъв текст, той се вглеждаше в него. Не можеше да замахва с ръце по комарите и затова периодично навеждаше глава и с ръкавите на ризата се мъчеше да ги изтрие от лицето си. И двамата не продумваха. Искаха да свършат с това колкото се може по-бързо.

Нюман понасъбра малка купчинка с хартийки, измъкнати от остатъците в първата торба и ги сложи в багажника на колата. После отвори втората торба и пръсна съдържанието ѝ малко по-встрани от първата.

— Наистина много добре — рече той, грабна пръчката и почака, докато Пола отново се нагласи до втората редица с боклук.

— Тебе не те ли хапят комарите? — попита тя изпод роклята си.

— Не чак толкова зле — отвърна той. — Хайде.

Тя фокусира лъча на фенерчето към новия боклук и Нюман пак се зае да действа по същия начин.

Стори ѝ се цял час, но всъщност бяха изминали само двадесетина минути от слизането им от колата. Най-после Нюман каза: „Край“. Пола бързо се изправи, пусна надолу роклята си и освети с фенерчето, докато Нюман набързо събра извадените от боклука хартийки и ги занесе до отворения багажник, където ги прибави към предишните в

найлонова торбичка за веществени доказателства. Смъкна хирургическите си ръкавици и ги захвърли, взе нов чифт ръкавици, затвори багажника и двамата с Пола светкавично се качиха в колата.

— Плячката си я бива — рече разпалено Нюман. — Май че се сдобихме с доста нещица.

— Боже мой, дано да е така. — Пола оправяше с пръсти косата си, поразрошена от омотаването с полата. — Не вярвам особено на тия гадости там — сопнато рече тя. Взе ръкавиците и ги нахлузи. — Дай да видя торбичката — обърна се тя към Нюман.

Той ѝ я подаде, а Пола закрепил фенерчето в отворената жабка на колата. Нюман взе бележник и химикалка. Тя внимателно извади първата вещ от торбичката, приближавайки я до фенерчето.

— Добре, да започнем с най-големите неща, пликите, те са три. Първият: от „Гълфстрийм Нешънъл Банк енд Тръст“. Изглежда е имало съобщения от банката в този плик. Нали разбираш, с прозорче за адреса, затова не знаем кой е получателят. Вторият: от „Секюър Мейнтинънс Сървисис“, но не е бил изпратен по пощата. Отпред с химикал е изписано името Дорис У. Може би с него е донесла нещо вкъщи.

— Тогава защо нейното име го няма на плика? Смяташ, че тя работи там?

— Вероятно в администрацията. Кейси — рече тя и отпусна ръка, — ще се разтопя. Ако не смъкваме стъклата заради проклетите комари, не можем ли поне да включим климатика?

Нюман запали колата, включи климатика на силно и пак хвана химикалката.

Пола продължи:

— Третият: от „Секретарски услуги «Ексел Екзекютив»“, отвън с молив е написано: Оливия М.

— Същият почерк ли е?

— Не прилича.

Пишейки, Нюман кимна.

— Така — продължаваше Пола. — Квитанции. — Тя плесна един комар на ръката си. — Някои от тия гадинки са влезли в колата. — Започна яростно да чеше ухапаното. — Една: от „Тоутъл Дитейлинг“, автомивка, това е от ония места, където уж могат да оправят всичко възможно по колата ти.

— Трябва тази „корветка“ да изглежда красива — рече Нюман.
— Да. Втора квитанция: тази е от — о, това ще ти хареса, Кейси — „Виктория Сикрет“ в търговския център „Бейбрук“.

— Страхотно. Какво е купила? — попита Нюман, записвайки.

— Четири сутиена „Чансъри Лейс“ и съответните пликчета в шампанско и печени бадеми...

— Какво?

— Шампанско и печени бадеми, такива са били цветовете им.

— О, значи не червено и черно? — Той размаза един комар върху бележника си.

— И някои други неща... — рече Пола, продължавайки понататък. — Това е... квитанция за поддържане на тревата. Следващата е...

Те прехвърлиха останалите хартийки, между които имаше разписки от аптека, пералня, магазин за спиртни напитки и бакалия, както и няколко листчета от бележник с драскулки, а сред тях три различни телефонни номера и името Дон С, което беше така разкрасено, може би по време на телефонен разговор, че едва се разчиташе.

— Край — каза Пола, пъхайки и последната хартийка в найлоновата торбичка. Тя разчесваше ръката си. — Хайде да се измъкваме оттук.

— Да се обадим на Грейвър.

— Ще му се обадя по пътя на връщане. Да тръгваме.

— Искаш ли да минем първо покрай Шек?

— Какво! — Пола освети часовника си с фенерчето. — Да не си откачил? За бога, минава един часа. Няма начин. Чувствам се съвсем без сили, страшно съм уморена.

— Да, ама ми се иска да знам дали прекрасната мис Хийт се е отбила там. Съвсем е наблизко — рече той, махайки с ръка назад към магистралата. — Насау Бей...

— Знам го къде е, Кейси...

— Добре, добре. — Нюман плесна по един комар до ухото си и даде на заден ход.

— Почакай, ами боклука? — попита Пола.

Нюман я погледна учудено.

— У дома преработвам всички вторични суровини — вестници, зелено стъкло, безцветно стъкло и консервни кутии. Не си купувам пластмаса, освен ако не се наложи. Ходя с момиче, което пазарува с платнена торба. Съвестта ми е напълно чиста.

Той се обърна назад, даде силно газ и мина през боклука на Валери Хийт. Не намали скоростта, докато стигна до шосето, където обърна рязко и зафуча по настилката.

— Смъкни стъклата — каза той, завъртайки бързо своята ръчка.
— Ще ги издухаме тия гадинки навън.

Така и направиха по целия път обратно към града.

* * *

— Е, успяхме да хванем срещата — рече Арнет.

Грейвър вдигна телефона при първото позвъняване. Току-що беше говорил с Пола по радиото и разбра какво са свършили и че сега се прибират. Но нямаше да се връщат в службата. Нюман щеше да остави Пола при колата ѝ на паркинга. Щяха да се съберат на съвещание рано сутринта.

— Какво стана? — попита Грейвър.

— Той се е срещнал с един мъж, към шейсетгодишен. Почти съм сигурна, че снимките са сравнително добри, но за съжаление записът е много съмнителен.

— Защо? Как се е получило така?

— Срещнали са се в парка при Транско Тауър и са тръгнали направо към фонтана. Застанали точно под водопада и са си приказвали сладко трийсет и две минути.

— Не може да бъде.

— Да. Точно така е станало. Между другото, Бъртъл едва не подлудил моите хора с някакъв кошмарен маршрут. Явно знае страхотни похвати.

— Това не ме изненадва. Къде е той сега?

— Изглежда се прибира вкъщи. Хората ми са все още навън, но по всичко личи, че се е запътил натам.

— Успяхте ли да монтирате подслушвателите?

— Да, но едва след като тръгна за срещата. Трябваше да използвам много хора за това. Никак не беше лесно.

— Добре, чудесно. Много съм ти задължен.

— Това с Безъм е доста странно — рече тя. — Сигурен ли си, че ще правят нова аутопсия?

— Така поне ми казаха.

— Какво мислиш?

— Какво би трябвало да мисля? Доста трудно могат да се приемат като съвпадение двата смъртни случая, но всеки път щом се замисля над всички възможности... те ми изглеждат направо безумни.

За момент Арнет нищо не продума, а после каза:

— Маркърс, изслушай ме. Да се опитваш да разбереш лошите хора на този свят, това е все едно да гадаеш по звездите. Когато видиш светлина, идваща от тях, всичко отдавна вече е свършило, това е минало време и те са преминали в друго състояние. Пред теб има само някакво доказателство за това, което е станало с тях преди милиони години. Не можеш да чакаш появяването на фактите, за да започнеш да разгадаваш нещата, душко. Трябва да използваш своето въображение, ако искаш да изпревариш злодеянията. — Тя пак млъкна. — Повярвай ми, всичко, което можеш да си представиш, без значение колко безумно, вече се е случило. Там е работата, че повечето хора още дълго време няма да успеят да го проумеят. А точно на това разчитат ония копелета.

Сега Грейвър мълчеше и когато най-после проговори, можа само да попита:

— Кога мога да видя снимките?

— Искаш ли да наминеш тук рано сутринта?

— В колко часа?

— Седем и трийсет.

— Ще дойда.

33.

— Каква ли е тази застрахователна компания — каза тя, хвърляйки четвъртата си цигара във водата. Бяха седнали на кея на един от яхтклубовете, краката им висяха над водата, обърнати към залива, където блещукаха разноцветни светлини. — Обадох се на „Справки“ и там я нямаха записана. Не ми се вярва да е нещо особено.

Тя извади нова цигара от пакета до нея.

— Ей, я ми дай една от тия пуцини — рече той. Неприятно му беше да я гледа в такова състояние. Това за него означаваше нови главоболия.

— Мисля, че бяха *ченгета* — каза тя, изпускайки дима в лекия бриз.

— Само защото е било за Сайнър ли?

— „Само“ защото ли? — Тя се обърна и го изгледа. Той беше само по джинси, без риза и обувки. Беше позвънила на службата, чрез която се свързваха и той веднага ѝ се обади. Тя предположи, че го е измъкнала от леглото. Би предпочела да го замъкне *вътре* в леглото. Представи си как направо е нахлузил джинсите и е дошъл. — Почти бях забравила онова идиотско име, когато тя се обади първия път. Накрая се сетих.

Той запуши.

— Това е от ония малки гадости — рече той и вдигнал цигарата, я оглеждаше в нощния здрач. — Някаква дамска марка, нали? Малки тънки боклуци.

— Боже мой! — Тя вече излизаше от кожата си. Дон винаги се държеше спокойно. Изглеждаше толкова мъжествен. Някои типове си придаваха мъжественост, слагаха си я като одеколон, нанасян преди излизане и измиван после под душа. Но Дон никога нищо не си придаваше. Той си беше мъжествен и сякаш никога не го усещаше, което пък действаше като омайно биле на жени като нея. Беше от ония типове, просто винаги знаещи как да постъпят във всяка ситуация. Това изглежда беше свързано с инстинкта за самосъхранение или нещо примитивно от този род, изчезнало у повечето съвременни мъже, ония

доволни и самонадеяни типове. Дон С. Винаги щеше да съумее да се погрижи за себе си; знаеше как точно да го направи, без много да му мисли. А също така можеше да се погрижи и за други хора, ако пожелаеше това.

— Сигурна си, че нищо не си им казала? — попита той.

— Абсолютно нищичко.

Той пушеше цигарата, отпуснал се на ръба на кея и леко поклащаше крака. Чу се басовата свирка на един от големите кораби в залива. Господи, как му харесваше да слуша тия кораби.

— Ако са били ченгета, не разбирам защо са търсили Сайнър — рече той. Случаят Пробст беше приключил преди повече от година. Какво ли ставаше тук?

— Ами ако наистина съществува Колийн Сайнър?

— Не-е — отвърна Дон. Хората на Фийбър се бяха погрижили за тая работа. Сега той се чудеше дали наистина са си свършили работата. Май ще трябва оня мазен грък да научи за това.

Дон се почеса по косматия корем. Тя го гледаше. Къдравата му коса беше поразчорлена от леглото — сигурно само беше прекарал пръсти през нея. Въпреки че бе отпуснат в момента, люлеещ крака като малко дете и равнодушен към външния си вид, изпъкналите му мускули по ръцете и раменете я караха да омеква само като седи до него.

— Е — рече той, — не го преживявай чак толкова. Ако пак се върнат — което не вярвам, но ако отново дойдат, просто поддържай своята версия. Нищо не могат да направят по този въпрос, няма начин да загазиш, при условие че се придържаш към това, което вече си им казала. Никой не очаква от тебе да знаеш нещо повече. Само не се отклонявай от твоята история.

Искаше да я позалъже, нямаше смисъл да я изнервя с разни всевъзможни предположения в тази ситуация.

Хийт не знаеше нищо за тайните уговорки с полицейския отдел, както и за цялата операция, нито дори за самото ѝ съществуване. Тогава, преди време, той само ѝ обясни, че ако някой изобщо се обади, питайки за Колийн Сайнър, тя трябва да съобщи това, което очевидно беше казала на ония. От друга страна, взеха решение той да използва истинското си име. Гъркът го успокои, че е сто процента прикрит, но ако поради някаква непредвидена евентуалност се наложи да

представят реална личност, доказвайки, че зад информацията има човек от плът и кръв, тогава искаха той да бъде параванът. В това отношение беше добър и можеше да се справи. Разбира се, той получаваше допълнително възнаграждение заради използването на неговото име при подобен „косвен риск“. Сега като че ли тази непредвидена евентуалност беше настъпила. Той трябваше сериозно да се замисли. Време беше да говори с оня проклет грък. Ако не му е известно какво става тук, по-добре да си поразмърда дебелия задник и да разбере. Ако наистина знае какво се е случило, тогава старият Дон С. ще иска обяснение защо не е бил предупреден.

— Не съм виновна, че тя не е истинска личност — рече Хийт.

— Не, естествено, не — съгласи се Дон. — Просто им кажи да се чупят. — Той пусна това, което беше останало от отвратителната тънка цигарка между босите си крака във водата.

— Ами да, дори не съм длъжна да говоря с тях.

— Точно така.

Тя притихна за малко и се чуваше само как водата се плиска в пилоните под тях.

— Знаеш ли какво — рече тя, също пускайки остатъка от цигарата си във водата, — дълго време просто вземах парите и не мислех за тях. Искам да кажа, това не е като вземане-даване с наркотици. Нямах опасност да ме арестуват. А парите си бяха страшно хубави, нали разбираш, невероятни. Но сега не знам...

— Защо, какво има?

Това никак не му се нравеше. Бяха работили заедно малко повече от две години и всичко беше чудесно. Никога не ѝ позволи да научи нещо повече за него, освен очевидно фалшивото му име за връзка. Тя не знаеше той къде живее или дори каква кола кара. Тя винаги успяваше да изпълни всичко, което той искаше. Беше достатъчно схватлива да следва мерките за сигурност, на които той я научи, и дори достатъчно схватлива да разшири собствената си малка система — постепенното натрупване на придобивки беше нещо, което тя веднага усвои, но пък не беше по-умна от необходимото и не му създаваше грижи с излишно любопитство. Или може би това се дължеше на пасивността ѝ. Веднъж му каза, че бившият ѝ съпруг, мъжът, от когото току-що бе избягала малко преди да се запознаят, доста често я биел, на три пъти лежала в болница заради него. Дон си мислеше, че

навярно онзи тип е избил от нея цялата ѝ смелост и енергия. Беше много лесно да я сплаши човек.

— Сега като си помисля — рече тя, — ако трябва да започна всичко отначало и ти ме помолиш да те прикривам за тая работа със Сайнър, не бих го направила.

Понякога се държи също като ученичка, помисли си той.

— Не мога да те виня — каза той.

— Наистина ли?

Изглеждаше изненадана от това и той я разбираше. Беше свел поглед надолу към водата, която в полумрака се плискаше леко около пилоните. Харесваше му миризмата на кейовете, стояли години наред в солената вода, по тях хората исипваха риба, режеха парченца стръв, разливаха бира, а слънцето изпичаше и изсушаваше всичко това пак сред солената вода. Човек усещаше тази толкова специфична миризма само по кейовете. Беше забелязал, че по целия свят кейовете все така миришеха.

— Само се чудя какво ли правят с това — каза тя.

— Какво?

— Ами че това, което им доставяме.

Всъщност искаше да я попита какво е казала, защото се беше размечтал, но веднага се сети.

— О! — Той се изправи и пое дълбоко въздух. — Знаеш ли, ако бях на твоё място, не бих си задавал този въпрос.

— Но все пак ми се ще да знам — след малко рече тя.

— Е, а аз не искам да знам — излъга той. — Просто го предавам по-нататък, вземам парите и си държа устата затворена. Ще ти подсказва нещичко. Хората, на които предавам нещата, не бива да знаят, че си задаваш такъв въпрос.

— Изглежда тук се правят големи пари — каза тя. — Иначе не биха давали на дребните риби като нас тия суми. Като си помисля за това, което изкарвам... и че има и други като нас... — Тя поклати глава. — Имам предвид... о, боже мой.

За момент той я остави да размишлява.

— По-добре си припомни къде щеше да бъдеш, ако не ти се беше представил този случай.

— Защо, какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че трябва да си помислиш какво би станало, ако този извор пресъхне.

— Защо трябва да си го помисля?

— Защото все се питаш какво правят с информацията, която им даваме — каза той, облегал се върху дланите си с поглед към водата, — и можеш изведнъж да се окажеш извън борда.

Думите му ѝ подеиха отрезвяващо не само заради загатнатата перспектива, която беше доста мрачна, но и защото в тях се съдържаше почти неприкрита заплаха. Поне това разбра през тия две години, че някой беше свършил страхотна работа, замисляйки структурата на „организацията“. Тя винаги плащаше на хората си в брой и на нея винаги ѝ плащаха в брой въпреки големите суми. Едно от първите неща, на които я научи Дон, беше как да влага парите в банките, без да привлича внимание, как да ги разхвърля. Не ѝ беше известна истинската самоличност на никого в цялата тази операция, освен хората под нея, които тя самата бе вербувала. Но подразбираше от откъслечни дреболии тук-там в разговорите си с Дон, че може би има половин дузина хора като нея, с които Дон работи и може би още толкова като Дон, с които работи човекът над него. Дори не можеше да си представи докъде се простира всичко това.

— Там е работата — прекъсна мислите ѝ Дон, — че няма незаменими хора. Те просто ще си намерят някой друг. Ние само си вършим работата, доставяме необходимото, вземаме си парите и трябва да продължаваме по същия начин. Ако създадем някакви неприятности, тогава всичко отива по дяволите, те просто не искат главоболия. Няма да го има повече Дон С. Номерът, на който се обаждаш? Той изчезва и аз, все едно че не съществувам. — С угълчето на око си той видя, че тя пак го поглежда. — Само да го изрекат, и то ще стане.

— Ей, Дон, само се чудех — започна да се оправдава тя. — Ами че на мен изобщо не ми пука за нищо, просто си върша работата. Нищо не ме интересува... освен това, което правя. Да си върша работата, това е всичко, което искам.

— Добре — рече той. — Толкова много пари ти никога не би могла да изкараш, дори да продаваш наркотици. — Той залюля по-силно краката си, сякаш искаше да смени темпото или предмета на разговор. Не много далече в заливчето някакъв плавателен съд със

зелени и червени светлини започна да пори водата и се чуваше плясъкът на вълните по носа му. — Как го намираш новия корвет?

— Откъде знаеш, че имам нова кола?

— Видях, че с нея пристигна, гълъбче — ухили се той.

— О, да — рече тя, не съмсем убедена. — Страхотна е. — Тя се опита да звучи по-бодро, искаше ѝ се той да разбере, че вече не мисли за другото. — Така мирише на новичко. Бих искала да имам нова кола всеки път, когато този мирис изчезне.

— Ей, ами че тоя мирис можеш да си го купуваш като спрей от автомивката — каза той.

— Да, опитвала съм това. Не може да се сравни с истинския.

— Лесно ли се управлява?

— Никога ли не си карал корвет?

— Не. — Той я гледаше ухилен.

— Е, пропуснал си нещо, Дон. По-хубаво е от секса. — Поколеба се. — Е, във всеки случай, също толкова хубаво. — Пак направи пауза. — Почти.

Той се изсмя, прекарвайки ръка през косата си, от което мускулите на голата му ръка се издуха и тя също се засмя. Искаше ѝ се той да се надвеси над нея и просто да смъкне презрамките ѝ, да впие устни в нея, а тя ще се излегне и той би могъл да я обладае точно там, на проклетия кей. Не можеше да си представи, че може да има по-сексапилен мъж от Дон С.

Това си го мислеше, когато той каза:

— Добре, време е да се махаме оттук.

Нужен ѝ беше само миг да се отърси от въображаемата сцена.

— Да, струва ми се — рече тя.

— Трябва да ми предадеш нещо след два дни, нали?

— Точно така — отвърна тя, помагайки си с една ръка, за да се изправи. Той също стана, пъкна ръце в джобовете на опънатите си джинси, докато тя затърси в чантата ключовете за колата. Винаги първа си тръгваше. — Ще ти се обадя.

— За нищо не се тревожи — успокой я той. — Мисля, че няма да се върнат при тебе. Дори мога да се обзаложа на някаква сума.

— По-добре си запази парите — рече тя, намерила ключовете. Съвсем се беше отрезвила от рязкото му прекъсване на нейната фантазия. — До скоро.

Тя се обърна и тръгна по дългия кей. Виждаха се няколко души, докато приближаваше сушата, един човек ловеше раци, една двойка седеше на вълнолома и гледаше залива. Когато стигна до осветеното място, където пристанът се съединяваше със сушата, тя се обърна назад. Той още стоеше там и макар да не се виждаше съвсем ясно, беше сигурна, че вече не гледа към нея. Всъщност ѝ се стори, че пикае от края на пристана.

34.

Когато Пола и Нюман се обадиха — след тях веднага се обади и Арнет, Грейвър вече няколко пъти беше прочел разузнавателните бюлетини за Виктор Ласт, а също и криминалните анализи, подробно описващи случаи със сходни похвати като при известните вече операции на Ласт. Научи доста. Пъхна няколко неща в куфарчето, грабна сакото си, нагласи отново охранителната уредба, загаси лампите и дръпна вратата зад себе си.

Слизайки надолу със скърцащия асансьор, той си мислеше как смъртта на Безъм изведнъж активизира разследването. Всеки от тях, Нюман, Пола или самият той, вече си представяше само най-лошото. Все още му се струваше, че изживява някакъв ужасен кошмар, щом се сетеше за ролята на Бъртъл. Дори когато бе разговарял с Джинет порано тази вечер, струваше му се, че изразът на лицето му е неестествен. Просто не знаеше как да се държи в тази толкова отвратителна и фантастична история. Сега най-трудният въпрос беше да реши — дали Дийн е в опасност, или дали самият той представлява опасност. Тази мисъл като болезнена рана измъчваше Грейвър.

Беше невероятно потресен и затова си водеше подробен дневник на събитията и там излагаше доводите за своите решения и действия. Надяваше се, че записвайки всичко съвсем точно, ще успее да си изясни нещата. Чувстваше се като алхимик, извършващ ритуали, които не разбира напълно, но се надява магията да стане, а заедно с нея да се появи познанието и скъпоценното злато на истината.

Този дневник оставаше закодиран в компютъра, а вкъщи си държеше напечатано копие. Отначало възнамеряваше да държи копие винаги в себе си и това му хрумване наподобяваше инстинкта към ембрионалното състояние. После взе по-разумно решение и остави второто копие вкъщи. Ако разследването започнеше да става все по-нестабилно, щеше да съхрани и трето копие в банковия си сейф. Това беше някаква крайна лична презастраховка и все пак дори нямаше представа как подобно нещо би решило проблемите при евентуално разследване.

Навън нощта бе знойна и влажна, усещаше се миризмата на треви и речна тиня, примесена с острия лъх на омазнения асфалт, който дори и в този късен час все още излъчваше неприятна топлина. Той се спря и погледна към града от другата страна на реката, към пръснатите високо нагоре светлини. Припомни си забележката на Арнет, че опитът да предвиди „лошите хора на този свят“ беше все едно да гадае по звездите. Когато зърнеш светлината, всичко е вече свършило. Трябва да използваш въображението си, беше казала тя, за да изпревариш злодеянията.

Наистина, по своя неповторим маниер Арнет му бе дала добър съвет. При дадените обстоятелства той действаше прекалено предпазливо. Обикновено гледаше далеч напред, разполагаше с достатъчно време за методично събиране на информация и задълбочено обмисляне. Но сега го нямаше обичайният ход на събитията и тук всичко напомняше на урок по дарвинизъм: не се ли адаптираш, загиваш. Трябваше наистина да вложи творчество и въображение, иначе това щеше да приключи, преди да е разбрал какво всъщност се е случило.

Пейджърът на колана му започна да вибрира. Той разтвори сакото си и погледна номера, който му звънеше. Не можа да го познае. Но много малко хора имаха новия му номер и той беше готов да говори с всеки от тях. Веднага се върна в сградата и се обади от автомата във фойето. След първия сигнал някой вдигна телефона.

— Обажда се Грейвър.

— Грейвър, добре. — Виктор Ласт беше както винаги сдържан, но сега се долавяше едва прикрито нетърпение в гласа му. — Имам нещо за теб. Мисля, че ще ти хареса. Може ли да се срещнем сега в „Ла Чита“?

— Там не — отвърна Грейвър. — Къде си?

— Намирам се в северната част на града — каза неопределено Ласт.

— Добре. Има малък италиански ресторант, казва се „Ла Фачезия“, до „Монтроуз“. Знаеш ли къде е „Ренард“?

— Да.

— Е, това е много близо до тази пресечка, на „Серано“.

— Ще го намеря — рече Ласт и затвори.

Грейвър натисна вилката, пусна нова монета и набра друг номер. Когато при третия сигнал Лара вдигна телефона, гласът ѝ беше сънлив и дрезгав.

— Лара, обажда се Грейвър.

Мълчание.

— Да... ало...

— Извинявай, че те събуждам, но се нуждая от помощта ти за кратко време.

— Сега ли?

— Боя се, че да.

— Да, добре, разбира се. Тя все още беше замаяна от съня. — Ами... ще ми трябват няколко минути да се приготвя — рече тя, сега малко по-будна. — Какво да облека?

— Каквото и да е. Имам среща с едно лице в малък ресторант. Просто искам да ни наблюдаваш от отсрещната страна на улицата.

— О.

— Не е кой знае какво. Просто ми трябва още един чифт очи.

Тя се поколеба, сякаш размишляваше над съмнителната искреност на това твърдение.

— Добре, къде си?

— В службата.

— Ще бъда готова, когато пристигнеш тук.

— И, Лара, вземи си някоя по-голяма дамска чанта.

По това време на нощта движението беше оскъдно и той успя да стигне за петнайсет минути до нейния апартамент. Тя го чакаше при малката портичка откъм двора. Беше облякла лятна рокля без ръкави, в тъмен цвят, може би шоколадовокафяво, а косата ѝ бе сресана назад и прибрана с шнола. Носеше чанта през рамо.

— Бърза си — рече Грейвър, когато тя се качи в колата.

— Е, щом се разсъних... — каза тя. — Не знам защо ми трябваше толкова време да реагирам. Извинявай.

Някакво ухание — макар и не парфюм, нещо по-леко и той си представи, че навярно така ухае тялото ѝ, кожата ѝ — се понесе в колата заедно с нея. Той потегли, а тя сложи чантата между тях и се извърна леко към него.

— Надявам се тази рокля да е подходяща — рече Лара. — Мина ми през ум, че не бива да нося нещо светло.

— Съвсем добре е — отвърна Грейвър. Естествено, роклята ѝ стоеше чудесно, с копчета отпред, като най-горните не бяха закопчани, коланът подчертаваше талията и ханша ѝ. Дори само присъствието ѝ го разтовари малко от умората.

— През цялото време ли си бил в службата? — попита тя. В гласа ѝ имаше нотка на загриженост, сякаш усещаше, че нещо важно се е случило.

— Почти — отвърна той.

— И така — рече тя, — какво е станало?

Той ѝ предаде в хронологичен ред всички събития от следобед насам. Каза ѝ за резултатите от срещата му с Нюман и Пола, за къщата на Фелдбърг и какво намери в нея, за разговора на Пола и Нюман с Валери Хийт, за проследяването на Бъртъл и снимките, направени от хората на Арнет при срещата му с непознатия мъж. Не спомена в съответния порядък само за смъртта на Безъм и когато ѝ съобщи за това, тя реагира почти като Пола: ахна от ужас и веднага на лицето ѝ се изписа подозрение.

През цялото време го гледаше, но при тази новина тя се извърна и погледна през предното стъкло, взирайки се в нощното шосе и няколко минути остана замислена. На Грейвър страшно му се искаше да разбере какво е в главата ѝ в този момент.

— С всеки изминат час това става все по-зловещо — най-последно продума тя, все още с поглед напред. Беше кръстосала ръце под гърдите. — Разбира се, ти не вярваш в историята с инфаркта, нали?

— Не вярвам, че аутопсията обяснява всичко.

— Боже мой, и аз така мисля. Все още ли смяташ да държиш случая закрит? Само ние четиримата и Арнет?

— Май че в момента това е единственото нещо, в което съм абсолютно сигурен — каза той. — Ако изобщо постъпвам правилно, то е именно тук.

— Сигурно Уестрейт здравата е настръхнал.

— Извън кожата си е. Разбира колко опасно ще изглежда това, но аз все го уверявам, че няма никакви сериозни разкрития. Той надушва и подозира нещо, но не знае какво друго да прави, освен да ме заплашва.

Грейвър премина в друга лента. През цялото време следеше огледалото за обратно виждане, но не забеляза нищо съмнително. А

ако имаше някой, той щеше да го съзре сред рехавото движение.

— Значи наистина смяташ, че Безъм е бил убит.

— Да — рече той.

Лара отново се извърна към предното стъкло.

— Това е истински ужас — каза тя.

— Най-страшното обаче е да не знаеш какво всъщност има зад всичко това. Да не знаеш защо. Ако знаех причината, тогава, струва ми се, част от нещата щяха да застанат по местата си. Мотивът за действията им поне би ни загатнал как те разсъждават.

— „Те“?

— Които и да са „те“, по дяволите.

Минаха под магистралата Саутуест. Грейвър оглеждаше всичко, страничните улици, паркингите на ресторантите, бензиностанциите, но се стремеше Лара да не забележи какво прави той. Изведнъж започна да става подозрителен към всичко наоколо. Струваше му се, че има някаква връзка между колата, която бе видял преди пет пресечки, и колата, която той настигаеше на улицата, или пък паркираната на странична улица с тази, спряла в сянката на една бензиностанция.

— Какво точно искаш да направя? — попита тя. — Искаш да седя в колата, докато трае срещата, така ли?

— Не, не в колата — рече той, връщайки мислите си към настоящето. — Трябва да се срещна с един човек, казва се Виктор Ласт. Той беше мой осведомител преди години, когато бях още детектив. Беше добър информатор, продуктивен, но от около осем години нито го бях виждал, нито чувал за него. И неочаквано, в неделя късно вечерта, след онази тежка сцена с Тислър и след като Уестрейт си излезе от къщи, Ласт ми се обади. Понякога осведомителите го правят, след известно време. Ако си имал добри взаимоотношения с тях, те ненадейно могат да се появят и да се свържат с теб. След това обаждане на два пъти се видях с него. Срещнахме се в една кръчма в неделя през нощта, а снощи цъфна и у дома.

— При теб вкъщи? Боже мой. Ти не знаеше ли, че ще дойде?

Грейвър поклати глава.

— Не. А той е интелигентен човек; знае как да се държи. Във всеки случай, постъпката му ме тревожи. В миналото никога не би го направил. Ласт твърди, че „случайно“ попаднал на информация за нарушаване на сигурността някъде в полицията. Решил, че това може

да е в Криминалното разузнаване. Но беше доста неясен откъм подробностите. Изглежда сега иска да ми даде малко повече сведения.

— Но в момента не му вярваш особено много — рече Лара.

— Така е. Макар че навярно би трябвало. Просто ми се струва невероятно как той се оказва точно на това място и точно по това време.

Пътуваха на юг по „Монтроуз“. Наоколо почти не се мяркаха коли и макар да нямаше изгледи да завали, влажността беше толкова висока, че около уличните лампи се образуваха неясни кръгове.

— И какво точно искаш да направя? — попита Лара.

— Ще се срещна с този тип в малък ресторант, казва се „Ла Фачезия“.

— В района с музеите ли? Да, знам го.

— Искам само да разбера дали някой ни наблюдава. Обикновено е доста сложно. Всъщност това представлява контранаблюдение. Но там има едно особено кръстовище, което ни дава предимство. Три улици се пресичат горе-долу във формата на буквата „К“, образувайки три ъгъла. „Ла Фачезия“ е в долния ъгъл. На ъгъла вдясно има някаква резиденция зад висока стена. Точно срещу ресторанта, на третия ъгъл има стар тухлен жилищен блок. На два етажа. Няма охранителна система. Входната врата е винаги отворена.

Той свали дясната си ръка от волана и вдигна бинокъл, който лежеше край него, до чантата ѝ. Подаде ѝ го.

— Мисля, че ще се побере в чантата ти — рече той. — Това е бинокъл за нощно виждане. Всичко изглежда зеленикаво през него, но ще свикнеш.

Тя взе бинокъла и погледна през него навън.

— Оставям те на една пресечка от ресторанта. Ще те наблюдавам отдалече, докато благополучно стигнеш сградата. Тръгваш нагоре по стълбите. На втория етаж, пред площадката, има прозорец, който гледа към кръстовището. Оттам ще виждаш ясно входа на ресторанта и масите по тротоара. Ще можеш да наблюдаваш доста добре и трите улици.

— Какво по-точно да оглеждам? — попита тя и прибра бинокъла.

— Всички хора, които се мотаят наоколо, може би в коли. Отбележи си — имаш ли тефтер — какви коли виждаш, ако успееш,

запиши и номерата им. Просто бъди наблюдателна.

— А ако някой излезе от ония апартаменти и ми поиска обяснение какво правя?

— Просто покажи служебната си карта от отдела. Кажи им някаква щуротия за „сигурност“ и „криминално разузнаване“.

Тя притихна. Грейвър я погледна, намалявайки скоростта.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Да, готова съм — отвърна тя, пое дълбоко дъх и го погледна.

— Но...?

— Няма „но“... Само че... всъщност — рече тя. Вдигайки вежди в лека почуда — това, което ще върша, е доста рисковано, нали? Искам да кажа, сякаш се втурвам стремглаво в неизвестността.

— Така е — каза Грейвър, свивайки по гъсто залесената улица „Черано“. — Точно така е.

35.

Грейвър от години посещаваше „Ла Фачезия“, още откакто дъщерята на собственика го бе осведомила за изнудване от рекетъори из ориенталските ресторанти, сред които родителите на приятеля ѝ притежаваха няколко заведения. Ресторантът се помещаваше в стара каменна сграда на ъгъл, където се пресичаха три тихи, залесени улици.

Ресторантът имаше три фасади откъм кръстовището и на тротоара край тях бяха разположени малки маси, на които се сервираше вино и кафе, но не и храна, докъм един часа сутринта. Храна се сервираше до десет и половина само в голямата вътрешна зала, към която се влизаше през стъклени врати и от трите страни на залесения тротоар. В този район откъм левия бряг на реката, с антикварни магазини и музеи, известен като „квартала на художниците“, имаше много други ресторанти, но само този беше толкова характерен, че когато Грейвър седнеше на някоя от масите му с вестник и чаша кафе, беше склонен да забрави, че се намира в американски град. Беше семеен ресторант. Не се чуваше музика, а само тихият ромон от разговори и подрънкването на прибори и чаши. Изисканите и модни тълпи се стичаха по други места, в които имаше повече „атмосфера“. На Грейвър му се струваше, че тук е рай и откакто Дор го напусна, беше придобил навика да идва понякога два пъти седмично да се храни, когато не му се искаше да остава сам. Донасяше си и книга, настаняваше се за два часа на някоя маса до вратите към тротоара и вечеряше.

Сега обаче си избра маса на тротоара точно до каменната стена, обвита в смокинови листа. Тук щяха да имат известно уединение, макар че само няколко маси бяха заети. Поръча чаша кафе на една от племенниците на собственика, които сервираха, и зачака.

Не се наложи да чака дълго. След десетина минути Ласт се появи с шляеца се походка иззад ъгъла и седна при Грейвър. Прекара пръсти през дългата си коса и се усмихна.

— Ти винаги ме изненадваш, Грейвър — рече Ласт, като се огледа и кимна одобрително. — Това е същинска находка, много

хубаво място наистина. — Погледна Грейвър. — Обзалагам се, че това е любимото ти заведение, нали?

— Понякога идвам тук — отвърна Грейвър. Момичето се приближи и Ласт си поръча вино. — Какво имаш за мен, Виктор?

Ласт се облегна назад и извади пакет цигари. Докато си палеше цигарата, той плъзна нехаен поглед по тротоарните маси, а после и вътре през стъклените врати към празната зала. Носеше скъпо ленено спортно сако на дребни кафяви и бежови квадрати и кафеникава копринена риза, закопчана на врата.

— Ами, това се оказа не толкова лесно, колкото си мислех — тихо започна Ласт. — Но имам едно име за теб. Твоят „шпионин“, както се оказа. — Той млъкна, когато момичето донесе виното, благодари й, огледа я, докато вървеше към друга маса, оценявайки бедрата й и може би нарочно се бавеше, за да изостри любопитството на Грейвър. Обърна се към него. — Артър Тислър. — Той вдигна чашата си, ухили се и отпи от виното.

Грейвър с мъка се сдържа. По дяволите!

— Можеш ли да кажеш нещо по-подробно?

— Не много — рече Ласт, всмуквайки от цигарата. — Просто чух, че той продава информация от вашите разузнавателни архиви.

Грейвър едва се сдържа да не подскочи. Виктор Ласт седеше пред него и му казваше, че Артър Тислър продавал информация. През последните двадесет и четири часа той се бе измъчвал над това и въпреки всичкия им напредък, нарушаването на сигурността все още беше в сферата на предположенията. Единственото, което те със сигурност знаеха, беше, че Тислър, Бъртъл и Безъм са фабрикували мними срещи със сътрудници. За останалото трябваше да се догадят. Сега Ласт изведнъж му го сервираше. И ако можеше да му се вярва, това идваше от съвсем независим източник.

Но Ласт беше предал тази удивителна информация по един много спокоен начин и Грейвър се усъмни дали Ласт напълно разбира значението на току-що казаното. Информацията може да му е била специално подадена. На Грейвър не му се вярваше, че Ласт така невъзмутимо би предал подобна взривоопасна новина на Грейвър, ако знаеше какво точно се крие зад нея.

— Артър Тислър — каза Грейвър.

Ласт кимна, вероятно оценявайки какво шокиращо разкритие е то за Грейвър.

— Как научи това име, Виктор?

Навярно нещо се прокрадна в гласа на Грейвър. Ласт го стрелна с очи, оглеждайки Грейвър с някакъв нов интерес, търсейки обяснение за това, което го беше обезпокоило.

— Какво има? — попита Ласт.

— Артър Тислър е мъртъв — каза Грейвър.

— Какво?

— Ти не знаеше ли? — Дори на Грейвър не му беше ясно защо зададе този въпрос. Понякога, когато разговаряш с човек като Ласт, има моменти, в които просто не знаеш къде точно се намираш. Смисълът на цялата тази игра беше да научиш нещо, което до момента не знаеш, или да потвърдиш нещо, което си научил от някой друг. По подобен начин по-късно вземаш наученото от този осведомител и се опитваш да го потвърдиш чрез някой друг. Задаваш въпроси, чиито отговори вече са ти известни, макар да се преструваш, че не ги знаеш. Задаваш въпроси, преструвайки се, че вярваш на отговорите, въпреки че навярно не им вярваш. Мъчиш се да откриеш скрития замисъл на осведомителя, макар той вече да ти е обяснил своите подбуди. Не даваш на осведомителя нова информация. Не търгуваш с информация. Човъркаш и дълбаеш в измамливи подмолни течения и се опитваш да откриеш зрънцата истина сред лъжи и полулъжи, стремейки се да не отминеш фактическата истина, когато се натъкнеш на нея. Предполагаш, че си извършил цял куп грешки и се чудиш как да си обясниш защо си постъпил така, а не иначе. Представяш си как успяваш. Представяш си как се проваляш.

— По дяволите, не знаех. — Ласт се беше намръщил. Той не бил знаел. — Откога е мъртъв? Отпреди година, от вчера или откога?

Грейвър се поколеба. Имаше го във вестниците. Беше без значение.

— Самоубил се е в неделя вечерта.

Ласт изненадано помръдна рамене. Гледаше внимателно Грейвър и бавно вдигна чашата си. Отпи от виното, опитвайки се да прикрие смущението си, без да откъсва очи от Грейвър над ръба на чашата.

— Самоубил се — рече той недоверчиво.

— Точно така.

— Имаше ли нещо съмнително в него?

— Не съм предполагал. Но сега ти ми казваш, че е имало.

Грейвър виждаше, че Ласт обмисля нещо. Щеше да изчака.

— Ами да, точно това чух. — Замълча. — Вероятно затова се е самоубил.

— Възможно е. А каква е била информацията?

— Какво?

— Каква информация е продавал той?

Ласт отново обмисляше. Той се поизправи на стола и после се надвеси над малката маса.

— Ти нищо ли не си знаел за това? — попита той.

— Изглеждаш изненадан. — Този разговор ставаше все по хлъзгав. — Нима си смятал, че ми казваш нещо, което вече знам? Какъв смисъл тогава има всичко това?

— Мислех си, че може би просто *потвърждавам*. — Ласт наистина беше доста опитен. Знаеше целия сценарий. И явно не бе повярвал на Грейвър предишната вечер, когато той каза, че няма нарушения в Криминалното разузнаване. — Май не разбирам какво става тук — рече той.

Той определено се чувстваше неловко. Което устройваше Грейвър. Самият той беше дяволски объркан.

— Това ли е всичко? — попита Грейвър. — Тислър продавал информация от ОКР и това е всичко?

Ласт нищо не каза. Отпиваше от виното и си пушеше цигарата, отпуснал се пак назад. Очевидно му бяха дали добра информация, но по фалшиви подбуди, което май го безпокоеше. На Грейвър страшно му се искаше да разбере на какво се е натъкнал Ласт и се мъчеше да измисли как да измъкне сведения, без самият той да издаде нещо повече. Грейвър седеше срещу човек, представляващ единствената му пряка връзка с независим източник, който явно притежаваше извънредно ценна информация и се питаше дали е попаднал на благоприятен случай. Започваше да се пита дали обстоятелствата не са по-особени тук.

Ласт се изправи, облегна лакти на масата и се усмихна смутено.

— Получи се малко неудобно — рече той. Гласът му звучеше тихо и успокояващо.

— Не и за мен — излъга Грейвър.

— Е, не съм чак толкова сигурен... просто си мислех, че вече знаеш.

— Ти го каза това, Виктор.

— Да. — Ласт погледна встрани и хванал столчето на чашата, започна да я върти по повърхността на масата, а смутената усмивка придаваше загадъчен вид на профила му. — Е, добре, има и още някой в Криминалното, разузнаване.

Грейвър зачака. Това щеше да бъде изключително важно.

Ласт отново погледна Грейвър.

— Един човек на име Безъм.

Така си и мислеше. Трима замесени, доколкото беше известно на Грейвър, и Ласт посочи само двамата, които бяха мъртви. Ласт го водеше към глуха линия. Въпросът обаче беше дали съзнаваше това. Ласт го гледаше в упор, надявайки се самият той да научи нещо от реакцията на Грейвър.

Грейвър отпи от кафето, остави чашата и втренчи поглед в Ласт.

— Преди да реагирам на това — рече той, — искам веднага да ми кажеш дали имаш и други имена. Не ми ги давай на час по лъжичка, Виктор. Това е нещо вътрешно. Нямам намерение да подмятам с тебе вътрешни проблеми, засягащи сигурността на моя отдел.

Последва кратка пауза, докато Ласт се взираше в него и бързо обмисляше нещо, за което Грейвър можеше само да предполага.

— Не. Няма други имена — каза той. Беше присвил очи, озадачен, а може би и малко загрижен. Грейвър имаше чувството, че Ласт не е знаел на какво е попаднал и сега се чуди дали не е направил голяма грешка.

— Добре — рече Грейвър. — Човекът, когото спомена, е Рей Безъм. Ръководител е на секцията по организираната престъпност. Беше в отпуск, на риболов близо до границата, край Порт Изабел. Днес около обяд е бил намерен мъртъв.

— По дяволите... — Ласт преглътна; лицето му беше като замръзнало. Нямахше самоувереност по него, нито пък спокойна усмивка, нагло загатваща, че е с една крачка напред по отношение на събитията. Ласт не само че не изпреварваше събитията, предположи Грейвър, но навярно сега се досещаше как го използват по неведоми причини, които биха могли да станат и опасни за него.

— Боже мой, а там вие нищо ли не сте подозирали?

— Не съм казал това. Казах само, че не ни е известно да има някакъв пробив в сигурността. — Грейвър замъча и даде малко време на Ласт още веднъж да огледа своите шансове. Гледаше го как отпива пак от виното. — В случая не разполагам с много възможности за маневриране, Виктор.

— Разбирам — рече Ласт, кимайки леко. — Е, то си е съвсем ясно, нали тъй?

Грейвър не отвърна нищо.

Ласт стрелна очи към другите маси под дърветата. Нямаше вид на загрижен да не го подслушват, по-скоро беше израз на нервност. Отново огледа бедрата на сервитьорката, проследявайки я, докато тя носеше кафе на две момичета, току-що седнали на маса откъм улицата. Превременио състарените му очи наблюдаваха младата сервитьорка с погледа на обигран развратник. Когато тя се върна в празния ресторант, той надникна в чашата си. Разклати виното.

— Човекът, когото срещнах във Веракрус — бавно и замислено каза Ласт — и в чиято къща дочух разговора, е Колин Фийбър. Той притежава компютърна компания, наречена „Дейтапринт“. Не знам много за тая компания, тоест с какво точно се занимава, май събира данни за фирми, които искат да купят други фирми или нещо подобно. Все пак проучих я малко, нали разбираш, да видя дали тоя тип разполага със средства. Богат е. — Той отпи от виното.

— Но не знаеш имената на мъжете, чийто разговор си дочул?

— Не. И не знам начин да ги откроя, без да предизвиквам подозрение. Искам да кажа, не мога така направо да питам Фийбър. А и не ги видях достатъчно добре, за да се осведомя за тях по някакъв заобиколен начин. Нещо ми подсказва, че само абсолютен глупак може да стори това.

— Ами имената? Как научи имената на Тислър и Безъм?

Ласт кимна. Знаеше, че ще се наложи да обяснява това.

— И двете имена бяха споменати от човека, който надзърташе. — Той погледна Грейвър и видя възмущението по лицето му. — Е, по дяволите, не можеш да ме обвиниш, че те баламосвам, нали?

— Значи той наистина е споменал Криминалното разузнаване?

— Не. Когато той каза имената, реших да ги запомня. Тислър. Безъм. Това не са обикновени имена. Но в такъв разговор, разбира се,

веднага се усъмних в полицията. Затова позвъних на информацията в полицейското управление и помолих да говоря с тях — тогава се обади вашата телефонистка от Криминалното разузнаване и аз затворих.

— И значи си дочул имената в онзи разговор?

— Точно така. Но пак ти повтарям, не знам кои бяха двамата мъже. Беше просто сляпа случайност. — Той бутна встрани чашата и се надвеси напред. — Честно казано, Грейвър, това ми изглежда много мътна каша. Ако тия два смъртни случая не са „самоубийства“ или по „естествени причини“, тогава мисля, че сериозно съм сбъркал. Не искам да се забърквам в подобна история. Това определено не е мой ресор и ти го знаеш.

За момент Грейвър не каза нищо, оставяйки Ласт да си мисли, че просто ще остави нещата така или по-скоро, наблюдавайки как Ласт ще се опита да го убеди, че точно това трябва да направи. После каза:

— Направих някои справки, Виктор. Някой е търгувал с фалшификати на испански документи за държавни терени от осемнадесети век сред частни колекционери в Калифорния. Една уредничка в Станфордския музей на художествени произведения от Централна Америка е съобщила, че към нея се е обърнал търговец, предлагащ ѝ крадени, според нея, нефритени и глинени скулптури. Уредник в Кимбълския музей е съобщил, че към него се е обърнал търговец, предлагащ фалшиви, според него, каменни маски. — Грейвър се спря. — Имам цял списък. И не всички справки са в него. Изглежда има някакво активизиране в тази насока през последните седем месеца. Обадих се на Алберто Хидер, който ръководи Отдела по кражби на художествени ценности към Националната полиция в Мексико сити. На тях много им се иска да си поговорят с тебе.

Ласт се бе отпуснал назад върху облегалката на стола, пъхнал ръце в джобовете си и смирено гледаше Грейвър. Когато Грейвър млъкна, замислените, бледи очи на Ласт останаха неподвижни сред множеството бръчици.

— Какво точно искаш да направя? — попита Ласт.

* * *

— Нищо ли? — Грейвър просто не вярваше. Гледаше в огледалото за обратно виждане, потегляйки зад ъгъла, откъдето качи Лара отново в колата.

— Нямахте нищо съмнително, поне както ти обясни — каза тя, изваждайки бинокъла от чантата си. — Между другото, такива неща са просто невероятни.

— Какво точно видя? — запита я Грейвър.

Лара се настани добре на седалката и опъна роклята си.

— Най-напред огледах хората по масите на тротоара — рече тя. — Не бяха много. Две момичета, двама мъже. Мъж и жена. Един човек, сам на маса. Веднага го заподозрях, но той само си седеше, почти нищо не правеше и зяпаше към улицата, всъщност точно в моята посока. Освен това той пръв стана и просто бавно тръгна по улицата, докато се изгуби от погледа ми. След като видях хората, огледах колите, паркирани на улицата. Записах всички регистрационни номера, които можах да видя, и си отбелязах местата на колите. — Тя извади тефтер от чантата си и го отвори.

— Направих малка схема на разположението им. Не видях някой да седи в нито една кола. По средата на вашия разговор двамата мъже станаха и си тръгнаха. Качиха се в една от колите и си заминаха. Двете момичета си тръгнаха точно преди вас двамата с Ласт. Тръгнаха надолу по улицата и се качиха в кола до следващата пресечка и също потеглиха. Нито една от другите коли не бе преместена; не дойдоха и не паркираха други коли. И — тя сви рамене, затвори тефтера и го подхвърли на седалката — мъжът и жената са все още там.

— Видя ли някакви хора да се разхождат навън?

— Не видях никой друг — рече тя. — Просто не видях.

Грейвър размишляваше над това, докато караше обратно към „Монтроуз“. Лара бръкна пак в чантата и извади няколко салфетки.

— Онази стара сграда — продължи тя, бършейки лицето си — има прозорци откъм апартаментите и коридора, не видях нищо особено. Прозорецът, от който гледах навън, беше отворен. — След като си поизтри лицето, тя разкопча още едно копче от блузата си и попи със салфетка потта от деколтето. После рече: — Ами онази двойка, мъжът и жената? Те бяха там, когато ти пристигна, и останаха, след като вие си тръгнахте. Възможно ли е да са разбрали предварително, за да бъдат там преди теб?

— Хубав въпрос — каза Грейвър. — От телефонното обаждане до момента на пристигането ни бяха изминали около четирийсет минути. Наистина е имало време.

— Огледа ли ги добре? — попита Лара. Тя пъкна ръка под косата си и я вдигна над врата си.

— Мисля, че ще ги позная, ако ги видя отново — отвърна той.

— Нима смяташ, че може да са представлявали контранаблюдение?

— Напълно е възможно.

— В такъв случай това би означавало... че Ласт ги е осведомил.

— Или това, или пък... например че той изобщо не е замесен. Може и телефонът да е бил подслушван. — За миг той се замисли. — Но ако е станало така, откъде всъщност се обади той? Чий телефон е използвал и защо някой е трябвало да го подслушва?

— Боже мой — рече Лара. — Не ми се вярва в това. — Тя се понаклони напред, леко се извърна, за да може хладният въздух от кондиционера да духа право във врата ѝ. Лицето ѝ бе обърнато към Грейвър. Той я погледна, така надвесена в тъмнината, а морскозеленото блещукане от автомобилното табло подчертаваше най-хубавите места от фигурата ѝ.

36.

— Просто казано, това е икономическата реалност — каза Панос Калатис, жестикулирайки с голямата кубинска пура и дълбокият му глас сякаш отекваше от гърдите. Говореше бавно с лекия си характерен акцент. — Най-добрите осигуровки, тройно защитените облигации, депозитните бонове, всички тия неща предлагат печалба едва наполовина от това, което даваха през осемдесетте, фондовата борса? Трябва да си луд. Сега се е превърнала в световна борса. Нима някой знае какво ще се случи с Европейската общност или какво ще стане в Източна Европа, Близкия изток, Япония или тук при следващата политическа сила на власт? За да играеш постоянно на борсата, ще трябва да работиш два пъти повече, отколкото преди десет години и въпреки това ще ти е нужно двойно повече време, за да си възвърнеш дивидентите, които си получавал през осемдесетте за наполовина по-кратко време.

Мъжът, седнал отсреща, знаеше, че Калатис има право. Затова и беше тук. Бяха се разположили на просторната веранда, пред която бяха спуснати бамбуковите сенници, и гостът не можеше да види нищо друго, освен самата веранда и части от слабо осветената вътрешност на къщата. Както обикновено, и този гост бе взет от Хюстън рано тази вечер според предварителната уговорка и с превързани очи бе превозен със самолета на Калатис. Пилотът бе летял повече от час по крайбрежието на залива и после с бавни, широки виражи се бе върнал в Хюстън след още един час. Един заблуждаващ полет, траещ цели два часа и половина. На госта не бе казано къде го водят, но му бе внушено, че се намира някъде по мексиканското крайбрежие или Централна Америка. Хората на Калатис бяха инструктирани да говорят само на испански или, когато се налагаше да общуват с госта, на английски с испански акцент.

След приземяването на самолета поведоха госта по кея, после нагоре по стълбите и през моравата към къщата, където му свалиха превръзката от очите, но едва след като го настаниха на верандата.

После го запознаха с Калатис, представящ се под името Еормън при тези срещи.

Макар че беше вече два часа сутринта и пиеха ром „Куба либре“, разговаряйки, още от полунощ двамата мъже бяха съвсем будни. През първия час Калатис бе говорил за всичко, освен за повода на тяхната среща. Такъв беше подходът на Калатис. Беше научил от миналите си грешки — а те бяха преди цели десетилетия, че набелязаният обект се завладява много по-лесно, ако първо съумееш да го предразположиш.

През последния час обаче Калатис вече бе започнал да навлиза постепенно в основната тема. Понякога забелязваше как някои американски бизнесмени не изтърпяват този негов бавен и спокоен подход — те се смятаха за свръхделови и искаха веднага да „хванат бика за рогата“ и да говорят за „крайната печалба“.

Ала от самото начало той държеше да върши всичко, както си знаеше, поради две причини. Най-напред, защото в последна сметка те щяха да видят, че думите му са били абсолютно прави. И второ, по този начин още отначало той налагаше една властна позиция. Хората бяха склонни да вярват на това, което той после казваше, и всеки път, когато беше прав за нещо друго, печелеше още повече доверието им. Беше винаги учтив и любезен. Но само диктувайки своите собствени условия на действие, той можеше да внуши здраво управление на това, което в основата си беше много рисковано начинание. Гостът изобщо не можеше да заподозре, че всъщност Калатис показва само подобие на здраво управление. В случая Калатис поемаше цялата отговорност. Така всъщност и печелеше.

Макар че мъжът бе дошъл тук по препоръка на друг, комуто мъжът напълно се доверяваше, Калатис се чувстваше задължен да представи много внимателно различни аспекти от споразумението, предугаждайки въпросите, които неговият гост би искал да зададе. Накрая щеше да се върне там, откъдето бе започнал, и фактическото обвързване със сделката щеше да бъде така рязко и окончателно, както забиването на харпуна през хрилете на някой омаломощен марлин.

Сега тъкмо приближаваха този момент. Калатис вече го поддушваше в соления бриз, лъхащ откъм моравата; усещаше вкуса му в тютюна, ръчно навит от мургави пръсти сред знойната земя на Вуелта Абахо. Ала той говореше все още бавно, гласът му бе мек, акцентът, който обикновено съдържаше, сега се прокрадваше все по-

често в произношението му. Сякаш беше олицетворение на стабилност, увереност и правилно мислене.

— И както ви казах — завършваше той, — няма значение кой идва или си отива в Меделин или в Кали. Без значение е дали разните там Ескобар, Маркезе или Орехуела са на върха, или пък всички те са попаднали на наемни убийци или в следствената полиция. Това просто няма никакво значение... дрогата ще продължи да се движи *въпреки всичко*. Пазарът е стабилен.

— Да погледнем и от една друга страна. Миналата година беше лоша за бизнеса в Колумбия. Заловеният кокаин достигна рекордни количества — само вътре в Колумбия бяха конфискувани петдесет и пет тона, а босовете на трите водещи картела бяха арестувани или убити през последните шест месеца. Консумацията на кокаин в Щатите спада — до известна степен причина за това е насочването на много хора към хероина... и продажбите на хероин бързо нарастват. Проблемът с екстрадициите продължава да тревожи, там няма голяма стабилност. Отделът за борба с наркотиците пак успя да се намеси, както и Американската армия и разбира се, ЦРУ. Звучи доста мрачно за наркобароните, а?

Той поклати бавно и усмихнато глава, дръпна от пурата и издуха дима сред крайбрежния бриз.

— Но не е съвсем така. Миналата година почти хиляда и двеста тона кокаин са били изнесени от Колумбия. Много добра, рекордна година. Къде отива тогава, ако консумацията в Щатите спада? Е, много хора не вярват, че тя спада. Но дори да е така, този спад не е голям, а освен това през последните пет години плановете на картелите за експанзия вече дават резултати и техните пласьорски мрежи сега имат солидни бази в Европа и Япония. Останалата част на света ще стане това, което бяха Щатите през шейсетте, седемдесетте и осемдесетте години. Но не смятайте, че Щатите изпадат в застои в това отношение. Хероинът успешно се завръща... по целия свят. Велико време. Въпросът е, че бизнесът не изчезва. Ако не е някаква ферма на кокаин или хероин, ще бъде нещо синтетично. Свят на синтетика. Само ще се разраства повече.

Калатис замълча за момент, наслаждавайки се на пурата си. Доказателство за качествата му на добър разказвач беше фактът, че гостът не се възползва от тази пауза. Мощната фигура на Калатис

внушаваше сериозност и авторитет на тази среща. Той се извърна в профил към госта си и се загледа към залива, пушейки мълчаливо, а в това време се появи Джейл, босонога, облечена в нещо прозрачно, очертаващо профил от съвсем друг вид, и им донесе нови питиета.

— Сега би трябвало да спомена за европейските възможности — каза Калатис, протегна ръка към чашата си и остави студеното питие върху широката странична облегалка на плетения стол.

— В момента и там има чудесни възможности за инвестиране, предимно при хероина и морфина. Европейците се държат така, сякаш току-що са открили бонбоните, консумирайки три-четири тона на месец. Уличната консумация там достига два милиарда долара месечно и очакваме огромно нарастване, тъй като граничните режими между страните са поразхлабени. Макът се отглежда предимно в Афганистан и Пакистан. Както и в Южна Америка, възможностите за нас се състоят в прехвърлянето на стоката. Войната на Балканите разстрои обичайните ни сухопътни маршрути, затова сега в повечето случаи използваме кораби. Освен това корабите ни позволяват да товарим наведнъж по един до три тона. Обикновено нашите кораби тръгват от пристанище Карачи в Пакистан и натоварват стоката в открито море близо до ирано-пакистанската граница. Пресичат Арабско море, минават през Червено море към Средиземноморието.

Направи пауза, за да отпие ром, всмукна от пурата.

— На този етап се вслушваме много внимателно в това, което ни казват нашите контраразузнавачи. Според техните препоръки понякога разтоварваме в турски пристанища, понякога и в гръцки. В други случаи е най-добре да се отиде направо през Адриатика към италианските пристанища. Бриндизи, Бари, Акона, Триест. Голяма част от инвестициите ни отиват в разузнаването. Това е бизнес. Никой не иска да губи пари. Планираме внимателно, много внимателно. И като резултат — процентът на конфискуваната стока е... нулев.

— Разбира се, имаме инвестиции и в други европейски маршрути, но при тях има взаимоотношения с шефовете на организираната престъпност в Истанбул или с кюрдските сепаратисти в Източна Турция. В момента нашето разузнаване ни предупреждава за тези групировки. Печалбите са по-големи — участват по-малко хора, но и рискът е по-висок заради взривоопасните политически ситуации, в които са замесени тези хора.

Калатис пак направи пауза. Знаеше, че собственото му лице е в сянка, затова спокойно огледа госта си. Човекът беше като хипнотизиран. Калатис знаеше, че той обича да слуша за сигурността, за разузнаването, стоящо зад тези операции. Не му се чудеше. В наркобизнеса отдавна бяха открили стойността на разузнаването и контраразузнаването и го бяха развили до съвършенство. Но разузнавателната програма на Калатис бе надхвърлила оперативното ниво. Неговите разузнавателни възможности бяха стратегически. В това отношение той бе далеч напред и затова имаше безупречна репутация.

Гостът изчакваше Калатис да се наслади на пурата и рома. Ако при пристигането си бе загрижен, то сега ромът го бе успокоил. Той не изпитваше нужда да наложи мнението си. И сякаш това беше съвсем естествено. Беше дошъл да слуша Калатис.

— Но за вас, разбира се, основен интерес представлява Колумбия — заговори пак Калатис с плътния си и богат глас. — Там съществува нещо като аристокрация от богати семейства, стари фамилии отпреди четири или пет поколения, устояли на всички бури и безредици, които е породило това екзотично общество. Войни. Бунтове. Терористи. Чужда окупация. Преврати. И накрая демокрация и капитализъм. Какво ли не. Мъжете от тези семейства са винаги на мястото си, за да махнат за довиждане на всяко отминаващо събитие, те винаги са там, за да приветстват пристигането на следващото. Известни са като „los hombres de siempre“. Вечните мъже. Това са хората, благодарение на които Колумбия е единствената латиноамериканска страна, която изплаща дълговете си навреме всяка година. Те са причината за непрекъснатия равномерен икономически растеж от четири процента. Те са причината Колумбия да има солидна, образована и увеличаваща се средна класа, най-добрите университети и най-старата конституция в Латинска Америка, която, между другото, наскоро беше преработена и е образец на прогресивна политика.

Калатис размаха лениво пурата си.

— И въпреки всичко, което става там, нещата се развиват, и то добре. За това има причина. „Los hombres de siempre“.

— Сега, след като търговията с наркотици доказва своята стабилност в продължение на няколко десетилетия, след като тя възлиза на десетки милиарди долара годишно, без да варира или да

бъде осезаемо засегната от прилагането на закона или капризите на световната икономика, тези предпазливи мъже постепенно се включиха в картината. Ескобар, Очоа, Гача, мъжете от този вид бяха хулиганите, пионерите, каубоите. Те не бяха нито образовани, нито изискани. Бяха непредсказуеми. Имаха манталитет на улични побойници, макар че боравеха с милиарди. Разбира се, те бяха необходими, всяка непроучена област има нужда от своите пионери и инициатори, но „наркокултурата“ вече не е ново явление, вече не е неизследвана област. Сега тя е установен начин на живот по целия свят и както винаги става, когато нещо ново се превръща в утвърдена част от обществото, факелът преминава от пионерите към заселниците, към хората на търговията и политиката. Промяната е неизбежна и в този бизнес отдавна е настъпило времето за една по-зряла перспектива... и сега тя е налице.

Той отпи от рома. Дръпна два пъти от пурата, наслаждавайки се на аромата и вкуса.

— От четири години работя с тези хора. Никога не е имало дори единствен проблем. Те са бизнесмени и знаят, че хаосът струва пари, а редът и експедитивността носят пари. И им е известно, че публичността е за кинозвездите и глупците, но не и за бизнесмените. Не след дълго — тези мъже действат обмислено, те са почти ориенталци по отношение на времето — те ще представляват целите картели. Всеки, който поиска от южното десертче... ще трябва да го купи от „вечните мъже“.

* * *

— Значи се договорихме — тихо каза Калатис. Бяха само двамата на верандата и бяха изпили последните си чаши с „Куба либре“. Бяха се подпрели на лактите си върху плетената маса между тях, разговаряйки спокойно, сякаш почти незаинтересовано. — Пет милиона.

— В брой.

— О, да. Разбира се. — Той кимна замислено. — Тях ще ги получите от...

— Всичко, съкровищни бонове, облигации, депозитни бонове... акции. Това варира, искам да кажа, сумата от акциите.

— Но ще имате пет милиона, нали? Трябва да зная точната сума.

— Да. Пет.

— Поне от четири или пет различни банки. В няколко различни щата. Това е важно.

— Уредено е.

— Десет дни, считано от този момент.

Мъжът кимна и преглътна. Калатис разбираше как се чувства той. Познаваше ги тия типове. Мъже, които прекалено много бързат, твърде привързани към начина, по който това действаше през осемдесетте години, и неможещи да чакат плодовете през деветдесетте. Той трупаше цяло състояние от нетърпението на такива мъже. Но дори и те, дори истинските пирати сред тях си глътваха малко езиците, давайки пет милиона в брой. Без допълнителни гаранции, без договор, без ръкостискане. Но Калатис никога не ги проваляше и ето защо те продължаваха да идват, а този бе дошъл за първи път.

— И това е част от онзи „общ фонд“ — каза гостът, очаквайки от Калатис да го увери още веднъж.

— О, да. — Калатис кимна с готовност. — Това е една комплексна сделка — всички са вложители от Хюстън. Трийсет и два милиона долара. Вашият приятел, който ме е препоръчал пред вас, участва с осем милиона. Но това ви е известно. Има още двама. Вашият дял е най-малък. Останалите са инвестирали при мен и преди. Разбирате, че не мога да спомена имената им. Много от нашите инвеститори се познават помежду си, защото са се препоръчали един друг. Но някои желаят да останат в тайна. В този проект вие сте единственият новодошъл.

Гостът кимна.

— Добре — рече Калатис. — А сега, от моя страна: гарантирам ви триста процента печалба. След шейсет дни ще получите съобщение по телефона къде и кога да се срещнете с моя представител в Люксембург. Там ще откриете сметка на ваше име за петнайсет милиона американски долара. Моят представител ще осигури документацията, която ще задоволи bankerите по отношение на влога. Сега имат такива изисквания. Нещата станаха малко по-трудни в това

отношение, но всъщност се свеждат единствено до повече формалности.

Изгасналата пура на Калатис лежеше в пепелника между двамата, а ледените кубчета — всичко, което бе останало от техния ром — се бяха превърнали в топла вода на дъното на чашите.

— Някакви въпроси?

— Пак ли ще ме вземете после?

— Да, един от моите хора.

— От същото място?

Калатис кимна.

— Добре. Доволен съм.

Калатис се изправи.

— Аз също.

Мъжът също стана и изведнъж в края на верандата се появи човек от охраната на Калатис.

— Той ще ви върне в Щатите — рече Калатис. — Ще ми бъде приятно да работя с вас.

— Сър — каза телохранителят и приближавайки, докосна ръката на бизнесмена. Той понечи да се ръкува с Калатис, но гъркът се бе извърнал да запали нова пура.

— Довиждане — рече Калатис през синия дим — и бон шанс.

Бизнесменът стоеше неподвижно, докато отново му превързаха очите. После го поведоха надолу по стълбите и през моравата към хидроплана, акостираше на кея.

СРЯДА
ЧЕТВЪРТИЯТ ДЕН

37.

Очаквайки, че трудно ще заспи, Грейвър бе нагласил будилника за по-късно. Сутринта успя само да вземе душ, да се избърсне и веднага потегли към Арнет. Нямаше време за закуска. Избягвайки магистралите, той се движеше из по-бавните градски улици и се мъчеше да не обръща внимание на празния си стомах. Беше готов да даде пет долара за едно кафе, но никъде не спря. И без това вече нямаше никакво време. Когато спря пред къщата на Арнет, беше закъснял с пет минути.

Слезе от колата и тръгна към входната порта. Утринното слънце с мъка успяваше да проникне през гъстата зеленина от дъбове и борове и тук-там падаше като пръски от разтопена мед върху листата на палмите и папратите. Високо отгоре вече се разнасяше птичата врява.

Мона, усмихната, посрещна Грейвър на вратата. Беше боса и държеше чаша димящо кафе.

— Господи, Мона, обичам те — каза Грейвър и с благодарност взе от нея чашата, влизайки след нея в приятния здрач на всекидневната.

— И аз те обичам, душко — изсмя се Мона. — Господжата те чака в съседната къща — рече тя и добави с надежда: — Хапвал ли си нещо?

— О, съвсем съм сит — излъга той, съжалявайки, че няма време да седне и да си хапне с удоволствие от невероятните закуски на Мона.

— Добре. — Тя философски сви рамене, сякаш Грейвър само губеше от това.

Той я остави в кухнята и излезе от страничната врата към другата къща през закътания вътрешен двор.

В голямата стая нямаше никой, освен една жена със строго лице, седнала край голямата маса пред радиото. На главата ѝ се мъдреха същите слушалки като на русото момиче от предишната вечер и тя записваше нещо от дебели папки, с които масата беше отрупана.

Жената вдигна поглед към него.

— Грейвър?

Той кимна.

Тя натисна едно копче и пак продължи да пише, като от време на време, подобно на блондинката, протягаше ръка да настрои скалите, без да му обръща внимание.

Грейвър се огледа наоколо. Всички компютри временно бяха стихнали, а екраните им безмълвно светлеха. Той се отправи към вратата за съседната стая, където знаеше, че се помещава библиотеката на Арнет. Надникна вътре и видя, че тя е разширила инвентара си с нови издания на двадесет и седемте федерални разузнавателни служби и техните многобройни клонове, представляващи разузнавателната общност на Съединените щати. Грейвър знаеше, че повечето от тия документи са поверителни. Очевидно Арнет поддържаше служебните си връзки. Разширена беше и секцията с карти на държави, особено в ония части на земното кълбо, където САЩ имаха най-много капиталовложения.

— Добро утро — каза Арнет, влизайки в главната стая от друга врата. Носеше чаша кафе и голям пакет, който остави на масата. Жената със слушалките започна да разчиства папките. — Поспа ли малко?

— Малко — отвърна Грейвър и се приближи до масата.

Арнет извади снимките от големия плик. — Фотографът остана да работи снощи до късно — каза тя. — Да видим дали си е струвало.

Двамата седнаха и започнаха да разглеждат снимките. Бяха четиридесет и осем.

— Точиците по някои от тях са всъщност пръските от фонтана обясни Арнет. — Сигурно след срещата си двамата са били вече съвсем мокри.

Грейвър бързо прехвърли всички фотографии, отделяйки настрани онези, на които не фигурираше непознатият мъж. После отново разгледа снимките с него, този път по-внимателно, използвайки лупа. Фотографът беше свършил чудесна работа. Беше уловил лицето на непознатия анфас и от няколко различни ъгъла. Той изглеждаше, както бе казала Арнет, малко под шейсетте. Беше по-нисък и по-тежък от Бъртъл, макар и не дебел. Носеше костюм без вратовръзка, яката на ризата му бе разкопчана. Имаше пооредяла коса, но грижливо сресана на път. Макар че снимките бяха цветни, трудно можеше да се определи какъв е тенът му или цветът на косата, защото светлините на фонтана,

отразени от водата и бежовия гранит, придаваха особен, деформиращ нюанс на снимките. Той имаше малко едър и топчест нос, а на една от снимките личеше бенка вдясно на брадичката. Навярно около нея трудно се бръснеше.

Понякога мъжът говореше на Бъртъл, гледайки встрани, а изражението му оставаше непроменено на всички снимки. Веднъж фотографът го бе уловил, докато е поглеждал назад и нагоре към високата водна завеса, която почти ги обгръщаше и ясно се виждаше, че плешивостта му е предимно върху темето.

— Какво мислиш? — попита след малко Арнет.

Грейвър поклати глава.

— Съвсем обикновен човек.

— Би изглеждал незабележим дори в стая с пет-шест души — рече Арнет. — Прилича на „държавен служител“.

— Просто не мога да възприема това — каза Грейвър, без да откъсва очи от снимките.

Арнет нищо не отвърна. Отпи от кафето, гледайки една от снимките.

— Не са ли видели кога е пристигнал? — попита Грейвър.

— Не. Той просто пресякъл тревата и се приближил. Тръгнал си по същия начин. Всъщност моите хора се опитали да го проследят, когато потеглил, но просто го изпуснали. Можели да успеят, ако слезели от колите, но решили да не рискуват.

Грейвър гледаше мъжа на снимката с чувство на безизходица, което не успя да прикрие. Това беше нищо. Какво би могъл да стори с това? Накъде го водеше? Колкото и дълго да гледаше лицето на този мъж, нищо повече не можеше да разбере. Все едно че разполагаше с отпечатъци от пръсти преди съществуването на националните дактилоскопични регистри. Нямах с какво да го сравни. Нямах национален регистър на лицата.

— Има още нещо — рече Арнет. — Струва ни се, че виждаме и контранаблюдение.

Грейвър я погледна.

— Да, без майтап — каза тя. Поразрови снимките, бързо ги подреди в някаква последователност и после му ги показа една по една — Точно заради това са направени толкова много снимки на тълпата, за да проверим дали няма нещо от този род. — Тя посочи с молив: —

Тези са снимани, докато Дийн се е разхождал около моравата. Направил един пълен кръг, чоплейки слънчогледови семки.

— Слънчогледови семки ли?

— Да. Виждаш ли тази двойка тук? Разхождат се заедно при пристигането на Дийн.

При споменаването на думата „двойка“ Грейвър усети, че лицето му пламва. Надвеси се над фотографията, готов да разпознае мъжа и жената от „Ла Фачезия“. Той се вгледа в жената. Лицето ѝ нищо не му говореше. После се съсредоточи в мъжа от лявата ѝ страна физиономията му беше непозната.

— Дийн започва да се разхожда по алеята откъм западния край на фонтана — продължи Арнет. — В този момент те се срещат с него, но са обърнали поглед към нещо встрани. Отминават, а Дийн продължава към северния край на моравата. Двамата се спират откъм западната страна на фонтана и наблюдават как няколко деца подхвърлят фризби надолу към затревената падина. Оттам те виждат цялата морава, из която Дийн обикаля.

Моливът на Арнет докосна лицата на друга снимка. Грейвър пак се надвеси, разглеждайки лицата на мъжа и жената от нов ъгъл. Не му бяха познати. Почувства облекчение, но бе озадачен. Преди това беше почти готов да се обзаложи, че е същата онази двойка от „Ла Фачезия“.

— Виж, там са застанали с лице към играчите на фризби, но жената всъщност гледа встрани към Дийн — каза Арнет. — А сега поглежда назад към западния край на поляната. Тук гледа към източната страна. Мъжът сега се е обърнал към фонтана. Дийн обикаля северния край. Двойката се разделя. Жената тръгва към северния край; мъжът остава при фонтана. Те се въртят наоколо и наблюдават мястото и от двете позиции. А тук жената се преструва, че гледа някакви деца в долния край на поляната. Сега Дийн се приближава до източната страна на поляната и стигайки до фонтана, Непознатия се присъединява към него. Мъжът при фонтана се мотае около тях. Гледа как пада водата. Поглежда арките, вероятно през тях към алеята от другата страна. Жената се приближава откъм източния край и отива до него.

Арнет взе няколко други снимки, които бе отделила настрана.

— Сега тук моят фотограф е направил кадър в едър план. — Тя посочи с молива лявото ухо на мъжа. — Виждаш ли това? Мисля, че е

подслушвател. Тук имаме малко разногласие по въпроса, но според мен е именно това. Дватаматая стоят малко под пръските на фонтана и гледат през арките встрани. После пак се разделят и се отправят към противоположни страни на затревената алея. Там остават, оглеждайки се както преди, до момента, в който Дийн и Непознатия приключват разговора си и се разделят.

Арнет остави последната снимка, отпи от кафето и погледна Грейвър.

— Във всички тези фотографии мъжът и жената нито веднъж не са уловени да говорят помежду си. Те не се шляят по тревата, не сядат по пейките, не се приближават до водопада, за да го погледнат нагоре отблизо и да се посмеят — хората обикновено отиват близо до водата, гледат нагоре и кой знае защо винаги се смеят. От това те обзема странно чувство. Но най-важното е, че те изобщо не поглеждат пред себе си. Нито веднъж. Винаги гледат някъде другаде.

Грейвър безмълвно разглеждаше снимките.

— Това сега е повсеместно явление — рече тя и се облегна назад. — Всички се шпионират. Наркотрафикантите, компютърните бандити, шайките за крадени коли, кои ли не. Бизнес съдружници, бизнес съперници. А и средният американец. Всеки подслушва някого. Шпионират се чужди модеми, подслушват се разговори от мобифони. Това е съвременната технология. Америка се е запалила по нов спорт, не иска да остане по-назад от Джеймс Бонд и последователите му. — Тя се усмихна. — Вече не се знае кой кого мамии и контраследенето се приема като нещо дадено. Ние автоматично се оглеждаме да го търсим.

За момент Грейвър нищо не каза.

— Дали не са ви усетили?

Тя поклати глава.

— Не.

— Ами някакъв запис на разговора?

— Снощи работиха по него до късно, но когато си тръгнаха, малко след два часа, нищо не бяха извлекли.

— Какво искаш да кажеш — „не много“ или „нищо“?

— Искам да кажа абсолютна нула. Нищо.

— Ами записите на Тислър?

— Нищо. Казах ти, че ще е трудно да се дешифрират. Ето ти я пак технологията. Това е нещо двупосочно. Компютърният чип ни

улеснява да маневрираме в лабиринтите на тайнописа, но в същото време улеснява и отсрещната страна да изобретява още по-сложни шифри. Това е една непрекъсната борба за надмощие. Понякога те са преди нас; понякога ние ги изпреварваме. Като игра на ези-тура е.

Грейвър допи кафето си. Вече беше съвсем изстинало. Погледна пръснатите снимки. Вгледа се в Бъртъл, застанал в профил срещу непознатия мъж под една от римските арки, а водопадът блещукаше зад него.

— Той изглежда доста невъзмутим, нали? — рече Грейвър.

— Да, всъщност и аз това си го помислих. Снощи говореха, че изглежда напълно спокоен. Дали тогава е знаел за Безъм?

— Надявам се, не — каза Грейвър. — Наистина се надявам да е така.

Арнет отпиваше от кафето и го слушаше.

— Снощи Уестрейт беше извън себе си — рече той, разсеяно подреждайки снимките. — Смята, че има конспирация, че има корупция, но не иска пръв да го изрече. Предполагам, че всички точно така ще реагират, цялата администрация. Ще се възхищават от новите дрехи на краля.

— А ти какво очакваш? Ами че възползвай се от това. Действай, докато са объркани и паникьосани. Това тук трябва да се свърши и когато те най-сетне се осъзнаят, ти вече ще бъдеш далеч напред. В много отношения ще бъдеш в изгодна позиция.

Грейвър отмести фотографиите встрани.

— Тук не виждам кой знае какво — рече той. — Или може би пропускам нещо?

— Не, и аз не виждам нещо особено. Но контранаблюдението ме кара да мисля, че Дийн си има работа с хора, стоящи доста над някакви местни рекетъори.

— Защо?

Арнет поклати глава извинително.

— Съжалявам, Маркъс, в момента то е само предположение. Появата на по-възрастния мъж. Мястото, което е избрал за среща. Начинът, по който действаша контранаблюдаващите. Всичко е доста ловко. — Тя остави чашата си и започна да прибира снимките. — Виж какво, с това се заловихме едва преди осемнайсет часа. Има още много работа. Дай ни малко време да си поемем дъх.

Грейвър кимна и стана.

— Благодаря ти, Арнет.

— А ти докъде стигна?

— Снощи попаднахме на известни следи, няколко имена. Днес ще се заловим с тях.

— Щом откриете нещо, нека да ви помогнем — каза тя, пъхайки снимките отново в плика. — Можем да обработим имената и тук. — Тя се изправи. — Твърде рано е да се отчайваш, душко. Тая работа може да се проточи доста време. Трябва да свикваш с тази мисъл.

38.

Когато Грейвър се върна в службата, беше девет и двайсет. Администраторката на входа говореше по телефона, а завивайки по коридора към своя кабинет, той улови погледа на Лара, която също приключваше телефонен разговор. Тя изви вежди и повдигна брадичката си, за да го спре. Грейвър влезе в нейния офис и тя затвори телефона.

— Нанси от кабинета на началник Хъртиг се обади преди две минути — рече Лара, докато записваше нещо. — Искал да отидеш при него веднага щом пристигнеш. Тя каза да се обадиш предварително.

— Боже мой.

— И Пола иска да говори с теб.

— Спешно ли е?

— Беше при мене, когато се обади Нанси. Каза, че ще дойде при теб след това.

— Добре. Позвъни на Нанси и кажи, че съм тръгнал натам. — Той понечи да излезе, после се обърна: — виж какво, много съм ти благодарен за снощи — каза той.

— Няма за какво. — Тя се усмихна. — Можа ли да спиш?

— Малко. А ти?

— Спах като пън — отвърна тя. — Просто не ми стигна нощта.

Той се усмихна, кимна и излезе от отдела, без дори да е влязъл в кабинета си.

Когато Грейвър отиде в административната сграда и се качи до кабинета на Хъртиг, той не се изненада, че началникът им не беше сам. Там беше Уестрейт, чийто вид подсказваше, че надали е спал повече от два часа през изминалата нощ, както и Уорд Лукънс. При влизането на Грейвър, Уестрейт и Лукънс се обърнаха и го погледнаха, но и двамата не помръднаха и нищо не казаха. Личеше си, че са кипнали и явно преди влизането на Грейвър разговорът им е бил доста разгорещен.

— Добро утро, Маркърс — каза Хъртиг, сърдечно усмихнат. Той стана от бюрото си и се приближи, протягайки ръка. Бюрото му беше внушително, със сложна телефонна система в единия си край,

отрупано с купища папки, семейни снимки и полицейска значка в рамка, която според Грейвър беше от годините му като детектив. Зад него имаше шкаф в същия стил, така натъпкан с разни награди, почетни значки, градски грамоти и фотографии на началника с различни хора, че едва ли имаше някакво делово предназначение, макар там да се мъдреха подвързани доклади с цветни корици, изобщо неща, които непрекъснато се трупаха във всички държавни учреждения като оправдателно доказателство за съществуването на съответната служба.

Двамата се ръкуваха.

— Седни — каза Хъртиг, посочвайки стол край бюрото си, до Уестрейт. Хъртиг беше „рядка птица“, шейсет и две годишен, всъщност беше завършил право, когато постъпи в полицията в края на петдесетте. Дори за известно време напусна службата, поработи като юрист, после пак се върна и накрая стана началник. Беше висок и слаб, хубав мъж с побеляваща червеникава коса и светлосини очи, чиято външност по-скоро внушаваше нещо академично. Имаше доста опит и добре осъзнаваше съперничеството между двамата мъже, седнали пред него.

— Говорехме за Безъм — каза той без заобикалки и отново се върна на мястото си. — Всъщност за Тислър и за Безъм.

— Вижте какво, дори не успях да седна на бюрото си тази сутрин — прекъсна го Грейвър. — Някой от моя отдел знае ли вече нещо за това?

Хъртиг погледна Уестрейт.

Уестрейт поклати глава.

— Късно снощи — обясни Хъртиг тялото на Безъм беше докарано със самолет в Хюстън и в четири и трийсет тази сутрин е била направена нова аутопсия, както бе решено.

— Кой е извършил аутопсията? — пак го прекъсна Грейвър.

— Стърн.

Клей Стърн беше главният съдебен лекар. Значи е била направена както трябва.

— Той потвърди резултатите от Браунсвил — продължи Хъртиг. — Първопричината е инфаркт. Според мисис Безъм, а и според медицинското досие на Безъм, той не се е оплаквал от сърдечно страдание. Оказва се, че е имал заболяване, което лекарите наричат

„ненадейна вдовица“. Не дава никакви предупредителни признаци. Няма симптоми и затова човек не подозира за него. — Той щракна с пръсти. — И в един момент те поразява.

Хъртиг кимна след своето обяснение и за момент сините му очи се зареяха в далечината. Той отпусна ръце върху страничните облегалки на стола и сви замислено устни. После се пресегна и взе някакви материали.

— Прочетохме доклада ти за Артър Тислър и тук мненията ни не съвпадат — каза Хъртиг.

Грейвър погледна Уестрейт и Лукънс. И двамата бяха вперили погледи в Хъртиг като послушни кученца. Грейвър предположи, че те внимателно следят всяко колебание на шефа, макар и незначително, в едната или в другата посока. Уорд Лукънс беше две-три години по-възрастен от Уестрейт и два пъти по-слаб. Имаше гъста и остра кестенява коса, носеше съвсем обикновени очила с метални рамки и беше толкова безличен, че Грейвър с усилие разговаряше с него. Но беше честен човек и се придържаше строго към устава, макар че тези качества малко бледнееха поради невероятната му самоувереност в собствената си правота. Всичко това го правеше естествен враг на интриганта Уестрейт. Грейвър предполагаше, че Хъртиг се вбесява и от двамата.

— По отношение на доклада ли? — попита Грейвър.

— Не. Той изглежда достатъчно ясен. Отнася се за това, което трябва да направим сега.

Хъртиг беше достатъчно ловък адвокат и съвсем малко му трябваше, за да разбере намеренията на Грейвър. Ала самият Грейвър нямаше никакво намерение да рискува, без да му бъде зададен точно определен въпрос. Той просто гледеше Хъртиг и изчакваше. И Хъртиг чакаше. В този миг на Грейвър му се стори, че мерна нещо като забавно пламъче в светлите му очи, но то веднага изчезна.

— Уорд смята, че два смъртни случая, въпреки външно невинните обстоятелства, са прекалено голямо съвпадение — рече Хъртиг, кимайки към Лукънс. — Според него трябва да се проведе генерална реви чия на твоето поделение по организираната престъпност. — Той замълча, без да откъсва поглед от Грейвър. — Ти какво мислиш?

— Несъмнено смъртните случаи нас също ни стреснаха — каза Грейвър, поглеждайки Уестрейт и отново Хъртиг. — И Джек вече доста ме изтормози. — Грейвър съзнателно избра този глагол. Беше в негов интерес, ако другите двама смятаха, че Уестрейт се е отнесъл към смъртните случаи със съответния скептицизъм, макар че самият той прекрасно съзнаваше, че скептицизмът е по-скоро свързан с параноя, отколкото с логични съображения за вероятните последици на тези смъртни случаи върху разузнавателната им система.

— Мисля, че при дадените обстоятелства една подобна ревизия не е целесъобразна — продължи Грейвър — по няколко причини. Първо, липса на факти — съдебномедицински или следствени — които да сочат, че тук има нещо особено, а не просто съвпадение. — Грейвър продължи в същия дух, както бе говорил предишната нощ на Уестрейт и използва примера с бръснача на Окъм. Ако решат да започнат ревизия, това би се основало единствено върху съмнение или интуиция, а не върху факти, доказателства, на необясними противоречия или процедурни пропуски. Или пък, Грейвър само намекна за това, причината би могла да бъде от съвсем друго естество... остри междуособни разправии, паника, прикрити борби или невярна преценка.

— Второ, ако се проведе ревизия, тя неминуемо ще доведе до известна деморализация. Подобно разследване е невъзможно да бъде запазено в тайна. Щом веднъж се разчуе, по всяка вероятност ще се възприеме като лов на вещици и е без значение как ще го наречем.

Хъртиг седеше, все така подпрял ръце на страничните облегалки на стола. От лицето му бе изчезнало невъзмутимото и блажено изражение на посредник и сега то бе станало съвсем сериозно и замислено.

— Трето, възниква въпросът с параметрите. Ако се наложи отново да направим вътрешна ревизия на Тислър, това не би представлявало такъв проблем. Той се е занимавал с осем обекта, повечето от тях не действащи, освен периодичното осъвременяване на данните им. Но Безъм е ръководел десет детектива в секция „Организирана престъпност“. Някои от тях имат дори по десет обекта. Това значи доста повече от сто обекта всичко. Ако наистина сте обезпокоени за ролята на Безъм спрямо неговите детективи и техните обекти, не можете да си позволите да изпуснете нито един от тях без

щателна ревизия. В противен случай би било безсмислено. Тук не може да се прилага случаен подбор.

Грейвър замълча. Изглежда ги един по един.

— Не искам да кажа, че не бива да правим това, макар то да не е оправдано според мен, но твърдя, че решенията ни трябва да са солидно обосновани.

Това беше. Не откъсвайки очи от Грейвър, Хъртиг кимна. Той бавно се завъртя на стола си към двамата мъже отпред.

— Джек, предполагам, че си съгласен с това.

— Да, сър — пъргаво реагира Уестрейт, усетил, че нещата временно се обръщат в негова полза.

Хъртиг се обърна към Лукънс.

— Уорд, имаш ли какво друго да добавиш?

— Естествено — рече Лукънс, като преднамерено погледна първо Грейвър, а после отново Хъртиг. — Всичко това звучи чудесно, обмислено... и подготвено. Но то не омаловажава обстоятелствата и трябва да заявя, че просто не съм съгласен с подобен сценарий на съвпадения. — Лукънс беше напрегнат и трудно владееше гласа си. — Тази малка лекция на Грейвър звучи доста добре, но вие прекрасно знаете, че ако винаги чакаме солидни доказателства, за да започнем дадено разследване в нашата работа, би трябвало да намалим личния си състав наполовина. Ако нещо става в Криминалното разузнаване, замесените в него няма да ни осигурят никакви „доказателства“.

Той се обърна към Уестрейт.

— Там нямаш подобни хора, нали, Джек?

После отново към Хъртиг:

— Значи това е абсурдна предпоставка за съмнение и абсурдна предпоставка за разследване или анкета. — Лукънс се извърна към Грейвър. — И съм особено изненадан да чуя това от теб, Грейвър. Изложението ти беше доста гладко, но не вярвам на нито една дума от него и според мен ти също не вярваш.

И отново към Хъртиг:

— Ако там е станало нещо нередно, Чарли, то съвсем няма да ни избоде очите. Смятам, че съществува някакъв пробив и ако не признаем това, ние ще сме най-големите глупаци. Боже мои. Дори да греша, ние сме длъжни да извършим проверка просто за да се уверим, че аз греша. Ами да поговорим и за публичността. Това е възможно

най-лошият повод, за да се направи нещо, но все пак е още една причина. Довечера по новините ще съобщят за смъртта на Безъм и е само въпрос на време, преди да се наложи да обяснявате двата смъртни случая пред ония репортери, които винаги се надяват да изпишат с тлъсти заглавия за пореден скандал в полицейското управление. Самоубийство? Инфаркт? Нима не ни вярвате? — Той се поспря. — Би трябвало поне да им кажем, че се извършва „рутинна проверка“.

Грейвър вътрешно се притесняваше, очаквайки Уестрейт да избухне, но за негова изненада това не се случи. Макар да беше невъздържан, той умееше да играе не по-зле и съзнаваше, че ще бъде в негова полза, ако сега не реагира както обикновено. Но той трябваше да каже нещо и въпреки разярения си вид, тонът му бе равен.

— Рутинна проверка ли, Уорд? Как се прави рутинна проверка при инфаркт? Вече имаме доклад за Тислър. Защо просто не им кажем: „Е, ужасно нещо, момчета, но един се е застрелял и един е умрял от инфаркт. Случва се“. Ако няма разследване, това веднага ще им подсказва, че просто няма какво да се разследва. Няма какво да се обяснява.

— Това си е лично твое тълкуване какво то ще им „подсказва“, Джек обори го веднага Лукънс. — На някой друг то може да „подсказва“, че това е прикриване.

Всички млъкнаха за момент. Хъртиг кимаше, но гледаше календара на бюрото си. Грейвър знаеше как никак не му се иска да каже на медиите, че в секция „Организирана престъпност“ на Отдела по криминално разузнаване се извършва разследване след смъртта на двама от нейните офицери през последните четиридесет и осем часа. Това бе все едно да драснеш клечка кибрит на бензин. Всъщност щеше сам да изпише вестникарските заглавия на първа страница. И Лукънс го знаеше, но според Грейвър той навярно смяташе, ме си, струва да изтъкне своята гледна точка. Можеше и да спечели. Но не успя.

Хъртиг се наведе напред, облягайки се на бюрото и погледна Лукънс.

— Уорд, просто не виждам как можем да ангажираме толкова много хора и време — което значи пари — с подобно разследване — каза той. — Мисля, че просто трябва да го назовем лош късмет, неудобен момент, ужасно съвпадение. Смятам, че не бихме могли да оправдаем това. Наистина не можем.

С това заседанието им приключи. Уестрейт беше достатъчно благоразумен, за да излезе, без да злорадства, макар Грейвър да подозираше, че вътрешно се подхилва. Той дори не остана да поговори с Грейвър, който последен излезе от кабинета. Всеки мълчаливо се отправи към работното си място.

Трудно можеше да се определи накъде ще се наклонят везните, щом станеше дума за междуведомствено съперничество. Този път схватката между Уестрейт и Лукънс бе завършила със загуба за Лукънс. Неговите аргументи за разследване изглеждаха донякъде лицемерни, като се имаше предвид старата му вражда с Уестрейт. Следващия път може би везните щяха да наклонят в другата посока. Понякога хора в положението на Хъртиг бяха принудени да вземат подобни решения и Грейвър се питаше как ли се чувства той след тази резолюция. Нямаше да се изненада, ако Хъртиг изобщо не е доволен от нея.

Разбира се, самият Грейвър се чувстваше много разстроен. Беше привеждал доводи, напълно противоположни на собствените си чувства, които се доближаваха до тези на Лукънс. Беше му неприятно, че се наложи да бъде така услужлив към Уестрейт. Но ако не бе спорил по този начин, решението можеше да бъде съвсем различно и в неговия отдел щяха да нахълтат детективите от Специалния вътрешен отдел и да объркат напълно собствената му операция. И все пак на Грейвър му беше малко противно от това, което току-що извърши.

39.

Заседанието при Чарли хъртиг бе продължило по-малко от четиридесет и пет минути и в десет без петнайсет Грейвър вече влизаше в своя кабинет. Метна куфарчето си на бюрото и сваляше сакото си, когато Лара се появи зад него с любимата му чаша, пълна с кафе. Тя затвори вратата и остави чашата на бюрото заедно с книжна салфетка.

— О, прекрасно — сядайки, каза той и притегли чашата към себе си. — Хъртиг не беше в настроение да ни предлага кафе тази сутрин. Умирах за чаша кафе.

— Как мина? — попита тя и седна на един от столовете. Носеше права пола от кремав лен и светла блуза, маникюрът ѝ беше безупречен, а дългата ѝ коса беше прибрана на кок. Грейвър се чудеше как намира време, за да изглежда така съвършено.

Разказа ѝ за съвещанието.

— Било е трудно — рече тя.

Грейвър кимна след глътка кафе.

— Много. Но поне този път бюрокрацията е на наша страна. — Той я погледна. — Разчу ли се вече за Безъм?

— Навсякъде. Някои разбраха тази сутрин и докато бяхте при шефа, започнаха да се обаждат репортери и да разпитват.

— О, по дяволите.

— Подготвих съответните формуляри и всичко останало за семейството му, говорих с личния състав и задвижих документацията там. Това започва да става мъчително познато. — Погледна го внимателно. — Добре ли си?

— Защо, нямам ли нормален вид?

— Изглеждаш уморен.

— Наистина съм доста уморен. — Той отпи от кафето. — Няма да давам никакви изявления за пресата, затова ако се обадят, изобщо не се занимавай с тях. Отпрацай всички към офиса на Уестрейт. Нямам намерение дори да се тревожа за това.

Поговориха малко за предишната нощ и той ѝ разказа за заснетите кадри от срещата на Бъртъл при фонтана. Каза за мъжа и жената, които са действали като контранаблюдение и как му се е сторило, че може да са същата двойка от „Ла Фачезия“.

— Сигурен ли си, че не са същите хора? — Тя се бе наклонила леко, зашеметена от разказа му за проследяването на Бъртъл. — Ами ако са били дегизирани?

— Просто не ми се вярва. Мисля, че дори не бяха същия тип хора. Но всъщност може би е трябвало да им обърна повече внимание. — Той поклати глава. — Просто не зная.

— Толкова е невероятно всичко това за Дийн. Съжалявам, но все още ми е трудно да го... възприема.

Грейвър я погледна.

— Разбирам те. Точно в това е проблемът.

— Но и на тебе ти е трудно да го приемеш.

Той кимна, чувствайки се сломен от тежестта на горчивото изпитание.

— Точно в това е проблемът — повтори той.

— Да — рече Лара и сведе очи. — Знам.

— А сега май трябва да кажеш на всички от „Организираната престъпност“ да дойдат тук.

— На всички ли?

— Да, така ми се струва.

След петнайсет минути деветимата останали детективи се събраха в кабинета на Грейвър. Някои седнаха, други се бяха изправили до стената, а двама се разположиха на пода. Нюман застана в по-отдалечения край на стаята. Грейвър им съобщи какво се е случило. Беше пряк, разказа им всичко, което знаеше — или поне каквото му бе предал Уестрейт — и добави, че допълнително ще бъдат уведомени за погребението.

Той посочи Тед Луси за временно изпълняващ длъжността ръководител на секцията — впрочем, според Грейвър точно той трябваше да бъде на този пост, а не Безъм — и им каза, че ако имат някакви въпроси, проблеми, предложения, молби, да се отнесат първо до Луси. Подчерта, че съзнава колко са необичайни тези обстоятелства, но понякога животът раздава подобни карти и единственото, което могат да направят, е да ги изиграят такива, каквито са. Това беше

малко безсмислено изявление, но той чувстваше, че трябва някак си да признае зловещото съвпадение. Помоли Луси да остане за момент и освободи другите.

Грейвър даде на Луси секретния код за стаята на Безъм, за да прибере там личните му вещи в една кутия. Каза му да прегледа материалите на Безъм и постепенно да се запознае с текущите задачи. Ако има някакви въпроси, свързани с архива на Безъм, да ги отправи направо към Грейвър.

След излизането на Луси, той грабна телефона и се обади на Пола. След малко двамата с Нюман влязоха при него.

— Всички говорят само за Безъм — рече Пола и бързо се настани пред бюрото. Косата при слепоочията ѝ беше прибрана назад с шнола. Както винаги, едната ѝ китка беше окичена с гривни, които дрънчаха при всяко нейно движение. Леко подпухналите ѝ очи издаваха недоспиването през изминалата нощ.

— Да, знам — каза Грейвър. — Какво открихте?

Докато Пола прелистваше неизменния си бележник, Нюман седна на друг стол и кръстоса ръце, готов да изслуша нейния отчет. Или поне с едно ухо. Видът му беше замислен.

— Намерихме петнайсет различни хартийки от боклука на Валери Хийт — започна Пола. — Три плика: един от „Гълфстрийм Нешънъл Банк енд Тръст“ с прозорче, така че не знаем до кого е бил адресиран. Един от „Секюър Мейнтинънс Сървисис“ с името Дорис У., изписано отвън; един от „Секретарски услуги «Ексел Екзекютив»“, отвън с написано Оливия М. Намерихме седем квитанции от различни места, от бакалия, автомивка, аптека и други подобни. От тях пет бяха за плащане в брой, за другите две не разбрахме. Открихме три листа от тефтер, с телефонни номера на тях: единият е на клуб с мъжки стриптийз, казва се „Фалос“; вторият е на козметичен салон, на име „Ла Ривиера“, а третият е на бар, „Магис“, в Кема, недалече от жилището ѝ. Имаме и листче, надраскано с името Дон С.

Пола вдигна поглед, нервно въртейки молива в ръката си.

— Така. Валери караше нов корвет, а не колата, записана в нейния личен картон като сътрудник. Според компютъра корветът е на името на Франсес Ръп, и то на друг адрес. Нюман откри името на търговеца и ние разговаряхме с него. Описанието му отговаря на Валери Хийт. Докато разпитвахме Хийт, Нюман посочи списание на

масата, на което имаше етикет с името на абоната — Айрин Уейли. Направихме проверка за Уейли. Няма криминално досие, но тексаската ѝ шофьорска книжка сочи друг адрес, не този на Хийт.

— А на етикета беше адресът на Хийт, така ли?

— Да. Проверихме в банката. Валери Хийт няма сметка там. Нито пък Айрин Уейли или Франсес Ръп.

— Проверихме при „Секюър Мейнтинънс Сървисис“ дали при тях работи някоя с фамилно име, започващо с У и малко име Дорис. Нямаше. Направихме същото и със „Секретарски услуги «Ексел Екзекутив»“ и попитахме за фамилно име, започващо с М и малко име Оливия. Те също нямаха такава служителка.

— А „Гълфстрийм Банк“?

— Проверихме. Нищо.

— Попитахте ли дали Хийт, Ръп или Уейли работят в ония служби?

— Да. Питахме и за Брус Шек и за някой с фамилно име, започващо със С, Дон или Доналд. Нямаха такъв.

— Обзалагам се, че Хийт има цяло чекмедже с фалшиви паспорти — подхвърли Нюман. — Тъй като пликите с „Дорис“ и „Оливия“ бяха в нейния боклук, предполагам, че тя е била получателят.

— Може би някоя живееща с нея използва тези имена — рече Грейвър.

— Възможно е — прие Нюман, — но каква е вероятността за това, имайки предвид, че Хийт вече е използвала още две самоличности чрез фалшиви паспорти? И тъй като нямаше фамилни имена на пликите, а само инициали, бас държа, че адресантите я знаят само с тези имена. Хийт ги е използвала за осъществяване на контакти.

— Шпионски номера — рече Пола.

— Да, нещо такова — каза Нюман. — Тя е свързана с хора в ония служби, които я знаят само с тези имена.

— Но тези пликите може да са им попаднали съвсем случайно — подхвърли Грейвър.

Нюман кимна.

— Така е, но ми се струва, че някой тамошен служител или човек, който има достъп до техните канцеларски материали, предава

нещо на Хийт в тия пликове и отвън пише нейното име за свързка. — Нюман се надвеси напред. — Вероятно пликите не са били предавани лично от тези лица на Хийт. Иначе не би имало нужда от името на плика. Те са били пускани в кутията.

— Ами Дон С.? — попита Пола.

— Нека не забравяме как стигнахме дотук — вдигна предупредително ръка Грейвър. — Колийн Сайнър, всъщност Хийт, и Брус Шек бяха посочени като източници в разследването Рей Пробст. Който и да ги е сложил в онзи контекст — Тислър, Безъм, Дийн, ги е поставил при равни условия. Да направим същото. Дорис У., Оливия М., Валери Хийт, Дон С., Брус Шек.

— Партньори? — сбърчи вежди Пола.

— О, не знам. — Нюман поклати глава скептично. — Не мога да си представя, че жената, с която говорихме, стои особено високо в нечий план. По-скоро те са на едно ниво — и то ниско — от нещо по-голямо.

— Рей Пробст е имал бюро за временна работа — продължи Грейвър. — Той е плащал на своите хора да крадат информация от архивите на банките и застрахователните компании, където те са работели. Те са посочвали лица, притежаващи скъпи вещи, за които Пробст е знаел, че може бързо да препродаде. А откъде са пликите от боклука на Хийт? Техническа служба и секретарска агенция.

— Значи смяташ, че Пробст е бил елиминиран, защото е представлявал конкуренция? — попита Пола.

Грейвър не отвърна. Той се взираше в бележките си на бюрото и с една ръка обръщаше речния камък. После поклати глава.

— Просто не знам... Там е работата, че не виждам как подобна операция би донесла достатъчно пари, и то такива пари, с които могат да бъдат подкупени трима офицери от разузнаването. Ако те са били готови да рискуват кариера, затвор, всичко... не ви ли се струва, че това би станало за повече пари, отколкото биха паднали от подобна операция. А ако поддържаме нашата теория, че при Тислър и Безъм те са имали точно попадение...

— Да — кимна Пола, поглеждайки Нюман, — говорихме за това. Затова смятаме, че само сме се плъзнали по повърхността на проблема. Предположенията ни увеличат, а след това сякаш се блъскаме в някаква стена. Решихме да го споделим с тебе, да видим какво мислиш.

— Както вече казах добави Нюман, — според нас Хийт и Шек не са съществени фигури. Смятаме, че са дребни риби, някакви подчинени.

Грейвър ги гледаше и си мислеше, че са на прав път. Те не знаеха, че Бъртъл е бил сниман как се среща с един непознат предишната вечер и че срещата им е била наблюдавана от мъж и жена, представляващи контраразузнавателен екип. По всяка вероятност те не са били Брус Шек и Валери Хийт. Пола и Нюман не знаеха и за Арнет Кепнър, на чиято преценка в подобни случаи Грейвър се доверяваше дори повече, отколкото на своята собствена. Те не знаеха, че тя подозира много по-голямо и важно начинание от аферата на Пробст. И все пак те двамата бяха на прав път.

— Това, което трябва да направим — каза той, — за да получим още някакво потвърждение, е да видим кои са компаниите, които всяка от тези агенции обслужва. Може би ако намерим нещо там, то ще ни даде представа в каква посока действат те, дори може да ни даде някаква представа за величината на техните цели.

— Рано или късно — внимателно започна Нюман, не му се искаше да изглежда прекалено нетърпелив — ще трябва да застанем лице в лице с Хийт или Шек. Искам да кажа, че нямаме чак толкова много време, нали?

— Какво предлагаш? — Грейвър знаеше, че Нюман има право. Липсата на време правеше задачата им почти невъзможна.

Нюман навли ръкавите на карираната си риза. Вратовръзката му, макар и все още с възел, беше напъхана в ризата между копчетата, за да не му пречи.

— Бихме могли да поговорим с Шек, както постъпихме с Хийт — каза той. — Но тя сигурно вече го е предупредила и той вероятно ни очаква. Разговорът ни с него ще бъде доста по-труден, независимо какво представлява той, освен ако е съвсем безгръбначен. — Той метна поглед към Пола. — Хийт обаче е уязвима. Мисля, че лесно ще я стреснем. Срещу нея имаме всички тия фалшиви имена. Можем да я накараме да повярва, че знаем повече от действителното, да я притиснем и заплашим. Според мене това ще даде резултат.

— Но ни излага и на риск, Кейси — опита се да възрази Пола. — Ако не успеем да я накараме да ни сътрудничи и тя се измъкне, тогава ще се издадем.

— Струва ми се, че и без това вече сме се издали — призна Нюман. — Историята със застраховката няма да издържи. — Погледна часовника си. — Сега тя вече знае, че няма такава компания.

Грейвър се взираше в записките си и въртеше камъка. Това би могло да се окаже спасителната сламка. Ако знаеше, че нищо няма да излезе от наблюдението и подслушването на Бъртъл, ако през следващите двацет и четири часа не успееш да разгадаят шифъра на компютърната лента на Тислър, ако аудиозаписът на срещата на Бъртъл не дадеше никаква информация днес, тогава той щеше да подкрепи изцяло плана на Нюман. Но и Пола също бе права. Ако се заловят с Хийт и се провалят, това несъмнено би сплетило птичките. Разследването ще се окаже в задънена улица.

— Ето какво смятам да направим — най-после рече Грейвър. — Колкото и невероятно да ви се струва, имам един осведомител и снощи той ми каза нещо, което би могло да ни насочи до същността на проблема. — Без да им обяснява нищо за самия Ласт, Грейвър им предаде за дочутия от Ласт разговор в къщата на Колин Фийбър.

Очите на Пола се разшириха в изумление и тя се обърна към Нюман, който само поклати глава при този странен обрат. Грейвър смяташе да им каже и останалото, и за Ласт, и за Арнет, да им даде цялостната картина. Но нещо го възпря. Беше предпазлив както винаги, макар да съзнаваше, че по този начин може би спъва разследването, лишавайки се от техния анализ. Ала въпреки това не сподели нищо повече.

— Кейси, искам да се заемеш с Фийбър — каза Грейвър. — Може и да не е свързан с разговора на двамата мъже, нямам никаква представа за това, но трябва да се опитаме да разберем. Ще държа връзка с моя осведомител. Очевидно, няма как да потвърдя информацията, но в момента не можем особено много да придиряме.

Грейвър потърка с длани лицето си. Вратът му се схващаше, усещаше напрежението в сухожилията. Поклати глави.

— Боже мой, трябва ни поне десетина души за тая работа. Пола, искам да проучиш кой е свързан с „Гълфстрийм Нешънъл Банк енд Тръст“. Служители, членове на управителния съвет и така нататък. Ако притежателят е акционерно дружество, вземи устава им от министерството, нека да ти изпратят по факса всичко, с което

разполагат. Трябва да открием дали оттам водят някакви нишки, за да ги разплетем.

Той погледна часовника си.

— Поддържайте връзка с мен. Може би следобед ще имам някакви резултати.

40.

Грейвър повика Лара в кабинета си и в продължение на цял час тя му помагаше да се справи с купчината писмени материали върху бюрото му. Не биваше неговият кабинет сега да привлича внимание със задръстване на документацията. Каквото и да се случеше по-нататък, той не искаше да изглежда, че смъртните случаи на Тислър и на Безъм предизвикват някакво нарушаване на ежедневната работа.

В един и трийсет и пет той усети, че Лара е спряла да пише и седи със скръстени ръце върху папките в скута си и го гледа втренчено. Той вдигна очи.

— Трябва да хапна нещо — рече тя. — Наистина.

Грейвър погледна часовника си и се отпусна на стола. Главата му сякаш се цепеше и той направо умираше от глад.

— Извинявай — каза той. — Сигурно и ти си гладна, а?

— О, съвсем мъничко — сухо отвърна Лара, махайки попаднал в деколтето ѝ косъм. — А ти имаш главоболие, нали?

Той кимна.

— Да, личи си. Хващам се на бас, че не си и закусил.

Той пак кимна.

— Така — рече тя и избута стола си от бюрото. — Е, и? Какво искаш да ядеш?

Той се ухили.

— Добре. Ако ти донесеш нещо, аз плащам. Какво ще кажеш за... „Лас Харманас“?

— Чудесно — каза тя и стана, опъвайки полата си отстриани.

Грейвър протегна ръка към сакото на закачалката отзад и извади портфейла си.

— Искам два пирога с говеждо — по селски — и една тамали (мексиканска царевична питка с месо и подправки. — Бел.пр.).

— Тамали?

— Само една — отвърна той и пусна двайсетачката върху папките до химикалката ѝ.

— И бира — подхвърли тя.

— Позна.

Тя се усмихна и грабна банкнотата.

— Връщам се след двацет минути.

Проследи я с поглед, докато излизаше, и в този момент телефонът иззвъня. Лара се обърна, Грейвър ѝ махна, че той ще отговори, и тя излезе. Вдигна слушалката.

— Грейвър слуша.

— Тази линия е сигурна, нали? — попита Арнет.

— Да.

— Успяхме да извадим нещичко от разговора при фонтана Транско — рече тя. — Не много като съдържание. Но това, което хванахме на два пъти, е едно име. Маркърс, чувал ли си някога за човек на име Панос Калатис? — Тя му продиктува името по букви.

Грейвър го записа, но то нищо не му говореше.

— Не.

— Добре. Е, аз съм чувала. Мисля, че е по-добре да наминеш тук, душко. Трябва да поговорим.

Грейвър почувства внезапна топлина и му се зави свят.

— Тръгвам — каза той. Стана, грабна сакото си и се насочи към вратата. Лара вече бе излязла. Докато обличаше сакото си, той пътъм се обади на служителката при входа и я помоли да предаде на Лара, че излиза и че ще се обади.

41.

1:45 следобед

Той си купи хамбургер от малко крайпътно ресторантче, недалече от управлението, и го изяде по пътя към Арнет. Докато го преглъщаше, си мислеше за пирогом на „Лас Харманас“ и колко вбесена ще бъде Лара, когато се върне в службата.

Арнет го посрещна на входа. Беше много делова.

— Името на този тип се появява на два пъти, Маркърс — каза тя, повеждайки го през полумрака на дневната и от задната врата по сенчестата пътека към съседната къща.

— Панос Калатис. Това е нещо гръцко.

— Да, името е гръцко — отвърна тя, откъсвайки стърчащ лозов лист. Цикадите бръмчаха натрапчиво в обедната жега. И в двата случая това е гласът на Дийн. В началото на разговора той май казва, че не смята Калатис да направи... нещо, а после, към края, завършва едно изречение с „Калатис“. И това е всичко. Съвсем сигурно е, че е имало за какво да говорят точно там, при фонтана. Не е много, само едно име. Но като имам предвид кой стои зад него, това е страхотен поврат.

Стигнаха до задната веранда на другата къща и Арнет бутна в движение мрежестата врата и след малко бяха в компютърната стая. Компютрите пак работеха и този път всички бяха заети. Но Арнет не се спря до масата, където малката блондинка пак работеше на радиостанцията. Вместо това тя заведе Грейвър в библиотеката и затвори вратата. Голямата маса беше празна, освен монитор и клавиатура в единия край и в средата пепелник, а до него само една кафява папка. Имаше зелена лентичка с кодов номер.

— Ще те оставя с това — Арнет кимна към самотната папка. — Когато го прочетеш, кажи на Куин откъде да ми позвъни. После ще поговорим.

— Куин сигурно е блондинката при радиото.

— Точно така.

Грейвър кимна, Арнет излезе от библиотеката и затвори вратата. Грейвър седна. Имаше кодов номер от левия край на папката, една

дълга поредица от цифри и букви. Той придърпа папката към себе си и я отбори. Беше дебело, ситно напечатано досие за Йозеф Равив.

Равив бе роден през 1936 година в еврейско семейство в Атина, Гърция. Баща му бил шлосер в еврейския квартал и през 1943 тайно се прехвърлил със семейството си на кораб в Галатас към контролираната от британците Палестина. Установили се в Ашдод, на средиземноморския бряг. Бащата Равив се включил в нелегалното движение „Лехи“, радикална еврейска група, която, съвместно с още една нелегална група, известна като „Иргунисти“, се занимавала с тероризъм срещу британци и араби, стремейки се да ускори създаването на еврейска държава. Три месеца преди обявяването на еврейската държава през 1948 година, бащата бил убит при случайна експлозия на бомба, която той сглобявал. Йозеф бил на дванайсет години.

През 1953-та седемнайсетгодишният Равив постъпил в Еврейския университет на Йерусалим, където следващите шест години изучавал езици. Когато завършил през 1959 година, бил на двадесет и три години и свободно говорел френски, английски, италиански и испански и можел да ползва немски, арабски и руски.

След университета Равив постъпил в израелската армия за задължителната тригодишна служба. В края на този период, през 1962 година, бил веднага призован от „Цомет“, вербуващ клон на „Мосад“, по времето, когато започвала нова ера в израелското външно разузнаване. Мейр Амит, новият директор на „Мосад“, преустройвал агенцията и придавал голямо значение на привличането на младежи, отличили се в армията или университета. Особено много търсел мъже, показали „агресивност, хитрост, инициатива, готовност за бой с врага и решителност“. След тригодишно обучение Равив завършил института в края на 1965 година, като мосадски „katsa“, т.е. специален офицер.

Равив веднага бил изпратен в Марсилия, за да замени специален офицер, чиито знания по арабски били крайно необходими в Израел по това време. Всички израелски разузнавателни служби, „Мосад“, „Аман“ и „Шин Бет“ трескаво се готвели за войната с арабите, която всички смятали за неизбежна. Равив бил още в Марсилия през юни 1967 година, когато Шестдневната война разтърси Близкия изток.

Под ръководството на Мейр Амит политиката на „Мосад“, известна под името „периферната концепция“, набрала още повече сили и популярност. Тази философия се основавала на убеждението, че Израел трябва да създава съюзи — понякога тайни — със страните, граничещи с арабския свят. Редом с това в „Мосад“ се стремели към поздравни връзки със съответните аналогични служби на Запад. В разбиващите се страни в Африка и Латинска Америка те установили дипломатически отношения, предложили разнообразни програми за сътрудничество и после открили посолства, където агентите на „Мосад“ започвали да работят под дипломатическо прикритие. Те предоставяли своя разузнавателен опит на сродните на тях служби в страната домакин и по този начин научавали още повече за дейността на местната държавна сигурност. Освен това в някои страни установили постоянни израелски военни мисии. В Западна Европа „Мосад“ разширили връзките си със съответните чуждестранни служби на сигурността, присъединявайки се към тайна групировка, наречена „Киловат“, която била създадена за борба с международния тероризъм. Постоянно, при всяка възможност, Израел трупал сведения за дейността на чужди разузнавания и органи на сигурността по целия свят.

През 1969 година Равив участвал в съвместна мисия заедно с „Аман“, която после предопределила по-нататъшната му кариера. След Шестдневната война французите наложили ембарго върху муниции, самолети и кораби, вече закупени и платени от Израел, но които Франция още не била доставила. Израел се нуждаел особено много от пет бойни кораба, които били част от ембаргото и не можел да изчака да се завъртят бавните колела на дипломацията, за да ги освободи. Равив получил нареждане да отпътува за Нормандия, където държали бойните кораби — в корабостроителницата при Шербург. Той трябвало да използва разузнавачи да проучат слабите места в охраната на корабостроителницата, така че израелските военноморски агенти да подготвят възстановяването на собствеността.

На Бъдни вечер израелските военноморски офицери, долетели във Франция няколко седмици преди това и подробно инструктирани от Равив и неговите агенти, влезли в шербургската корабостроителница и отплавали с петте бойни кораба през Гибралтар към Средиземно море.

След това посъветвали Равив да не се връща в Марсилия и съвсем да се скрие. Наредили му да отиде в Лондон, да си намери работа и по никакъв начин да не влиза във връзка с „Мосад“. След една година, през декември 1970, се свързали с него и му казали да отиде в Париж. Там изминали още три месеца, преди да се появи ръководител от „Мосад“, който прекарал един месец при него. Бил избран за специална мисия, която щяла да се превърне в характерна особеност за цялата му кариера.

Било бурно време за „Мосад“ във Франция. 1970-те се превърнали в десетилетието на терористичните революционни групи, бандата „Баадер-Майнхоф“ в Германия, японската „Червена армия“, италианската „Червена бригада“, баските в Испания, „Action Directe“ във Франция и пет различни палестински организации. Рано или късно на всички тях им се наложило да преминат през Франция и да останат там за различен период от време.

Езиковите умения на Равив, както и предпочитанието му да действа сам, били считани за изключително ценни при тези обстоятелства. Бил определен за „единак“, изключително рядък „katsa“ дори за новаторските стандарти на „Мосад“. Той не използвал агенти и действал съвсем сам; съществуването му било неизвестно за други сътрудници на „Мосад“. Макар че „Мосад“ разполагал с три бойни групи „kidon“ — малки оперативни ядра в подразделението „Мецада“, извършващи политически убийства и отвличания по целия свят, по това време се появили нужда от „замаскирани“ удари, убийства, изглеждащи като естествена смърт. Обектите били трима мъже и една жена сред дипломатите на четири различни посолства, които поддържали съществени тайни връзки с терористични организации. Едно традиционно политическо убийство — макар че израелците изобщо не били свързвани със смъртните случаи — би предизвикало голям шум и би създадо затруднения, които само могли да навредят на израелските интереси.

Равив свършил задачата си за деветнайсет месеца, идеален срок според неговите началници. Ударите му изобщо не били открити.

През 1975 година Йозеф Равив се върнал в главното управление на „Мосад“ в Тел Авив. Като един от главните експерти на „Мосад“ по тероризма, следващата година той преподавал на офицерите „katsa“ в института, осъвременявайки подготовката им в оперативни техники за

техните европейски центрове. В края на 1976 година Равив се изгубил от погледа.

През май 1978 година Равив се появява в Буенос Айрес като Виктор Сория, богат каталонец от Барселона. Въпреки че Аржентина отдавна проявява открити симпатии към нацистите, както по време, така и след войната, през втората половина на седемдесетте години „Мосад“ се занимава с подготовка на аржентинската тайна военна полиция и споделя разузнавателни сведения за нейните операции срещу бунтовници в различни периоди на аржентинската „мръсна война“. Осигурява и оръжие, като в началото на осемдесетте години продажбите на израелско оръжие възлизат на седемнайсет процента от общия оръжеен внос на Аржентина.

Израелската „реална политика“ обаче притежава лице, което никога не разкрива, и си има своя собствена памет, освен официалната. Макар че Южна Америка е добре известна като убежище за нацистки военни престъпници, повечето хора се сещат само за прочути германци като Адолф Айхман, Клаус Барбие и д-р Йозеф Менгеле. Но там има и други, десетки безименни по-нисши немски офицери, а също и онези личности от окупацията, изпълнявали нацистките жестоки директиви — хърватски усташи, румънски легионери, украински националисти. Тези мъже също като нацистите са избягали в Южна Америка, за да избягнат наказанието за своите престъпления и повечето от тях започват нов живот в Аржентина.

От 1978 до 1981 година Виктор Сория живее в Аржентина и работи към аржентинската тайна полиция. Но това не е единствената му мисия. Той живее сам сред единайсетте милиона души на Буенос Айрес, но и много пътува, понякога наема лодка и се отправя нагоре по река Парана, спирайки в Росарио, Гойя или Кориентес и пътува навътре по сушата. Пътува до отдалечени ферми в централните пампаси, на юг до прашните и голи нефтени поля на Патагония и на север в тресавищата на Гран Чако. Понякога пресича река Пилкомайо и влиза в Парагвай на генерал Строснер, друг път пресича Рио де ла Плата към Монтевидео в Уругвай. Нито една разузнавателна служба извън „Мосад“ не успява да се сдобие с информация за работата на Сория в Аржентина, но когато Равив се връща в Израел през 1981 година, той е станал вече легенда в света на разузнаването.

До края на 1981 година отново работи в института на „Мосад“, но този път преподава на агенти от типа „kidon“ методологии при замаскирани убийства.

През 1982 година Йозеф Равив прекарва една година в службата на „Мосад“ в Мексико сити и после още веднъж изчезва от погледа.

В началото на 1984-та той се връща в Тел Авив и напуска „Мосад“ след деветнайсетгодишна служба като таен агент.

Към края на същата година си купува къща в изискан квартал на Богота в Колумбия, под името Панос Калатис. Къщата е голяма, в испански стил, разположена зад висока ограда, завършваща с бодлива тел и оборудвана с електронна охранителна система. Тя е много поскъпа, отколкото един агент на „Мосад“ би могъл да си позволи при своето пенсиониране.

Следващите няколко години единствените сведения за него са добити само чрез неговите връзки. Той навлиза в особения свят на осемдесетте, една епоха, продукт от следвоенната подозрителност на правителства, създавали в продължение на трийсет години цяло поколение от шпиони и агенти, които по това време са се пенсионирали след прекаран живот в измама и потайност. Не след дълго те осъзнават, че уменията и контактите им се търсят на пазара. Много от тях започват да работят на частно, продавайки услугите си на най-високо заплащащите, десни хунти от Третия свят, търговци на оръжие, партизански движения, диктатори, полицейски държави, наркокартели и дори на собствените си правителства, които често откриват, че тяхното „неофициално“ положение е удобен начин да бъдат отречени при евентуално разкриване на дейността им. Сумите са изключителни, а рискованите операции са също така увличащи, както някога.

Разликата между тях и Калатис е, че той никога не действа в екип. Сякаш само той си знае какво върши и движенията му могат да бъдат проследени единствено чрез помощниците му в Щатите и Латинска Америка, избраните от него места за оттегляне.

Между 1985 и 1989 година Калатис е бил виждан с най-различни особи, много от тях с тъмна репутация в света на разузнаването и шпионажа: Майк Харари, бивш сътрудник на „Мосад“, станал дясната ръка на Мануел Нориега в Панама, търгуващ с информация, оръжия (участник в аферата „контри“), наркотици и смърт; Песач Бен-Ор,

милионер, търгуващ с израелско оръжие, със седалище в Гватемала, въоръжил тамошната дясна армия и ескадроните на смъртта и също подпомогнал „контрите“ с оръжие; Роб Джармън, американски фермер в Коста Рика, с тесни връзки с ЦРУ, използвало самолетната писта в ранчо на Джармън за транспортиране на оръжие за „контрите“; Рафаел Сезар, мексикански адвокат — милионер, свързан с колумбийските картели; Амирам Нир, съветник на Шимон Перес по антитероризма от 1985 до 1988 година и ключов участник в аферата „Иран-контри“ (след напускане на правителствения си пост при Перес Нир загадъчно загива през ноември 1988 година, когато неговият „Чесна Т210“ се разбива в Мексико, а там според слуховете е обсъждал „пазара на авокадо“); Брод Страсър, южноафрикански индустриалец, също притежаващ къща в Богота и кафени плантации в колумбийските Източни Кордилери; Лий Мериам, американски бизнесмен, считан за основния снабдител с химикали за преработващите лаборатории на картелите.

Списъкът беше дълъг и любопитен и не хвърляше пряка светлина върху самия Калатис или върху дейността му през тези години. Нямахме сведения за делови връзки, с която и да е от тия личности; знаеше се само, че е бил виждан с тях.

Той нямал видим доход, макар че притежавал банкови сметки с неустановени суми в Швейцария и Люксембург.

След подзаглавие „Непотвърдено“ бе написано: „Предполага се, че някъде около 1989 година Калатис може би е закупил второ жилище в района на Хюстън. Оттогава се носят слухове, че пътува понякога между Богота и Хюстън с частния си самолет, «Десолт Фолкън», регистриран на името на неговия пилот, бивш израелски военновъздушен инструктор, вероятно работещ за Калатис от средата на 1980-те години“.

Тази привидно незначителна информация беше последното сведение. След това следваше една страница с двадесет и три реда кодирани източници. И после имаше тънък плик. Грейвър извади от него три снимки. Първата беше на Йозеф Равив през последната му година в израелската армия. Беше в униформа и носеше слънчеви очила. Широкоплещест, с нахакана усмивка и цигара в ъгълчето на устата, той държеше „Узи“, застанал на върха на един хълм, под който се простираше гола, камениста равнина. Беше сниман през 1962-та, на двадесет и шест години. Нямахме никой друг на снимката.

На втората фотография имаше само печат: „Буенос Айрес, 1980“. Равив седеше в кафене на улицата. Носеше спортно сако и риза, разтворена на врата, и пак беше със слънчеви очила. За осемнайсет години Равив бе придобил едрата фигура на мъж, приближаващ средна възраст, макар че беше доста атлетичен. Изглеждаше як и в добра форма, фотографът го бе уловил в профил, едната му ръка лежеше върху малката маса, с другата държеше кафена чаша, която току-що беше оставил или се канеше да вдигне. Беше сам и до лакътя му имаше сгънат вестник.

Третата снимка беше цветна, но много зърнеста. С печат: „Мексико сити, 1982“. Равив вървеше по тротоар край висока ограда, над която се виждаше вторият етаж от къща с червени керемиди. Равив носеше светъл ленен костюм, леки обувки и слънчеви очила. Над оградата зад него висеше клон от храст с вишневочервени цветове. Едната му ръка — откъм бялата ограда — беше пъхната в джоба на панталона, а другата, с цигара, тъкмо се отделяше от устата му, след като току-що е дръпнал от цигарата. Облаче дим бе застинало като размазано петно пред лицето му. Беше сам и гледаше право към фотографа, макар че според Грейвър снимката е била направена от тайна позиция. Равив гледаше директно в обектива с подозрителността на вълк, усетил нещо, което сетивата му не могат да потвърдят.

Грейвър остави трите снимки една до друга и отново ги разгледа бавно, една по една. После ги сложи обратно в плика, събра всички страници, подреди ги и затвори папката.

42.

Когато Арнет се върна в библиотеката, тя носеше две чаши прясно кафе. Беше облечена в типични виетнамски дрехи, лимоненожълта копринена блуза с висока яка и дълги ръкави и широки копринени бели панталони. Мълчаливо остави едната чаша кафе пред Грейвър и седна от другата страна на масата. Без да бърза, тя извади една от неизменните си вносни цигари и я запали, погледна дебелото досие, а после и Грейвър.

— Това започва да се превръща в дяволски кошмар — рече Грейвър, отпивайки от кафето. Имаше нужда от кофеина. Имаше нужда от нещо стимулиращо, нещо съвсем просто и понятно.

— Бих добавила, че е необикновено — каза Арнет. — И е нещо голямо. Няма смисъл да се преструваме, че не е.

Грейвър кимна към досието.

— Дали този тип отново е свързан с „Мосад“?

— Няма как да се разбере — поклати глава Арнет. — Това е невъзможно. — Тя придърпа към себе си стъкления пепелник. — Разполагаме само със сведенията в досието. Да кажем, че не е свързан. Май така изглежда в този случай. Той е дори по-опасен без организация зад себе си. Една организация — без значение колко тайна — винаги има известни сведения, нечий личен дневник, нещо скрито в трезор за идните поколения, нещо, с цел да бъдат изправени грешките някой ден. Изглежда, хората не могат без това или поне повечето хора. Но Калатис не е от тях. — Тя пак поклати глава. — За подобен човек други хора — и организации — представляват пречка. Ако действа самостоятелно, той няма да остави някаква особена следа. Дори абсолютно никаква няма да остави през повечето време.

Двамата се вгледаха един в друг.

— Ти смяташ, че той е убил Тислър и Безъм.

— Мисля, че... — Арнет премисли въпроса за миг. — Да — кимна тя, — да, мисля, че трябва да допуснеш това.

— Боже мой. — Погледът на Грейвър се зарея по стените с книги.

— Всичко би било възможно, Маркър — рече тя. — Онези разследвания, Пробст, Фрийл и другото... Селдън — Ако Дийн е фабрикувал източниците, но е имал добри сведения, тогава някой — Калатис — им е доставял тези сведения. Калатис е разполагал с поверителна информация и явно е било в негов интерес да ги ликвидира. Ето защо е дал случаите на Дийн и заедно с Безъм и Тислър са ги оформили да изглеждат сякаш те са извършили разследванията.

— Не виждам тук мястото на Безъм — каза Грейвър и после, без да чака нейния отговор, се отклони в друга посока. — Правили са го за пари, за много пари.

— Да рече Арнет, — мисля, че си прав. Тук цялата работа е в парите. — Тя махна с ръка. — Както казах, трябва да допуснеш, че Калатис е убил Тислър и Безъм или че той е отговорен за това. Можеш също така да предположиш, че навярно си попаднал в периферията на страхотна операция. Всички хора, споменати в това досие, са в състояние да завъртят стотици милиони дори само в една сделка. Може да въртят едновременно по няколко сделки. Наркотици. Оръжие. Информация. Това е голямата тройка. Но за да печелят тези милиони и същевременно да остават в сянка, те трябва да разчитат на мрежата от дребни изпълнители. И те общуват с тези незначителни хорица също така охотно, както и с финансовите магнати, или босовете от Третия свят, или генералите от някоя хунта. Имат нужда от тях. Като всички умни хора те знаят, че не могат да бъдат могъщи, ако не са заобиколени от безсилие.

Тя пушеше. С дългата си плитка с посребрени нишки, прехвърлена през едното ѝ рамо на лимоненожълтата блуза, с циганския си тен и прав, изострен нос, Арнет Кепнър бе създание, сякаш сътворено от полумрака на света на потайностите, лични и професионални, собствени и правителствени, официални и неофициални. Светлината и сянката при нея бяха равностойни, но и това, което бе осветено, никога не се разкриваше докрай. Арнет дълго бе участвала в играта на заблудите. То бе повлияло върху физиономията ѝ или по-скоро — върху нейното излъчване.

— Интересното при Калатис — продължи тя — е в това, че той е единак и има по-малко пластове от дребни изпълнители между него и мръсната работа. Той не е далече. Съвсем наблизо е. — Тя млькна и

после заговори делово. — Съветът ми е: хвани някой от дребните риби. Закарай тоя тип в една стая и не излизай, докато не научиш кой стои над него. Залови се и със следващия по същия начин. Два или три такива „разговора“ и ще се приближиш достатъчно близо до него.

Грейвър пиеше кафето, кимаше и я гледаше.

— Ами онзи, с когото Дийн се е срещнал при фонтана? Какво според тебе е неговото място?

— Маркъс, нали ти казах, този човек ми прилича на държавен служител? — Арнет изтръска цигарата си в пепелника. Е, точно това проверяваме. Опитвам се да получа снимки по фототелеграфа на... съответни хора от ЦРУ и ФБР. — Тя стана необичайно уклончива. — За щастие тази част от задачата е относително малка. Трябва да получа нещо съвсем скоро.

— Тази част ли?

— Правителството не знае как да се справя с хора като Калатис. Има доста голямо застъпване сред разузнавателните общности. Ако е бивш офицер от чуждо разузнаване — това е към ЦРУ. Може би е по наркотиците — това е към Отдела за борба с наркотиците. Но това, с което се занимава, го върши в Щатите — значи ФБР ще се интересува. Тогава кой ще се заеме с него? ЦРУ? ОБН? ФБР? Обикновено всеки се чувства свободен да започне свое собствено разследване. — Тя загаси цигарата си в пепелника. — А прекрасно знаеш колко добре всички те си сътрудничат помежду си.

— Значи смяташ, че Дийн работи към правителствена служба?

— Е, не съвсем. — Арнет сведе поглед. Тънките й пръсти започнаха да си играят с пакета цигари. — Въпросът е — Дийн знае ли с кого си има работа? Това, което те са вършили, Маркъс, е нещо много крайно. То е мръсно. Да бъдеш привлечен от порочните типове, за да им сътрудничиш, е доста... гнусно. Не знам тук кой кого мами. Само знам, че този тип има вид на правителствен служител, че Дийн има вземане-даване с него и че говорят за Панос Калатис. — Тя сви рамене.

— Във всеки случай — продължи тя — с появата на Калатис в играта тази задача става важна и за самата мен. Оказва се, че споменаването на Калатис от Дийн е първото нещо, до което разузнавателните мрежи са се добирали във връзка с този човек от почти една година. Това е фантастичен шанс за мен и за моята работа. Искам да се добера до всичко възможно. Сега, тъй като и двамата с

тебе сме заинтересовани от него, няма да се налага да понасяш цялата финансова тежест. А и онзи тип при фонтана. Страшно искам да знам кой е. Има някои неща, които мога да свърша и за тях не се налага да плащаш. Просто ще ти предавам всичко, което успея да науча.

Грейвър кимна.

Тя впери поглед в него.

— Очаквам и от тебе същото — добави тя.

Грейвър кимна отново.

— Разбира се — каза той. — Ценя това. — Той се облегна назад, за миг подпря глава с ръце и после ги пусна.

— Възможно е и да грешим тук — рече той и погледна Арнет. — Защо трябва да вярваме, че информацията зад фалшивите разследвания на Тислър води началото си от Калатис? Ами ако всичко идва от хората при фонтана? Ако Непознатия осигурява сведенията, а не Калатис?

— Смятаме, че убийствата са дело на Калатис.

— Имайки предвид това, да, така е — каза Грейвър, потупвайки по досието. — Но ако грешим? Дийн споменава Калатис, но не знаем в какъв контекст. Ако не бяхме чули името му, ако не знаехме, че той съществува, нямаше ли да приемем, че човекът при фонтана е зад всичко това? Това досие може да ни отклонява от вярната посока?

— Или да ни насочва по правилния път — възрази Арнет, измъквайки нова цигара от пакета. — Наистина, може да сме направили грешен извод. Но нека да речем, че не сме. Все пак Дийн говори на онзи човек при фонтана за Калатис. Дали пита за Калатис, или докладва за него? И в двата случая — тя размаха незапалената цигара между тънките си пръсти — Калатис е замесен по някакъв начин. Мога да ти гарантирам, че и в двата случая ще трябва да имаш работа с него.

Тя запали цигарата. В последвалото мълчание се чуваха шумове от компютърната стая, звънна телефон, долитаха гласове или случайното пиукане на някой компютър при погрешно въвеждане. Грейвър разбираше, че Арнет очаква да ѝ каже какво смята да прави той. Тя искаше да знае това, а и двамата съзнаваха, че той трябва да ѝ го каже. Макар че бе постигнал кариера в разузнаването, това, което вършеше сега, бе свързано и с оперативна работа, и с разузнаване. Тя бе далеч по-опитна в подобни машинации и бе видяла много повече

поразии, причинени от мъже, които убиват съвсем нехайно, сякаш между другото. Тя идваше от свят, където ставаха същите процеси, но залозите бяха по-високи и често нямаше абсолютно никакви правила. Ако той се канеше да се залови с нещо, което би могло да има фатални последици, би трябвало да разбере всичко това.

— Добре — рече той. — Ще ти обясня с какво разполагаме.

Той ѝ предаде за разговора на Нюман и Пола с Валери Хийт и последвалата находка от имена сред нейния боклук. Разказа и докъде са стигнали в момента. Не спомена нищо за Виктор Ласт. После каза:

— Когато се върна в службата, ще накарам Нюман да прибере Хийт. Той искаше да го направи, а и ти ме съветваш същото, при положение че тя е замесена в организацията на Калатис. Ще се опитаме да я накараме да издаде някакви имена. Времето не чака.

— Нали знаеш, не бива да я изпускаш от погледа си, щом веднъж се заловиш с нея — рече Арнет.

Грейвър виждаше по лицето на Арнет, че тя няма търпение всичко това да стане.

— Да знам — отвърна той.

— Проблемът е доста сложен. Ще можеш ли да се справиш?

— Да. — Нямаше представа как ще го направи, но разбираше, че на нея ѝ се ще тя самата да се заеме, а той не искаше да ѝ го отстъпи.

Тя го изгледа внимателно, навярно се опитваше да отгатне за какво си мисли той. После рече:

— Добре, ще проверя онези имена чрез моите мрежи.

Арнет винаги имаше нужда от нови имена. Разузнавателните архиви бяха отрупани с какви ли не псевдоними, представляващи сами по себе си цяла наука. Бяха неоченима помощ.

Той кимна, а тя продължаваше мълчаливо да пуши. Мачкаше целофанената обвивка на пакета си с цигари и Грейвър изведнъж си представи, че ако можеше да надникне в нейния мозък, работата на мисълта ѝ навярно би напомняла на това шумолене на целофана. Тя пресмяташе нещо.

Грейвър усети вибрирането на своя пейджър.

— Трябва да тръгвам — каза той и се размърда. — Предполагам, че нищо не сте разгадали от компютъра на Тислър.

Арнет загаси недопушената цигара.

— Нищо. Но съм оставила двама души да работят по това. Сега ми се струва доста обнадеждаващо, че е заделял значителна информация. Може да се окаже златна мина.

— Ами Дийн? — Грейвър се изправи.

— Целия ден си стои вкъщи и изобщо не е звънял. И след като вече по-добре знам какво става тук, съмнявам се дали ще се обади на някого. Не е толкова наивен. — Тя прибра пакета цигари. — Но се увеличава вероятността скоро пак да предприеме някакво пътуване, може би довечера. Поне ще трябва да излезе, за да се обади по телефона. — Арнет също се изправи. — Какво мислиш за Джинет? Дали тя знае? Замесена ли е?

— Не знам. Сякаш не изглежда объркана като Дийн, може би не е чак толкова разстроена. — Той поклати глава. — Първата ми реакция е да приема, че тя не знае. Но това е само едно усещане.

— Добре тогава — рече Арнет. — Да се заемаме и двамата здраво със задачите. Това не може дълго да продължава, без нещо да излезе наяве.

Арнет отвори вратата към компютърната стая. Там работата все така вървеше с пълна пара — високоскоростният, чевръст, почти безшумен труд на чиповете от двадесет и първия век, позволяващ само на няколко души да задвижат невероятно количество данни за части от секундата. Винаги когато Грейвър се замислеше по-дълго над това, той почти се отчайваше. Беше чудесно, че човекът се е научил да върши толкова много единствено чрез електрическата искра. Ала той сякаш беше като чирак на някой алхимик. Човекът знаеше нещо от технологията на бога, но значително по-малко разбираше божествения нравствен смисъл, който би му позволил да използва тази технология винаги благоразумно. И както историята е доказала доста последователно в течение на цели хилядолетия, главата на човека все още изпреварва сърцето му.

43.

Когато Грейвър се върна в колата си, погледна пейджъра. Беше номерът на Пола в службата. Потегли веднага. Когато пристигна в отдела, имаше малко след четири часа. Спря се пред отворената врата в офиса на Лара.

— Съжалявам за обяда — каза той.

Тя спря да пише на компютъра и го погледна.

— Няма проблеми. — Поклати глава. — Ядох, колкото можах. — Тя се усмихна — все пак хапна ли нещо?

— Взех си един ужасен хамбургер по пътя. Виж какво, можеш ли да ми се обадиш, преди да си тръгнеш днес?

— Разбира се — отвърна тя и в тъмните ѝ очи се четеше любопитство, надявайки се той да ѝ обясни нещо повече.

— Благодаря. — Той се обърна и се отдалечи.

Но вместо да отиде в кабинета си, продължи по дългия коридор. Пред него хората се мотаеха напред-назад между малките канцеларийки и той долавяше откъслечни разговори, телефонни звънци, лекото почукване по компютърни клавиатури. Вратата към кабинета на Безъм бе отворена и Тед Луси седеше на стола на Безъм, а на пода между краката му се мъдреше картонена кутия. Беше пълна до половината с разни джунджурии. Безъм обичаше дрънкулките, малки препарирани животинки със залепващи се чрез вакуум крака, керамична къщурка с острилка за моливи в комина, дървена колибка, неочаквано разглобяваща се на няколко части, щом дръпнеш дръжката на вратичката, смешен рибарски метър с преувеличени деления, кукувичка, направена от заварени гайки, болтове и тел. Приличаше на вехтошарски магазин.

— Как върви? — попита Грейвър.

Луси се облегна назад. Огледа се наоколо.

— Добре — рече той, опъвайки гърба си. — Първо разчистих писмените материали. — Надникна в кутията. — Сега тия нещица. — Той поклати глава. — Имаше и още боклуци...

Грейвър кимна и продължи по коридора, докато стигна отворената врата на Пола. Тя седеше с гръб към вратата, въртящият се стол бе наклонен назад. Беше подпряла крака на ниския перваз на прозореца и пишеше в бележника си.

— Имаш ли нещо?

Пола се завъртя към него.

— Да — отвърна тя и му даде знак да влезе. Той затвори вратата зад себе си.

Пола определено беше в типичния си вид в края на работния ден. Коланът на роклята ѝ бе разкопчан и висеше, а косата ѝ бе прибрана в безформена малка опашка с гумено ластиче. Червилото ѝ отдавна се бе изтрило. Беше се събула. На лицето ѝ се четеше известно раздражение. Грейвър се подпря на вратата, пъхнал ръце в джобовете. Единственият друг стол в стаята беше обсипан с книги, папки, каталози и справочници. Явно от дълго време беше така отрупан и Пола сякаш бе забравила, че може да е предназначен за сядане.

Тя сложи босото си стъпало на една от ролките на стола, кръстоса крака и пак се наклони назад.

— Направих справка за банката — рече тя. — „Гълфстрийм Нешънъл Банк енд Тръст“ се притежава от акционерна компания, „Гълфуей Интернешънъл Инвестмънтс“. Успях — след доста разпавии — да получа по факса копие от годишните данъчни регистри на „Гълфуей“. Освен шефовете на банката има записани петима членове на управителния съвет. Двама живеят извън щата, в Калифорния. Започнах да проверявам тримата местни. Единият е висш служител в нефтена компания. Оказва се, че е страхотен дарител за цистерциански манастир в планините на Ню Мексико — колкото и да е странно. Оставих го настрана.

— Вторият местен член е основателят на „Хорман Пластикс“, компания за производство на пластмаси. Той се казва Гилбърт Хорман. Бизнесът на Хорман е интересен заради комбинацията с химикали и наркотици в случая Селдън.

— А третият местен човек е... Колин Фийбър.

— Кучи син — каза рязко Грейвър. — Говорила ли си с Нюман?

— Позвъних на пейджъра му. Беше отишъл в съда.

— Кога му позвъни?

Току-що, само преди минута.

Грейвър погледна часовника си.

— Не може да остане там още дълго. След малко им свършва работното време. — Той погледна Пола. — Какво имаш за Фийбър?

— Минималното: домашен адрес, служебен адрес. Не направих нищо повече, защото знаех, че Нюман се занимава с това и не виждах смисъл да дублирам работата. Затова изрових това нещо за Хорман.

— Добре, чудесно. Виж какво, ако Нюман се обади, кажи му да се върне тук и после двамата елате в моя кабинет. Трябва да планираме едно друго.

44.

Беше станало пет и двайсет и почти всички си бяха тръгнали или в момента излизаха. Когато мина покрай офиса на Лара, тя разчистваше и подреждаше бюрото си. Само се погледнаха и тя взе бележник, последвайки го в неговия кабинет.

— Когато днес излязох, отидох у Арнет — каза Грейвър, после свали и закачи сакото си. Нави ръкавите на ризата си. — Имаше нови сведения въз основа на разговора, записан между Дийн и мъжа при фонтана Транско. Дийн е много вътре в тази работа. Нещата са по-дълбоки, отколкото... ми се щеше да вярвам. — Той ѝ разказа всичко за Панос Калатис.

Докато говореше, през цялото време крачеше напред-назад, масажирайки схванатите мускули на гърба си. Когато млъкна, се бе отпуснал на мястото си зад бюрото.

Лара не заговори веднага. Седеше съвсем изправена, плътно облежната на стола. Позата ѝ внушаваше спокойствие и акуратност и тя го гледаше внимателно без сянка от притворство или съмнение. Това привличаше Грейвър, защото бе съвсем необичайно за него. Той не проумяваше подобен спретнат манталитет.

— Навярно нещо важно ми се изплъзва — каза тя, — но според мен тук нещата са по-различни.

— Какво, че той се е замесил в това ли?

— Предполагам, че се е „замесил“ — рече тя. — Просто смятам, че връзката не е непременно... криминална. Ами ако наистина онзи тип при фонтана е правителствен човек, както предполага Арнет? Може би Дийн работи за него... тайно, за някоя федерална служба. Ако е, така той би трябвало да го пази в тайна от тебе, нали?

— Права си — отвърна Грейвър. — Вярно е, и такива неща се случват. Ала рядко. Достатъчно рядко, за да не го приемем съвсем сериозно в случая. Бих искал да повярвам в това, но...

— А в какво вярваш, Маркърс? Според тебе какво всъщност върши Дийн? — Използването на малкото му име изненада Грейвър и изостри вниманието му. — Нима ти — Маркърс Грейвър, не капитан

Грейвър — напълно си отхвърлил факта, че може погрешно да тълкуваш това, което става?

Грейвър едва се сдържа да не отвърне веднага, нещо неутрално, блудкаво — и неискрено. Дватамата впериха поглед един в друг. Тя не премигна. Изражението ѝ не подсказваше нищо предизвикателно. Просто беше задала един искрен въпрос, очаквайки той да даде както на нея, така и на себе си, искрен отговор.

— Не — най-последно рече той, отпускаяки се на стола. — Не съм го отхвърлил. И точно по тази причина може би трябваше да прехвърля случая на някой друг. — Той млъкна, но и тя не каза нищо. — Дори пред себе си не съм признал какво върша. Не, все още не съм повярвал. Но ако е вярно — замислено добави, гледайки речния камък, — ако той се е окалял... тогава лично аз искам да се заема с въпроса. Струва ми се, че би било проява на малодушие, дори може би жестоко от моя страна, ако оставя някой друг да го поеме. Ако се окаже нещо наистина ужасно, точно аз трябва да се разправям с това. Искам да кажа, съвсем не служебно, а на лична основа, аз трябва да бъда този, който да дръпне шалтера.

Самият той се изненада от думите си. Божичко. Доста мрачно прозвучаха.

Тя продължи да го гледа втренчено и замислено, сякаш не го виждаше.

— Не знам дали бих действала по същия начин — рече тя, — но те разбирам какво искаш.

— Какво искам ли?

— След преживяното... с жена ти — тя го погледна право в очите, сякаш му казваше, че вече няма намерение да избягва неумолимите факти, личните въпроси — не се учудвам, че искаш да държиш здраво в ръцете си решението на този проблем.

— Защо мислиш така? — Усещаше, че тя намеква за нещо.

— Ако предадеш случая на някой друг, то би означавало още една връзка да се стопи пред тебе, без да можеш да направиш абсолютно нищо. Разбирам защо искаш да участваш в това, въпреки че толкова много те боли.

Грейвър занемя от нейните думи. Подобна мисъл изобщо не би му хрумнала. Дали наистина имаше основание? Нима нещо толкова дълбоко лично, като напускането на Дор, би могло да повлияе върху

начина, по който води това разследване? Съвсем неволно Лара отново бе засегнала причината за най-голямото му безпокойство. Може би заради Дор и несполучилия му брак или заради взаимоотношенията му с Дийн Бъртъл и настоящия случай, или дори заради отношенията му със самата нея, проблемът за самозаблудата натрапчиво тормозеше Грейвър и той се запита дали Лара бе разбрала до каква степен това непрекъснато го занимаваше.

На вратата се почука и Пола бързо влезе, последвана от Нюман.

— О — тя се сепна и погледът ѝ пробяга по двамата. — Извинявай се, мислех, че всички вече са си отишли.

Грейвър и Лара явно имаха вид на заети в разговор, който не бе съвсем служебен.

— Не се безпокой — каза Грейвър и се изправи. — Няма проблеми, влизайте.

Лара не стана, макар че Пола я погледна, очаквайки тя да излезе.

— Лара ще остане — обясни Грейвър. — Има много неща за обсъждане.

— О — пак каза Пола и очевидно обмисляше всичко. По лицето ѝ пробяга сянка на колебание и подозрение. Беше ясно, че се съмнява в благоразумието на това негово решение.

Нюман веднага схвана ситуацията и седна до Лара. От този момент той безрезервно я прие като част от екипа и искаше да покаже това. Когато дойде време да докладва, той говореше свободно, като се обръщаше и към нея.

Пола не се чувстваше така удобно, когато седна от другата страна на Лара. Пола винаги беше енергична и смела, но не се доверяваше сякаш. Щеше да задава въпроси и да отстоява личното си мнение.

— И така — обърна се Грейвър към Нюман, — какво откри?

Нюман разхлаби вратовръзката си, разкопча горното копче на карираната риза и извади бележник от джоба на сакото си.

— Колин Фийбър е женен за втората си съпруга, от която няма деца. Първата му жена и дъщеря му живеят в Денвър, където той изпраща солидна издръжка. Втората му жена е от богато семейство в Ню Орлиънс, където той е учил в колеж. Притежава нова къща — построена преди четири години — в района на Тангълуд. Струва деветстотин хиляди плюс ипотека... в „Съдърн Федерал“. Личните му

задължения, освен къщата, възлизат на четиристотин хиляди долара, това са две коли, още едно жилище в Саут Пауре, мебели. Проверих в търговския справочник. Основал е фирмата си, „Дейтапринт“, преди седем години, с първоначална инвестиция от двеста хиляди долара, заети от банка. Заемът е изплатен след две години. Отначало компанията се занимава с обработващи операции. Той имал доста солидна апаратура и когато някоя по-малка фирма се нуждаела от сливане или сортиране на данни по начин, твърде сложен за нейните компютри, компанията на Фийбър извършвала тази услуга. Изглежда, нещата са се развивали много успешно.

— Преди около три години и половина изведнъж Фийбър се разраснал страхотно. Купил нови, по-мощни компютри и вложил огромни капитали. Появил се нов собственик, записан в търговския справочник: „Конкордия Интернешънъл Инвестмънтс“, и то в Буенос Айрес, колкото и да е странно.

— Откри ли нещо по този въпрос? — прекъсна го Грейвър. Почакай... — Нюман прелисти няколко страници. — Наистина аз си направих труда да проверя в международния търговски каталог, но информацията беше толкова оскъдна, че се наложи да потърся в годишник за фирми в четири латиноамерикански страни, Аржентина, Бразилия, Мексико и Венецуела. „Конкордия Интернешънъл Инвестмънтс“ е притежание на акционерно дружество, „Страсър Индъстрис“, което владее десетки компании по целия свят.

— Страсър? — Името сякаш само изскочи от устата на Грейвър. Точно така.

— Това фамилно име ли е?

— Да. Брод Страсър. Той е генералният директор на „Страсър Индъстрис“.

Грейвър не откъсваше очи от Нюман. Всички впиха поглед в него и той даде знак на Нюман да продължи.

— Е, почти няма друго. Но имайки предвид посоченото в справочника, струва ми се, че в момента КИИ притежава по-голяма част от „Дейтапринт“, отколкото Фийбър. Изглежда, те просто са го купили целия, когато са финансирали онези огромни компютърни системи за него.

— Променил ли се е бизнесът му? Все още ли се занимава със същата работа както преди?

— Според справочника, да. Нямах време да направя собствени проучвания, затова не знам нищо повече.

Грейвър кимна.

— Е, съмнявам се дали е така.

Пола, все по-нетърпелива, не можеше вече да стои спокойно и Грейвър не ѝ се сърдеше. Навярно на всички им стана ясно, че той задържа доста информация, която бе длъжен да сподели с тях, за да се придвижи разследването поил татък.

— Добре — рече той, — сега ще ви информирам докъде и аз съм стигнал.

В продължение на един час той им предаде всичко, което знаеше, изпускайки само имената на Арнет и Виктор Ласт. Докато говореше, лицата им се изменяха неколkokратно, отначало бяха недоверчиви, а накрая станаха мрачни, когато разказа за досието на Йозеф Равив и стигна до името на Брод Страсър.

На няколко пъти той видя как Пола хвърля погледи към Лара. Беше ѝ все още трудно да повярва, че Грейвър я включва в такова деликатно разследване. Щеше да бъде още по-изненадана, ако знаеше колко повече от нея знае Лара, както и за всички операции на отдела.

— И така, ето го общото звено с Калатис/Равив — рече той. — Колин Фийбър е здраво свързан и се съмнявам дали Калатис или Равив се интересуват от бизнеса, с който е описан „Дейтапринт“ в официалните документи.

Нюман бавно поклащаше глава.

— В такъв случай тези хора, които ти си наел да проследят Бъртъл — каза Пола, — изглежда... разполагат с доста мощности.

Грейвър кимна. Пола го гледаше. Беше станала доста по-сериозна от току-що чутото, както обикновено стават хората, разбрали, че до момента са имали погрешна представа по даден въпрос. Тя пак стрелна очи към Лара, сякаш самата Лара също бе придобила някакво ново измерение.

— Тогава какво да правим? — попита Нюман. — Как да действваме сега?

— Продължаваме в същия дух — каза Грейвър. — Убеден съм, че Калатис е в центъра на всичко това. Дийн очевидно го познава, и то достатъчно добре, за да го обсъжда с мъжа при фонтана. С това минало на Калатис в „Мосад“ ще бъде глупаво от наша страна да не

тръгнем след него и да не приемем, че той е в центъра на тази операция. Мисля, че Дийн е свързан с него — Грейвър стрелна поглед към Лара, но започвам да изпитвам съмнения точно по какъв начин. Отсега нататък искам всичко, което правим, да бъде насочено към една цел: да се доберем до Калатис.

Очевидно беше, че Нюман силно желае да смъкне тежестта на вината от раменете на Бъртъл.

— Значи смяташ, че Дийн се е заловил...

— Не знам какво е станало — прекъсна го нетърпеливо Грейвър. — Но според мен си прав, Кейси, относно прибирането на Валери Хийт. Трябва да го направим; трябва да говорим с нея. Точно сега тя е единствената ни възможност, ако държим да не разкриваме картите си и да не оставаме директно пред Дийн.

— И после какво? — попита Пола. — Какво ще правиш с нея? Не можем да я арестуваме, а щом веднъж я приберем, не бива да я пускаме. Има твърде голям риск.

— Лара ще стои при нея.

Пола зяпна изумено.

— Къде?

— У дома.

— О, за бога, Грейвър.

— Не виждам друг начин — рече той. — Трябва да я държим под око както заради нейната защита, така и заради нас.

— Добре, но какво ще кажеш за някой мотел?

— Не разполагаме с финансови средства за подобно нещо, а и не можем да осигурим някаква защита, без да привличаме внимание. Ще бъде по-лесно, ако успеем да я закараме до моята къща, без никой да знае. Там няма да има проблем с храната, а нощно време двамата ще се редуваме.

— Наистина ли мислиш, че тя е в опасност? — изтърси Пола.

— Трябва да го имам предвид.

— Ами Лара?

— Какво искаш да сторя, Пола? — Грейвър вече започваше да се уморява от нейните въпроси, от настойчивото ѝ внимание към подробностите. — Предложи нещо по-добро.

— Кога искаш да я взема? — намеси се Нюман с практичен въпрос.

— Сега — рече Грейвър. — Ще дойда с тебе. — Той се пресегна към сакото си и извади ключа за къщата от ключодържателя. Подаде го на Лара. — Иди си у дома и вземи малко дрехи — каза той. — Избери нещо удобно, може би за няколко дни. По пътя към моята къща отбий се за хранителни стоки. — Той извади портфейла си и й даде всичките пари, които имаше. — Почти не държа провизии. Купи достатъчно за няколко души и за няколко дни. Пола, ти тръгни с нея. Когато стигнете там, оставете колата в един от двата гаража и затворете вратата, за да не се вижда откъм улицата. Когато с Кейси доведем там Хийт, ще обсъдим как да действаме по-нататък. Много зависи от това, което научим от нея.

Той се изправи.

— Нека радиотелефонът да ви е подръка. Според хората от наблюдението Бъртъл ще предприеме ново пътуване тази вечер. Трябва да поддържа връзка помежду си всяка минута. Ясно ли е?

Всички станаха. Лара изобщо не се бе обадила.

45.

8:20 вечерта

Преди да тръгнат, Грейвър успя да вземе заповед за обиск от съдия, за когото знаеше, че няма да разгласи за издаването ѝ. После потеглиха с колата без отличителни знаци и Нюман започна да лавира сред мудното движение, точещо се с часове откъм центъра на града всяка вечер.

Грейвър мълчеше на пасажерското място и наблюдаваше задръстеното движение, което сякаш олицетворяваше състоянието на ума му в момента. Той все премисляше обърканите нишки на разследването. Би било доста трудно да се води подобна операция дори и с пълното знание на администрацията и цял куп детективи, които да работят редом с неговия технически екип. Доста трудно. А тази скрита акция само с двама детектива и извънцатна техническа помощ — независимо колко добри бяха всички те — направо предвещаваше катастрофа. Имаше чувството, че виси сякаш на косъм.

Тия черни мисли го бяха обзели и той мълча половин час, но после насочи вниманието си към непосредствената им задача. Той извади сборник с карти на града и го отвори на пристанищния комплекс, където живееше Валери Хийт.

— Ти каза, че зад къщата ѝ има място за пристан, нали? — попита той Нюман.

— Да, един от ония канали. Това е доста тясно заливче. Могат да се разминат две лодки с кабинни, но трудно. — Нюман посочи с ръка към картата. — Сложил съм малка точка, където живее. Със синя химикалка.

— Да, добре. Ето я. — Грейвър разгледа разположението на улиците, кейовете и заливчетата. Познаваше района. Имаше доста скъпи имоти — Пред къщата ѝ има глуха улица.

— Да. Тя живее четири или пет къщи от края на улицата.

— Значи фасадата на жилището ѝ се вижда добре от осем или десет къщи? — попита Грейвър.

— Точно така.

— Опиши ми къщата отвътре.

Докато Нюман обясняваше, Грейвър зададе няколко въпроса и дума по дума си възпроизведе описанието, сякаш гледаше къщата откъм канала. После пак млъкна.

Свиха от магистралата по странично шосе и продължиха към булевард „Марина Бей“, следвайки го чак до брега, когато започнаха да се виждат входовете за яхтклубовете. Нюман намали скоростта, щом стигна дългата улица, водеща към полуострова, на който живееше Хийт. Вече беше късно и слънцето се спускаше ниско над Хюстън зад тях, а сенките отпред ставаха все по-дълги.

— Само мини достатъчно близо, за да видим дали колата и е паркирана отпред — рече Грейвър. — Ако е там, обърни и се върни.

Нюман кимна и сви по улицата. Не се наложи да приближават много и видяха черния корвет.

— Там е — каза Нюман.

— Добре — рече Грейвър. — Чудесно. Имаме късмет. Познавам тук един човек, който има лодка.

Нюман го погледна, но нищо не продума, докато Грейвър му даваше указания. След петнайсетина минути спряха пред друга къща с кей за лодки отзад. Беше на доста мили разстояние по суша от къщата на Хийт, но по вода беше само на няколко минути. Тук къщите бяха значително по-скромни от тези в района на Хийт. Имаше повече бананови дървета, отколкото палми, а въздухът беше просмукан с машинни масла откъм корабостроителниците. Тук-таме се виждаха паркирани фургони или малки лодки в уличките с буйно растящи олеандри между къщите, а автомобилните алеи бяха посипани с раздробени мидени черупки вместо с гладък паваж.

Грейвър посочи на коя алея Нюман да спре и в горещия късен следобед се разнесе звукът от приятно хрускане на гумите върху мидената настилка. Гаражът пред колата бе превърнат в жилище. Огромен извънборден мотор лежеше върху две потъмнели магарета за рязане на дърва. Нюман загаси двигателя, Грейвър слезе и тръгна към входната врата, която беше засенчена от стара мимоза, обсипана с царствени цветове.

Грейвър почука по рамката на мрежестата врата и някъде отвътре се разкрещя папагал. После се дочуха стъпки, които спряха и после бързо се приближиха до входната врата.

— По дяволите — рече мъжки глас, Грейвър отстъпи назад и мрежестата врата се отвори, показвайки нисък и набит мъж около шейсетте, който протегна загорялата си ръка.

— Как си, Оли? — рече Грейвър.

— Дявол да го вземе, добре съм — отвърна мъжът, излизайки навън под сянката. — А ти как си?

Беше с пооредяла коса и кожата на главата му беше доста потъмняла и изпъстрена с лунички от крайбрежното слънце. Носеше панталони с цвят каки, навити до прасците над избелели маратонки, и дочена риза, прана безброй пъти, чиито дълги ръкави бяха навити до лактите. Ризата беше прибрана в панталона, над стегнатия му корем имаше стар, напукан колан, който му беше доста дълъг и излишната част от него висеше отпред. Той се ухили на Грейвър и откритата му усмивка показваше силни и равни зъби.

— Май искаш нещо, а? — Ухили се още по-широко.

— Да, така е — рече Грейвър. — Една малка услуга.

Набитият мъж първо погледна колата, а после и Нюман.

— Май е по работа.

Грейвър кимна.

— Веднага ли?

— Трябва ми превоз с лодка — обясни Грейвър. — Само на няколко минути оттук.

— Да.

— Трябва да ни закараш там, може да почакаш малко. Двайсетина минути. Горедолу толкова. Ще доведем една жена отзад и после тя ще замине с мене.

— Да.

— И после ще съм ти задължен... пак. — Грейвър се усмихна.

— Хайде, стига. Така ми харесва. — Той погледна Нюман в колата. — Е, да тръгваме — рече той, махайки рязко към Нюман.

Оли беше винаги готов на всичко, години наред беше участвал в тактически операции, преди да се пенсионира. Ако се доверяваше на даден човек, той не задаваше излишни въпроси; просто следваше указанията. Знаеше, че всичко, оставащо в момента, е било вече добре обмислено от Грейвър. Грейвър не би го помолил за нещо, което той самият би сметнал за нередно или което би могло да бъде и вършено без неговата помощ.

Нюман слезе от колата, мъжът го изгледа, а после се обърна и тръгна към ъгъла на къщата. Грейвър и Нюман го последваха. Минаха под тунел от преплетени олеандри към заден двор, който само след трийсет или четирийсет фута надолу стигаше до пристан на канала. Там беше завързана стара моторна лодка с кабина, неголяма и скромна, но добре поддържана.

Без да се колебае, Оли стъпи на борда и започна да натиска копчета и да върти ръчки, докато Грейвър и Нюман също се качиха и влязоха в кабината.

— Къде е? — попита той, когато моторът започна да кашля и постепенно започна да боботи. Грейвър му обясни. — А, да. — Той излезе от кабината, свали закотвящите въжета и се върна на кормилото. Без повече въпроси намали газта и катерчето плавно потегли от кея, после направи завой и след миг те вече се бяха отправили точно към залива.

Никой нищо не продума, докато старото катерче леко се движеше покрай брега, минавайки край входовете за други канали, а в настъпващия здрач започнаха да се мяркат все по-изискани къщи. Грейвър чу намалянето на скоростта, преди още да го почувства. Наблюдаваше светлините по брега, как те се сливат от двете страни на тесните канали, когато ги отминаваха. Двигателят намали още и те бавно завиха по друг канал и леко плъзнаха покрай кейовете на къщите.

— Май че е следващата хей там — каза Оли с дрезгав глас.

— Кейси — Грейвър дръпна Нюман до вратата на кабината. — Позна ли я?

— Да, прав е. Тази е.

Оли се усмихна мълчаливо.

— Би ли загасил светлините си, Оли?

Старият мъж изпълни молбата.

— Можеш ли да спреш съвсем накрая?

Старият мъж кимна. Почти се бе стъмнило и задачата му никак не бе лека. След малко почувстваха как носът се удари по кея и Оли загаси мотора. Той бързо излезе от кабината и тръгвайки по планшира към носа, слезе на кея.

— Искам да минеш отпред — каза Грейвър на Нюман. — Само позвъни. Когато тя отвори и те познае, легитимирай се. Нека веднага

да разбере, че си офицер от полицията — ала непременно влез, дори ако се наложи да я заплашиш с пистолет. Не я оставяй да заключи под носа ти. После ще ми отвориш откъм задната врата. Аз ще се опитам да вляза оттам, ако задната врата не е заключена.

Не продумаха нищо повече. Слязоха на кея и минаха сред храстите в дъното на малката морава. В къщата светеше, откъм кухнята, в която Валери бе изгорила храната си предишната вечер и там, където навярно беше задната спалня. Навсякъде другаде беше тъмно, само лампата на кухнята леко осветяваше каменния вътрешен двор точно до плъзгащите се стъклени врати.

Грейвър кимна и Нюман се отправи към ъгъла на къщата и изчезна. Грейвър безшумно се приближи и за миг надникна към кухнята и трапезарията, после отиде до външната стена на спалнята, откъдето идваше светлината и долепи ухо. Чу шуртене на вода. Дали се къпеше? Щеше ли да чуе звънеца на вратата? Той отиде до вратата откъм вътрешния двор и я натисна. Изненадано откри, че не е заключена. Бавно я отвори, молейки се да няма охранителна система, и влезе вътре. За момент изчака, после тръгна през дневната по малък коридор, който навярно водеше към спалнята. Спря се до вратата. Сега вече ясно чуваше шуртенето от душа. Добре. Бързо отиде до антрето и отвори входната врата на изненадания Нюман.

— Тя се къпе — рече Грейвър.

— Сама ли е?

Грейвър сви рамене и отново заключи вратата след Нюман. Набързо провериха другите стаи, за да се уверят, че са сами и после отидоха в дневната, откъдето също се чуваше шумът от душа. Нюман погледна Грейвър.

— Никак няма да е лесно да го направим — прошепна Грейвър. — Трябва да влезем там, и то преди тя да излезе от банята. Може да е в състояние да се добере до оръжие, ако ѝ дадем някаква възможност. Може да пици. Извади си значката.

Грейвър влезе пръв. В спалнята цареше пълен безпорядък. Леглото не беше оправено и единствената светлина беше от лампа край него. Вратата към банята беше отворена и явно душът беше пуснат докрай. Тя кихна и после издуха носа си. Изкашля се. В спалнята се усещаше миризмата от сапуна и влагата от парата. Вратата на един дрешник беше отворена и се виждаха разхвърляни дрехи, метнати на

закачалки, а на пода отдолу бяха небрежно пръснати обувки и кутии. Под прозорците, обърнати към канала, имаше телевизор и върху него стоеше голям електронен часовник с червени цифри. Бельото ѝ беше пръснато в долния край на леглото, заедно с чифт шорти и блуза с презрамки. На пода край един фотьойл лежеше шише с плажен лосион. Върху намачканите чаршафи се мъдреше и един брой на „Космополитън“, прегънат на страницата, която тя е четяла.

— Ще я оставим да излезе от банята — дрезгаво прошепна Грейвър. — Не ми се иска да се заключи там вътре. Застани встрани до вратата и когато тя излезе, аз ще се легитимирам. Не ѝ позволявай да се върне в банята.

Нюман кимна и тръгна към стената. В този момент душът спря. Нюман се залепи край вратата, а Грейвър се прикри до дрешника.

И двамата предполагаха, че тя ще се позабави още, за да се поизбърше или може би да измие зъбите си, да изсуши косата си, ала за тяхна изненада тя излезе направо от душа и тръгна към спалнята, със стичащата се от нея вода, без каквато и да е кърпа. Когато мина през вратата, Грейвър се отдели от дрешника.

— Полиция — каза той. — Не мърдайте.

В момента, в който я видя, разбра, че няма да стане по тоя начин. Тя веднага хукна, но не към банята, а към вратата навън от спалнята.

— Полиция — изкрещяха и двамата.

— Спрете — извика Нюман и се хвърли към нея, преди тя да стигне до вратата, събаряйки я странично върху леглото, където тя падна върху омотаните чаршафи и започна да пици. Нюман веднага се метна отгоре ѝ, преборвайки се с нея, докато се опитваше да затвори устата ѝ с ръка, да напъха чаршафи в устата ѝ и двамата се затъркаляха. Тя размахваше ръце и крака и пищеше, мятайки Нюман ту насам, ту натам, в панически ужас. Грейвър също скочи върху леглото и двамата успяха да я заклецят помежду си, Нюман отдолу, легнал по гръб, приковал ръцете ѝ встрани, стиснал двата си юмрука под едрите ѝ гърди, а мократа ѝ коса беше полепнала по лицето му.

Тя беше с лице към Грейвър, притиснал с коляно гръдната ѝ кост. С една ръка той държеше част от чаршафа върху устата ѝ, а с другата беше насочил значката си към лицето ѝ. Тя облещено гледаше значката. И тримата бяха задъхани.

— По дяволите — изсъска Грейвър. — Ние сме от полицията.

Мълчание.

Очите ѝ се движеха между него и значката му.

— Разбра ли? — попита той.

Пак мълчание.

— Полиция — отново повтори той.

Тя закима трескаво.

— Ще те пусна — каза той. — За да се облечеш. — Поклати глава. — Няма да се съпротивляваш, нали?

Тя кимна и мократа ѝ коса забръска по лицето на Нюман.

Грейвър махна ръката си от устата ѝ.

— Кажу „добре“ — рече той.

— Добре — запъхтяно повтори тя.

Грейвър я пусна и я покри, доколкото можеше, с чаршафа.

— Той ще те освободи — каза ѝ Грейвър. — Но не се опитвай пак да се измъкнеш. Ясно ли е?

— Ясно — изхълца тя, хващайки се здраво за чаршафа, докато Нюман с облекчение бързо се измъкна изпод нея.

Спортното сако и панталоните на Нюман бяха потъмнели отпред, попили водата от мокрия ѝ гръб. Той изтри лицето си, от което също капеше вода.

— Страхотно — рече той, като видя дрехите си.

Валери Хийт бързо се загърна с чаршафите и облежната на лицевата дъска, зяпна срещу него.

— Разбра ли, че сме от полицията? — пак повтори Грейвър, показвайки значката си.

— Да... Да... — запелтечи тя. Гледаше Нюман, който оправяше с пръсти разчорлената си коса.

— Помниш ли ме? — хрипливо рече Нюман.

— Да...

— Имаш ли някаква представа защо сме тук? — попита Грейвър, докато прибираще значката в джоба си.

Тя поклати глава.

— Предполагам, че имаш — каза Грейвър. Той се втренчи в нея. — Говори, за да зная, че ме разбираш.

— Как да не те разбирам — отвърна тя, — копеле гадно. — Черната ѝ коса бе полепнала по челото и без грим лицето ѝ изглеждаше абсолютно безизразно.

— Добре — рече Грейвър. — Сега слушай. Ще те приберем за разпит. — После щеше да ѝ обясни, че не е съвсем точно така. — Ти си се забъркала в ужасна каша, госпожице Хийт. — Той прибра пистолета си, оправи косата си с ръце и седна в долния край на леглото.

— Слушай — започна той, опитвайки се да говори спокойно и разумно, не като полицаи, — ще бъда откровен с теб. Струва ми се, не разбираш напълно в какво си се забъркала тук. — Той направи пауза. — Хората, с които работиш, убиха двама полицейски служители. Детективи. Той я погледна под бледата светлина от лампата. Виждаше само войнственост. — В този момент твоят живот не струва и пукната пара. Ще ти обясня защо, когато имаме повече време. Ако решим все пак, че не искаме да говорим с тебе, ако излезем сега оттук и те оставим сама, няма да можеш да изкараш дори нощта. Дори да се качиш в новичкия си корвет и да караш като луда цяла нощ, пак няма да успееш да видиш изгрева. — Той не откъсваше очи от нея. — Повярвай ми.

Не виждаше никаква реакция по лицето ѝ.

— Скоро ще приключим цялата операция, Валери — лъжеше я той, — но се опитваме да спасим колкото се може повече човешки живота. Не искаме някой друг да бъде убит. Имаме основания да предполагаме, че ще започнат да избиват някои от вас. Те знаят, че вече се приближават към края и се опитват да намалят загубите си. Ако не ни помогнеш, хората, за които работиш, тези на върха, ще се измъкнат. Ние не искаме нищо даром. Ще се споразумеем. Естествено, можем да спасим твоя живот. Но ако се съ согласиш да ни сътрудничиш, ние ще направим всичко възможно, за да те отървем от затвора. В края на краищата, ти си била използвана. — Той млъкна за момент. — Няма нужда да понасяш наказание за нещо, което всъщност не си разбирала. Особено ако ти прехвърлят цялата вина.

Този път той видя, че нещо трепва в очите ѝ. Постепенно, докато се успокояваше, тя започваше да мисли и Грейвър усети, че мисленето доста ще ѝ помогне. Може би.

— Слушай сега — рече той, — трябва да излезем оттук, колкото се може по-скоро. Имаме лодка ей там в канала. Защо не се облечеш. Тук не е хубаво да оставаш.

— Нека да видя пак оная значка — каза тя.

Грейвър отново извади значката си и я подаде. Тя я взе и се надвеси под лампата, за да я види отблизо. Прекара пръсти отгоре. После му я върна. Погледна Нюман.

— Знаех, че оная проклета история със застраховката е фалшива — рече тя.

— Май трябва повече да се упражнявам — отвърна Нюман.

— Без майтап. — Тя малко се поотпусна.

— Защо не се облечеш — каза Грейвър и се изправи.

— О, да — пресилено отвърна тя, поглеждайки и двамата.

— Един от нас ще трябва да те наблюдава — рече Грейвър. — Знаеш, че не можем да се обърнем с гръб към тебе.

— О, хайде, стига — отвърна тя и отметна встрани мокрите чаршафи, ставайки от леглото. — Този идиот тука цялата ме опипа. Какво, да не би изведнъж да стана чак толкова срамежлив?

Тя тръгна гола до скрина, отвори чекмеджетата и започна да си търси пликчета и сутиен. Не бързаше, погледна ги на два-три пъти, оставяйки ги добре да огледат тялото ѝ, защото май не можеше веднага да намери това, което търсеше.

— Вземи си няколко смени и ги сложи в една чанта — каза Грейвър, обърна се и излезе от спалнята. Хвърли поглед към Нюман, който завъртя очи нагоре и пак изтри лицето си.

46.

Когато Валери Хийт се облече — кой знае защо тя избра загръщаща се пола с оранжево-кафяви африкански мотиви и бяла блуза без ръкави — и сложи малко дрехи в излетна чанта — двамата с Нюман вече бяха постигнали почти приятелски отношения. Ония негови черти, които му позволяваха да работи леко с постоянно троснатата Пола, изглежда се харесаха и на Валери Хийт.

Докато Нюман я омайваше, Грейвър взе малка чанта от друга спалня и претърсвайки къщата, успя да събере доста фалшиви паспорти, както и писмени материали и документи, които нямаше време да прочете. Той просто изсипа всичко в чантата.

Валери се разтревожи, че Нюман ще кара нейния корвет към града, но накрая я убедиха, че така е най-добре. Затова, когато Нюман потегли с колата ѝ, тя и Грейвър се качиха в лодката на Оли, която никак не ѝ хареса.

Грейвър отложи въпроса с поставянето на белезници, докато стигнаха до къщата на Оли, смятайки, че ако тя направи някаква сцена, щеше да бъде по-безопасно тук, отколкото в собствения ѝ двор или кей. Ала безпокойството му бе излишно. Тя прие белезниците, естествено, малко намусено, но без да роптае, седна на пасажерското място в колата до Грейвър.

По пътя към града Грейвър я подготви за необичайния ѝ „арест“. Обясни ѝ, че заради смъртта на двамата полицейски служители е бил организиран специален таен отряд и че той го ръководи. Каза, че в полицейския отдел съществували две фракции. Едната искала Валери да бъде подведена под отговорност заради нейната „роля“, докато другата група — той самият, Нюман и някои други — искали да ѝ дадат шанс в замяна на информацията, която тя може да им даде. Те искали, когато всичко това приключи, просто да я пуснат, след като им помогне. Било излишно да вика адвокат, защото нямало да ѝ предявят никакви обвинения, ако тя се съгласи да им сътрудничи. В противен случай щяла да рискува да прекара остатъка от живота си в затвора.

Грейвър ѝ обясни всичко това доста словоохотливо, сякаш я подготвяше за нова работа. Отговаряше на въпросите ѝ, лъжеше я ловко и леко, изобщо я подготвяше да бъде готова да си изпее всичко веднага щом започнат да я разпитват. От въпросите ѝ разбра от какво се страхува и той реагира с ловкостта на психоаналитик. Валери Хийт не блестеше с особен ум, което беше и една от причините да се окаже в настоящето си положение.

Когато стигнаха покрайнините на града и той ѝ каза, че трябва да сложи превръзка на очите, тя прие този факт като неприятен, но напълно в реда на нещата. Грейвър се обади на Нюман по радиотелефона, че ще спре заради превръзката на очите и двете коли се отклониха за малко в едно странично шосе. След това Грейвър изобщо не ѝ проговори. Тя се опита веднъж да зададе въпрос, но Грейвър само каза тихичко „шшт“ и повече нищо не продумаха, докато той спря пред своя дом. Беше доволен, когато видя, че в къщата свети и вратата на гаража е затворена, както беше заръчал.

Обади се на Нюман да мине по алеята пред него и да остави корвета в свободния гараж. След това Грейвър веднага смъкна страничното стъкло и обърна глава назад, сякаш говореше на някой до колата:

— Сигнализирайте на хората отзад, че пристигаме — каза той и бързо вдигна отново стъклото, изчака за миг и после потегли по алеята зад къщата, паркирайки служебната кола така, че да не се вижда откъм улицата, както бе сторил Ласт преди две вечери. Загаси двигателя.

— Добре, Валери. Пристигнахме — рече той. — Сега ще те заведем в къщата.

Лара ги посрещна до задната врата. Тя се бе преоблякла в джинси и зашеметяваща блуза с презрамки. Пола стоеше зад нея до вратата за кухнята.

Точно когато всички влязоха в кухнята, пейджърът на Грейвър започна да вибрира на кръста му. Той го погледна и видя, че е номерът на Арнет.

— Почакайте тук — рече той и излезе от стаята, оставяйки ги да стоят там мълчаливо. Отиде в дневната и се обади на Арнет.

— Е, душко, твоят човек е пак на път — рече тя. Грейвър погледна часовника си: беше 10:30. Около Арнет се дочуваха гласове по радиото.

— Имаш ли представа накъде е тръгнал?

— Никаква. Нямах никакви обаждания по телефона. Той просто стана и излезе. Но изглежда, че прави същите маневри както миналия път. Този човек е просто неумолим.

— Току-що прибрах Хийт — каза Грейвър.

— Ще говори ли?

— Предполагам.

— Добре. Измъкни всичко от нея. Информирай ме, ако можем да използваме нещо от това. Ще ти се обадя, когато има новини оттук.

Грейвър затвори телефона и за миг остана до бюрото. Отново го притисна тежкото разочарование от предателството на Бъртъл. То изобщо не успя да бъде заличено от шеметния ход на събитията и от време на време пак го гнетеше и сега също го жегна, подобно на първия път, когато го осъзна. Той се върна в кухнята, където всички го чакаха.

— Така — рече той и хвана отново ръката на Валери Хийт, — сега се качваме на горния етаж.

Той внимателно я поведе нагоре и я закара в спалнята на Натали. Когато влязоха вътре, той запали осветлението и накара Нюман да ѝ свали превръзката от очите. Но не махна белезниците. Тя премигна няколко пъти и се огледа наоколо.

— Познаваш Пола — рече Грейвър. Хийт кимна, поглеждайки я насмешливо. — А това е Лара — каза той. — Хийт пак кимна, като я огледа оценяващо.

— Ами белезниците? — попита тя и протегна ръцете си.

— Още не — отвърна Грейвър. Тонът му бе рязък и той не даде повече обяснения. — Гладна ли си?

Тя поклати глава и седна на ръба на леглото.

— Може ли да запаля цигара?

— Не тук в стаята — рече Грейвър.

— А кафе? Тогава може ли поне чаша кафе?

— Естествено — каза той. — Пола, би ли ми помогнала?

Грейвър веднага се отправи долу в кухнята и сложи кафеника да ври, докато Пола изсипа чантата, която той бе донесъл, върху масата и започна да преглежда документите. Грейвър седна срещу нея. Пола отдели шест фалшиви тексаски шофьорски книжки, всички със снимката на Хийт — на някои тя беше с руси перуки, но с различни

имена и рождени дати, включително и документи на Айрин Уейли, която бе абонирана за списания в къщата на Хийт, и на Франсес Ръп, която бе закупила корвета. Имаше документи за банкови сметки към всяка от шофьорските книжки, в различни банки и всички съдържащи пари. Общо сметките възлизаха на почти триста хиляди долара.

— Невероятно — рече Пола.

— Запознах се с Дон С. преди около три години — каза тя, подкрепяйки кафето с двете си ръце в белезници. Беше седнала по турски в долния край на леглото. Бялата ѝ блуза беше разкопчана и се виждаше цепката между тежките ѝ гърди. — Срецнах се с него в един бар. Тъкмо се бях развела след един ужасен брак и бях се скапала, и без пукната пара. Дон ме заговори, изслуша историята ми и рече, че може да му потрѣбва някакво момиче, за да изпълнява известни дребни поръчки. Тъй нарече тая работа — „дребни поръчки“. Нямаше нужда да ме убеждава, наистина тъй си беше. Дявол да го вземе, веднага приех.

Тя поклати глава, докато си припомняше.

— Всъщност бях готова да работя за тоя тип и без пари. — Погледна Лара, седнала срещу нея, сякаш смяташе, че Лара ще я разбере. — Тоя тип е — тя кимна и вдигна цинично вежди — расов мъж. Истински. Не някой просто за приятно прекарване, ами мъж с мускули, и то без да е стъпвал в гимнастически салон през живота си. Във всеки случай — продължи тя, поглеждайки Грейвър, седнал в другия край на леглото с включен касетофон, — това, което правех, беше да ходя по паркинги, алеи и други такива места, да вземам книжни пликосе от разни хора — обикновено жени, но понякога и мъже — и да им давам в замяна пликосе с пари. Знаех, че има пари в тях. Дон ми го каза. И знаех, че не са наркотици... нали бяха в плоски книжни пликосе? Освен това надничах в ония, дето не бяха добре залепени. Понякога имаше микрофишосе, компютърни разпечатки или просто фотокопия на документи.

— Какви документи? — попита Нюман. Беше седнал на пода, облегнат на стената и опънал крака върху килима водеше си записки в бележник.

— Много често това бяха банкови сведения. Понякога имаше обща информация, друг път — пазарно проучване, анализи за нови продукти, сведения за продажби, финансови отчети, извлечения от сметки. Какво ли не.

— Винаги ли даваше парите на отделни лица?

— О, не. В повечето случаи, не. Отначало наистина ги давах лично, защото Дон искаше да ги опозная, но после не. Дон ми даваше по един ключ и парите. Ако ключът беше за багажник на кола в някой гараж, казваше ми и номера на колата. Намирах я, отварях багажника, оставях парите и вземах плика, който беше там. Понякога ключът беше от шкафче за багаж на летище или пощенска кутия. Понякога дори и от банков сейф. Тайниците можеха да бъдат навсякъде, където може да ти хрумне.

— Какви суми си давала? — попита Пола. Тя също беше седнала на стол, до Лара, и кръстосаният ѝ крак нервно се люлееше.

— Някой път стотици, друг път хиляди долари... на човек. Най-много до трийсет хиляди, най-малко двеста долара. Но аз се занимавах с една и съща група хора през цялото това време, пет-шест човека, така че те си изкарвах доста солидни пари.

— Това беше нещо като стажуване. Вършех тая работа може би шест месеца, когато Дон захвана да ми говори, да ми обяснява какво прави и как го прави. Каза, че имал клиент, който давал списък с необходимата му информация. Бил същият човек, който доставял парите за тези поръчки. Дон намирал хората, които можели да осигурят информацията, и после започвал да ги обработва.

— И тъй, после Дон ми прехвърли тия хора и сега все още се занимавам с тях. Той ми предава списъци с нужните данни, аз ги подавам на съответните хора и осъществявам сделката. Дяволски лесно. Сумите, които получавам от тая работа, са най-различни, защото получавам процент от това, което вземат моите източници, а пък техните пари зависят от вида информация, поискана от Дон. Не мога да разчитам на постоянна сума всеки месец, но парите са винаги в брой, и за мене, и за тях, и то толкова много, че това няма значение. Никога не съм имала толкова много пари.

— Всички ли ги внасяш на едно място?

— О, не. Дон ме научи да откривам сметки на различни места, да разделям парите, никога да не оставям повече от осем хиляди наведнъж в една банка. Това си е лично негов, практичен съвет, осем хиляди. Просто не му се искаше в банките да заподозрат нещо, да сметнат, че може да търгуваме с наркотици и да ни докладват на ченгетата.

— Той ли те снабди с фалшивите шофьорски документи? — попита Грейвър.

— Да. Клиентът му можеше да ни достави всичко от този род.

— Но ти нямаш представа кой е клиентът, така ли?

Валери Хийт поклати глава.

— Не. Никой никого не познава. Та аз дори не познавам Дон, боже мой. Винаги се срещам с него, където той ми каже, и той винаги е там преди мене и ме кара първа да си тръгна, за да не видя каква кола кара.

— Никога ли не си се опитвала да се скриеш и да го видиш кога си тръгва? — попита Пола.

Хийт не отвърна веднага.

— Да — кимна тя, — веднъж. Той ме спипа. Тогава разбрах, че Дон знае точно каква кола карам. Знае много за мене. Каза, че ако още веднъж ме хване да правя това, всичко ще приключи. — Тя млъкна и отпи от кафето. — Вече си изкарвах почти деветдесет хиляди годишно. В брой. Реших, че не си заслужава да науча нещо повече за него, ако трябва да загубя всичко това. Ами че ако толкова му се иска да бъде тайнствен, нека да си остане такъв. Аз ще си прибирам паричките.

— Ами хората, от които купуваш тия неща? Познават ли те?

— Няма начин. Действам точно като Дон. Използвам различно малко име и инициал за фамилията при всеки от тях. Деби Е., Линда М. Какво ли не. Всеки от тях ме знае с различно име.

— Ти познаваш ли някой от тях?

— Не. Ако някой отпадне по различни причини — а аз никога не знам защо, но то не се случва често, Дон ми дава нов човек. Само малкото име. Нов начин на контактуване. Аз не ги познавам. Те не ме познават. Не познавам и Дон.

— Но той те познава.

— Да. — Тя кимна. Сложи чашата между бедрата си и вдигна ръце да оправи косата си. — Така е.

— Къде работеха твоите хора? — попита Нюман.

— Имах хора в две банки, в няколко юридически фирми, в една техническа служба и в една секретарска фирма. Човекът от техническата служба взема най-много пари.

— Защо?

— Защото тоя тип всъщност не е пазач. Компютрите са му хоби, той е компютърен пират. Службата, в която работи, има договор за услуги с една от най-големите сгради в центъра на града. Там се намират офиси на петролна компания, юридически кантори, борсови агенти, недвижими имоти, международна търговия. Тоя човек има достъп до всички тия офиси по цяла нощ, и то всяка нощ. Дон има повече поръчки за него, отколкото за всеки друг.

— Всичките ли твои хора имат еднакви умения и опит? — Нюман бясно си водеше записки, дори не вдигаше глава, за да задава въпроси. — Имам предвид, всички ли са в подобни служби?

— Не. Точно в това се състои работата — отвърна Хийт и пак погледна Лара. — Всички са на сравнително ниско ниво. Секретарки, оператори. Чиновнически служби. Затова и номерът действа. Всички са нископлатени и винаги се нуждаят от пари, ама имат и достъп до сведенията. До компютрите. Могат да получат каквото пожелаеш от тия дяволски компютри. Имат достъп, но им плащат просто трохи. Всички са финансово затруднени. Лесно можеш да ги купиш. В брой. Точно тъй. Искам да кажа, те не изпитват никаква лоялност към тия фирми. Знаят, че ако работите не вървят добре, те ще бъдат първите уволнени. Хич и не се заблуждават. Важните клечки горе — те все си мислят, нали тъй, че средният човек е тъй глупак. Във всички ония големи компании. То е като при правителството. Ако средният човек има възможност, ще ги избудалка, щото знае, че и компанията тъй ще стори с тях, ако печалбите почнат да намаляват. Тая скапана икономика е научила много хора ако не на друго, поне на това. Да си спасяват кожата.

Валери свърши кафето и ги огледа, очаквайки следващия въпрос.

— Чувала ли си за компания на име „Дейтапринт“? — попита Грейвър.

Валери сви устни за секунда и после поклати глава.

— Не.

— Да си чувала за някой, който се казва Брус Шек?

Тя пак се позамисли и поклати глава.

— Каква беше историята с Колийн Сайнър? — попита Грейвър.

— Това ли, боже мой. Нищо. Един ден Дон ми рече: „виж какво, ако някой се обади и пита за Колийн Сайнър, кажи, че тя се е изнесла отдавна“. Учудих се. Той рече: „Някой може да ти се обади за нея, ти

само отговори, че се е преместила и че нищо повече не знаеш“. Това малко ме нервира. Изобщо не се бяхме разбрали за такова нещо, да ми дава номера на някого. Той не каза нито дума повече. Ядосах се, но нищо не отвърнах. Страх ме беше да не загубя тая работа. По това време сумите започнаха да стават доста големи. Никога не бях имала толкова много пари. Не ми се щеше да ги загубя. Безпокоях се за това доста време, плаших се всеки път, щом телефонът звъннеше. Но когато никой не се обади, забравих за това... докато тя не се обади — рече Хийт, кимайки към Пола.

— Когато искаш да се свържеш с Дон, как го правиш? — Грейвър се бе облегнал на предната дъска на леглото.

— С един телефонен номер. Набирам го, оставям съобщение, после той ми се обажда. Номерът се сменя на всеки четири или пет седмици.

— Кой е номерът? — попита Нюман.

— Няма смисъл — каза тя. — Вчера му позвъних и там вече е умряла работа. А и той повече не се обади.

— Смяташ ли, че Дон има и други хора като теб, които да купуват информация от различни източници?

— О, разбира се. Той ми каза. Или поне в най-общи линии.

— Колко други хора има според теб?

— Нямам представа. Той само спомена, че това е голяма операция. И движеше тая система доста добре. Имаше си правила. Някой път, когато се срещнем, той ми казваше нещо от рода на, ами че трябва вече да тръгва, да обработи и „другите“ си агенти. Оставяше в мене впечатлението, че не съм единствената, на която подава пари и от която прибира информация. — Тя се замисли за миг. Право да ви кажа, понякога си мисля, че може да е имало и други хора като Дон. Нали разбирате, дето работят за неговия „клиент“.

— Чувала ли си някога името Панос Калатис? — попита Грейвър.

Тя поклати глава.

— Не, такова име щях да запомня.

— Чувала ли си някога Дон да говори за някакъв грък?

— Грък ли? — Тя смръщи вежди и пак поклати глава. — Не.

Говориха с Валери Хийт повече от час. На два пъти Лара слизаше долу да донесе още кафе и веднъж Хийт трябваше да

прекъсне, за да отиде до тоалетната. Макар че Лара нищо не продумваше, Пола, Нюман и Грейвър непрекъснато прехвърляха информацията, подхождаха от различни ъгли, перифразираха отговорите ѝ в нови въпроси. Хийт отговаряше без колебание, и то също така откровено, както се бе мятала с чаршафите пред Нюман и Грейвър. Явно, че след като веднъж бе решила да издаде всичко, тя го вършеше, без каквито и да е задръжки. Понякога на Грейвър дори му се струваше, че тя сякаш изпитваше странно облекчение. А и забеляза, че ѝ доставяше удоволствие да бъде в центъра на вниманието.

— Ако трябва да говорим с Дон — каза Грейвър, — как бихме могли да се свържем с него? — Докато питаше това, той извади личното досие на сътрудника Брус Шек и вдигна снимката му пред нея.

— Дявол знае как — рече тя. — Само с оня телефонен номер. — Вдигна очи към снимката. Втренчи поглед в нея. Изразът ѝ бавно се промени. — По дяволите. — Тя започна бавно да кима и почти се усмихна. — Това е той. Това е самият Дон С.

48.

Грейвър се движеше из кухнята с навити до лактите ръкави, вадеше месо и сирене за сандвичи от хладилника, туршия, маслини и лук от килера, подаде хляба и ножа на Нюман и му даде знак да реже филии. Той говореше на Пола, която седеше край масата и си водеше бележки.

— Искам да изцедиш всички възможни подробности от нея — казваше той. — В какви компании са работели тези хора; какви са били конкретните им служби; какви данни са предавали; за какви видове дейност е искал информация Дон; точно каква информация; имената на фирмите, от които този компютърен пират е изтеглял информация; кой е бил прекият му началник — той навярно е бил подкупван, защото е знаел, че подчиненият му не чисти кабинети. Всичко, за което се сетиш; то може после да ни помогне да възстановим цялата тая операция.

Той извади друг нож и започна да реже лука.

— Общо взето, не беше съвсем зле — рече Грейвър. — Тя действително посочи мястото на Шек и има още подробности, които да се изровят от онези източници в петте компании.

— Ще бъде доста по-трудно да стигнем до Шек, отколкото до Валери — каза Нюман, подреждайки хляба върху чиния. — Струва ми се, той е доста хитър и обигран в тази област.

— Имаш право. — Грейвър приключи с лука и започна да реже домати. — По всичко личи, че е професионалист. Хийт дори използва термина „обработка“, когато разправяше как Шек действа със своите източници. Чула го е от него. Този тип има опит в разузнаването. И това ни води до Калатис. Той е човек на Калатис.

— В „Мосад“? Прилича ми на американец.

— Мисля, че това вече няма никакво значение — каза Грейвър. Чувстваше безсилие и гняв. — Границите навсякъде се заличават. За такива хора чувството на вярност не е свързано с родното място или със страната, в която живеят, със семейството или отечеството. Тяхната вярност не зависи от знамето. Те рискуват живота си за международни

парични единици: доларът, германската марка, английската лира, йената.

Той нареди резенчетата лук и домати върху голяма чиния заедно с туршията и маслините, но остави студените меса в опаковката, както Лара ги беше донесла от магазина.

— Проблемът е — рече той, — че не сме напреднали кой знае колко в цялостната картина тук. — Той отвори пакет с картофен чипс и пакет с царевичен чипс, после извади от хладилника бурканчета с майонеза и горчица. — От коя горчица искате — обикновена или пикантна?

— Обикновена — отвърна Нюман.

— Пикантна — каза Пола.

Грейвър остави и двете на шкафа.

— Има бира и безалкохолни напитки в хладилника — рече той и започна да прави сандвич, докато Пола разчистваше масата от бележниците и колекцията на Хийт от фалшиви документи. Когато Грейвър приготви сандвича, той го разряза на две по диагонал, сложи го в чиния заедно с двата вида чипс и малко маслини и извади една бира от хладилника. Отвори я, сложи чинията и бирата на табличка заедно със салфетка и излезе от кухнята.

Те бяха седнали на пода край леглото като две ученички, с карти за игра помежду им.

— Боже мой! — каза Валери, обръщайки очи изпод кичурите суха, черна коса. — Я погледни, като същински иконом. Сам ли го приготви?

— Да — отвърна Грейвър и сложи табличката на пода до Лара.

— Благодаря — рече Лара.

— Нямаш ли жена? — попита Хийт. — Какво, да не си разведен?

— Не искаш ли сандвич? — попита я той.

— Ами... не само сандвич. — Тя се ухили и го огледа от глава до пети.

Грейвър излезе от стаята и погледна часовника си. Арнет се бе обадила преди повече от час. Би трябвало вече да се е случило нещо. Когато минаваше край своята спалня, хвърли поглед през отворената врата и се спря. Влезе вътре. Леглото му бе оправено и върху него лежеше опънат светлият ленен костюм на Лара. От другата страна на леглото имаше отворен куфар. Той се приближи и надникна в куфара.

Имаше комбинезони, две копринени блузи. Бельо. Чашките на сутиените пъхнати една в друга, бикините, сгънати на две. Усети познатия аромат от слаб парфюм, който остава в дамските куфари, дори когато са празни. Приблужи се до дрешника на Дор и отвори вратата. Там самотно висяха три рокли. Затвори вратата и пак отиде до отворения куфар. Взря се в бельото и едва се сдържа да не протегне ръка и докосне дантелата и хлъзгавата коприна. Обърна се и бързо излезе от стаята.

Долу Пола и Нюман седяха край кухненската маса, ядяха и говореха. Грейвър се залови да си прави сандвич.

— И така, нека да обобщя — каза Нюман, избърса устата си със салфетка и пак хвана химикалката и бележника си. — Шек е някъде доста високо в системата на този, който купува информацията. Много е вероятно Шек да познава Дийн, или поне Дийн да го познава, тъй като името на Шек е в досието на Пробст. Калатис влиза в тази картина само защото Дийн е споменал името му при срещата си с Непознатия при фонтана Гранско.

— Правилно — рече Грейвър, разрязвайки сандвича си. — И между другото, онова телефонно обаждане беше от нашите съгледвачи. Дийн е излязъл и е в движение от около час.

— Господи — обади се Пола. Тя ги погледна невярващо. — Господи, та това е просто фантастично.

— А и Фийбър. Връзката е между него и Калатис чрез Брод Страсър, който е закупил контролния дял в „Дейтапринт“ и който е споменат като съучастник на Калатис в досието на Равив.

— Между другото — добави Грейвър, — мисля, че неслучайно точно в къщата на Фийбър моят осведомител е дочул разговора, където са били споменати имената на Тислър и Безъм.

Пола кимна бавно и замислено.

— И според мене е съвсем логично да се допусне, че компанията на Фийбър, или поне някой в тази компания, купува улова от данните, събирани от Брус Шек.

Грейвър си отвори една бира, облегна се на кухненския плот и започна да яде сандвича си, обърнат към тях.

— Което също ни говори за „опитността“ на Шек — каза Нюман. Ядеше чипс и пиеше безалкохолно питие. Погледна Грейвър и избърса

устата си. — И което ме кара да се чудя за твоя осведомител. Ти... сигурен ли си...

— Искаш да кажеш, дали съм сигурен, че не е подставено лице? — Той поклати глава. — Появата му така изведнъж, точно сега, е подозрителна и неговият „късмет“ по време на партито у Фийбър е доста неправдоподобен. — Грейвър поклати глава. — Не, изобщо не се чувствам спокоен тук. Но има едно нещо, което не пасва с вероятността да е подставен, и то е преднамереното споменаване на Фийбър. Защо ще искат да съобщят нечие име? Особено когато е на основен участник.

— Ти каза, че той изглеждал изненадан от тяхната смърт — рече Пола. — Навярно не всичко му е било казано. Може би всъщност той е искал да открие какво ти е известно, дали изобщо знаеш нещо и когато е разбрал за тяхната смърт, това го е стреснало, изпаднал е в паника и е издал името на Фийбър.

— Не. — Нюман поклати глава. — Хора като Калатис, като този Страсър, никога не биха позволили някой на нивото на осведомител да се доближи толкова близо до тях и да рискуват по такъв начин. Просто не биха го допуснали.

— Да, съгласен съм — каза Грейвър — и точно този момент ме кара да му повярвам. Историята му е просто твърде... несклопна. Не мога да си ги представя как съзнателно ще разработят подобно нещо. И не виждам какво биха спечелили от това.

— Да предположим, че е казал истината — рече Пола. — Кого е дочул? Шек? Смятате ли, че Брус Шек е от ония хора, които биха присъствали на изискано парти, като това у Фийбър?

Разбира се, никой от тях не вярваше, че „расов мъж“, посещаващ барове, където би могъл да попадне на личности от рода на Валери Хийт, би отишъл и на парти в отбраното общество на Тангълуд, като описаното от Ласт. Те замълчаха. Грейвър ядеше сандвича си, докато Нюман отново преглеждаше своите бележки, а Пола се бе втренчила в пода. Грейвър не знаеше за какво си мислят, но все повече усещаше напрежението наоколо. Какво всъщност очакваше да постигне? Необходимо беше да имат огромен екип и много време, за да разследват случая както трябва. А той не разполагаше нито с такъв екип, нито с време. И както разсъждаваше за това, Пола го изпревари.

— Грейвър — каза тя, прекъсвайки мислите му. Беше се обърнала към него, седнала като примерна ученичка. — Наистина ли смяташ, че и друг от отдела, освен Бъртъл, е замесен? Това ли се опитваш да откриеш, преди да включиш повече хора в случая?

Той пъхна маслина в устата си и бавно я сдъвка. Отпи малко от бирата.

— Защо? — попита той.

— Защото много добре ти е известно, че тази работа е непосилна. — Тя стрелна с очи Нюман, а после отново се обърна към Грейвър. — Тук не сме прави. Трябва да има един куп хора по тази операция с Хийт и Шек. Тя е нещо огромно. Може да има пет или шест като Шек и трийсетина като Хийт, както и повече от стотина, може би неколкостотин души, задигащи информация, за да им я продадат. Просто изглежда невероятно, ако се замислиш. Може би дори не съм в състояние да си го представя в пълен мащаб. Направо тръпки ме побиха, докато слушах оная жена горе. Тези хора и информацията, която притежават, това е нещо страшно. И още по-страшно е, като си представиш какво могат да вършат с нея. Всичко е толкова необхватно, боже мой.

Грейвър кимна, дъвчейки последната хапка от сандвича си. Не беше сигурен точно как ще ѝ отговори, но разбираше чувствата ѝ.

— Виж какво — рече той, отпи бира и избърса ръцете си с книжна салфетка. Избута почти празната бирена бутилка встрани, приближи се и седна на един стол.

— Права си. Необхватно е. Така е, ние наистина не можем да се справим с това. Но сега всъщност сме още в етапа на откриването. Дали според мен някой друг от отдела е замесен? Не знам, но все повече започвам да се съмнявам, че хора като Калатис и Страсър, и дори Фийбър, биха се замесили, ако тази операция не се простира по-високо от Дийн Бъртъл. Един аналитик нищо не значи за такива като тях. Те може да се нуждаят от него, може да го използват, но предполагам, че в действителност се домогват до по-високо ниво на сътрудничество. Дийн. Въпреки своите способности и интелект, тук служи само като трамплин. Струва ми се, че те имат за цел нещо повече от това, което той може да им осигури. Него просто го използват.

Той погледна Нюман, а после отново Пола.

— В такъв случай как да постъпя? Допускам, че тук са намесени много пари, защото големите играчи играят на едро. Някъде точно под носовите ни се разиграва нещо голямо. Тогава на кого от шефовете в хюстънската полиция да доверя това? Не че няма свестни мъже и жени, на които да разчитаме. Разбира се, че ги има: Просто може би тук има някой, комуто не бива да се доверяваме, но дявол да го вземе, не го знам кой е. Тогава откъде да знам кого да привлека в разследването? Кого да включа? Трябва ли да рискувам цялата тази операция, за която току-що говорехте, това огромно нещо, приемайки, че тя стига само до Дийн? Или приемайки, че ще мога да избира най-подходящите хора, на които да я разкрия? — Той млъкна за малко. — Не мисля, че е редно.

— Ами ФБР? Ако е нещо толкова голямо, точно те трябва да се занимават с това. Те разполагат със средства.

Грейвър я погледна.

— Добре, Пола, ще ти отговоря откровено на този въпрос. Имаш право, в един добре устроен свят точно така трябва да се постъпи.

Тогава той ѝ обясни изтъкнатото от Арнет за противоречивите юрисдикции на ЦРУ, ФБР и ОБН по отношение на Калатис.

— Ако сега се обърна към тях — рече той, — може да рискувам всичко да се стопи направо пред очите ми. Не е нужно да ти обяснявам за междуведомствените разправии. И така, в този момент — може би не утре, може би не вдругиден — а в този момент, искам да съм в състояние да контролирам нещата, до които сме стигнали по случая. Не искам нищо да ми бъде отнето. Не желая да ме кооптират или да се отнасят снизходително с мен. Не искам да бъда изтикан на заден план. — Той се поспря за миг. — Предполагам, че всъщност не падам подолу от всички останали в стремежа си да запазя своята сфера на пълномощия. Но Тислър и Безъм бяха мои служители. Дийн е моя отговорност. Не искам да ги прехвърлям на никой друг.

Той пак замълча.

— Освен това, доколкото разбирам, имаме не по-лош прицел към Калатис, отколкото която и да е от агенциите. А и не искам да делея това копеле с никой друг. Ако се доберем до него, не ми се ще да видя как ни го отнемат заради някакви тактики, измислени от хората във Вашингтон, Лангли или Куонтико.

Нюман беше свел поглед към бележника си и драскаше завъртулки с химикалката си. Пола го гледаше втренчено, но нищо не казваше. Беше се замислила. Грейвър предположи, че се опитва да проумее нещата. Навярно и тя самата не знаеше какво да мисли.

— Но — продължи Грейвър, — струва ми се, че няма достатъчно време дори да се безпокоим. Всеки момент могат да влязат в действие много фактори. Ако Калатис движи някакъв голям проект, ония други агенции ще го надушат. Дори за минута не съм си помислял, че в тая работа сме единствено ние. Ако Калатис заподозре, че може да бъде изложен на риск — а той вероятно знае повече, отколкото ни се иска да мислим, тогава той ще ускори програмата си. Шансът ни тук е много малък и все повече се стеснява.

— Колко малък? — Нюман вдигна поглед.

Грейвър сви рамене и поклати глава.

— Предполагам... може би два дни. Сутринта вестниците ще съобщят за смъртта на Тислър и Безъм. Ако вестникарските материали намекнат за нещо сензационно, за нещо тъмно зад тези смъртни случаи, Калатис ще поиска да изчезне. И тогава Шек ще разбере за изчезването на Хийт. Просто си мисля, че не разполагаме с особено много време, преди сегашната ситуация коренно да се промени.

49.

12:18 през нощта

— Каквато и да е стая с лице към пристанището — каза мъжът. Каза го бързо и остави пътната чанта пред регистратурата, без да сваля другата си ръка, с която бе обгърнал плътно младата жена до себе си. Администраторът забеляза, че палецът на мъжа търка сутиена на жената под блузата ѝ. Или би могло това да бъде сутиенът ѝ. Тя май не носеше такъв.

— Да е нависоко — рече жената, поглеждайки мъжа, а после и администратора, хвърляйки му усмивка, която служителят би описал като пакостлива, ако знаеше тази дума. — Искам да има изглед към лодките, светлините над лодките.

— Нависоко — каза мъжът, намигайки на служителя. — Ще трябва да ги видим тия лодки.

— Нависоко — повтори администраторът, проверявайки на компютъра. В мъжа имаше нещо латиноамериканско, не беше мексиканец, може би колумбиец, доста расов мъжага, хубав, добре сложен, в началото на трийсетте. Жената беше около двацет и пет годишна, предположи служителят. Истинска американка със светлокестенява коса, с изрусени от слънцето кичури и чудесни гърди, които той латиноамерикански тип опипваше вече с цялата си ръка. Служителят се пообърка какво натиска и трябваше пак да си играе с клавишите, докато се поправи.

— Какво, има ли? Намерихте ли нещо? — попита мъжагата. — С какво разполагате? Защото бързае. — Говореше малко гърлено.

— Хайде де. — Служителят метна поглед към момичето. То му отправи сияйна усмивка. — Боже мой.

— Да, разбира се. Имаме една точно такава. С хубав изглед към яхтклуба. Не на най-горния етаж, но е само два етажа под него.

— Фантастично — рече мъжагата и най-после свали ръката си от жената. Извади портфейл от джоба на сакото си. Докато мъжагата попълваше формулярите, служителят още веднъж надникна крадешком към гърдите на жената, но забрави първо да погледне към

лицето ѝ и когато вдигна очи, улови нейния поглед. Но тя само пак му се усмихна сияещо и опъна рамене назад дяволито, или поне така му се стори, и той отново стрелна с очи бюста ѝ, докато свеждаше поглед надолу към формулярите. Завиждаше на този латиноамериканец. За последен път огледа жената и във въображението си пофлиртува мъничко с нея.

Когато приключиха с формалностите, служителят посегна да позвъни за пиколо, но мъжаката го спря.

— Нямаме нужда от помощ — рече той. — Носим само тия две чанти. — Наистина имаше още една чанта, която служителят не бе забелязал в ръцете на жената, едно от ония луксозни алуминиеви куфарчета. — Много благодаря — каза мъжаката и двамата се обърнаха, тръгвайки към асансьора.

Вътре в асансьора Ремберто извади радио от колана на кръста си изпод сакото и заговори в него.

— Стая 1202. Тя иска да донесете и другия алуминиев куфар. Не влизайте през главната врата за фоайето. Има още един вход откъм яхтклуба и асансьорите там не се виждат от рецепцията.

След седем минути Черил бе застанала пред огромните прозорци в тяхната стая и гледаше към платноходките на яхтклуба долу. Не светнаха лампите в стаята и те се движеха в бледата светлина откъм кея.

— Не е ли твърде далече? — попита Ремберто.

— Не. Чудесно е — отвърна Черил и отвори куфарчето, от което извади триножник и се залови да го сглобява. Ремберто взе бинокъл от своята чанта и започна да оглежда внимателно редиците яhti на пристана. Тъкмо когато Черил нагласи триножника, някой почука на вратата. Тя погледна през шпионката. — Добре — рече тя и отбори.

Влезе Мъри, носейки по-големия алуминиев куфар на Черил, а зад него беше Бойд заедно със своите чанти с фотографско оборудване и собствения си триножник.

Заработиха бързо. Мъри и Ремберто застанаха с бинокли от двете страни на големия прозорец, докато Бойд и Черил нагласяха оборудването си в средата. След дванайсет минути всичко беше готово. Черил седна зад параболичния си микрофон, монтиран на триножника, със слушалки на главата, а приемникът беше в скута ѝ.

— Добре, момчета. Някакви предположения?

— Да — каза Ремберто. Не беше свалил бинокъла от очите си, откакто влезе в стаята. — Виждаш ли първия пристан отляво? Има стоянки за лодки от двете страни. Насочи към втората лампа, оттам... една, две, три... третата лодка. Това е моторна лодка с кабина, боядисана в синьо. Вътре има хора, повече от двама, разговарят.

Черил се надвеси напред над микрофона, намери лодката и започна да върти скалите на приемника. Всички чакаха. Минаха две-три минути.

— Мисля, че не е това — рече тя. — Те си говорят разни служебни клюки. Лу е получил много по-високо увеличение, отколкото този тип тук, който е вбесен, защото е свършил повечето от работата на Лу по някаква сделка, Лу изобщо не е признал направеното от него, освен когато са насаме...

— Добре — каза Ремберто. — Четвъртият пристан. Между главната пътека и пристана, първата лодка преди първата лампа. Този процес на пробване беше мъчителен, но всички бяха привикнали и останаха спокойни и съсредоточени. Откриха своите обекти на четвъртата лодка.

— Хванах ги — каза Черил, притискайки с една ръка слушалките. С другата ръка включи касетофона.

50.

— Отдавна работя за това копеле — рече мъжът — и ти казвам, тука нещо става. И то сериозно, а не само някаква засечка.

— С колко номера разполагаш? — Това беше гласът на Бъртъл.

— Три. Три номера за свръзка. Системата е винаги една и съща. Първият е обикновен. Вторият е абсолютно защитен. Третият номер означава „веднага зарязвай всичко, тичай да си спасяваш кожата“. Не мога да го хвана и на трите телефона, а той изобщо не се е обаждал на нито един от моите. Това е дяволски необичайно.

— Може да ти е отрязал квитанцията и вече да не ти се доверява.

— Как пък не! Започнахме да използваме този метод отдавна, още от Буенос Айрес. Винаги аз вършех работата с редовите ни агенти и той на мене разчита да му кажа кога нашите хора започват да смърдят. За тази цел служи вторият телефон. Само между мене и него.

Бяха седнали вътре в кабината, масичката бе между тях, а върху нея две бутилки с бира и шише уиски „Уайлд Търки“, от което беше изпита почти една пета. Вратата беше отворена към стихналата, влажна нощ. Отвън над водата се носеше само ленивото бръмчене на някакъв корабен мотор.

Бъртъл погледна Шек. Наближаваше четирийсетте и по-голямата част от съзнателния си живот бе прекарал, без да зачита каквито и да е морални норми. Изкарваше си прехраната, вършейки нехайно и без колебания неща, за които се полагаше смъртно наказание или доживотен затвор във всички страни на света. Животът му представляваше пълно отрицание на обичайните понятия, крепящи така нареченото цивилизовано общество. Служеше единствено на собствените си интереси. А точно в този момент той наподобяваше повече от всякога на настръхнала хиена, с наежена козина и полуотворена паст, неподвижен, готов да прегази всичко, душейки подозрително наоколо.

— Знаеш за Тислър — каза Бъртъл.

— Да, наистина, чух за това.

— Знаеш ли за Безъм?

— Какво за него?

— Той също е мъртъв.

Брус Шек спря да гълта отпитата бира. Той свали бутилката и я постави безмълвно на масата.

— Мъртъв.

— Получил инфаркт, докато ловял риба. — Бъртъл внимателно го наблюдаваше.

— Инфаркт. — Лицето на Шек беше неподвижно, но личеше, че мислите му далеч изпреварват изречените думи. — Кога е станало?

— Умрял е в понеделник някъде следобед или вечерта. Намерили са го вчера, а снощи са докарали тялото му в Хюстън.

— Кога за последен път си говорил с Калатис?

— Същата нощ, когато е умрял Безъм, макар че тогава никой от нас не го знаеше — излъга Бъртъл. Шек, особено пийналият Шек, не трябваше да знае за срещата в галерията предишната вечер. — И Фийбър беше там. Искане да научат дали смъртта на Тислър не е предизвикала разследване, нещо като лов на вещици вътре в отдела. Опасявах се да не би Тислър да е оставил нещо уличаващо.

— А той оставил ли е?

— Не знам — рече Бъртъл. — Но знам, че не биваше да го изнудват. Там са сбъркали.

— Е, човекът явно си е паднал по негърските дупета. Видях ги ония гадни снимки.

Бъртъл не пропусна тази забележка. Рожбите на Калатис се самоизяждаха помежду си. Те всички бяха като скорпиони. Шек явно знаеше, че са шпионирали Тислър, може би и той лично беше участвал. Бъртъл се питаше що за параноя бе обхванала тези хора. Нима винаги живееха с опасението, че те самите могат да бъдат следващите? Една-единствена дума на Калатис беше достатъчна да ги превърне от победители в жертви. Сигурно това доста зле действаше на нервите.

— Застрелял се е двацет и четири часа след като са му показали ония снимки — многозначително каза Бъртъл.

Шек сви рамене, поусмихна се и поклати глава. Този му жест вбеси Бъртъл и той отпи от бирата, за да не изрече нещо излишно.

— Защо ме извика? — попита го Бъртъл.

Шек се бе облегал на тапицираната скамейка, отпуснал гръб срещу едно от страничните прозорчета и вдигнал единия си крак върху тапицерията. Държеше бирената си бутилка с два пръста и наклонил глава, наблюдаваше внимателно Бъртъл, сякаш се опитваше да съзре някакво слабо място в него. Май искаше да каже нещо, но все още се съмняваше дали няма да сбърка.

— Не знам каква е твоята игра, Бъртъл — рече Шек. Сега вече не се усмихваше. Като че ли се настройваше за някакъв сблъсък с типичния нахакан маниер на някой грубиян.

Сърцето на Бъртъл заби силно и той усети как го облива гореща пот. Нарочно не отпи от бирата в този момент. Шек явно усещаше какво става в него. Бъртъл просто го гледаше. Дори не преглъщаше, макар да усети как слюнката се насъбра към гърлото му. Не продума нищо. Нямахше да се остави Шек да го предизвика да говори. Ако Шек си бе наумил нещо, той трябваше да му го каже. Бъртъл нямаше никакво намерение да улеснява Брус Шек.

— Доволен ли си от парите, които получаваш от тази операция? — попита Шек.

— Защо питаш?

— Доволен ли си?

— Защо питаш?

Шек се ухили, но не се получи много естествено. Зад усмивката му се криеше напрежение и несигурност, а горната му устна леко потрепваше в ъгълчето. Личеше, че изпитва някакъв стрес, което обезпокои Бъртъл повече от всичко останало.

Усмивката на Шек се стопи и той свали крака си на пода, подпря ръце на масата и леко се надвеси към Бъртъл. Вече изобщо не се усмихваше и лицето му придоби дори мрачен израз.

— Според мене нещо се готви около тая операция — каза той. — Усещам, че под краката ми гори, а и под твоите също. — Той млъкна, за да види как Бъртъл ще реагира на това откровение. — Водя тоя разговор само защото подозирам, че Калатис крои голяма промяна в начина си на действие, и смятам, че се кани да се отърве от мене. И не само от мене. Той се гласи да ликвидира голяма част от миналото си и да започне нов етап.

Шек се втрени в Бъртъл, лъхайки го със смесицата от бира и уиски, с които явно се бе подкрепял цялата вечер, доста преди Бъртъл

да пристигне.

— Всичко е разработено много просто — започна Шек. — Това е една система, в която информацията се движи само в една посока от хиляди източника, чрез нещо като нервна система, ставаща все по-проста с изкачването си към върха. По-проста, точно в това се състои гениалността ѝ. Ако Валери Хийт и всички като нея бъдат отрязани, хората, които ѝ носят информация, няма да знаят какво да правят. Жената само с малко име и инициал, която им дава пари за фотокопията, просто би престанала да им се обажда. Те не ще могат да се свържат с нея. Парите ще пресъхнат. Цялата тая работа ще е приключила за тях. Връзката е прекъсната. Всичко се е изпарило завинаги.

Шек вдигна едната си ръка и имитира пръсването на балон.

— А след това съм аз. Ако нещо се случи с мене, тогава тия като Валери Хийт остават без капка мисъл в тъпите си малки глави. Край. Те дори не знаят достатъчно, за да могат да попитат. Кого да питат? Връзката е прекъсната. Ако никой не им се обади, значи тая част от живота им е приключила. Завинаги.

Шек спря да говори, вдигна бутилката с уиски и отпи от нея. Бъртъл си наложи да бъде търпелив. Шек започваше досадно да се повтаря, Бъртъл си напомни, че дължи много на упоритото любопитство на Шек. Точно Шек бе открил системата на Калатис да приключва с всички системи, един сложен план, свеждащ множеството интриги до едно просто уравнение, и в края на краищата — до един човек. Един богат човек. Бъртъл му бе задължен, дори бе готов отново да изслуша безкрайното му оплакване от предателството на Калатис, предателство, за което Шек нищо не можеше да стори.

Избърсвайки устата си, Шек продължи да говори и дрезгавият му глас сякаш веднага се поглъщаше от неподвижния въздух в кабината.

— Работата е там, че Калатис трябва да елиминира само четири или пет човека — не знам точно колко, но са само няколко, и цялата тая голяма, сложна система, включваща неколкостотин души, се затваря изведнъж — той щракна с пръсти — ето така. Изчезва. И за нищо на света не може да се възстанови отново. Много чисто. В никакъв случай не може да се проследи до Калатис.

— Тая система действа тук, в Хюстън, вече почти четири години. Калатис и Фийбър имат повече гадости в компютрите си за важни хора

от този град, в този щат, отколкото проклетите ФБР и ЦРУ, взети заедно. Те знаят къде са парите. Знаят къде има нещо скандално. Знаят къде е бъдещето. Стигнаха са до този етап, като използват тая тяхна голяма нервна система.

Макар че Шек замлъкна и леко замъгленият му поглед лениво се спря на Бъртъл, Бъртъл нищо не каза. Шек го бе повикал на тази среща и макар обикновено да бе съдържан, уискито и бирата го правеха доста разговорлив. Най-добре беше Бъртъл да остави нещата да се развиват по естествения си ход.

— Ще ти кажа какво научих, Бъртъл — продължи Шек и сякаш с мъка направи някакъв мисловен преход през алкохолните пари. — Научих, че всяка операция трае определено време. Калатис прекрасно знае това. Тоя кучи син вижда и направлява както началото, така и края. Но ако си като мене, просто един черноработник в цялата тая игра, ако си отваряш очите и ушите и се научиш да разпознаваш признаците, започваш да забелязваш някои малки размествания и промени, някои сигнали, че нещо се крои. Полека-лека започваш да предсещаш смяната на сезоните, така да се каже. Надушваш кога ще завали, кога ще падне слана или кога се надига мъзгата в дърветата.

Шек допи бирата си и много внимателно остави празната бутилка встрани. Приведе се по-близо до Бъртъл, облегал на масата, и дрезгавият му глас стана още по-тих.

— Е, трябва да ти кажа, Дийн Бъртъл, мъзгата се надига. Нещата ще се нагорещят. Времето за този сезон почти е приключило.

Той млъкна. Отвън се разнесе свистенето на корабно въже по алуминиевата мачта на една от платноходките и се дочу скърцането на пристан от прилива.

— Посочи ми факти, за да повярвам, Шек — каза след кратка пауза Бъртъл. — Не мога да си вадя заключения от твоите чувства.

Не откъсвайки поглед от Бъртъл, Шек бавно кимна.

— Вече не правя полети за Калатис толкова, колкото преди — рече той, — но все пак го върша доста редовно. Затова познавам другите му двама пилоти много добре. Калатис обича клетъчната структура. Вярва, че това е нещо като витамин С за разузнаването... предпазва от инфекции, от провали в системата. Затова не бива да разговаряме помежду си. Но аз съм бил с тоя мазен грък по-дълго, от който и да е друг и когато ония момчета започнаха да летят, те откриха,

че работата за него е толкова дяволски странна, че започнаха да се оглеждат и да ме подпитват за разни неща. Разправят, това се случило, онова се случило. Какво означавало според мене? На тях им говоря съвсем направо. Подметнах им някои съвети за работата с този тип, защото имаха пълно право да се съмняват. Всъщност те само летяха. Аз все така действах по операциите, не поддържах ежедневна връзка с гърка. Не виждах кой пристига и заминава. А те само това виждаха, кой пристига и кой заминава, но не знаеха нищо за това, което става отзад, в самите операции. Затова помежду ни като пилоти — съществува другарство и солидарност между пилотите — ние доста добре можем да проследим състоянието на бизнеса на Калатис. Имам предвид, в голям мащаб.

Шек спря да говори, поизправи гръб и се оригна силно на бира и уиски. Разтърси глава, сякаш се възстановяваше след тежък удар.

— Добре — рече той, готов да продължи. — Вече повече от две години, от две години и половина, Калатис се занимава с износ от Колумбия, има фирма, наречена „Хермес Експортс“ — съвсем различна дейност от това, което върша... изобщо съвсем друга клетъчна структура — експорт на цветя и кафе в Щатите. Колумбия е вторият най-голям вносител на цветя за Щатите след Холандия. И кафе, това е нещо естествено. Но всъщност бизнесът с цветята е в основата на историята с „Хермес“. Това е една първокласна работа и вносителите на цветя тук харесват техните продукти, защото всички те са опаковани в специален синтетичен изолационен материал. Пратките пристигат в безупречно състояние. Този изолационен материал се приготвя в химически завод на Страсър в Богота. Химикалите за завода се доставят в Колумбия от една друга компания на Страсър, нарича се „Хорман Пластик“, тук, в Хюстън. Така, за да се изготвят пластмаси, в какъвто и да е обем — а производството на „Хорман“ е огромно, трябва да има в наличност големи количества сярна киселина и оцетен анхидрид. И двете неща се използват за добиване на ацетил целулоза, материал, с който трябва да разполагаш, ако ще добиваш пластмаси и пореста изолация.

— Но — Шек вдигна мускулестата си ръка и размаха показалец, — както ти е известно, сярната киселина се използва и при добиването на кокаина, а оцетният анхидрид се използва при хероина.

Той се ухили и възхитено поклати глава. Макар да беше разтревожен, и дори, според думите му, уплашен за собствения си живот, той не можеше да не оцени гениалността на това, което се канеше да опише.

— Калатис и приятелчето му Страсър не само си доставят химикалите за добиването на кокаин и хероин — а тия химикали са сред най-опасните в списъка на Отдела за борба с наркотиците и на митницата, затова трябва да подканват някои доста важни клечки, тъй като федералните власти наблюдават тия работи като под микроскоп. Правят не само това, но и са разработили — всъщност техните химици — някакъв страхотен метод на „възстановяване“ на кокаина. Ония идиотски цветя са опаковани в пресован кокаинов „изолационен материал“, който е бил промит във флуоровъглеродород или нещо подобно, за да се прикрие мирисът и кучетата търсачи да не го надушат. От близо три години пренасят цветя, опаковани в кокаин и нито един от митничарските песове дори не е трепвал. Нито веднъж.

Шек успя да потисне ново оригване и се намръщи кисело.

— Оня нахакан грък използва тази страхотна система, докарала цели потоци от пари, за да примамва хюстънски и тексаски вложители в техния все по-голям — от световен мащаб — наркобизнес. Правят предложения на съвсем законни бизнесмени, които са толкова безсрамно алчни, че им се свива сърцето, ако получават само лихва от парите си. Тия мъже дават парите си в брой на Калатис, които веднага ги завърта и ги утроява за тях. Това е като някаква игра, в която, участваш ли, винаги печелиш. И те започват да му вярват и да влагат все по-големи суми. Парите сега са толкова много, че те са в състояние да купуват огромни количества кокаин и хероин по целия свят. Те движат търговски кораби с наркотовари от Афганистан, от Златния триъгълник, от Перу... отвсякъде.

Комбинацията от уиски и бира си оказваше своето върху Шек, но дори и позамаян, той току-що запълни празнина в ребуса на Бъртъл. На Бъртъл му бе известно как огромните суми пари са се натрупали до такава степен, че Калатис вече е решил да изпълни крайния си замисъл, грандиозния финал, но просто не беше сигурен дали притокът от пари идва само от купувачи на информация. Сега знаеше, че не е така и макар да подозираше за наркотици през цялото време, не беше успял да го докаже или да го измъкне от Шек до този момент.

Шек му беше дал началото и края — а сега и средата, онази част, която беше движещата сила зад хитрия план на Калатис да постигне за себе си финансова нирвана.

Шек отново се пресегна към уискито. Но ръката му едва стигна до гърлото на бутилката, когато той замръзна. Стрелна поглед към Бъртъл. Подуши нещо. После пак започна да души, дълбоко и шумно. Лицето му пребледня.

— Каква е тая гадост...?

* * *

Ремберто и Мъри гледаха едновременно през силните си бинокли към светещите прозорци на кабината, когато експлозията превърна въздуха в огнено було, възпламеняващо всичко наоколо в радиус сто фута, а епицентърът беше наблюдаваната от тях лодка.

Всички в хотелската стая неволно извикаха. Ремберто и Мъри веднага се свързеха и започнаха да местят нагоре-надолу биноклите си, но не можеха да видят почти нищо повече.

Триножникът на Бойд започна да се клати и той бързо измъкна друг вид фотоапарат и се залови за работа.

Черил смъкна слушалките и се взря навън към надигащите се високо нагоре оранжеви пламъци, които осветяваха всичко наоколо.

Тя сякаш все още чуваше как той душеше. Думите му: „Каква е тая гадост“ звучаха още в ушите ѝ.

51.

Грейвър седеше до бюрото си и държеше смаяно и безмълвно телефона, докато Арнет обясняваше какво се бе случило. Пола и Нюман го наблюдаваха отсреща. След като разчистиха в кухнята, те се бяха преместили в дневната, за да продължат да обсъждат действията си по-нататък. Когато телефонът иззвъня, Грейвър предположи, че е Арнет, но изобщо не очакваше това, което тя му предаде.

— Да, добре — каза той и трябваше да се прокашля. — Ще тръгна веднага щом мога. — Затвори телефона. — По дяволите...

Пола и Нюман се спогледаха.

— Това беше... от наблюдението. Проследили са Дийн чак до Клиър Лейк и яхтклуба в пристанището Саут Шор Харбър. Той слязъл към лодките. Екипът наел стая в местния хотел... там били аудио техникът, фотографът... Открили го в кабината на една от платноходките в яхтклуба. Говорел е с Брус Шек.

— Невероятно — рече Нюман.

Грейвър усещаше неподвижния поглед на Пола. Тя инстинктивно чувстваше, че не това беше шокът, поразил Грейвър.

Грейвър погледна часовника си.

— Преди по-малко от петнайсет минути... лодката избухнала.

Тишина.

— Екипът от наблюдението съобщил, че експлозията била страхотна. Може би са гръмнали половин дузина други лодки и са се подпалили още толкова. Казали, че надали нещо е останало от двамата, за да бъдат разпознати.

Пола и Нюман бяха като втрещени и нищо не продумваха. Грейвър почти усещаше ускорения им пулс и стягането в гърдите им. Сякаш изведнъж въздухът се бе сгъстил от парализиращия шок. Грейвър си помисли за Джинет Бъртъл. Тя щеше да стои будна цялата нощ, очаквайки Дийн да се прибере, и на сутринта щеше да бъде в паника. Все пак имаше вероятност да се обади на Грейвър. А може би Дийн ѝ е казал нещо, което би я насочило в друга посока. В края на краищата Дийн не беше отвърнал на онова обаждане на Грейвър. Може

би тя знаеше повече, отколкото той подозираше. Нямаше как да разбере това, но поне можеше да приеме, че тя не е очаквала подобно нещо.

— Та това е просто чудовищно — с разтреперан глас рече Пола. — То става неудържимо, не може да се управлява.

— Ами екипът? — попита Нюман. Говореха тихо, почти шепнешком. — Записали ли са нещо на лента, нещо от техния разговор?

Грейвър кимна. Не му се говореше. Искеше да бъде някъде другаде.

— Очевидно са успели — успя да каже той. — Но не знам какво. Само разбрах, че са слушали нещо. Моят човек все още държеше връзка с екипа в хотелската стая. Те трескаво прибирали оборудването си, за да се измъкнат бързо оттам. — Той поклати глава. — Боже мой...

— Как са разбрали, че там е бил Шек? — попита Нюман.

— Дийн се обърнал към него с името му.

— О, какъв ужас. — Пола седеше на дивана с прибрани ръце и крака, стиснала длани в скута си. — Тя погледна Грейвър. — Ние не предполагахме, че Шек има лодка, нали? Самолет и кола, да. Но не и лодка.

Грейвър поклати глава.

— Може да е била на Дийн — рече Нюман.

— Това май не сме проверявали — каза Пола. Вдигна очи към Грейвър. — Какво ще правиш с Джинет?

— Нищо — отвърна той. Това може би беше най-трудната дума, която трябваше да изрече.

Пола се намръщи. Сякаш го упрекваше.

— Нищо не ни е известно — подчерта Грейвър. — Не трябва да го забравяме. Ще научим за смъртта на Дийн — ако стигне до нас — от съдебномедицинското разследване. От Джинет зависи дали ще съобщи, че е изчезнал. Чак тогава ще се занимаваме с това. — Той поклати глава. — Просто имаме невероятен късмет, че наблюдаващият екип е успял да ги хване навреме и че Дийн не е бил толкова добър като тях. Имаме късмет, че разполагаме със записа.

Пола гледаше смаяно Грейвър.

— Докъде може да стигне всичко това?

Въпросът беше реторичен, но и Грейвър се питаше същото. Той бавно се изправи, щадейки изморения си гръб, и сложи ръце в джобовете. Закрачи към вратата за антрето и се загледа в мекия отблясък на лампите върху полирания дървен под. Не можеше да откъсне мислите си от експлозията, фактическия удар, горещината, мигновеното стихийно опустошение. Беше виждал експлозии на филмова лента, убийства. Жертвата никога не успява изобщо да реагира, защото огнената стихия избухва по-бързо, отколкото човешките рефлексии са в състояние да противодействат. За частица от секундата може да се зърне как обектът седи неподвижно сред бушуващите пламъци, изгаряйки жив като будистките монаси, които се самозапалваха през шейсетте, за да протестират срещу вьетнамската война. Една изправена човешка факла, съзнаваща в същия миг, че гори в адски огън, но е твърде смаяна, за да реагира. После следва експлозията и в същия миг всичко изчезва в ужасяващ облак. Останалото е една мистерия, мистерията на смъртта.

Грейвър беше твърде вцепенен дори да заплаче, макар че в гърлото го душеше мъчителна буца от скръб, ярост и ужас. Беше замаян, но стоеше съвсем неподвижен, поемаше дълбоко дъх и се мъчеше да се владее, решен да не се поддава на нищо. На абсолютно нищо.

Той се обърна.

— Добре — рече той, извади ръце от джобовете и разтри лицето си. Помълча за миг. — Ето какво трябва да направим. — Той преглътна. — Това изобщо няма да засегне отдела в продължение на няколко дни, или не преди групата по бомбените атентати да си свърши работата. А може и по-късно. — Той закрачи из стаята. — Първо, Джинет ще съобщи за изчезването му. Когато това стане, отделът ни ще бъде отново въввлечен. Струва ми се, дори Джек Уестрейт няма да успее да отклони вниманието от изчезването на трети офицер от Криминалното разузнаване. — Той скръсти ръце и наведе замислено глава. — Тогава целият ад ще се стовари наведнъж. Ако вестниците са се готвели да пуснат нещо за Тислър и Безъм, то ще гръмне направо на първа страница след тази експлозия. Не можем да предвидим дали репортерите по другите два случая ще направят тук някаква връзка. Те просто няма да знаят кой е бил в яхтата. Вероятно

ще трябва цял ден, за да се определи точно коя стоянка е била в центъра на експлозията. Значи все пак имаме малко време.

Той погледна часовника си. Усещаше как лицето му е хлътнало от изтощение. Като че ли трябваше да напрегне всяка частица от тялото си, за да може да стои изправен.

— Що се отнася до мене, смятам, че сега всичко трябва да се съсредоточи върху Панос Калатис.

Всъщност Грейвър с голямо усилие сдържаше почти истеричното си чувство на безсилие, задето се намира в такова неизгодно положение. Едва сдържаше скръбта си от смъртта на Бъртъл и гнева си от безмълвната и анонимна безочливост на Калатис. Той се мъчеше, за сметка на цялата си нервна система, да се владее, да бъде методичен и последователен.

— Пола — продължи той, — искам да изслушаш внимателно Валери Хийт, както говорихме. Тази нощ, веднага щом приключим тук. Преди това й кажи какво се е случило. Кажи й, че Шек е бил просто убит заедно с друг детектив от Криминалното разузнаване... не, просто с още един човек. Когато свършиш, пак й завържи очите — непременно държа тя да не разбере къде е била — и вземете с Лара нейната кола и още една, закарайте я някъде — на някой паркинг — и я пуснете. Върнете й ключовете и й кажете да се маха от този щат. После вие двете се върнете тук и чакайте.

Той направи няколко крачки из стаята и се обърна към Нюман.

— Шек в Насау Бей ли живее? — попита той.

Нюман кимна.

— Да, точно от другата страна на езерото, срещу Саут Шор Харбър.

— Трябва да отидеш там, Кейси, и да претърсиш цялото жилище. Вземи торба за боклук и я напълни с всичко, което може да даде някаква информация. — Той се поколеба. — Там ще има голямо раздвижване. Ще има зяпачи по задните дворове, наблюдаващи суматохата отсреща. Това е добре за тебе. Но внимавай. Хората на Калатис ще искат да се уверят, че той нищо не е оставил след себе си. Възможно е и да са били вече там. А може да са отишли малко преди тебе и още да са в къщата. Или може неочаквано да влязат и да те изненадат. Просто си отваряй очите на четири. Разбра ли? Но всичко разглови. Развинти вентилационните решетки, контактите по стените.

Неща от тоя род. Обаждай се на всеки половин час по радиотелефона и работи с ръкавици.

Нюман кимна нетърпеливо. Той вече гореше от нетърпение да се заеме с това.

— Сега ще се срещна с хората от наблюдението, за да чуя какво са записали. Когато свърша, веднага се връщам тук. Тогава ще решаваме за по-нататък. — Той погледна и двамата. — Не използвайте моя телефон и не го вдигайте. Ще включа телефонния секретар. Много е важно — добави той — да поддържаме връзка. И използвайте радиотелефоните.

52.

Виктор Ласт лежеше по гръб и зяпаше тавана, дясната му ръка, с чаша шампанско, висеше встрани от леглото. Беше гол. Копринените чаршафи бяха с цвят на бледа чаена роза. С лявата си ръка бе хванал едната от едрите и полюляващи се гърди на Рейнър Фийбър. Тя бе сгушила русата си глава под едната му ръка и когато той свеждаше поглед, виждаше и другата ѝ гърда, много бялото ѝ и закръглено тяло, разтворените ѝ крака — тя обичаше да лежи така — и пепелявия цвят на венериното ѝ хълмче. Миришеше на някакъв балсам за вана, за който казваше, че можела да си купи само в онова малко магазинче на Рю дю Бург-Тибург. Миришеше на пирен. Той обичаше тази миризма, беше ѝ казал веднъж и затова тя винаги слагаше малко от него във ваната си, когато очакваше да бъдат заедно.

Той погледна вляво, през стъклената стена на спалнята, през едно преддверие, през друга стъклена стена към всекидневната. След нея следваше пак стъклена стена, пак преддверие и всичко беше обляно в бледата светлина на нощния град, сякаш той се намираще в нещо като потъналата Атлантида и гледаше през къщи от вода, а светлината се пречупва през полюляващите се вълни и става съвсем бледа и анемична. Това беше, Ласт трябваше да признае, идеалната среда за Рейнър. Тя самата сякаш беше полупрозрачна. Дотолкова, че някой път, когато правеше секс с нея в този воднист стъклен свят, той почти очакваше да види вътрешните ѝ органи и дори да види в нея собствената си ерекция сред тези прозрачни проблясъци, които ги озаряваха като мълнии.

Тя въздъхна дълбоко и гърдата ѝ се изду в ръката му. Това му харесваше. Наистина му харесваше, когато тя го правеше. Рейнър обичаше разкоша повече, от която и да е друга срещана от него жена, а тя имаше необходимите пари, за да си позволи своите прищевки. Първата нощ, когато бяха заедно във Веракрус — Колин, както обикновено, я бе оставил сама, заминавайки „в командировка“ до Мексико сити — те се любиха на плажа. В един момент на това

необичайно събитие той имаше невероятното усещане, че тя изчезва под него, такова сходство имаше кожата ѝ с водата и луната.

Тя вдигна едната си ръка, в която също имаше чаша с шампанско, повдигна главата си и изпи каквото беше останало. Или почти всичкото. Тя задържа чашата над себе си и изля последните капчици върху себе си. Той виждаше как малкото ручейче се извива в бледата светлина. Тя смъкна ръката си и се чу лекото тупване на чашата върху килима. Следващият миг охладената ѝ от шампанското ръка се насочи между краката му. Стомахът му инстинктивно се сви.

— Виктор — рече тя и се полуобърна към него, измъквайки гърдата си от ръката му. Плъзна език отстрани по ребрата на Ласт. И отново погледът му мина през стъклените преградни стени, през светлина и вода.

Тя изведнъж се изправи и лицето ѝ застана точно в ползрението му. По лицето ѝ не беше останал грим — те двамата отдавна се занимаваха с това, ту влизаха, ту излизаха от басейна и после пак започваха — затова лицето ѝ беше като прозрачно, макар че той виждаше чудесната ѝ уста и леко изтеглените ѝ нагоре очи.

— Ако можеше да си пожелаеш нещо — каза тя, — какво би поискал?

— Всичките пари на Колин — отвърна той без колебание.

Устните на Рейнър се произвиха в усмивка и той усети как тя безшумно се засмя. Ръката ѝ си играеше между краката му.

— Всичките му пари — рече тя и се надвеси, а тежките ѝ гърди се отпуснаха върху него. — А постигнал ли си нещо по пътя към тази цел?

— Не съм съвсем сигурен — каза той, без да бъде сигурен и какво точно имаше тя предвид с този въпрос. — Той извърна глава, изпи останалото шампанско и сложи чашата върху масичката от зелен мрамор край леглото. Той протегна ръка към гърдите ѝ и я целуна по челото. — Не съм сигурен за парите — повтори той, — но си прекарвам дяволски добре с неговата женичка.

Последваха няколко минути с настойчиви ласки и целувки, които почти доведоха до още по-разгорещени действия, но Ласт успя да избегне това, без тя да разбере. Сметна, че е време да пристъпи към въпроса, който тя току-що бе повдигнала.

— Проклетото шампанско — рече той, близвайки за последен път розовото зърно на гърдата ѝ, преди да се претърколи и седне в края на леглото. — Трябва да пийна кафе или нещо такова. Няма да съм в състояние да карам оная дяволска кола.

— Защо не останеш цялата нощ? — предложи тя.

— Не, не мога да го направя — поклати глава той и прокара пръсти през косата си. — Някоя нощ ще ни застрелят в леглото. Лош край на такова хубаво нещо.

За момент тя не продума и той чакаше, подпрял с ръце главата си, с поглед встрани, подобно на затаил дъха си ловец, вслушващ се в издайническото чупене на съчки от приближаващата се плячка.

— Искам да предприема нещо и да се разведа — каза тя. — Това направо ме подлудява.

— Ще бъде безумие, мила — рече Ласт. — Рано е още. Той ще научи. Ще накара да ме убият.

— Той нищо не знае. Дори не подозира. — Тя сложи ръка на гърба му и с два пръста започна да го масажира. — От години не забелязва нищо около мене, освен дали присъствам или не.

— Този човек е в информационния бизнес, Рейнър. Той знае. Всъщност вече започвам да си мисля, че прекалено много насилваме късмета си. Нещо сякаш не е наред през последните две седмици.

Ръката ѝ на гърба му се спря.

— Какво имаш предвид?

— Не знам точно какво — каза той, подбирайки внимателно думите си. — Нещо става с него. Чувствам това.

Тя отпусна ръката си и седна в леглото.

— Обърни се — рече тя. — Да поговорим.

Ласт се обърна и седна, подпрян на лицевата дъска на леглото. Рейнър се настани редом, обърната с лице към него, подгънала кръстосаните си крака и се подпря с ръце отстрани. В тази поза той можеше да се наслаждава на чудесните ѝ гърди. Той обичаше да я гледа така, а на нея това също ѝ доставяше удоволствие. Светлата ѝ коса бе разрошена.

— Нали веднъж ме попита защо никога не изглеждам засегната, натъжена или озлобена заради държането на Колин към мен?

— Да.

— Тогава ти отговорих с нещо несериозно.

Той кимна.

— Истината е, че когато се срещнахме с тебе във Веракрус, вече бях преминала етапа на „огорчението“ в така наречения наш брак. Това е отдавна минало. Трябваше да послушам първата му жена. Тя всъщност дойде при мен веднъж, преди да се оженим. Чудесна жена. Тя ми хареса и това следваше да ми послужи като предупреждение. — Рейнър замълча и погледна Ласт. — То има значение, но не знам дали ще го разбереш. Във всеки случай, когато всичките й предупреждения се сбъднаха, разбрах, че е била дълбоко права.

Тя млъкна и оправи с ръка косата си.

— Не съм чак такава гадна кучка — рече тя, — но не съм и някоя наивница. Бяхме женени от две години, тази къща беше съвсем нова, а бизнесът му тъкмо страхотно се бе разраснал. Невероятен разцвет. Изведнъж бизнесът се превърна в нещо огромно. Това стана, защото Брод Страсър и още един човек го бяха изкупили.

— Кой беше другият човек?

— Грък — странен тип, ако ме питаш — казва се Панос Калатис.

— Колин ли ти каза всичко това?

— Боже мой, не. — Но тя не обясни как беше разбрала. — Всъщност тези мъже притежават контролиращия дял, или поне Страсър, чрез едно от акционерните си дружества. Горкият Колин е само един служител за всичко. Просто е като високоплатено момче за поръчки и вече не е господар на себе си. Колин е умен, не съм казала, че не е. Само че... не изпитвам особено уважение към избора, който направи.

— След като той се продаде, в преносен и в буквален смисъл, се замислих: е, добре, а аз къде съм? Омъжена съм за човек, който е безразличен към мене, държи се така, сякаш съм демодирана вещ. Бих могла да понасям това известно време, но ако има добра изгода. Имам предвид изключително добра.

— Но не е имало.

— Не и като по-далечна перспектива. Колин си докарва тази фантастична заплата, но не притежава никаква част от бизнеса, фантастичните заплати са чудесни дотогава, докогато си на служба. Но има и уволнения. Ето, през осемдесетте имаше маса изненадани висши служители. Те също са си мислели, че няма да свършат по този начин. Но винаги става така. Хора като Страсър и Калатис *притежават*

нещата. Тях не ги уволняват. А когато Колин престане да им бъде нужен, те ще го изхвърлят като мръсен парцал. Той всеки момент може да загуби всичко... щом те решат. И тогава какво ще стане с мене?

Тя протегна ръка и взе една от бледорозовите възглавници и я прегърна в скута си. Погледна го за миг и продължи.

— Затова реших да измъкна нещо от тези... взаимоотношения. Помислих си, добре, щом те могат да купуват информация, и аз също бих могла. Наех първокласен частен детектив. Той документира на видео връзката на Колин с неговата секретарка. На самото местопрестъпление, както се казва. Кадрите бяха доста еротични, ако забравиш кои са участниците. Когато вече ми дойде до гуша, когато задоволих любопитството си и дори започна да ми се повдига, благодарих на онзи тип и му платих. После се свързах със секретарката и я накарах да дойде тук един следобед, когато Колин отсъстваше от града.

— Седнахме във всекидневната ей там — рече тя, поглеждайки през стъклените стени — и аз ѝ показах видеофилмите. Беше зашеметена и уплашена. И засрамена. Продължих да ѝ ги показвам, докато тя просто наведе глава и не пожела повече да ги гледа. Беше жестоко от моя страна и, честно казано, самата аз се изненадах от себе си. Мисля, че по това време вече не изпитвах особени чувства към този човек, но открих, че ми доставя някакво цинично удоволствие от подобно перверзно унижение спрямо нея. Но накрая престанах.

— Всъщност, в края на краищата не я обвинявах. Тази жена е интелигентна и е превъзходна секретарка. Тя знаеше, че спането с шефа не води до никъде, но от друга страна, никак не е зле, когато се дават премиални, а той непрестанно я е обсипвал с подаръци. Известно ми е какво вършат секретарките. Нали самата аз съм била. Знам как е. Една добра секретарка на практика ръководи компанията, но никога не ѝ признават заслугите за това и в сравнение с някои от мъжете служители, които много по-малко от нея работят, заплатата ѝ е нищожна. Тя си мисли, дявол да го вземе, че заслужава да получава нещо допълнително, задето спи с това копеле. Знае всичко за личния живот на шефа — на тази жена ѝ беше известно, че с Колин не бяхме спали заедно от две години. Знае всичко за бизнеса. Къде са силните и къде са слабите страни. Какви са служебните тайни. Кой притежава влияние и кой не. Но най-важното: тя има достъп.

— Тя беше объркана и плачеше. Можех да отгатна, тя смяташе, че е загубила всичко. Започнах да ѝ говоря. Казах ѝ, виж какво, отпусни се, спокойно. Истината е, че с брака ни е свършено и ти просто си следващата. Всъщност това нямаше значение. Признах, че съм ядосана, но не защото обичах мъжа си. Просто ме беше яд, че ме използва. И ѝ казах открито, че и тя трябва да се сърди, задето я използва. Рекох, че няма да направя нищо с видеокасетите. Че според мене и двете няма да получим това, което заслужаваме, от един тежък развод. Успокоих я и я накарах да помисли. После казах, че е по-добре двете с нея да се съюзим и да измислим начин как малко да се осигурим от всичко това. Напомних ѝ, че и двете нямаме никаква защита, никаква осигуровка за бъдещето. Утре и двете можем да свършим на улицата без абсолютно нищо. Нищичко. И това би могло да стане толкова лесно. — Тя замълча. — Предложих ѝ един план.

Докато Рейнър говореше, Ласт седеше облегал до стената и почувства как постепенно косата му настръхва. Заобиколен от воднистата светлина на особения свят на Рейнър, той слушаше жената, която бе обработвал от осем месеца, изчаквайки точно подходящия момент, за да използва нея и връзката помежду им като трамплин за собствения си успех, а сега разбираше, че е градил призрачни кули. Докато тя разказваше, сърцето му ту силно биеше, ту се сепваше, мислейки, че тя всеки миг ще го прати по дяволите заради всички тия месеци на пресметлива любовна връзка. Струваше му се, че тази жена чете мислите му и сега се кани да нанесе смъртоносния удар.

Но то не се случи. Вместо това той изслуша историята как две жени, невидими посред бял ден, са събирали достатъчно информация — за „Дейтапринт“ и свързани с нея компании, като „Конкордия Инвестмънтс“, „Хорман Пластикс“, „Хермес Експортс“ и „Страсър Индъстрис“ — толкова, че и двете да бъдат убити на място. Когато накрая Рейнър свърши, те замълчаха сред коприната, стъклата и аромата на пирен, а Ласт за първи път в живота си не знаеше дали да крещи от радост или от ужас. Той или беше открил златоносната жила след всичките си авантюри, или току-що бе изслушал собствената си смъртна присъда. Просто не можеше да определи на коя страна бяха шансовете. Те сякаш бяха деформирани от огромните величини.

— Господи... Исусе... — продума той.

Тя го гледаше и като че ли чакаше неговата оценка. Искаше да знае какво мисли той.

— Рейнър — с мъка преглътна той — изслушай ме. — Устата му се беше размекнала. — Та това може да те унищожи... просто не ми се вярва, че сте стигнали толкова далече. Имаш ли представа колко сте... застрашени, колко сте уязвими? И двете.

— Едва през последните месеци — рече тя. — Когато започнахме да проумяваме историята с наркотиците. Тогава здравата се уплашихме.

Ласт я погледна. Сега му се струваше, че усеща страха в нея, но се чудеше защо не го беше почувствал преди. Кого всъщност беше мамил всичките тия месеци? Нея или самия себе си?

— Откога се занимавате с това? — попита той.

— От девет месеца. Трябваше да действаме бавно — обясни тя. — Не искахме да оплескаме нещата. Нали разбираш, малко по малко, проверявайки по няколко пъти, стъпка по стъпка.

Той изчака малко, за да не да изглежда прекалено нетърпелив.

— Разполагате ли с документация?

— Естествено. Нали точно това е целта?

— Но... — После той изведнъж се подсети. — А тя — секретарката — продължи ли връзката си с Колин?

Рейнър кимна.

— Така трябваше. Иначе нямаше да се получи. Всеки път, когато той я използваше, и тя го използваше. — Тя се усмихна. — Ето ти идеална справедливост...

— И все още ли спи с него?

— Надявам се.

Тя го гледаше, лицето ѝ беше съвсем близо до неговото. В момента, преди да заговори, той предугади думите ѝ.

— Стигнахме доста далече — каза тя — без никаква помощ. — Той усещаше как тя е затаила дъх, надявайки се да не е сбъркала с него. — Искаш ли да участваш в това?

53.

Нюман виждаше отблясъка от пожара в яхтклуба на Саут Шор Харбър, преди още да завие по шосе номер 1 на НАСА към Насау Бей. Колите намаляваха скоростта си по шосето, чудейки се на оранжевата светлина, озаряваща облаците на залива, които се носеха към сушата. Когато сви по кварталната улица, водеща към къщата на Шек, хората бяха излезли по дворовете си и гледаха към пожара.

Къщата на Шек беше модерна, едноетажна вила, разположена на извиваща се улица с палми, зелени морави и беше в също така скъп район като на Валери Хийт. Нюман паркира във входната алея, скри колата, доколкото можа, зад гъсти олеандри и слезе почти незабелязан от пръснатите групички хора, застанали в предните си дворове отсреща и гледащи в неговата посока. Задната част на къщата беше точно до канала и почти на противоположната страна на лагуната срещу пожара.

Той не отиде до входната врата, а нехайно обходи къщата, откри дървена ограда с врата и мина в задния двор. Оттук огънят в яхтклуба изглеждаше като голям пожар, отразявайки се както от облаците, така и от водата в залива, а самият огън беше най-ярката точка между двете илюминации. Сякаш цялото пристанище гореше.

Оглеждайки къщата, за да се увери, че не е пропуснал нещо очевидно — запалена лампа или някой човек, застанал на прозорец или врата, той тръгна покрай гъстия плет, който изолираше задния двор от съседите. Стигна до малък кей и погледна отсреща. Чуваха се сирени и клаксони. Воят на линейките и сякаш цялата тая какофония и бъркотия се разви в някакъв амфитеатър. Там, сред влажната трева му беше тежко да повярва, че Бъртъл е бил отсреща, изгорял е в експлозията и че още никой не е разбрал това. За миг се запита какво ли е Почувствал Бъртъл, взривен така в небитието.

Той погледа огъня, който беше толкова близо, че виждаше пламъците, засилени от бензина и маслата на лодките. За първи път му се случваше приятел да умре от насилствена смърт и беше изненадан

от нелепостта на такова събитие. То изглеждаше някак си нереално и същевременно така истинско, че му се гадеше.

Гласовете на хората от другата страна на плета го върнаха в настоящето. Говореха за пожара, изказваха предположения. Някой имаше радиоприемник и гласовете се заглушаваха от пукането и пращенето на предаванията.

Той тръгна обратно към къщата, промъквайки се край тъмния плет. Откъм задната си страна къщата имаше няколко врати. Първата изглежда беше за гаража. Имаше плъзгащи се стъклени врати, отварящи се към широката тераса и езерото, както повече то къщи с изглед към водата. Освен това имаше и нещо като вътрешно дворче, закътано от три страни също чрез гъст плет и още една врата. Приличаше на външен вход за отделен апартамент или стая.

Нюман извади от джоба си латексовите ръкавици, сложи ги и използва шперцовете си, за да отвори вратата, която предполагаше, че води за гаража. Беше прав. Заклучи вратата зад себе си, извади джобно фенерче и освети празния гараж. Имаше само един мотоциклет, чийто мотор беше студен. Не видя нищо особено интересно и се приближи до работен тезгях край стената, откъдето си избра няколко отвертки и ги прибра в джоба на сакото си. Имаше друга врата до входната, водеща към перално помещение и склад. Из шкафовете там потърси найлонови торби за боклук, взе една и после мина през друга врата към кухнята.

Къщата на Брус Шек имаше вид на по-обитавана, отколкото тази на Валери Хийт, макар че си личаха небрежността и някои навици на ергенския живот. Всекидневната откъм улицата фактически бе обзаведена с абсолютния минимум от мебели. Имаше три спални. Две бяха като всекидневната, снабдени с най-необходимите неща, но иначе изглеждаха напълно неизползвани. Ала комбинацията трапезария с кухня изглежда беше мястото, където той е прекарвал цялото си време. Телевизорът беше там и наоколо имаше пръснати нудистки списания, чифт спортен екип наред под, сякаш току-що го бе съблякъл, няколко рибарски пръта, подпрени в ъгъла до вратите към терасата, редом със стари маратонки и шкафче за лед. На кухненската маса лежаха някакви авиационни карти и те бяха първото, което Нюман реши да прибере в торбата.

Кухнята беше по-добре обзаведена, отколкото Нюман беше очаквал. Шек не е бил особен гастроном. В хладилника имаше изобилие от полуготови ястия, стабилни запаси от бира, половин диня, портокалов сок, мляко и най-различни съставки за сандвичи. Килерът и шкафовете съдържаха обичайните продукти, а в кофата за боклук се мъдреха две стари кутии от пица.

Нюман премина към спалнята на Шек. Дрехите в гардероба му се състояха от джинси, всекидневни ризи, няколко спортни сака и само три чифта официални панталони. В ъгъла на дрешника откри скъпа пушка за елени и патрони, две изключително скъпи италиански ловни пушки, четири или пет кутии с патрони за тях, както и две доста използвани раници, комплект стари еленови рога и чифт ловджийски ботуши. Той огледа внимателно дрешника за скрити врати или отделения по стените и пода.

Не откри никакво място в къщата, където Шек би могъл да скрие някакви документи и по нищо не личеше някой да е идвал преди Нюман.

Върна се в трапезарията, отключи вратите към терасата и излезе навън. Отиде до вратата откъм малкия вътрешен двор. Пак използва шперцове да я отвори. Стаята сякаш някога бе служила за нещо като временен кабинет, но сега изглеждаше като почти неизползвана. В нея се намираше старо метално канцеларско бюро, малък диван и два стола. Върху ниската масичка пред дивана бяха пръснати стари списания — „Тексас Мънтли“, „Командос“, „Авиатор“ и „Спортс Илюстриейтед“.

Макар да нямаше вид на често използвана, тази стая се струваше на Нюман като най-вероятната, в която Шек би скрил някакви листове с кодове и принадлежности за разшифроване. Затова той извади отвертките от джоба си и започна да развинтва почти всичко, което можеше да се разглобява — Първо отиде в малката баня и се зае със стените, една по една, постепенно минавайки към стаята. Отворите за климатичната инсталация, пластинките около електрическите ключове и контакти. Основите на лампите. Краката на дивана и на масичката. Циповете на възглавниците, тапицерията. С бюрото беше най-сложно. След половин час работа не беше открил нищо и пред него стоеше отчайващата перспектива да действа по същия начин и с голямата къща.

Той остави разхвърляната стая, заключи вратата и се върна в къщата през вратата откъм терасата. Застанал сред трапезарията, той се помъчи да елиминира някои от най-вероятните места, които обикновено би претърсил. Ако той би искал да скрие нещо изключително ценно, нещо, от което животът му може да зависи един ден, би трябвало да е сигурен, че този предмет няма да стане жертва на капризите на шанса, като например една обикновена кражба. Не би използвал нещо, което би могло да бъде откраднато. Стереоуредби, телевизор, уреди, мотоциклетът, инструменти, мебели. Трябваше да ограничи търсенето по конструкцията на самата къща. И ще започне от стаята, която обикновено се смята за най-лична. Той се залови със спалнята на Шек. Разглоби всичко, както и в стаята откъм двора, но нищо не откри.

Това беше обезкуражаващо, но не и неочаквано. Ако Шек е бил такъв професионалист, за какъвто го смятаха, той нямаше да остави нещо важно да се търкаля из къщата. Според догадките на Нюман Шек е бил човек, умеещ да оцелява и се е гордеел, че е живеел — и е оставал жив — благодарение на собствената си съобразителност.

Отиде в другите две спални и ги претърси по същия начин, дори разглоби термостата в коридора. Нищо.

Когато излизаше от втората спалня, той изведнъж се спря. Душовете. Не беше надниквал в нито един от душовете. Но не в спалнята на Шек, защото тя е била редовно използвана, а в другите две, които никога или много рядко са били използвани. Той се върна в спалнята, от която току-що бе излязъл и отиде в кабинката на душа. Главата на душа беше широка, достатъчно голяма да побере кутийка с 35 мм филм или нещо подобно. Той я развинти. Нищо. Отиде в другата спалня. Същият вид душ. Нищо. Той стоеше с главата на душа в ръка. Боже мой. Този душ никога не бе използван. Той погледна надолу, към краката си... към отводнителния канал. Той остави душа, извади отвертка от джоба си и свали двата винта от хромираната решетка над канала. Нищо. Остави всичко там, върна се във втората спалня и отиде при душа. Застана на колене и се вгледа в решетката над канала. Като че ли имаше късче от марля, залепено до един от отворите. Погледна по-отблизо, насочвайки фенерчето към канализационната тръба. Не беше марля.

Кръвното му налягане веднага скочи, докато разтреперано развинтваше решетката. Внимателно я измъкна и усети придърпване, като опъването на въдицата, когато рибата клъвне. Повдигна решетката и видя връвта. Всъщност не беше връв, а прозрачна рибарска корда, завързана за една от дупчиците на решетката. Възелът на безцветната корда беше почти невидим. Той пъкна фенерчето в устата си, внимателно вдигна решетката с едната ръка, а с другата хвана кордата. Нишката беше само три инча дълга и бе завързана за ухото на капачка, завинтена на пластмасова непромокаема кутия, около пет инча на дължина, от оня вид, в който ловци и рибари биха държали кибрита си на сухо.

Сърцето на Нюман биеше лудо. Не можеше да повярва на късмета си. Не можеше да повярва, че се е досетил за това, за проклетия канал. Стискайки кутиятката в ръка, той излезе от кабинката на душа и се подпря на тоалетното шкафче. Вдигна кутиятката нагоре и я освети добре с фенерчето. Беше зелена с дебело гумено уплътнение между капачката и тялото. Беше нещо солидно, каквото би следвало да се очаква от Шек. Поклати я леко и нищо не чу. Искаше му се да я отвори, но се боеше, че може да съдържа филм, който трябва да се отвори в тъмна стая, и страхът му да не опропасти така трудно придобитото доказателство го накара да се откаже от мисълта да задоволи изгарящото го любопитство.

Той сложи кутиятката в джоба на самото си — все още прикрепена с кордата към решетката — и излезе от спалнята. Мина през коридора към кухнята и трапезарията. През плъзгащите се стъклени врати към моравата той виждаше ясно горящия яхтклуб от другата страна на езерото. Усети рязкото, неприятно чувство в стомаха си при мисълта, че може би предишната нощ Шек е стоял на същото това място, гледайки красивите ярки светлини откъм пристанището, лампичките, провесени между стълбовете край кея, светлинките, проблясващи по мачтите на платноходките и кабините на моторниците, как то и отразяващите се във водата светлини.

54.

1:25 сутринта

Грейвър седеше край масата в библиотеката заедно с Черил и Арнет, докато Черил превърташе лентата за трети път.

— Искаш ли пак да го чуеш? — попита Арнет.

Грейвър поклати глава. Навярно нямаше да забрави нищо от това, което чу в последния разговор на Дийн Бъртъл. Записът беше малко зловец, с колебливо начало, докато Черил е уточнявала диапазона и честотата, а после всичко се чуваше забележително ясно. Гласът на Брус Шек беше загрубял и дрезгав от уискито и беше лесно човек да си го представи след разказаното от Валери Хийт. Хубав и атлетичен мъж, с положителност по-умен, отколкото Валери Хийт предполагаше, с прокрадващ се елемент на лукавство.

Ала чувайки гласа на Бъртъл, имаше чувството, че слуша свой брат. Грейвър нямаше брат, но си мислеше, че Бъртъл би могъл да му бъде, и съзнанието, че с всяка произнесена дума той все повече се е приближавал до надвисналата, страшна смърт, му причиняваше силна болка. Те изобщо не са подозирали за нищо. Вярно, Шек наистина каза, че според него са в опасност, но изглежда той е смятал да се справи с това и нито един от двамата не е предполагал, че точно в този момент са в опасност. А и целият разговор беше почти монолог на Шек. Изглежда той доста си беше пийнал, от което е станал словоохотлив. Бъртъл говореше много малко и когато се обаждаше, то беше нещо кратко, показващо според Грейвър, че е бил или напрегнат, или ядосан, или дори предпазлив и развълнуван. Но малкото думи, които той произнасяше, бяха още по-болезнени за слушане, точно защото бяха толкова малко. Грейвър се бе надвесил над магнетофона, надявайки се да чуе най-после нещо от Бъртъл.

Той погледна Черил.

— Благодаря — рече той. Зърна леко учудване в очите ѝ, но това нямаше значение. Не се притесняваше, че благодарността му може да ѝ е прозвучала малко странно. Беше благодарен за това последно доказателство.

Арнет направи знак с ръка и Черил изключи магнетофона, стана и излезе от стаята.

— Беше наистина адски страшно за слушане — каза Арнет, посягайки към цигарите си върху масата. — Съжалявам, че ти се наложи да го сториш. Съжалявам, че така стана, душко.

Стомахът на Грейвър беше станал на топка от болка и възмущение. Просто не можеше да повярва. Беше направо нечувано, дори уродливо. Събитията от последните два дни като че ли преобърнаха всичко, което бе изглеждало нормално и разумно.

— Това беше прекалено грубо от страна на Калатис — рече тя. — Мисля, че то е показателно за коренен поврат в играта.

— Значи си убедена, че е Калатис.

Арнет щракна със запалката, погледна Грейвър през пламъка и запали цигарата си.

— Помисли си, душко — каза му тя. — Или може би знаеш нещо, за което не си ми споменал?

Грейвър поклати глава.

— Не, аз знам толкова малко, че е без значение.

— Фактически Шек е подписал собствената си присъда. Той всъщност е сочел към Калатис, когато са ги гръмнали.

— А мъжът при фонтана?

Арнет сякаш се боеше да му предава още лоши новини.

— Проверяваме снимките по компютрите от момента, в който ти обещах. Но го няма никъде — отвърна тя. — Изобщо не знам кой е. Но то не означава, че не е правителствен човек. Просто означава, че или моите източници навярно не са така добри както преди, или че той ще се появи при следващата група снимки.

— Или пък че той не е на държавна служба.

— Съгласна съм — отстъпи тя.

— Само не разбирам защо Калатис ще използва бомба, дявол да го вземе — рече Грейвър. — След като си е направил такъв труд да маскира убийствата на Тислър и Безъм. — Той кимна към магнетофона. — Дийн очевидно е смятал, че Тислър се е самоубил заради снимките.

— Дийн е сбъркал — хладно каза Арнет. — Изобщо не се съмнявам в това. Смъртта на Тислър може да ви е изненадала, но те уверявам, тя изобщо не е учудила Панос Калатис. Това, което виждаме

тук, е едно методично изгаряне на мостове, разчистване на всички пасиви. Калатис оставя зад себе си дребните риби, които са му вършили мръсната работа в тази операция. Мисля, че Шек е бил прав в това отношение.

— А според тебе той имал ли е право за приключването на някакъв етап тук от страна на Калатис?

Арнет изтръска цигарата си над пепелника.

— Така изглежда — рече тя. Изглежда прочете мислите му и поклати глава. — Забрави за това. Какво ще направиш? Нима ще отидеш при федералните власти с това, което имаш? Дори не разполагаш с достатъчно... имам предвид фактически документи, за да не му позволят да напусне страната. А ако наистина намериш някой глупак, който да санкционира това, адвокатите на Калатис ще направят всичко на пух и прах и след двацет и четири часа той ще изчезне завинаги.

Тя се изправи и скръсти ръце, вдигнала цигарата край лицето си. Закрачи из стаята, после се спря пред него и го погледна.

— Знаеш ли какво се случи тук, душко? — рече тя. — Лош късмет. Ти попадна в самия край на една ужасна операция. Може никога да не разбереш какво се е случило. Никога. Загуби две нечестни ченгета, и ако трябва да приемеш докрай фактите, навярно трима. Има вероятност дори да не научиш дали са били повече. Лошите момчета са се били организирали така добре над главата ти, че си успял само да зърнеш нещичко, преди да тръшнат вратата. Смятай, че ти е провървяло.

Тя всмукна от цигарата, гледайки го през острия дим. Тази преценка беше жестока, но може би точна и Грейвър си помисли, че има причина тя да я поднесе толкова директно.

— Ала твоите инстинкти ти подсказват правилно едно нещо — рече тя. — Има някой друг, все още в сянка. На мен също ми се струва, че Тислър, Безъм и Дийн биха идентифицирали този някой друг, и той, който и да е, би спечелил от тяхната смърт толкова, колкото и Калатис. Вероятно той е в пълна безопасност сега. Освен ако ти не откриеш нещо.

Тя размаха цигарата пред него.

— Можеш да направиш две неща. Да спотайваш всичко, доколкото е възможно, докато продължаваш да действаш

самостоятелно. Или да напишеш някакъв подробен доклад за всичко случило се през последните три дни, откакто откриха мъртвия Тислър. — Тя се спря. — Водиш си личен дневник, нали?

Грейвър кимна.

— Добре. Записвай там нещата така, както са се случили, с всички подробности за твоите действия — като пропускаш името ми, естествено, предавайки всичко в хронологичен ред. Прескочи Уестрейт и го дай на Хъртиг. Нека той да реши вместо теб. Това му е работата, дявол да го вземе.

Тя се взря в него, малка жилава жена с мургав тен и тъмно минало, която на съвсем млади години е трябвало да свикне да взема трудни решения, едно, от които бе да остане в тази професия. После, твърде късно, тя бе открила, че да живееш с такива решения, е всъщност съвсем различно от тяхното вземане. И всичко това я беше състарило. Но тя отдавна вече не трепваше пред перспективата да взема съдбоносни решения. Тя рискуваше и после се бореше насаме със своята съвест. Точно това бяха истинските страшни сблъсъци, призна му тя веднъж, да се изправиш пред самия себе си, да бъдеш едновременно свой собствен съдия и съдебно жури — а някой ден, ако е необходимо, дори и палач.

— Направихме някои проверки в „Гълфстрийм Банк“ — каза тя, нарушавайки мълчанието му. — Знаеш ли, тази банка е едва от шест години? Предполагам, че преди около седем години Калатис е извършил маркетингово проучване на градовете в Юга. Не знам какви са били критериите му, но изглежда Хюстън е отговорял на неговите изисквания за това, което си е наумил да върши. Това е дългосрочно планиране. Като се замислиш, този проект е изразходвал по-голямата част от едно десетилетие в живота му. Това може донякъде да ти подсказже за сумите пари, заложили тук. Трябва да са колосални.

Тя поклати глава, гледайки го внимателно, макар че мислите ѝ бяха разкъсани.

— Знаеш ли, тази работа все повече ме плаши. При типове като Калатис и Страсър няма никакви граници, такива просто не съществуват. Те са като мошеническо правителство, което разполага с богатство, но няма физическа територия, няма избиратели, освен своите жертви, няма друга причина за съществуване, освен алчността — Тя замълча. — Да се чудиш дали това не е бъдещето... все по-

големи апетити, ненаситна алчност. — Тя скептично се усмихна. — Но аз май се отклоних от моята история. Стигнах едва ли не до древността.

— „Хермес Експортс“ — каза Грейвър, сякаш не я беше слушал.

— Да, и тях ги проверяваме. Изглежда те продават на страшно много вносители. Вероятно разпръскват кокаин по цялата страна.

— Смяташ, че го „възстановяват“ всичкият тук, а после го натоварват и извозват?

— Че защо? Ако стоката пристигне благополучно, защо да не я пуснат да си продължи?

— В такъв случай процесът навярно не е чак толкова сложен.

— Предполагам, че химиците на Страсър са подготвили навсякъде съответните хора. Освен това наркобизнесът и всичко, свързано с тази гадост, не предполага особен ум. Можеш да обучиш дори и един орангутан да го върши. Наркопроизводството изобщо не се отличава с особена хигиена и прецизност.

Грейвър погледна бележника си. Искаше да я помоли да направи компютърна проверка на Виктор Ласт и да види дали в нейните банки от данни има нещо повече от собствените му източници, но кой знае защо се въздържа.

— Сега си отрязан, нали — му каза Арнет. — Следващата ти стъпка щеше да бъде Шек. Ако не успееш с него, щеше да се насочиш към Дийн. Това би било рискован ход, но щеше да бъде единственият, който би те доближил до целта. — Тя всмукна от цигарата. — Сега пред теб стои само перспективата за дълго и тежко разследване. Вече няма съскащ фитил, чийто източник да можеш да проследиш. Ще трябва да слепваш фрагментите един след друг, по изпитания и верен способ на разузнавателната работа.

Той я изгледа. Тя се наведе над масата и смачка цигарата си в пепелника. Ноктите ѝ бяха безупречни, без лак, точно и гладко изпилени, с овални краища.

— Знам, че е извън моята област — каза Грейвър, внимателно подбирайки думите си — и дори то не ми е работа, но Калатис е единственото, за което мога да мисля в момента. Засега се интересувам само от него и с едно „дълго и тежко разследване“ няма да го хванем.

В погледа на Арнет той съзря сериозно опасение.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита тя.

— Просто искам да кажа, че този път търпението и далечната перспектива никак не ми се нравят. Не съм откачил. Знам какви са шансовете Калатис да се измъкне. Живея с такива шансове всеки ден, точно като тебе. Само че този път не мога да се отнасям философски към това. Съжалявам. Онова голямо разследване минава на втори план. — Той замълча и двамата впериха погледи един в друг. — Арнет, искам го този кучи син толкова силно, че това се е превърнало в единственото нещо, което желая.

Тя дори не трепна. Стоеше изправена зад стола си, хванала облегалката с тънките си пръсти.

— Няма да е зле да дойдеш на себе си — с равен глас рече тя. Лицето ѝ доби студен израз и той не можеше да разгадае особения ѝ поглед. Ако не беше така напрегнат, ако владееше по-добре мислите си, този израз на лицето ѝ би имал възпиращ ефект върху него. Той замислено потупваше с палец върху масата.

— Но аз не съм отрязан, Арнет. Има пряк път към Калатис... чрез Колин Фийбър.

— В случай че го прибереш, времето за намирането на Калатис ще се ограничи до часове, а не дни — предупреди го тя. — В момента, в който го прибереш... — Тя щракна с пръсти.

— Ако има опасност да изпусна Калатис, няма да се поколебая да го направя.

— Това е рисковано.

— Това е безразсъдно.

След малко тя попита:

— Според теб с колко време разполагаш?

Грейвър погледна бележника и го побутна напред-назад.

— Вероятно Уестрейт вече се е обадил по телефона вкъщи — каза той. — Или пък Бен Олмстед, моят сержант в Отряда за борба с тероризма. Имам трима души, освен Олмстед, в съвместна дейност с ФБР. Те работят извън нашата сграда. Ще получа веднага новини от тях, затова ще разбера, ако открият нещо в Саут Шор Харбър. Очаквам по някое време Джинет да съобщи за изчезването на Дийн. Рано или късно ще предположат, че Дийн може да е бил един от загиналите, но не ще могат да го докажат. Но заради изчезването му и смъртните случаи на Тислър и Безъм, някой — вероятно Уорд Лукънс — ще

настоява за разследване. И ще го имат. Тогава ще трябва да си кажа всичко, което знам.

— Следователно, ние разполагаме с...

— Струва ми се, с няколко дни. Мисля, че всичко зависи от това колко скоро Джинет ще изпадне в паника.

Радиотелефонът, който бе на масата до лакътя на Грейвър, звънна за първи път. Той го вдигна.

— Обажда се Нюман. Намирам се на „Гълф Фриуей“ и се връщам. Имам нещо от Шек.

— Какво е то? — Грейвър се изправи на стола и Арнет замръзна на място, с прикован в него поглед. Грейвър й даде допълнителната слушалка, за да чува и тя.

— Не съм сигурен — отвърна Нюман. — Имам няколко авиационни навигаторски карти, но и открих една кутия, непромокаема, като контейнерче от армейски тип, малко повече от пет инча на дължина. Намерих я завързана с рибарска корда от вътрешната страна на каналната капачка в една от баните.

— Боже мой, да — прошепна Арнет, навеждайки се изведнъж над масата.

Мускулите на врата на Грейвър започнаха да се напрягат.

— Не съм я отворил — каза Нюман. — Страхувам се, че може да е непроявен филм.

— Накарай го да я донесе тук — рече Арнет, давайки знак с ръка. Грейвър я изгледа.

— Ако смяташ, че може... нека да дойде — каза тя.

Грейвър кимна.

— Дай му адреса — рече тя.

— Нюман...

— Да?

— Виж какво, ще ти дам един адрес. Искам да донесеш кутийката на „Рауър“, номер 4645.

Нюман повтори адреса.

— Точно така. Това е жилище. Ще те чакат на вратата откъм двора.

— Пристигам след двайсет минути.

Грейвър изключи радиото.

— В канала на банята. — Арнет се ухили възхитено. — Твоето момче е наистина добро.

Грейвър изведнъж отново се изпълни с надежда. Последните няколко дни беше толкова преуморен, че се изненада от възбудата си.

— Всеки си крие нещо за черни дни — каза той, мислейки си за Шек.

— Такава ни е професията, душко — каза със задоволство Арнет. — Шпионите са толкова предсказуеми, колкото и всички останали. Те само разсъждават по-различно. Щом веднъж разбереш *как* мислят те, има голям шанс да отгатнеш *какво* мислят. — Тя мина от другия край на масата, почука с юмрук върху дървената повърхност и пак се върна до Грейвър. — Калатис може и да съжалява за бомбата в яхтклуба — рече тя.

— Ще направя всичко възможно той наистина да съжалява — каза Грейвър.

И двамата разбираха, че имат предвид две напълно различни неща.

55.

Четири негови самолета бяха едновременно във въздуха. Два летяха в двете посоки по крайбрежието на Мексиканския залив, като всеки от тях превозваше клиент с превързани очи, смятащ, че се движат или към Мексико, или към някой от многобройните острови на Западна Индия. Всичките му клиенти, четиримата, които бе превозил през последните два дни, и четиримата, които щеше да докара през следващите два, си мислеха, че отиват на някакво друго място. Всички те обаче бяха уверени, че са напуснали Щатите. Точно сега един клиент летеше „обратно към Щатите“, а друг щеше да пристигне тук всеки момент. Трети самолет бе отлетял от едно място на двайсет мили в залива, където двайсет и два милиона долара в брой бяха натоварени на него от голяма моторна лодка. Той се бе отправил към Големия Кайманов остров. Четвърти самолет също бе натоварен пред залива, но на различно място от третия. Той превозваше двайсет и осем милиона долара и летеше към Панама сити. Тези пари бяха в ръцете на опитни счетоводители — заедно с щедро заплатена охрана — и щяха да бъдат пръснати из цялото Западно полукълбо в сигурни, законни сметки за по-малко от петнайсет дни.

Калатис бе застанал на верандата над плажа. Пушеше нова пура и носеше тъмни панталони и свободно падаща копринена риза в пастелно оранжево. Той дочу далечното бръмчене на следващия самолет и погледна часовника си. Точно навреме. Помисли си за Джейл. Тя също скоро щеше да привърши своята задача. Към три или четири часа и двамата щяха да са свършили нощната си работа и после щяха да се пъхнат в леглото със снежнобели чаршафи от египетски памук и да останат в него до обяд. Междувременно имаше хора, на които плащаше да работят в обичайните делови часове, а най-голямата операция на Калатис щеше да продължи да напредва към своя финал с неумолимото ускорение на каменен блок, търкалящ се надолу по планински склон.

Той наблюдаваше, докато мигащите светлини на самолета се спускаха от нощното небе към водите на залива, после той рязко се

наклони и звукът се чу право отпред, макар че се виждаха само светлините. Самолетът се плъзна по повърхността на водата, а после изведнъж се появиха две бели следи от пръски, когато понтоните докоснаха водата, а тътенът на двигателите постепенно започна да намалява при движението на самолета към пристана.

Оглеждайки подредената маса на верандата, Калатис прибра корема си и отново опъна ризата около кръста си. Този клиент беше много по-интересен от обикновено. Един подобаващ начин да приключи вечерта. Той се обърна към пристана и се вслуша в предизвестяващите звуци. Двигателите спряха и самолетът се понесе по инерция последните няколко метра към кея, чуха се шумовете от акостирането, мъжете от охраната даваха нареждания един на друг и накрая стъпките по кея, докато неговите хора водеха клиента със забързани очи нагоре, после през моравата и накрая към верандата, където свалиха превръзката.

— Моите почитания, мис Доната — рече Калатис с най-приятния си глас. — За мен е удоволствие да те видя отново.

Мис Патриша Доната беше на трийсет и шест години. Беше завършила право в Станфорд и беше експерт-счетоводител. Работеше нещо като... консултант. Имаше малки гърди, но много дълги крака, които щедро показваше. Освен това във вените ѝ вместо кръв течеше студена вода. Калатис я смяташе за проникателна и изключително способна представителка на своите клиенти.

Седнаха на верандата и както обикновено, гостенката беше настанена така, че да вижда интериора на къщата в общи линии, а не бреговата ивица. Калатис не искаше да рискува. Пийнаха малко. Калатис остави пурата си. Четвърт час разговаряха на леки теми, никакъв бизнес и на Калатис отново му доставяше удоволствие да наблюдава мис Доната. Имаше прекрасно лице, с нещо азиатско в него, пълни устни с ярко червило. Черната ѝ коса се спускаше до раменете. Според него беше малко нервна, но въпреки това се държеше добре. Той си мислеше колко е секси и не се стараеше да пришпорва тяхната среща.

Най-после той каза:

— Е, знам, че от няколко дни си в Хюстън. Извинявам се, задето ти причиних неудобства, но тъй като тази сделка е значително по-голяма от предишните, налагаше се известно допълнително

съгласуване от страна на всички. Трябваше да говоря с много хора като тебе, и то за кратко време. — Той ѝ се усмихна. — Доволна ли си от направеното досега?

Тя остави чашата на масата и склочи ръце в скута си.

— Трябва да кажа — започна тя в типичния си неукрасен калифорнийски маниер, — че ти постъпи както трябва, Панос. Тактиката беше чудесна. Така двама от моите клиенти се поуспокоиха, когато ти изпрати хора да работят с тяхната охрана. Обикновено не пътувам с трийсет и два милиона в брой. На всички им хареса начина, по който се справиха твоите хора в Хюстън.

— Радвам се да го чуя — каза той. — А и съм доволен, че си успяла да намалиш страховете на някои членове от вашия консорциум.

— Когато работиш с осем различни личности, бизнесмени с доста силно его, е необходимо да имаш много търпение и такт, а трябва да изтърпиш доста глупости, за да ги накараш да се съгласят за всяко нещо — рече тя, осигурявайки си приятен, косвен комплимент.

Да, помисли си Калатис, ама чак накрая се съгласиха да дадат парите, нали. Всъщност алчността им бе взела връх, а не търпението и тактът на мис Доната. Дори магнетизмът на сексуалния апетит не беше от същата категория като силата на алчността. Ако предложиш на някого триста процента печалба от неговите инвестиции, той ще те последва с изплезен език чак в ада. В случай че печалбата е достатъчно висока, няма нищо свято, няма нищо забранено.

Калатис я погледна с израз на съчувствие и разбиране.

— При подобно капиталовложение всеки става... предпазлив — рече той. — Но трябва да напомниш на своите клиенти, че този път купуваме в големи количества. В тонове. Затова времето за изчакване е по-кратко. Могат да проверят сметките си след шейсет дни. — Той се усмихна. — Мисля, че ще бъдат доволни.

— Успяха ли всичките ти консорциуми, както беше предвидил? — попита тя.

Този въпрос беше малко агресивен, но Калатис го приписа на нейния характер. Общо взето, тя си беше зла кучка.

— Точно както бях предвидил, доволен съм да го подчертая. — Той вдигна длан и започна да отброява на пръстите си: — Чикаго, Атланта, Сиатъл, Маями, Вашингтон и — той вдигна показалеца на другата ръка — Ню Йорк. Всичко по план. Никакви изненади. Това

отне повече от половин година, за да се уреди така, че всеки, който искаше да участва, да го направи с възможно най-голяма увереност.

— Всичкият продукт ли идва от един и същ район на Афганистан?

Мис Доната беше любопитна жена, но той си помисли, че навярно нейната роля ѝ доставя удоволствие и изглежда намира нещо авантюристично в използването на думи като „продукт“. Е, би трябвало да е доволна. Тя бе събрала група бизнесмени, които на два пъти досега му бяха поверявали своите милиони. А сега за трети път. Тя беше много умна жена, приготовленията за тази рискована сделка бяха сложни — по проект на Калатис, но тя хитро и творчески се справи с преговорите. Наистина чудесно постижение за такава млада жена.

Но след шейсет дни животът на мис Доната щеше да се превърне в истински ад. Всичко, което тя си представяше сега, всичко, което беше планирала и осъществила чрез тъмните методи на Панос Калатис, щеше изведнъж да се изпари и тя щеше да бъде разорена и съсипана.

Затова той нямаше нищо против да ѝ достави удоволствие в момента. Приличаше на играта на табла с жена, която, очаквайки да се омъжи за принц на следващата сутрин, не съзнава, че всъщност изживява последните часове преди собствената си екзекуция. Той чувстваше особена възбуда да забавлява жена, чиято гибел е неминуема, но тя нищо не знае за това. То ѝ придаваше нещо ефирно, което доста му харесваше. Да, мис Доната наистина беше умна жена, но въпреки това трябваше да бъде малко по-умна.

Той ѝ заразпява нагли лъжи за муджахидините и за маковите реколти, за товарните влакове от планините на Бадахшан и Хазараджат, от Дех Кхавак, Камдеш и Асмар. Разказа ѝ достатъчно, за да може тя да повярва на това, което чува. Той често виждаше подобна наивност за света у американци, израснали в Щатите и никога ненапускали страната, от средната буржоазия, водещи среднобуржоазен живот и за които беше цяла авантюра да се преместят в един среднобуржоазен квартал на друг град. Невидели нищо от света, освен вечерните новини, те бяха доверчиви и лековерни. Те можеха да бъдат добре образовани, подобно на мис

Доната, но това беше образование, добита сред подобни на тях хора. Бяха като добре образовани овце.

След известно време разговорът се насочи към по-приятни теми и тогава една прислужница — Калатис бе решил, че при тези обстоятелства беше по-подходящо да бъде жена — донесе малки сандвичи и нови напитки. Разговаряха за места, където са пътували. Просто убиваха времето. Долу на пристана — оттам се дочуваха стъпки и понякога глух шум от случаен удар по корпус или понтон — последните дванайсет милиона долара в брой от нейните трийсет и два милиона се товареха от самолета в една моторница. Предишните двайсет милиона бяха прехвърлени на по-малки части през последните няколко дни.

Калатис съдържаше преждевременната си еуфория. Беше съвсем близо пред приключването на един деветгодишен проект. Наистина, не беше планирал точно това начинание допреди двайсет месеца — тогава видя колко невероятно нетърпеливи бяха американските бизнесмени да зарежат всякаква законност, но то беше като последица от цялостната по-голяма картина, към която той вече гледаше като към своето американско минало. Парите. Боже мой, той се бе изненадал и възхитил от сумите пари, с които тия мъже с готовност се разделяха като пресметливи комарджии, за да утроят притежаваното вече от тях. Ала все още на други места се въртяха зъбци и колела, всичко беше точно синхронизирано, за да приключи едновременно й докато предстояха още толкова много различни събития, той се стремеше да не предвкуса твърде дълго бъдещата сладка отплата.

Мислите му се върнаха към най-близките задачи, докато мис Доната започваше да разказва някакъв анекдот. А долу, на пристана милиони долари от Западното крайбрежие щяха всеки момент да заминат от Южния бряг към места далечни и неизвестни на никого... освен на Калатис.

56.

Гилбърт Хорман се мъчеше да не мисли за Панос Калатис. Постепенно това започна да му се удава все по-лесно.

Беше работил до късно в кабинета си, нещо обичайно, особено когато предстоеше изпращане на стока в Колумбия. Отворил беше вратата към съседния си частен апартамент, където преди половин час беше отишъл да си налее питие. Личният му телефон в апартамента иззвъня и той отиде да се обади, очаквайки, че жена му ще го попита колко още ще се забави.

Беше Калатис. Гъркът каза, че бърза много. Току-що получил документите, необходими за колумбийската пратка — това бяха фалшиви товарителници и други формуляри, които трябваше да бъдат подадени в правителствени служби, за да могат да изнесат значителни количества сярна киселина и оцетен анхидрид. Калатис искаше Гилбърт да получи документите тази вечер и щял да изпрати някого с тях при него, само да му ги остави. Гилбърт знаеше, беше безсмислено да му обяснява, че тъкмо се е приготвял да си ходи.

Затвори телефона и погледна часовника си. Калатис беше казал, че ще донесат документите след половин час. Чудесно. Всъщност Гилбърт се канеше да привърши работата си за деня, когато телефонното обаждане го прекъсна. Той загаси лампата в кабинета и тръгна из апартамента. Там имаше малка кухня, добре зареден бар, кът за сядане с два дивана и няколко кресла. Тук-там бяха пръснати растения, имаше огромен телевизор и изглед към изисканите магазини отдолу и малко по-вдясно се виждаше блещукащият силует на централната градска част. Зад ъгъла следваше голямата спалня с разкошна вана за подводен масаж, откъдето изгледът беше същият както във всекидневната.

Гилбърт си сипа ново питие, събу обувките си — а вратовръзката беше свалил доста отдавна — и се настани пред телевизора, щракайки дистанционното управление, докато улучи канала на „Плейбой“. Неусетно изминаха четирийсет минути с помощта на още няколко питиета. Когато домофонът звънна, той бързо натисна кода, за да се

качи куриерът на Калатис в асансьора. Пратките от Калатис не бяха рядкост и неговите хора си знаеха реда.

След пет минути се чу звънецът на приемната към кабинета. Гилбърт стана и тръгна през офиса заедно с питието си, без да си направи труда да се обуе. Когато излезе в приемната, едва не изпусна чашата. Зад стъклената стена стоеше пратеничката на Калатис, Джейл.

Всъщност Гилбърт се стъписа. Тя беше облечена в семпла виненочервена вечерна рокля, която се спускаше от раменете ѝ като водопад. Гилбърт беше като зашеметен. Тя вдигна кафяв плик пред стъклото, жест, с който сякаш го подканваше да действа. Той отиде до бюрото и натисна копчето, за да отвори стъклената врата.

— Съжалявам много — каза тя и протегна плика — Панос ти се обади за това, нали?

Гилбърт кимна глупаво. Виждаше зърната на гърдите ѝ.

— Извинявай, че е толкова късно. Знаеш си го Панос — рече тя, съжалително сбърчи вежди и сви леко рамене. Гилбърт веднага бе готов да даде петдесет долара да види пак това нейно помръдване. — Там всичко е толкова... трескаво, толкова оживено. Той се готвеше да пътува и всички бяха заети. Нямаше кой друг да дойде.

Нямало кой друг да дойде. На Гилбърт му харесваше как тя се изразява, харесваше му нейният акцент. Не знаеше какъв беше този акцент, а и не го интересуваеше. Винаги си беше мислил, че тя е една от най-страхотните жени, които изобщо беше виждал. Беше момичето на Панос, предполагаше, че е някъде от Близкия изток, но и това нямаше значение. Тя беше просто нещо невероятно. Източена и млада, апетитна и мургава, с чудни котешки очи. Сигурно я беше зяпнал, не беше съвсем сигурен в това. Вече беше пил достатъчно, за да не може да долови подобни фини тънкости.

Тя погледна чашата му и се усмихна. Той протегна ръка към плика и му се стори, че тя като че ли го поддържа, когато той го вземаше.

— Какво пиеш? — попита тя.

— О, ъ, уиски. Шотландско.

Тя кимна, все още усмихната, сякаш го бе хванала да върши нещо неприлично.

— Ами — той махна с ръка неуверено, — искаш ли... — махна още по-неопределено, може би към нея с чашата — нещо?

Тя повдигна вежди.

— Да пия... с тебе ли?

И точно в тоя момент Панос Калатис изчезна завинаги от съзнанието на Гилбърт. Сладостта на настоящия миг беше непреодолима. Той протегна ръка към вратата, осъзнавайки, че тя я задържаше отворена с помощта на бедрото си.

— Не се налага да се връщам бързо — каза тя, минавайки леко край него. — Всички са толкова заети там и във всеки случай всички ще са излезли, когато се прибера.

— Сама ли дойде? — рече той с необходимата загриженост в гласа си, докато вървяха през кабинета към апартамента.

— О, да — каза тя и се огледа наоколо, обхващайки изгледа към града от прозореца на дневната.

— Какво искаш да пиеш? — попита той, метна плика върху един стол и отиде до бара.

— „Куба Либре“ — отвърна тя, спряла се до прозорците.

„Куба Либре“. Та тя дяволски приличаше на „Куба Либре“. Той успя да ѝ сипе, както и още едно уиски за себе си, макар че беше в нещо като мъгла и не беше сигурен дали се справи достатъчно добре. Разля малко и от двете напитки по ръцете си, докато вървеше към нея. После за миг се обърка, когато я намери седнала скромно на дивана пред телевизора, с изправен гръб и прибрани в скута ръце, а от гърдите ѝ се лееше виненото червено на роклята, докато гледаше как мъж и жена се чукаха върху мотоциклет в някаква дъждовна буря.

— Какво е това? — глупаво попита той, застанал непохватно с мокрите чаши в ръце.

— Правят малко любов — отвърна тя невъзмутимо. Произнесе го като „любов“.

Със същата интонация можеше да каже, че времето ще бъде ясно, с временни заоблачавания, но в следващия миг му се усмихна по такъв начин, че напълно отстрани тази друга възможност.

През следващия половин час Гилбърт Хорман не попита повече нищо. Нито нея. Нито себе си. Нито Съдбата или Добрата Фортуна. Нито Бог. Изобщо не се запита защо се оказа гол върху дивана заедно с тази несравнима хетера, Джейл. Не попита защо гърдата ѝ се намира в устата му и защо има тия усещания между краката ѝ. Изобщо не се зачуди откъде дойде този чудесен, невероятен късмет да бъде във

ваната с нея, да се налива с уиски и да се хлъзга навсякъде по нея, докато светлините на града се завъртяха в необятната, черна небесна твърд. Той не зададе изобщо никакви въпроси до момента. В който осъзна, че е отворил устата си, защото тя го беше помолила да направи това, и поглеждайки покрай блесналите ѝ гърди над себе си, видя как тя държи капкомер... капкомер... над отворената му уста.

Но тогава вече беше твърде късно.

Сърцето му спря. Докато издишаше, нещо невидимо изтръгна малкото останал му въздух и стисна гърдите и дробовете му в един мъчителен болезнен вакуум. Той полудяваше от болката, особена болка. Чувстваше как лицето му става алено, после мораво и усети как артериите в сърцето му изтъняват, отслабват, разтварят се и заливат мускула с неудържим кръвоизлив. Той наблюдаваше безпомощно как Джейл отдръпна ръката си, все още с вдигнат капкомер, с прозрачна капчица в самия му край. Той виждаше капката, а нейните гърди дори сега го приканваха в този страшен миг, когато той си мислеше, господи, каква грешка, а гърдите ѝ пак канеха устните му.

Тя внимателно излезе от ваната и стъпи върху хавлиена кърпа, която предварително беше приготвила. Той не бе забелязал. Тя коленичи край ваната, изключи помпата за подводен масаж и източи водата. Докато ваната се празнеше, тя се изсуши, оставяйки розовия Гилбърт Хорман да лежи на дъното като огромна неокосмена мечка.

Тя внимателно сгъна влажната кърпа на квадрат, сложи я на стъпалото към ваната и коленичейки, се залови да облива с подвижния душ тялото и вътрешността на ваната. После влезе вътре при него, обърна го и старателно го изми, изми и вътрешните стени, за да е сигурна, че никакво косъмче не е останало от нея. Отвори устата му и я изплакна, после взе шампоан и му изми косата, отново го изплакна грижливо, обръщайки го още веднъж.

Когато бе удовлетворена, тя пак напълни огромната вана и включи помпата за подводен масаж. Тялото тежко се носеше във въртящата се вода, движейки се по особен начин. Тя изтри стъпалата на ваната с кърпата, върху която бе коленичила, а после я пхна в торба за боклук.

Преди да се облече, тя отиде в дневната, взе своята чаша, изми я и я върна в шкафа за напитки. После взе кърпа за съдове от кухнята и изтри всички повърхности по масите около дивана, за да няма твърде

много влажни кръгчета от една чаша. Взе пръснатите наоколо дрехи на Хорман и ги нареди с логична небрежност върху стол в банята, сложи обувките му до стола, сякаш там ги е свалил, и остави чорапите му върху тях.

След като свърши всичко това, тя се върна в дневната, вдигна роклята си от пода и я облече. Взе едно от списанията от ниска масичка — беше „Нюзуик“ — и го занесе в банята, подхвърляйки го във ваната. Събори чашата, от която Хорман бе пил, и я остави да се търкаля в кръг по ръба на ваната.

Всичко това вероятно беше излишно. Панос внимателно беше проучил медицинското досие на Хорман. Хронично високо кръвно налягане. Бяха използвали съвсем точно съответната химия. И все пак на нея ѝ харесваше да действа прецизно всеки път. Беше добър навик.

Тя прибра кафявия плик, който бе донесла, взе найлоновата торба с кърпата си и излезе от апартамента, оставяйки лампите да светят. Загасяйки осветлението в кабинета му, тя излезе през приемната, натисна бутона за вратата и изчезна по коридора към асансьорите.

Те се струпяха в тъмната стаичка, Грейвър, Арнет, Нюман, който още се мъчеше да възприеме видяното в трите обикновени малки къщи на Рауър стрийт, и Бойд, в чиито ръце беше кутийката. От червената светлина всички изглеждаха бледи, приличащи на съзаклятници и напрегнато гледаха предмета у Бойд.

— Сигурни ли сте, че това не е бомба, някакъв капан, а? — мъдруваше Бойд полушеговито, когато започна да отвинтва капачката.

— Искам само да разбера дали е филм — рече Грейвър. — После няма да ви преча повече.

Капачката беше с дълга резба, както е обичайно за подобни водонепропускливи съдове. Когато най-после я отвинти, Бойд я остави на масата, завъртя кутията и плътно навита, блестяща черна ролка се изсипа в ръката му.

— Това е филм — рече той. — Проявен е. — Той разтегна ролката между ръцете си. — Микрофилм.

— Е, засега е добре — каза Грейвър. — За колко време ще можете да получите нещо?

— Мога да направя първия кадър — микрофиш — след около двайсет минути.

Оставиха Бойд в тъмната стаичка и отидоха в главната компютърна стая. Всички компютри работеха и непрекъснато се чуваше чаткането по клавиатурите. Куин беше до радиото си, водеше записки в бележник и говореше с професионална досада в миниатюрното микрофонче. Нюман бързо обхвана всичко с поглед, опитвайки се да не зяпа, но, естествено, му се искаше да види колкото се може повече. Арнет се спря усмихнато.

— Това е Куин — каза тя на Нюман, но без да прекъсва момичето, за да я представи. — В момента получава съобщения от Саут Шор Харбър. Имаме нещатни сътрудници, както при вестникарите. Когато се случи нещо голямо, подобно на това, те ни държат в течение. Всяко обаждане се записва в компютъра, съобщенията се сверяват и на информацията се определя дадена

числена стойност, подобно на стойностния код, които се дава на осведомител или източник. Следим внимателно както качеството, така и обема на информацията от всеки сътрудник. Понякога това се отплаща по най-неочакван начин.

Тя тръгна бавно из стаята.

— Тези две жени работят по компютърните данни на Тислър. Все още се мъчим да налучкаме — обърна се тя към Грейвър, — но има известен напредък. Ей там онзи мъж се опитва да разбере самоличността на човека, с когото Бъртъл се е срещнал при фонтана Транско. Не сме го открили, но пък така опресняваме данните за ония хора, затова всъщност то ни е от полза. Доста време мина, откакто не съм допълвала фотоархива си, а без причина обикновено не го правим.

— Дани — каза тя, посочвайки едно момиче на следващата компютърна система — търси някакви дири на Брод Страсър. Вие, момчета, се натъкнахте на един от най-недостъпните типове в бранша. Да вземем например Калатис. Ние предполагахме, че той е закупил имот в района на Хюстън някъде около 1989 година. Предполагаме, че оттогава прекарва половината си време там, но не можем да го докажем. Нашите сътрудници по недвижимите имоти казват, че според тях не е така, че не съществуват покупки на жилища, до които да не могат да се доберат. Те грешат, но не можем да подкрепим това с доказателства. Той притежава частен самолет, „Десолт Фолкън“. Знаем, че е на името на неговия пилот, бивш инструктор от израелските въздушни сили. Знаем, когато той тръгва от Колумбия с него... и това е всичко, което ни е известно. Веднъж, през 1989 година, го пипнахме в Хоби. Самолетът остана там три дни. Знаем, че се е върнал с него тук, но не можем да го докажем. Според нас той подкупва някой авиодиспечер в Хондурас — в Тегусигалпа. Той влиза в страната през онова тясно заливче, Гълф Фонсека, пресича Хондурас и се появява над островите от другата страна като някой друг. Освен това, за да бъде в безопасност, той използва частна писта някъде около Хюстън вместо някое от летищата. Ала не можем да го докажем.

Тя млъкна, без да обяснява нищо за последните три или четири компютърни системи.

— И така нататък — рече тя. — Винаги преследваме нещо.

Арнет тръгна към библиотеката, а Грейвър и Нюман я последваха. Когато влязоха, радиотелефонът на Грейвър, който той бе

оставил на масата, бръмчеше. Вдигна го. Беше Пола.

— Грейвър, с Хийт всичко мина благополучно. Тя замина. Но веднага щом се върнахме в дома ти, Джинет Бъртъл пристигна с кола след нас. Изпаднала е в истерия. Смятала, че ти ще си вкъщи. Мисли, че Дийн е мъртъв. Съвсем е разстроена. Лара е при нея.

Сърцето на Грейвър се сви.

— Защо мисли, че той е мъртъв?

— Онази експлозия. Местните станции прекъснали главните програми, за да съобщят. Тя твърди, че Дийн държи лодка в Саут Шор Харбър.

— Господи.

— Мисля, че трябва да дойдеш тук. Тя твърди, че има нещо да ти казва. Очевидно Дийн се е страхувал през последните няколко дни. Дал ѝ някакъв материал, който тя трябвало да ти предаде, в случай че той умре. Мисля, че е и страшно уплашена. Не знам... май има нещо повече тук. Смятам, че е по-добре да дойдеш.

— Тя изненада ли се защо двете с Лара сте у дома?

— Да, и аз просто ѝ обясних, че се занимаваме с една задача. Гледай да дойдеш.

— Добре, идвам.

— Чул ли си нещо от Нюман? — в гласа ѝ се долови загриженост.

— Той е тук при мене. Намерил е нещо у Шек. Ще ти разкажа подробно, когато дойда.

Когато Грейвър стигна до дома си, Джинет Бъртъл тихо седеше с Лара на дивана в дневната. Двете се бяха обърнали една към друга и разговаряха. Лара, по-мила от Пола и с която Джинет се познаваше по-добре, тъй като винаги я виждаше в службата, щом дойдеше да види Дийн, имаше естествената дарба да общува, докосвайки се до съкровени неща, и то искрено и безкористно. Точно от такова сърдечно съчувствие се нуждаеше Джинет в този момент и Лара очевидно бе съумяла да я успокои.

Когато Грейвър влезе в стаята, Джинет веднага скочи.

— Маркъс — каза тя. — Слава богу. — По лицето ѝ нямаше грим и очите ѝ бяха зачервени и подпухнали, а модните ѝ дрехи бяха така измачкани, сякаш ги е носила от много отдавна и изобщо не се интересува от техния вид.

— Трябва да поговорим — бързо рече тя и гласът ѝ пресекна изведнъж. Тя изкриви лице, когато Грейвър се приближи и хвана ръцете ѝ, мачкащи салфетка.

— Добре, Джини, всичко е наред — каза той, накара я пак да седне. Лара стана и понечи да излезе от стаята. — Джини — рече Грейвър, — нали нямаш нищо против Лара да остане?

Тя поклати глава и зарови лице в салфетката, хващайки още няколко от кутията до нея. Грейвър погледна Лара.

— Джини, зная, че имаш нещо да ми кажеш, което според теб е важно — каза Грейвър. — Не искам нищо да пропусна. Всичко това е много сложно. Ще повикам и Пола. Нужна ни е повече помощ и разбира се, Пола... работи с Дийн — той едва не каза „работеше“ — и затова трябва да чуе всичко.

Тя кимна отново и Грейвър пак погледна Лара, която отиде да доведе Пола от кухнята, където преди малко Грейвър я бе заварил да седи с чаша кафе, чувстваща се съвсем неловко. Грейвър се бе спрял само за миг при нея, след като влезе през задната врата. Тя бързо му каза за всички съобщения и му подаде листче с обажданията: от Уестрейт и Олмстед, както бе предположил Грейвър, и то на два пъти

— Грейвър съзнателно беше изключил пейджъра си, когато излезе от къщи — както и от Виктор Ласт.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — обърна се Грейвър към Джинет.

— Не, аз... не — рече тя, изтривайки носа си, като се мъчеше да се овладее. — Извинявай.

— Няма за какво — каза Грейвър. — Само се опитай да се сетиш за всичко, за всяка подробност, това иде ни помогне да разберем какво става.

В това време Лара и Пола влязоха в стаята и седнаха. Грейвър помоли Джинет да започне от самото начало, да не бърза и да не се смущава, ако той я прекъсва с някои въпроси.

— Боже мой, не знам как да започна — рече тя. — Видях по новините... Саут Шор Харбър. Там държим платноходка и мисля... мисля, че там отиде Дийн, когато тази вечер излезе от къщи.

— Защо мислиш така?

— Защото имаше среща... с някого. Когато имаше срещи, понякога използваше лодката.

— Откъде знаеш?

— Веднъж той се изпусна, просто спомена. Нещо не беше почистено, когато отидохме там, за да поплаваме и той рече, о, забравих да се погрижа за това след последната среща. Видях как трепна, нали разбираш, нещо такова. Предположих, че е свързано с работата, затова нищо не казах. Опитвах се да не го разпитвам. Това е винаги трудно, да се мъчиш да игнорираш всички... необясними неща.

— Но там има много лодки, Джини — рече Грейвър. — Защо смяташ, че Дийн е бил на лодката, която е експлодирала?

— Бил ли е? — Тя го погледна и цялата се стегна. Беше смел въпрос и показваше догадката ѝ, че Грейвър вече знае истината.

— Не знам нищо за случилото се там — излъга Грейвър. — В службата има много обаждания за това, но се съмнявам дали до утре ще науча изобщо нещо. Разбрах, че там е истински хаос.

— Лодката беше на номер четирийсет и девет — настръхна тя.

— Джини, още не знаем такива подробности. Самият аз се мъча да разбере и когато наистина науча нещо, веднага ще ти кажа.

Той млъкна, а тя продължаваше втрънчено да го гледа. Сякаш виждаше всичко през него, но въпреки това той продължи.

— Официално Дийн беше в отпуск, Джини — рече той. — Той не би трябвало да се среща с някого сега, нали?

Тя се взираше в салфетката, която мачкаше в ръцете си.

— Ами, аз, ъ, казах на Пола, че... о, господи — тя вдигна очи, мъчейки се да сдържи сълзите си. — Дийн... Дийн вършеше нещо друго... освен служебната работа... искам да кажа, работата в отдела... нещо друго...

Тя се спря, беше ѝ трудно да подеме въпроса.

— Той ли ти каза това?

Тя поклати глава.

— Не, разбира се — каза тя. — Той не би направил това. — Пое си дълбоко дъх. — Ами, преди около година... или по-малко... той започна отново да излиза нощно време. Бях свикнала с това, когато беше детектив, но то беше преди години. Като аналитик много рядко го правеше. Но започна да излиза най-малко веднъж нощем почти всяка седмица. Накрая го попитах, казах, каква е тази история с излизането? Нали не е длъжен да го прави. — Тя сведе очи. — Мислех си... мислех си, че се среща с друга жена. Избухнах. Той ме накара да седна и обясни, че в момента се водело особено разследване и всеки трябвало да работи извънредно. Било нещо голямо, дълго и щяло да продължи още доста време. След това той беше много... деликатен в това отношение, изобщо не се опитваше да се крие или да се държи тайнствено. Но ми напомни, че ако изобщо заговорят с някого от вас, нали разбирате, когато идвам при него в службата, не трябвало никога да споменавам, че работи до късно, защото нямало да изглежда никак хубаво, ако се разбере, че споделя служебни въпроси с мен вкъщи.

Джинет вдигна ръка и изтри челото си, отмятайки кичур от късата си черна коса. Въздъхна тежко, изтощена от напрежението.

— Преди около четири или пет месеца Дийн започна да се променя. Изглеждаше... напрегнат. Стана разсеян, раздражителен. Бях виждала това у него преди, когато беше детектив, щом нещо в работата му не вървеше както трябва. Но в онези дни той говореше за това след известно време, ако настоявах. Ала този път — тя поклати глава — този път той просто се вбесяваше, когато се опитвах да го накарам да говори. Даде ми да разбере, и то съвсем ясно, че това не е нещо, което можем да обсъждаме.

— После започна да излиза по-често късно вечер. Понякога си мислех, че се среща с Арт. Понякога Арт наминаваше или пък се обаждаше, идваше и двамата стояха навън на алеята и говореха. Затова вече знаех, че е по работа и че няма друга жена. Но то го разяждаше. Той не можеше да спи. Понякога се събуждах нощно време и него го нямаше в леглото. Откривах го седнал във вътрешния двор или в дневната. А понякога неочаквано се събуждах, а той лежи и гледа втренчено към тавана... или... просто гледа към мене.

Тя млъкна и преглътна и макар да не ридаеше, от очите ѝ потекоха сълзи и трябваше да вземе още салфетки, за да се избърше. Грейвър хвърли поглед към Лара, чиито големи, тъмни очи бяха устремени към него с дълбока загриженост. Джинет пак се овладя и продължи:

— В неделя вечерта, когато ти дойде, за да му съобщиш за Арт, господи, сякаш е било преди месец, беше ужасно. Когато ти си отиде, Дийн влезе и ми каза. Каза ми, че трябва да отидем при Пеги и да ѝ съобщим лошата новина. После той се затвори в банята. След малко чух, че повръща. Остана там дълго време. Аз се приготвих, преоблякох се, а той още стоеше вътре. Той, ъ, той повръщаше, докато нищо не бе останало... чувах го там, нали разбираш, как все кашля и кашля.

Тя пак започна да плаче, закривайки лицето си с топката салфетки. Лара веднага стана и седна до нея на дивана от другата ѝ страна, обгръщайки я с ръка. Взе мокрите салфетки, даде ѝ сухи, прегърна я и ѝ каза нещо.

Грейвър седеше безпомощно и образът на повръщания Бъртъл не излизаше от съзнанието му. Пола седеше край бюрото на Грейвър с химикалка и бележник в ръка, гледайки го втренчено с изпито лице. Грейвър виждаше, че тя не е написала нито дума.

Минаха няколко минути, преди Джинет да успее да продължи и когато най-после успя, гласът ѝ бе съвсем отслабнал. Този път Лара остана край нея.

— Отидохме при Пеги и останахме цялата нощ в неделя. Дадох ѝ успокоително и накрая, в около три часа сутринта, тя заспа. Нито Дийн, нито аз не сме заспивали дори за миг. Когато близките на Пеги пристигнаха от Корпъс Кристи в около пет и половина сутринта, ние се прибрахме вкъщи. Изкъпахме се, стегнахме се и отидохме на работа. Но в понеделник вечерта беше непоносимо. Дийн изобщо не

мога да заспи. Във вторник сутринта липсата на сън вече направо ме съсипваше и аз се обадох в службата, че съм болна. Дийн стана и отиде на работа, както обикновено. Спах целия ден и станах късно следобед. На кухненската маса Дийн беше оставил бележка, че е излязъл рано от работа, че, нали, ти си му разрешил да излезе в отпуск и че ще се прибере вкъщи отново по-късно.

— Когато се върна в около девет часа вечерта, той изглеждаше ужасно. Носеше магнитна лента, за която рече, че по-късно ще ми обясни. Вечеряхме и после в около десет и петнайсет каза, че трябва да отиде на една среща и ще се върне след няколко часа. Веднага щом той излезе, ти се обади. Толкова се радвах да те чуя... едва не ти казах, че сериозно се безпокоя за него, но се отказах. Просто си помислих, не, струпаха му се много неща, това голямо разследване, после самоубийството на Арт. Просто сега е ужасен период за него. Не исках да създавам паника. На Дийн не би му харесало, ако хукна да ти се вайкам колко той е напрегнат. Затова нищо не ти казах. Онази нощ той се прибра късно... боже мой, та това беше снощи... и веднага си легна с тежко главоболие.

— Тази сутрин отидох на работа и го оставих да спи. После ми каза, че е спал през целия ден. Когато се върнах следобед, си пийнахме малко и той започна да говори.

Джинет се спря и преглътна.

— Извинявайте — рече тя, — май ще трябва да пийна чаша вода.

Пола стана и донесе вода от кухнята. Джинет отпи няколко глътки и после продължи.

— Той започна да говори — рече тя. — Каза, че е участвал в едно разследване, за което... ти... нищо не си знаел. Преди шест или осем месеца той започнал да подозира, че някой продава разузнавателни сведения от отдела. Каза, че след около месец наблюдение бил сигурен в това и споделил с Арт за това, защото му вярвал и му била нужна помощ. Но не се обърнал към тебе, защото... той каза, нали разбираш, че не знаел докъде нагоре се простира това...

— Не е бил сигурен дали аз не съм замесен — рече Грейвър.

Тя кимна неуверено и сви рамене.

— Предполагам.

— Имал е право да постъпи така, Джини — каза Грейвър. — Постъпил е правилно. Значи според Дийн са били замесени хора над

него, така ли?

— Разполагал с доказателство, че Рей Безъм е продавал сведения.

— Доказателство ли?

— Да. Каза ми, че той и Арт са нагласили отделна компютърна система в една къща, собственост на Арт, и там са въвеждали всичко, което знаят по този въпрос. Каза, че предишния ден е отишъл в онази къща, след като излязъл от службата, и е прехвърлил всичко от компютъра върху архивираща лента и сега я е донесъл вкъщи. После зашифровал това, което било в компютъра, използвайки специален софтуер за целта. Обясни, че можел да използва същия софтуер, за да го разшифрова по-късно, ако се наложило, но в момента всичко било сведено до безсмислица.

— А защо просто не го е изтрил, след като го е копирал? — попита Грейвър.

Тя поклати глава.

— Не знам. Не ми каза.

— Добре — рече Грейвър. — Продължавай.

Тя отпи още една глътка вода.

— Каза ми, че след малко трябвало да излезе за друга среща. Подчерта, че сега бил съвсем сигурен, че ти не си замесен в тази работа и ако нещо случайно се случило с него, аз трябвало да ти дам архивиращата лента.

Джинет млъкна и пак пи вода, за да се пребори с надигащото се ридание. Беше мъчително за Грейвър да гледа как тя страда и въпреки това да я остави да говори, докато не му каже всичко. Почувства се жесток и дори двуличен.

— Просто не вярвах, че той го е казал. Направо полудях. Той ми обеща... обеща ми, че няма за какво да се безпокоя. Увери ме, единствената причина да каже това била... че все едно да има застраховка живот. Никой не очаква да бъде убит в автомобилна катастрофа, но въпреки това човек взема подобни мерки. Изобщо не приех този довод — промълви тя и поклати глава. — Продължихме още доста да говорим. Но в края на краищата, той трябваше да тръгва. Каза, че няма да закъснее. Това беше в около десет и трийсет.

Тя започна да диша тежко, борейки се със сълзите.

— А после, когато гледах телевизия... и съобщиха...

— Джинет — Грейвър искаше да я спре, преди пак да започне да плаче. — Джинет, у тебе ли е лентата?

Но тя вече ридаеше. Въпреки това успя да посочи чантата си, която лежеше под ниската масичка пред тях. Грейвър се наведе и я вдигна. Пъхна ръка вътре и пипнешком намери лентата.

— Тази ли е, Джини?

Тя кимна през сълзи.

Грейвър я потупа по крака, стана и отиде до телефона на бюрото си. Набра номера на Арнет. Когато тя се обади, той набързо ѝ обясни какво притежава. Тя не можеше да повярва.

— Лентата у тебе ли е? — попита тя.

— В ръцете ми е.

— Можеш ли да я донесеш тук сега?

— Не мога да дойда. Има записани на телефонния секретар много съобщения, които не могат да чакат повече. Ако е удобно, ще ти пратя Пола.

— Прати я веднага.

— А микрофишът?

— Готови са първите няколко страници. Засега има подробни сведения как е организирана системата на Фийбър. Това е нещо голямо, душко. Те купуват такава информация, каквато не можеш да си представиш. Имаме имена, дати, места, кодове. Това е дело на Калатис. Всичко е страшно организирано в отделни ядра. Клетъчна структура. Навсякъде предпазни мерки. Изглежда компютрите на този Колин Фийбър са пълни с доста солидни материали. Има и информация от Криминалното разузнаване. Огромна операция.

— Изпращам Пола веднага — каза Грейвър.

59.

Грейвър поговори още няколко минути с Джинет Бъртъл, като я успокояваше, опитвайки се да каже нещо за разсейване на тежките ѝ мисли, за да ѝ подействат успокоителните лекарства, които Лара успя да я убеди да изпие. Той отново я увери, че ще направи всичко възможно да намери Дийн и че тя не трябва автоматично да допуска най-лошото. Повтори обещанието си да я осведоми веднага щом научи нещо определено. След малко Лара я заведе горе в спалнята на Натали.

Чувствайки се отвратително, задето трябваше да лъже Джинет, Грейвър седна на бюрото си, за да позвъни на Бен Олмстед. Опита няколко номера, пейджъра и радиотелефона му, докато накрая го откри в яхтклуба Саут Шор. Според Олмстед ударът от първоначалната експлозия разрушил почти дузина лодки и още толкова се били подпалили. За нещастие до мястото на взрива имало пункт за зареждане с гориво и две цистерни с бензин се възпламенили. Едната от цистерните била пълна, затова само се запалила. Но другата била почти празна и веднага избухнала, увеличавайки силата на първоначалния взрив.

— Могат ли да определят точката на удара, къде точно е бил? — попита Грейвър.

— Не, но сега от яхтклуба ще ни дадат списък с наемателите на местата за лодки и много скоро ще можем да уточним поне около десетина имена.

— А някакви телефонни обаждания? — Грейвър чуваше бъркотията наоколо, сирени, викове на мъже, тътена от водните помпи.

— О, да. Започнаха да се обаждат. Може би досега пет, но не от групите, които ни безпокоят.

— Всички ли са пристигнали там?

— Разбира се. Отрядът по бомбените атентати. Отрядът по палезите към Хюстънската противопожарна команда. И ако можеш да го повярваш. Отделът по наркотиците имал в момента наблюдение над обект от другата страна на яхтклуба. Когато тук гръмнало, те пощурели. Сега са дяволски объркани, защото предполагат, че техният

осведоми тел ги е подвел. О, имаме и списък на хората, регистрирани в хотела тук. Сега го проверяваме. Освен това накарахме охраната на хотела да предаде всички филми от наблюдаващите камери във фойето от последните двама и четири часа. — Той млъкна за малко. — Уестрейт обаждал ли се е?

— Да, трябва да се свържа с него — каза Грейвър, — но исках първо с теб да говоря. Значи дори не знаете дали експлозията е била от бомба, а? Дали е било нещо случайно? Изтичане на гориво, на бутан в някоя от кабините?

— Не знаем. А специалистите по бомбите не могат нищо определено да кажат, защото силата на експлозията е била замъглена от избухналата почти едновременно цистерна за бензин. Някои свидетели твърдят, че е имало две експлозии, други — че била една. И има страхотен пожар, затова няма да успеем да се доберем до източника поне още дванайсет или петнайсет часа.

— Добре, Бен. Благодаря ти много. Обаждай се.

— Дадено.

Грейвър веднага позвъни на Арнет и я предупреди, че детективите проверяват видеофилмите от хотела, както и регистрациите от последните двадесет и четири часа. Ако хората й смятат, че са били заснети, тя може би ще иска да предприеме нещо.

После се обади на Уестрейт.

— Къде беше, по дяволите? — изрева Уестрейт.

— Току-що разговарях с Олмстед — каза Грейвър, игнорирайки въпроса. — Там така са се закотвили, че повече не може и да бъде.

— Какво значи това?

— Просто не могат да направят нищо повече, докато пожарът не бъде загасен. Чак тогава ще влязат в района и ще го разследват.

— Според тях терористи ли са били? Някакви наркодалавери?

— Няма никаква представа. — Грейвър му каза за операцията на наркоотдела от другата страна на яхтклуба.

— Може да са били техни хора — рече Уестрейт. — А тия кучи синове все не ни дават да припарим, нали. Трябва да изразходваме толкова ценно време и пари, за да дублираме това, което те знаят, а после ни разправят: „О, ама ние можехме да ви дадем тая информация“.

На Грейвър никак не му се слушаха подобни приказки, които бяха любимо занимание на Уестрейт.

— Трябва да излизам, Джек.

— Виж какво, осведомявай ме редовно. Но, по дяволите, късно е. Изчакай и ми се обади сутринта... освен ако се случи нещо драматично.

— Добре, Джек.

Грейвър затвори телефона и се отпусна тежко на стола. Беше останал съвсем без сили. Денят беше започнал в около седем часа, когато се отби при Арнет, преди още да отиде в службата и там видя снимките от наблюдението, направени от Бойд по време на срещата на Бъртъл с Непознатия при фонтана предишната нощ... значи преди малко повече от двайсет и четири часа. После в около два часа следобед беше отново при Арнет и прочете досието на Йозеф Равив, след като Арнет бе дочула името на Калатис при записа на срещата край фонтана. В четири часа се бе върнал в службата, а Пола бе изровила името на Колин Фийбър от съвета на „Гълфстрийм Банк“ и след един час Нюман пристигна с новината, че „Дейтапринт“ на Колин Фийбър е притежание на „Конкордия Интернешънъл Инвестмънтс“, филиал на „Страсър Индъстрис“. В около осем и трийсет вечерта Грейвър и Нюман бяха прибрали Валери Хийт, а в около дванайсет и трийсет Бъртъл беше пръснат на парчета в Саут Шор Харбър. А сега и последните събития от тези няколко часа.

Беше едно от най-бързо развиващите се разследвания, които бе преживял, и то страшно оплетено, усложнено от факта, че се опитваше да действа неофициално. Трябваше непременно да запише последните разбития в дневника си, но това в момента му се струваше непосилна задача.

Сега му се искаше чаша вино — и то би било почти храна, но знаеше, че ако го изпие, съвсем ще се отпусне.

Телефонът иззвъня. Той се сепна и вдигна слушалката, преди още първият сигнал да спре.

— Грейвър на телефона.

— Обажда се Виктор. Изслушай ме. — Говореше тихо и бързо. — Имам само минутка. Трябва да се срещнем сутринта, късно сутринта. Няма да повярваш какво имам за тебе, приятелю.

— Бъди по-ясен, Виктор — рече Грейвър.

— Ще ти сервирам Фийбър на тепсия.

В еуфорията от откритието на Нюман и последвалата мъчителна среща с Джинет, Грейвър бе забравил за Колин Фийбър, единствената жива пряка връзка с Калатис. А сега Виктор Ласт му предлагаше „Фийбър на тепсия“.

— Какво искаш да кажеш с това, Виктор? Във физически или юридически смисъл ли говориш?

— И в двата, дявол да го вземе! Какво значение има?

— Кога искаш да се срещнем?

— В десет часа. Не мога да стигна там преди десет.

— Къде да стигнеш?

— В онова твоє италианско местенце. Кафето е хубаво.

Затвори телефона.

По дяволите! Грейвър зарови лице в ръцете си, отпуснат върху бюрото. Страшно се нуждаеше от време, за да помисли. Всичко се движеше твърде бързо, абсолютно всичко, а никак не му харесваше такова профучаване.

— Грейвър.

Той се обърна и видя Лара на прага.

— Тя заспа. Защо не пийнем по чаша вино?

60.

Двамата седяха един до друг на дивана, облегли глави назад, и събули обувките си, бяха подпрели крака на отоманката.

— Имах нужда от това — рече той. — Благодарен съм ти, че се сети.

— Право да ти кажа — отвърна тя, — може би го направих и заради мен самата. Изтощена съм докрай. Беше много тежко, изялото това изпитание, но последните няколко часа с Джини бяха толкова болезнени. То е... Просто се поставях на нейно място. Така й съчувствам, но не мога абсолютно нищо да направя за нея. — Лара отпи от чашата си. — Това е истинско мъчение за нея.

— Ти беше добра с нея — каза Грейвър. — Много съм ти признателен за начина, по който се справи с това. Тя имаше нужда от такова внимание и утешение.

— А ти как се чувстваш?

— Горещо-долу — уклончиво отвърна той. — Доста по-добре в тази минута, отколкото... от дълго време насам.

Тя премести босото си стъпало до кръстосаните му крака и потърка пръсти по извивката на ходилото му. Този жест беше нещо дребно, но означаваше толкова много тъкмо в този момент. И двамата нищо не продумаха известно време. На Грейвър му се поиска да я целуне само заради тези няколко мига, дори да се окажеше, че няма да траят дълго. Беше й благодарен заради този кратък споделен покой, за безмълвната компания, за споделеното „Мерло“ и въпреки различните им мисли, за готовността й да седи тихо до него, без да се чувства задължена да поддържа разговор. Харесваше му да я гледа без официалните й дрехи, а така, по джинси и с боси крака до неговите върху отоманката. Чувстваше неповторимото човешко удоволствие да си с някой друг, който се интересува дали си уморен или загрижен, или дали просто имаш нужда от компания.

— Какво мислиш за всичко това? — обърна се той към нея.

Лара не отговори веднага. Той гледаше профила й, обкръжен от гъстата й кестенява коса, непринудено вързана отзад, а очите й бяха

втречени замислено в нещо отсреща.

— Мисля... че това е доста жесток занаят — рече тя. Погледна го. — Мисля, че е сложен, че води до пристрастяване и е жесток.

— Води до пристрастяване ли?

— Да — каза тя. — Самата аз не го осъзнавах, преди това да се случи. Има едно препускане, за да се разкриват тайните пласт след пласт. Човек не знае накъде ще го отведе това, но играта му харесва. Има предизвикателство. Има риск. Както в хазарта. Трябва да измислиш, да заложиш нещо, за да можеш да играеш. И има нездраво любопитство. Свикваш да гледаш хората от задната страна на огледалото. Или през процепи в стените.

— Не ти харесва тази част. Шпионирането.

— Е, това е приятна изненада.

— Кое?

— Че го назоваваш така, както си е, вместо „събиране на информация“ или „стратегическо разузнаване“, или други подобни неискрени термини.

Тя отпи от мерлото, а той се загледа в нея, съсредоточавайки се върху формата на устните ѝ по ръба на чашата, начина, по който тя поемаше тъмното вино.

— Има като че ли някакво лицемерие в тази професия. Или нещо подобно. Не знам как точно да го изразя — каза тя.

Изведнъж тя се смути. Грейвър за първи път забелязваше това у нея. Тя сведе поглед към чашата.

— Не е много просто — рече той. Не искаше тя да се чувства неловко. Нямахме такова намерение, когато ѝ зададе онзи въпрос.

— Не ми хареса, че излъга Джини Бъртъл — внезапно каза тя. — Това беше... не знам... много тежко да се наблюдава.

— Беше много тежко да се извърши — каза той.

Тя се обърна и го погледна.

— Така ли?

Той почувства, че пламва.

— Просто не ми хареса, когато го видях — продължи тя. — Не ми хареса... да видя колко лесно ти се удава.

За момент той загуби дар слово. Това, което тя току-що изрече, тихо, почти нежно, беше едно обвинение и той още повече се смути,

може би защото то се бе удало толкова лесно — или поне не беше така трудно, както би трябвало.

— Няма ли изобщо да й кажеш? — попита тя.

— Лара, не мога.

Тя въздъхна дълбоко и пак сведе поглед към чашата си.

— Боже мой, ужасно е да видиш това на практика — рече тя. — Предполагам, че досега за мене всичко това е било само канцеларска работа. Би трябвало да знам, че зад него лежи подобна каша. Беше глупаво от моя страна да не се сетя за това.

Той не можеше да определи своите чувства, но разбираше, че тя е видяла нещо, което самият той не бе забелязвал преди. Не защото го бе видяла хладнокръвно да лъже. Сигурно и тя знаеше, че има някаква по-важна цел зад неговата лъжа, може би дори спасяването на немалко човешки живота. По-скоро причината беше в лекотата, с която го направи. Тази мисъл беше ужасна и от нея болеше повече, отколкото трябваше да си признае — както често му се случваше напоследък, че всички обяснения за неговите лични действия приличаха все повече на недостойни оправдания.

Грейвър чувстваше как тя седи до него в очакване той да каже нещо, да обясни неща, които самият той не разбираше.

Неловкото мълчание беше прекъснато от телефонния звън. Той стана и отиде до телефона на бюрото си.

— Грейвър, имам едно предложение. — Беше Арнет. — Пола току-що дойде. Ще пуснем това нещо в компютрите и ще видим какво ще излезе, но каквото и да е то, не искам да губим повече време от необходимото, щом веднъж информацията започне да ни залива. Преди малко се уговорих с Мона, а и твоите хора се съгласиха, затова ще ги настаним тука да спят. Имам хора, които работят на смени, но твоите двама са заети денонощно и ще трябва да си починат, в противен случай ще припаднат в ръцете ми. И така, ще работим, докогато можем, ще поспим три или четири часа и после пак ще се заемем яката рано сутринта. Съгласен ли си?

— Както кажеш, Арнет. Благодаря ти. Ще ги прикрия в службата сутринта. Трябва непременно да отида там, може би рано, затова ме информирай веднага щом имате нещо. И кажи на Мона, че съм й задължен.

— Лека нощ, душко.

Грейвър затвори телефона и разтърка с пръсти слепоочията си. Замислено отпи от виното.

— Така — рече той. — Пола и Нюман остават у Арнет тази нощ и няма да ходят на работа утре сутринта. Бих искал да си тук, когато Джинет се събуди, защото ще ми бъде трудно. Трябва да поговоря с нея и да я накарам да разбере, че се налага да мълчим по този въпрос. Не знам нищо за семейството ѝ. Ще трябва да разберем кои са най-близките ѝ роднини и да доведем някой тук при нея, когато се потвърди, че лодката на Дийн е била в центъра на експлозията.

Той се върна до дивана и седна на края, обърнат към Лара.

— Ще гледам да прикрия Пола и Нюман — добави той, — но мисля, че е най-добре сутринта да се обадиш, че ще отсъстваш по болест.

Лара кимна. Грейвър пак се облегна назад. Мислите му изведнъж се насочиха към Ласт. За известно време Лара го бе накарала да забрави краткия, но предизвикателен диалог преди няколко минути. Дали наистина Ласт е попаднал на нещо важно? Ласт се канел да „сервира Фийбър на тепсия“? Как да му повярва?

— Един бог знае как това ще свърши — каза той и поклати глава. — Просто не виждам колко още можем да задържим тази взривоопасна ситуация.

— Смяташ ли, че е замесен някой от по-висок ранг?

— Няма никакъв начин да отгатна това. — Той отпи от виното. — Понякога си мисля, че трябва да има някой. А понякога си мисля, че цялата тая работа е някаква машинация, компютърна грешка, просто едно отклонение. А друг път съзнавам дяволски добре, че това не е вярно. Тези хора не загинаха заради компютърна грешка. Те загинаха, защото някой е задвижил един сложен процес, от който е следвало те да умрат.

— А къде сме ние в този „процес“? Колко още хора ще трябва да загинат?

— Дявол знае. Но мисля, че Арнет е права, когато каза, че ние виждаме единствено неговия край. Всичко, което се случва, става много бързо и дори ще имаме късмет, стига само да усетим полъха от цялата история. Ако това продължава все така да увеличава скоростта си, ще свърши внезапно, и то скоро. Твърде скоро.

— Какво означава това?

— Ако нещо незабавно не се открие, ще изпусна Калатис. Само бог знае колко близо — или колко далече — се намираме до него. Той предизвиква толкова неща да станат около нас. Ако не се добера до Фийбър... тогава всъщност нямам особена надежда да видя изобщо лицето на Калатис.

Те поседяха там още, довършвайки виното си, и обсъждаха невероятните събития, отнели живота на Рей Безъм, Артър Тислър и Дийн Бъртъл в продължение на четири дни. На Лара ѝ бе трудно да възприеме това отвратително престъпление и макар Грейвър да се преструваше, че се отнася колкото се може по-философски и професионално, всъщност и той го намираще за чудовищно. Пола беше права, такова нещо може да ти се случи само веднъж.

Що се отнасяше до последиците от този объркан случай, Грейвър си мислеше, че той няма да свърши добре за никого. Навярно щяха да го привикат да дава обяснения за начина, по който бе действал, защо го бе държал в тайна. Критикарите щяха да го разкъсат. Щеше да бъде ясно като бял ден, че е трябвало да постъпи съвсем другояче. Нямаше как да бъде избегнато това. Но точно в този момент той отново трябваше да изчака. Чакането бе неизбежно и несъмнено най-тежката част от работата.

Лара изпи чашата си.

— Беше хубаво — рече тя. — Виж какво, сега се сетих, че съм пръснала нещата си по цялото ти легло — добави тя и понечи да стане. — Сега ще се кача горе да разчистя, за да поспиш малко.

— Не, не се безпокой за това — спря я той. — Остани там да спиш. Аз ще използвам стаята на Нейтън...

Двамата се спогледаха.

— Това май започна да става абсурдно, нали — каза той.

Тя се усмихна, с нежна усмивка, която му подсказа какъв глупак е бил досега и какво щастие го очакваше в това, към което и двамата се стремяха.

* * *

През остатък от нощта той сякаш намери своето убежище при нея. Тя надали би възприела тази дума като подходяща, но точно това

бе тя за него в тези няколко часа, едно убежище от обхваналата го глуха мъка. Всичко, което можеше да докосне, помирише и вкуси от нея, беше истинска утеха за него. А когато страстта се уталожи и тишината и спокойствието бавно се върнаха при тях, когато те лежах заедно за първи път, но сякаш възобновяващи стара, позната интимност, той задълго остана буден, изпълнен с надежди. Чувствайки утеха от нейната близост.

**ЧЕТВЪРТЪК
ПЕТИЯТ ДЕН**

61.

Грейвър едва беше заспал, когато нежно го разтърсиха.

— Шест и петнайсет е — каза Лара.

Лежеше странешком, с гръб към нея, и за миг си помисли, че не може да помръдне от изтощение. Сякаш бе покрит с олово. Усети как тя го разтърсва отново.

— Маркърс, шест и петнайсет е.

Изричането на малкото му име и раздвижването на леглото, докато тя ставаше, го поразсъниха и той с огромно усилие се обърна. Лара беше с гръб към него и той я гледаше как сваля халата си и го закачва на вратата на дрешника. Тя хвърли поглед към него над голото си рамо. Гъстата ѝ, разчорлена коса, се спускаше по гръба ѝ.

— Отивам да взема душ — рече тя. — Буден ли си?

— Да — отвърна той. — Благодаря.

Проследи с поглед хълбоците и дългите ѝ крака, докато изчезнаха зад вратата на банята. Отдавна не беше виждал такава гледка и му се струваше, че всичко това се случва с някой друг.

Измъкна се от леглото, обу си панталоните и бос, без да слага риза, слезе долу да направи кафето. Но когато стигна кухнята, вече усети мириса му. Лара го бе сложила, преди да го събуди, и сега тъкмо вече завряло.

Той наля две чаши и ги занесе горе. Тя все още беше под душа. Той остави кафето точно до нейния умивалник и се спря да я погледне през стъклената врата. Тя бе вдигнала ръце със затворени очи и миеше косата си с шампоан. Забеляза, че е оставила само една хавлиена кърпа на малката поставка до кабината на душа и извади от шкафовете още една. Дор обикновено използваше две кърпи, една да загърне косата си, другата, за да се избърше. Той ѝ остави втората кърпа, после отиде до своя умивалник и започна да се бърсне.

През следващия половин час на къпане и обличане двамата се държаха така естествено, сякаш не го правеха за първи път, а просто възобновяваха старите си навици. На Грейвър това му подейства много

съживително, като че ли някаква нередност от доста време в живота му изведнъж се бе оправила.

Тя беше само по сутиен и бикини и сушеше косата си, и когато той се облече, улови погледа ѝ в огледалото и показа с жест, че слиза долу. Отключи входната врата, излезе навън и прибра вестника от предния двор. Облаците от крайбрежието вече се разпръсваха и денят обещаваще да бъде ясен и тежък. Бяха настъпили най-горещите дни в годината с неумолимия си задух и висока влажност. Разгъна вестника, докато се прибираше вътре и видя, че заглавията на първа страница бяха за експлозията в яхтклуба.

Хвърли вестника на кухненската маса и се зае със закуската. Пригответи две препечени филии, от хладилника извади конфитюр от ягоди и седна на масата с нова чаша кафе да прочете репортажа. Нямаше нищо особено, интервюта с хора от хотела и пристанището, с двама души, чиито лодки са били разрушени, с шефа на пожарната, който не искаше да изказва предположения дали е било бомба или изтичане на газ, с няколко души, гости на хотела, видели сцената отгоре. И много снимки. Имаше заграден в каре материал с най-общи сведения за развитието на яхтклуба, за хората, които обслужва — хора от НАСА и богати хора, притежаващи летни вили в района. Пишеха и за приблизителната оценка на загубите.

Телефонът от другата страна на кухненския плот звънна и той стана да го вдигне.

— Обажда се Олмстед, капитане. Имам интересна информация за тебе. — Той замълча.

— Добре, говори.

— Първо, най-после загасиха пожара преди около час. Така успяхме повече да се приближим и да определим разположенията на лодките. Около епицентъра, или съвсем близо до него, има стоянка за лодка, наета, от някой си Макс Тиборман. В наемателния договор той е посочил за адрес Лейк Чарлс, Луизиана. Но в телефонната компания на Лейк Чарлс няма регистрация на Тиборман. Накарахме полицията там да провери адреса от договора. Излиза, че това е фирма за даване на лодки под наем. Там проверяват регистрационния номер на лодката. Оказва се, че е на името на мисис Джинет Съмър.

Олмстед направи пауза. Грейвър нищо не каза. Олмстед продължи:

— При регистрация на лодка трябва да дадеш домашния си адрес, но на този формуляр има само номер на пощенска кутия. Не знам как е станало. — Пак пауза. — Обаче, капитане, не съм сигурен, това може да е съвсем случаен късмет, но случайно знам, че жената на Бъртъл се казва Джинет и че моминското ѝ име е Съмър. Знам го, защото имах добър приятел със същата фамилия и стана дума за това на едно коледно тържество в участъка и се разприказвахме...

Той млъкна, изрекъл каквото имаше да казва.

— По дяволите — каза Грейвър. — Кой е номерът на стоянката?

— Четирийсет и девет.

— Ама че работа. Някой друг знае ли? — Грейвър имаше предвид някой от полицията, някой от ФБР. Олмстед го разбра.

— Ами не. Стори ми се, че това е малко странно и просто премълчах, когато пристигна факсът с регистрацията. Не знам... помислих си, че твоите хора може да са действали наоколо, някакво тайно разследване или нещо подобно. Реших първо да ти се обадя.

Грейвър трескаво обмисляше. Не можеше да остави участието на Бъртъл да изплува толкова скоро. Сега трябваше да задържи нещата.

— Бен, наистина имаме там една операция — каза Грейвър. — Тя е много деликатна. Ужасно съвпадение. Нека да се свържа с хората, които са ангажирани. Трябва да се разберем как да се справим с тоя проблем, кого да споменем, на какво ниво. Дийн е в отпуск, затова може би не ще успее бързо да го открия, но сега веднага ще се заема с това. Постъпил си правилно, Бен. Едно такова оголване би ни коствало цялата операция, много време, работа и пари. Подготвяме я отдавна. Засега изчакай, аз ще те държа в течение.

— Да, добре.

— Има ли някой пострадал там?

— Просто не знаем. Пожарът беше загасен само преди час, както ти казах, и всичко е все още много горещо. Бригадите по палезите и бомбите едва сега започват да си пробиват път през отломките. Нали разбираш, обикалят с лодки. Пушекът все още се стеле над водата. Всички пристани са неустойчиви. Бавна работа.

— Добре, Бен. След половин час отивам в службата. Обади ми се, ако нещо друго се изясни.

— Дадено. До скоро.

Грейвър затвори телефона и вдигна поглед. Лара бе застанала в кухнята и го наблюдаваше. Вероятно бе чула целия разговор и заблуждаващото му предположение, че Бъртъл е още жив.

— Вече са разбрали чия е лодката — каза Грейвър и отиде да си налее още кафе.

Лара също си допълни чашата.

— Благодаря за кафето — рече тя.

— Няма защо.

Двамата се облегнаха край кухненския шкаф.

— Нищо ли не са открили? — попита тя.

— Имаш предвид тела или това, което е останало от тях? Не.

— А сега какво следва?

— Съжалявам, че трябва да те помоля за това, Лара, но някой трябва да се погрижи за Джинет, докато тая бъркотия се оправи. — Той се поколеба. — Тя не бива да се свързва с никой друг от полицията. Според нея всички ще се мъчат да открият дали Дийн е жив или не, а всъщност там никой дори не знае, че е „изчезнал“.

— Ами семейството ѝ?

— Когато отида в службата, ще погледна в личното досие на Дийн и ще извадя сведенията за нейното семейство. Ще им се обадя, за да може веднага някой да дойде тук.

Лара си пиеше кафето, а Грейвър я чакаше да каже нещо.

— Само тук ли искаш да стоим?

— Защо, какво имаш предвид?

— Просто практически въпрос. Тя няма никакви дрехи. Ще ѝ потрябват.

— Боже мой. — Първата му мисъл беше за тяхната безопасност. Дали Калатис би сметнал, че Джинет Бъртъл е опасна? Ала Грейвър не бе имал подобни страхове за жената на Безъм или за Пеги Тислър. Не биваше да изпада в паника. — Добре. Но не се бавете там, Лара. Ще бъда по-спокоен, ако тя е тук.

Телефонът отново звънна и Грейвър вдигна слушалката. Беше Нюман, от компютърната стая от Арнет.

— Реших да ти се обадя, преди да отидеш на работа, и да кажа последните новини — рече той. — Получаваме невероятно количество неща от микрофиша на Шек. Ще бъде доста интересно да решим как биха могли да се използват. Шек е скицирал тази операция от най-

дребните пионки до върха. Много подробно. Можем да се възползваме от някои хора. Шек е проникнал в толкова много компании и институции, та ми се струва, че трябва да има някакъв начин да използваме неговата система. Ще говорим за това. Във всеки случай, имаме достатъчно улики срещу Фийбър, за да го приберем.

— Има ли нещо за някой от нашите хора?

— Да. Изглежда са започнали с Безъм, преди две години. Продавал е следствена информация на Фийбър. Фийбър искал още. Безъм не можел да се справя сам и въвлякъл Тислър. Парите са били доста добри. Безъм си изкарал двеста хиляди долара през първата година Тислър над сто. Точно сега чета каква информация е искал Фийбър от Криминалния отдел. До момента името на Дийн не се появило.

— А архивиращите ленти на Дийн?

— Пола работи по това сега. Дийн с използвал някакъв шифър, за да ги защити, дори на последното копие, но беше нещо съвсем елементарно и хората на Арнет го разшифроваха рано тази сутрин. Затова Пола се занимава с това едва от един час.

— Ами Калатис?

— Засега нищо няма за него.

Поговориха още няколко минути и Грейвър затвори телефона. В това време Лара си бе препекла филия хляб и я ядеше, седнала край масата с чаша кафе, слушайки репликите на Грейвър.

— Имат известен напредък — каза той. — Не знам... ще се оправите ли тук?

— Не се безпокой за нас — отвърна тя. — Няма дори да отворя дума за дрехите, ако тя не спомене това. Просто исках да знам какво да правя. Ще се справим.

Грейвър пое последна глътка кафе и двамата се спогледаха. Нежна усмивка се появи по лицето на Лара, признавайки какво е означавала за нея тази нощ, за взаимната им интимност, така дълго съдържана досега. В този миг Грейвър осъзна това, което Лара бе знаела през цялото време — че в известен смисъл тя го разбираше много по-добре, отколкото той разбираше самия себе си.

62.

В кабинета си Грейвър постоянно поглеждаше часовника, опитвайки се да сложи някакъв ред в този ден, започнал с такава неразбория. Беше особено тежко, защото Лара я нямаше. Първото нещо, което направи, беше да изтегли една от операторките, за да заеме мястото на Лара. Разбира се, тя бе почти безпомощна, но поне можеше да приема съобщения и да записва обажданията.

После той започна да се консултира с отговорниците на отделните секции, за да се увери, че вече действат. Детективите и аналитиците от „Организирана престъпност“ проверяваха чрез информатори кой може да има дори смътни сведения за употреба на експлозиви. Освен това те преглеждаха най-важните си разследвания, свързани с конкуриращи се престъпни кланове и организации, особено онези, в които участваха или се възглавяваха от канадци, азиатци и гърци, както и негърски и латиноамерикански гангстерски групи, станали напоследък междуцатски проблем. Хората от научноизследователския отдел вече бяха пред компютрите, търсейки имена на личности и групи, известни с използването на експлозиви или имащи контакти с такива, както и свързаните с яхтклубове. Отделът за борба с тероризма пресяваше възможностите при екстремистки групи и от двете крила, при контактуващите с нелегални доставчици на оръжия и боеприпаси, сред активисти от движението против абортите, както и сред техните противници, расистки групировки и отделни лица от архивите по масовите безредици.

На Грейвър му бе изключително трудно да се съсредоточи. Знаеше, че от тази трескава дейност има много малка вероятност да тръгне някаква истинска следа. Изпитваше особени чувства, наблюдавайки кипящата работа наоколо, за която знаеше, че е абсолютно безполезна, разпределяйки сили и средства за проучвания, които нямаше да доведат до никакъв резултат.

След обсъждането и с последния си отговорник Грейвър използва външна линия и се обади на съответния по ранг колега във ФБР, чиято сграда беше от другата страна на реката, за да провери

докъде са стигнали. За щастие към ФБР се бяха насочили повечето телефонни обаждания от други разузнавателни и правоприлагащи агенции, които автоматически подразбираха, че ФБР ще поеме главната тежест на разследването. Агентите на Бюрото бяха пръснати по цялото крайбрежие на залива и се мъчеха да измъкнат нещо от своите информатори в дисидентски и терористични групи, считани за най-вероятни консуматори на експлозиви. Засега не бяха попаднали на нищо и оценката на колегата му за ситуацията в яхтклуба Саут Шор беше почти като на Олмстед.

Уестрейт беше следващият. Грейвър му се обади и го осведоми за последните развития на събитията и за задвижените механизми. Каза на Уестрейт, че ще продължи да го държи в течение и че засега все още не знаят дали е било случайна злополука или бомба. Уестрейт, както винаги загрижен за професионалния си имидж, започваше да се дразни, че е на заден план в такава сензационна история. Всички знаеха, че Отделът по криминално разузнаване би трябвало да има някакво предположение за вероятните извършители и че рано или късно — и май доста скоро — медиите ще го атакуват с подобни въпроси. Информацията била предадена в сутрешните новини и по трите телевизионни канала, му каза Уестрейт, и се правели какви ли не догадки.

Що се отнасяше до Грейвър, той беше по-загрижен кога ще успеят да открият човешки останки на местопроизшествието. Ако Бъртъл бъде идентифициран, това би означавало край. Информацията, че Джинет Бъртъл има лодка там, щеше да бъде задържана за известно време. Все пак Грейвър имаше предимството на началник на Олмстед и можеше да се възползва от това, за да забави нещата още малко. Така че, освен ако Олмстед не пренебрегнеше правилата на йерархията, специалната група на Грейвър беше в безопасност още известно време.

В девет и трийсет Грейвър се зае с личното досие на Бъртъл и откри сведенията за Джинет. Тя беше от Сиатъл и беше посочила сестра си като лицето, към което да се обърнат в случай на нужда. Той се свърза със сестра ѝ по телефона, обясни кой е и каза, че с Дийн се е случила злополука и има голяма вероятност да е убит. Предупреди я, че Джинет още не знае и дори не предполага, че той се обажда, но според него тя може да се нуждае от някого през следващите двайсет и четири часа. Тя го увери, че ще дойде с първия възможен полет.

Едва успял да свърши всичко това, Грейвър се канеше да излезе за срещата си с Ласт, когато радиотелефонът му звънна.

— Грейвър, обажда се Пола. Опитвахме се да ти се обадим по личния ти телефон, но даваше непрекъснато заето. Можеш ли да ни позвъниш оттам? С Арнет искаме да говорим с теб.

Грейвър набра номера на Арнет.

— Добре, ето накратко какво сме измъкнали от копието на Дийн досега — каза Пола. — Изглежда Безъм и Тислър са продавали криминални сведения на Фийбървата „Дейтапринт“ шест месеца, преди Дийн изобщо да заподозре, че нещо става. Тъкмо когато започвал да проумява това, с него се свързал някакъв тип на име Гайс. Без малко име. Гайс е от ЦРУ.

— Глупости — веднага реагира Грейвър. — Нима това е записал Дийн? Това ли е отговорът му за човека при фонтана Транско?

Пола се поколеба, изненадана от гневния му изблик.

— Да, но почакай — Остави ме да продължа.

Грейвър млъкна, изпълнен със силни и объркани чувства за Бъртъл. Какво, по дяволите, бе направил той? Значи е преработил собствените си записки, за да се прикрие? На Грейвър му стана чоглаво заради него. Това намирисваше на авариен механизъм за самозащита и това, че Бъртъл се опитваше да прикрие собствената си вина, преиначавайки историята на своята измама, изглеждаше още разочароващо. Грейвър можеше да разбере защо Дийн е излъгал Джинет, сигурно го е било срам тя да научи за неговите деяния, но поне за колегите си би трябвало да съзнава, че веднага биха разбрали подобна машинация.

— Този тип се свързал с Бъртъл и му казал какво вършат Безъм и Тислър, казал му и за връзката между Фийбър и Калатис. После дал на Дийн в основни линии същите данни за Равив/Калатис, с които Арнет разполага тук. В сведенията му е посочена почти идентична информация. Така че може би Гайс е от ЦРУ.

— Защо сте готови да вярвате на това? — гневно я прекъсна Грейвър. — Арнет, ти слушаш ли?

— Да.

— Нима вярваш на това, Арнет? Ако ти имаш тази информация, защо някой друг извън ЦРУ да не може също да разполага с нея? Не смяташ ли, че трябва да се отнесеш малко скептично към това?

— Защо не я оставиш да продължи, Маркърс? — каза хладно Арнет. Гласът ѝ беше равен и невъзмутим.

— По дяволите. — Беше вбесен. — Продължавай. — Чувстваше се така, сякаш го водят за носа и вече му писваше. Беше толкова ядосан и припрян, че не го свърташе на едно място.

— Според Дийн — започна отново Пола — Гайс му казал, че според него Калатис гласи някаква огромна измамническа операция чрез наркоконтрабандния му бизнес с Брод Страсър. Той очертал същата операция с наркотици, която извадихме от лентата на Шек. Същите фалшиви компании, същите методи на действие. Всичко.

— Подробности му тук са точни — намеси се Арнет. — Имаш право, че и други частни разузнавателни служби могат да разполагат с тази информация, но също така знаеш — и си обяснявам твоето пренебрежение с разочарованието ти в момента, че аз съм малко по-различна от повечето частни разузнавателни агенции. Не ми е известно за никой друг... абсолютно никой, с моя достъп до такива сведения. Затова толкова се развълнувах как да стигна до Калатис. — Тя замълча, за да подчертае думите си. — Никой, освен шефовете не разполага с това, душко. Трябва да приемем сериозно този Гайс.

Грейвър нищо не каза. През цялото време Арнет бе твърдяла, че човекът при фонтана Транско с „правителствен“. Сега записките на Дийн подкрепяха нейните предположения. Не можеше да я вини, задето иска да повярва на Дийн. Пола продължи.

— Гайс поискал Дийн да действа отвътре и да им помогне да разберат какви са плановете на Калатис. Гайс бил много загрижен, че не знаел какво върши Калатис, освен наркобизнеса. Затова дал на Дийн всичко, което той трябвало да знае. Дийн „разкрил“ продаването на информация от Безъм и Тислър и настоял на дял от това, иначе щял да ги издаде. Скоро, с тайната помощ и ръководство от страна на Гайс, той се включил в операцията.

— И са му плащали точно както и на тях — добави цинично Грейвър.

— Очевидно — каза Пола. — Той не го скрива. Наистина, те са си докарвали много пари. Калатис щедро плащал.

— А разследването Селдън?

— Точно както предполагаме, още една подмолна операция. Калатис искал да отстрани Селдън. Всъщност Дийн изобщо не е

споменал защо, а само че Селдън е следващата мишена.

— Така ли? А какво е открил Дийн за Гайс?

— Не много. Изминали месеци, преди Дийн да се срещне с Калатис, но когато го е направил, изглежда Калатис го е харесал малко повече, отколкото Безъм или Тислър. Не след дълго Дийн осъществявал повечето връзки между двамата от Криминалното разузнаване и Калатис/Фийбър. Калатис предложил идеята за фалшивите разследвания като начин да елиминира конкуренти и възложил на Дийн тази задача. Пробст бил първият обект. Станало чудесно. Калатис бил доволен. След това Фрийл. После Селдън.

— Но Калатис бил предпазлив. Безъм и Тислър не знаели абсолютно нищо, освен малките си зони на действие. Например изобщо не им било известно за мрежата на Шек или пък за тайната му връзка с Калатис. Те нямали никаква представа за мащаба на организацията.

— Въпреки всичко Дийн бил доста агресивен — добави тя. — Дал на Калатис да разбере, че е амбициозен и иска повече дейност, повече участие. Представял идеи. Предлагал операции, които да разширят събирането им на данни и в други разузнавателни агенции. Гайс осигурявал Дийн с информация, за да бъде по-правдоподобен пред Калатис, помагал му да представя някои съблазнителни проекти, с надеждата, че Калатис ще започне да разчита на него и в края на краищата ще го привлече по-дълбоко в организацията.

— Това, което Дийн обаче не е знаел — пак се намеси Арнет — е, че Калатис не възприемал никакви нови идеи. Каквото и да е подозирал Гайс за действията на Калатис, какъвто и да е бил онзи страхотен измамнически номер, той е бил вече в последната си фаза. Ако Дийн се бе появил една или две години по-рано, Калатис би му намерил място. Но той е нямал намерение да въвежда други по-умни мъже толкова късно в играта. Вече е приключвал. Дийн е нямал никакъв шанс.

— Но — каза Пола — Калатис все пак го свързал с Шек. Ето как Шек попаднал в операцията Пробст.

— Това е в общи линии същността на цялата история — каза Арнет. — Дийн е включил цяла енциклопедия от подробности за тези операции, някои от които ще бъдат полезни и за други неща. Бил е

много добре запознат с мрежата на Шек от купувачи на информация и по този начин се прибавя още една страна към изложеното от Шек.

— Нека да се върнем на оня измамнически номер — каза Грейвър. — В какво се състои той?

— Любопитно е, но няма много информация — продължи Арнет. — Шек, който е надушил това чрез приятелчетата си пилоти, смята, че Калатис и Страсър се готвят да предложат една последна гигантска сделка на своите инвеститори. Всички ще бъдат помолени да вложат повече пари отпреди, като им бъдат обещани, естествено, също така по-големи печалби. Но Шек предрича, че Калатис и Страсър ще отмъкнат всичко — просто ще изчезнат с милионите.

— Значи той е на същото мнение като Гайс.

— Очевидно е така. Освен това той подчертава, че преди това да стане, Калатис и Страсър ще са ликвидирали достатъчно от своята дейност тук, така че не ще могат да бъдат открити. И трябва да добавя, че като стари и опитни разузнавачи те знаят как да прикрият следите си. Вероятно ще успеят.

— И Дийн е съобщил всичко това на Гайс?

— Да.

— Добре тогава. Ами Гайс?

— Тук следва голямото разочарование — рече Пола. — Дийн подробно описва как се е свързвал с Гайс, къде са се срещали, как Гайс се е свързвал с него. Все стандартни оперативни похвати. Имаме телефонните номера. Имаме местата на тайниците. Имаме схемата на контактите. Дийн ни е обяснил всичко. Но за съжаление Гайс също се е срещал доста пъти с Дийн в яхтклуба. Разполагаме с контактната им процедура, когато са искали това да стане. Би било чудесно да видим този човек. Но сега това е вече невъзможно.

— Косата на Гайс сигурно се е изправила, когато е научил за експлозията от новините — намеси се Арнет. — Сега цялата тази информация за контактите е вече ненужна. Всъщност се съмнявам дали изобщо някога ще чуем нещо за мистър Гайс. По този начин, убивайки Дийн, Калатис е ликвидирал и Гайс.

Грейвър замълча за момент. Трябваше да си признае, звучеше убедително. Ако е осъждал Бъртъл, значи може би не е бил прав. Въпреки това беше ядосан. Как е могъл Бъртъл така леко да прехвърли своята лоялност към Гайс, човек, когото никога не бе срещал, а в

същото време да откаже доверие на Грейвър, с когото е бил близък толкова много години? Това беше непонятно и болезнено за Грейвър. Като че ли му беше по-лесно да повярва, че Бъртъл е бил нечестен, отколкото да приеме съмненията на Бъртъл към него. Ако наистина това е била причината, възпирала Дийн да сподели с Грейвър своята „тайна задача“.

Но честно погледнато, той не можеше да обвинява Дийн. Нима самият Грейвър не бе направил същото? Когато за първи път разбра, че има изтичане на информация в отдела и подозрението се насочи към Бъртъл, нима Грейвър не се зае да го разследва, хладно пренебрегвайки близкото им приятелство? Грейвър му беше като учител и двамата с него се оказаха по-лоялни към своето обучение — и системата, която ги бе възпитала, отколкото един към друг. Грейвър винаги бе вярвал, че неговата безшумна и невидима работа е личният му принос в борбата на едно разумно общество да запази хармонията си срещу безбройните и вечни насилия на социалния хаос. Не притежаваше мисионерски фанатизъм в това отношение, но никога не се съмняваше, че това, което върши, е правилно и нужно.

Сега изпитваше чувството, че сякаш се е самозалъгвал. Спомни си за цитат от Есхил, поставен в началото на глава за тоталитаризма в една книга, която бе използвал преди години в курсове към Джорджтаун Юнивърсити. „Да не се доверяваш и на приятел, това е болест при всяка тирания“.

По онова време този цитат се бе загнездил в съзнанието му, за да му напомня за последствията от злините, с които се бе заклел да се бори. Оказа се жестока ирония да открие, че „болестта на тираните“ е съвсем жива сред хората, посветили себе си на съпротивата точно срещу тиранията. Болестта бе нападнала самия лекар, въпреки неговите умения и добри намерения, въпреки усилията му.

— Това е твърде ловко — чу се да казва. С мъка преглътна буцата в гърлото си. — Не разбирам — той се опита да говори ясно и съсредоточено — защо Дийн ни предава всичко това. Защо така изведнъж, в последната минута, разкрива всичко, което знае — за Калатис и Фийбър и особено за Гайс? Защо не е „удържал думата си“ към ЦРУ?

За първи път Арнет нямаше отговор.

— Всички объркани нишки застават на мястото си — продължи Грейвър, — но това май става твърде късно, нали? Открихме изобилие от информация за рекордно кратък срок, но Гайс се е изпарил и не сме се доближили дори с крачка наблизко до Калатис.

— Точно така — рязко отвърна Арнет. — Виж какво, Маркъс, не знам как да отговоря на въпросите ти за Дийн, но едно знам: че ни е осведомил за някои много сериозни операции тук. Да, всички важни играчи изчезват в гъстата гора. Точно за това са били обучени. Това им е професията. Ако не умеят да се оправят в хаоса, нямаше да бъдат в този занаят. Но истината е, че Дийн ни е дал невероятно повече неща, отколкото бихме постигнали без него. Нямам намерение да се торозя за моралните му принципи толкова късно в играта. Изобщо не сме приключили тук; все още търсим доста отговори. Няма да обвинявам Дийн, задето не ми е изяснил всичко. Що се отнася до неговата роля в тази история, може би никога няма да я проумееш. Или ако успееш, може и да не ти хареса. Но нима то е толкова важно в сравнение с това, което вършим сега?

За момент последва тишина, никой не проговори. После Грейвър каза:

— Добре, Арнет. Имаш право. — Пак замълча. — Но точно сега все още имам само една цел... и само още един шанс да я постигна. Пола, можеш ли да събереш още сведения от записите?

— О, разбира се — отвърна Пола: — Има милиони подробности, ще имаме работа за месеци наред. Що се касае до връзки, това е цяла златна мина.

— Арнет — каза Грейвър, — знам, че нямаш интерес към оперативния завършек. Но ако издебна Калатис, ще мога ли да получа малко подкрепа от твоите хора? Преди да отговориш, е добре да знаеш следното: няма да има нито цент тук.

— Казах ти, вече печеля пари от тази работа, душко — рече Арнет. — По всяко време можеш да вземеш моите хора. Вече съм далеч напред в играта.

— Добре — каза Грейвър. — Шансът може да е съвсем малък. Ще ти се обадя след два часа.

63.

Когато Грейвър стигна в „Ла Фачезия“, беше закъснял почти двайсет минути. Паркира до следващата пресечка и тръгна обратно по сенчестия тротоар, приятно убежище от яркото предобедно слънце.

Имаше доста посетители по масите на тротоара, а вратите към терасата бяха широко отворени. Както Грейвър предположи, Ласт не беше между клиентите навън. Той влезе в залата на ресторанта, прохладна като пещера. Мека утринна светлина струеше през зеленината на дърветата откъм трите двойни стъклени врати.

Когато Грейвър минаваше през едната от тях, той спря за миг, за да се приспособят очите му след яркото слънце на улицата. Имаше няколко посетители, чуваше се тих разговор и дрънкането на прибори. Една от сервитьорките мина бързо край него с кафе и кроасани на таблата си. „Моля, където желаете“, каза тя в движение и веднага след това той чу отпуснатия, мек говор на Ласт:

— Насам, Маркъс.

Грейвър се обърна вдясно и успя да различи силуета на Ласт, който бе седнал на една от по-хубавите маси, точно до един прозорец с дебел каменен перваз. На прозореца имаше желязна ролетка, обвита в бръшлян, образувайки по този начин изящен параван, който ги отделяше от масите навън като преграда в църковна изповедна. Грейвър се запъти към него и седна.

— Това е необичайно — отбеляза Ласт. — Толкова късно.

— Беше невъзможно — каза Грейвър. — Чел ли си вестниците?

— О, да. Разбрах.

Една сервитьорка се приближи и Грейвър ѝ поръча кафе.

— Добре — рече той. — Да чуем. — Нямахте настроение за любезности и искаше Ласт да разбере това. Ласт кимна.

— От всички ония работи, които ти разправих преди — започна той, — изпуснах нещо... доста важно.

— Нима? — Грейвър не можа да устои на саркастичната нотка.

— Това, което не ти казах, е, че чукам мисис Фийбър почти от самото начало.

Грейвър го погледна.

— Аха.

— Тя е самотна жена, Маркъс. Разбрах го веднага щом се запознах с нея. — Ласт спря, за да отпие от кафето си, кога то момичето донесе кафе и на Грейвър. — Там виждах възможности... най-различни. Те имаха пари. Аз имах произведения на изкуството. Сигурно ще можем нещо да уредим, помислих си аз. Но Рейнър — мисис Фийбър — беше и е сексуално агресивна жена, а Колин явно е абсолютно безразличен към нея. Преди да заминат от Мексико, където за първи път се срещнахме, Рейнър и аз вече се бяхме... свързали, така да се каже. — Той млъкна и си запали цигара. — Тази жена, Грейвър, казвам ти, е просто ненаситна. Не съм виждал никога подобно нещо. Знаеш ли, че...

— Виктор, не искам да го слушам. Известно ти е какво искам да чуя.

Ласт погледна Грейвър. Очите на Грейвър вече се бяха адаптирали към слабото осветление и сега виждаше красивото лице на Ласт с множеството бръчки, бойни следи и белези от дуелите с бутилката и от безсънните нощи в бордеи, от рискования живот на изнудване и измами, от отмъщаващите си удоволствия и постоянните тревоги на прелюбодеянията, от несигурността в нищо, освен убеждението, че нищо не е сигурно. На лицето му имаше лека усмивка, която беше едновременно момчешка и съсухрена. Приличаше на човек, който, на границата на самопризнанието, че е опропастил по-добрата част от един живот, бе съзрял още един шанс — този път добър — и се канеше да заложи всичко, което имаше, върху него.

— Маркъс, снощи бях с Рейнър. Тя ми разказа невероятна история. Мисля, че тук има огромни възможности.

— Ти каза, че можеш да ми сервираш Фийбър.

— Дори нещо повече. Струва ми се... ако го обмислим... можем да се докопаме до Калатис.

64.

Панос Калатис се облегна на вратата на спалнята си и погледна през верандата към тъмните води на Мексиканския залив. Беше само по белите си панталони от пижамата, бос и гол до кръста, с предизвикателно изпъчени напред гърди. Пушеше първата си пура за деня и беше загрижен.

Зад него лежеше Джейл, проснала се напреко на леглото, мургава и гола. Беше опънала дългите си крайници в топлия, предобеден бриз, полъхващ откъм залива през вратите на верандата. От време на време изпищяваше някоя чайка, ала иначе тишината бе нарушавана единствено от пляска на вълните по брега и шумоленето на палмовите клонки от лекия ветрец.

Калатис беше загрижен, защото шефът на охраната му беше накарал да го събудят в единайсет часа. Беше сметнал, че е неблагоприятно да го остави да спи още един час, без да е узнал за експлозията в яхтклуба на Саут Шор. Макар да беше прекъснал всякакви връзки с Шек и Бъртъл, неговите хора се опитваха да ги възстановят след новината за експлозията, ала засега неуспешно. Имаше за какво да се замисли Калатис.

— Панос — обади се Джейл с дрезгав от съня глас. — Панос.

Той се извърна малко и погледна над рамото си. Тя бе едно истинско чудо. Не познаваше по-вълнуващо сексуално преживяване от това — да спиш с жена, която знае как да те убие на пет различни езика. Жена като тази. Той не можеше да ѝ се насити; беше способен да я гледа дълго време, както един дресьор на животни би наблюдавал някой ценен екземпляр от семейство котки само заради удоволствието да се наслади на несравнимото съчетание от мускули и грация. Красотата ѝ беше толкова естествена и вълнуваща, че заличаваше степента на нейната опасност, или по-скоро я преобразяваше, така че насилието, на което тя бе способна, вече не плашеше, а удивляваше и дори привличаше.

Харесваше му начина, по който тя каза: „Панос“.

Въпреки това той се обърна с гръб към нея и присви очи към блесналите води на залива. Колин Фийбър се бе опитвал да се свърже с него. Без съмнение той също е чул за експлозията и е в паника. Калатис реши, че най-добрата политика спрямо Фийбър е просто изобщо вече да не го вижда или да говори с него. Макар Фийбър да беше един от малцината, посещавали крайбрежната къща на Калатис, без да им внушават, че напускат пределите на страната, той винаги беше довеждан тук нощно време и беше заблуждаван относно истинското местонахождение. Ала знаеше, че Калатис не е в Мексико; знаеше, че Калатис живее не по-далече от едночасов полет. Не, Калатис не желаше да се среща с Фийбър — никога повече.

Експлозията в пристанището нарушаваше плътно планирани едно след друго събития и вероятно беше провалила останалата част от програмата на Калатис. Вероятно. Сега той трябваше да реши дали би могъл да я спаси цялата, или просто да намали загубите. Това би означавало да се откаже от почти четирийсет милиона долара, а подобна сума си заслужаваше риска.

Но си имаше наистина значителен риск. Част от който беше да продължава своя план, без да разбере кой е виновен за експлозията. Злополука ли беше? Почти сигурно Бъртъл и Шек бяха убити в този пожар, тъй като имаха навика да се срещат в лодката на Бъртъл. Ако е станало така, нима беше съвпадение? В никакъв случай. Калатис бе планирал и избягвал твърде много заговори, за да вярва в съвпадения. Съвпадението беше толкова рядко явление, че той го смяташе за съмнително понятие. Подобно на митично същество, то беше измислица на глупаци и романтици. А като обяснение за нещо съвсем конкретно като една експлозия, то беше пълна илюзия.

Оставаше съвсем малко време — настъпваше последният му ден от събиранията на сумите, че едва ли си струваше да се заема с някакво сериозно проучване. Най-добрата тактика беше да се постарее да ускори процеса на събиране, който трябваше, както винаги, да стане късно през нощта и много рано сутринта. Сега хората му се свързваха с останалите трима клиенти, опитвайки се да насрочат техните срещи за по-рано вечерта или, още по-добре, късно следобед. Тази промяна щеше да изненада неговите клиенти и навярно щеше да им се наложи да направят някои процедурни промени, преди да могат да изпълнят молбата му. Всичко това трябваше да се уреди през следващите три

или четири часа. Преди изгрев-слънце на следващата сутрин Панос Калатис щеше да изчезне от лицето на земята.

Разбира се, съществуваше вероятността Шек, или дори Бъртъл, да има врагове, за които Калатис нямаше понятие. Експлозията не беше непременно свързана с него или с техните взаимоотношения с него. Нямаше никакъв начин да узнае дали Шек е разсърдил някого и по каква причина. Това можеше да няма абсолютно никаква връзка с Калатис.

Но Калатис не бе останал жив през всичките тези години, вярвайки на възможности и вероятности. Бе останал жив, защото при най-малкото загатване за нещо нелогично или необяснимо, той просто изчезваше. Не чакаше обяснения. Те щяха да се появят в края на краищата, но когато това ставаше, Калатис вече беше някъде далече в безопасност, за да ги изслуша. Човек без шесто чувство беше мъртъв човек.

Оттук мислите му се отклониха към Грейвър. На Калатис му бе добре известно за приятелството на Грейвър с Дийн Бъртъл, но и преди беше виждал как големите пари застават между приятелства — беше почти правило — и той възнамеряваше да ги раздели докрай — за своя изгода, когато предложи петстотинте хиляди долара като пенсионен фонд. Това беше във вторник вечерта. Сега беше четвъртък сутрин и той не беше чул нито дума от Бъртъл. Беше готов да се обзаложи, че появилото се мълчание е добра новина. Струваше му се, че Бъртъл е не по-малко продажен от всички други хора, за чиято лоялност той плащаше всеки божи ден. Вярваше, че е направил солидна инвестиция.

Но със смъртта на Бъртъл всичко се променяше. Той познаваше Грейвър достатъчно добре, за да знае какво да очаква. Ако на Грейвър още не му бе известно, че Калатис е свързан с един от неговите хора, съвсем скоро щеше да го узнае. Беше време да престане да предполага, а да се раздвижи.

Обмисляйки всички тези неща на прага, той малко трепна, когато двете голи ръце го обвиха и усети гърдите на Джейл върху гърба си, почувства как тазът ѝ се притиска към бутовете му.

— Какви са твоите мисли? — попита тя със своя особен акцент и малко неправилен английски.

Калатис не отговори веднага. Беше винаги учтив с нея, дори внимателен и отстъпчив, но никога нежен. Той всъщност я

възприемаше като котка. Човек се грижи тя да е добре нахранена и в добър вид. Можеш да я почешеш, да я потъркаш, да ѝ доставиш малки удоволствия, но никога не трябва да ставаш неин приятел. Никога не трябва да показваш отношение, загатващо, че ти би направил някаква жертва, независимо колко дребна и незначителна, заради нея. Такива взаимоотношения не водят до приятелство.

Ето защо той не ѝ обърна внимание, защото не искаше да го безпокоят в този момент. Той продължи да пуши и раздражено я избута. Тя се отдръпна назад и в тишината зад себе си той чу мекото проскърцване на матрака, когато тя се върна в леглото с хладните чаршафи от египетски памук. Той трябваше да мисли не за нея, а за себе си. Трябваше да бъде сигурен, че върши какво то трябва, че се освобождава от съответните хора и задвижва всичко в подходящото време.

Преглеждайки отново плановете си, нямаше нищо, за което да съжاليا. Е, може би зарязването на къщата в Богота. И задето завинаги оставя мургавите слабини на страхотните колумбийки. За това наистина щеше да съжاليا. Но що се отнасяше до останалото, той за нищо друго дори не се замисли. Беше го правил достатъчно често и му беше познато. Всъщност всички ония смели изчезвания през годините — ония периоди, когато, след като беше изградил пълноценен живот и някой ден, изведнъж, заради телефонно обаждане или лаконична бележка, пъхната под вратата му, или вестникарско съобщение в колоната за лични обявления, той затваряше вратата зад себе си и изчезваше в един друг живот, оставяйки навития за следващата сутрин будилник — всички тези смели изчезвания, когато тръгваше само с дрехите на гърба си, бяха като генерални репетиции за този финал, в който той вземаше със себе си толкова много, колкото можеше. Новият му живот щеше да бъде последен за него. Не възнамеряваше повече да изчезва, нито пък планираше пак да започва отначало от нищо, както всеки път досега. Този последен път той щеше да има милиони, пръснати по цялото земно кълбо в дузина скривалища, закриляни от кодове, шифри и защитени сметки. Замисълът беше подробен и сложен, с десетки участници, необходими да го доведат до неговия финал, но накрая, след продължителен развой, щеше да бъде единствено той, прекрачвайки прага, сам, към един нов живот. За последен път.

65.

Колин Фийбър затвори телефона в своя кабинет и веднага почувства лепкава влага по лицето си. Знаеше, че над горната му устна се е насъбрала пот. Жената му каза, че Гилбърт Хорман е починал от сърдечен удар в апартамента, разположен до офиса му, някъде през нощта. Личната му секретарка била открила тялото му, когато влязла сутринта. Тя каза, че съжалява, но не може да говори повече. Имало такава суматоха там сега. Току-що отнесли тялото. Всички били разстроени. Било трагедия, такава трагедия.

Фийбър седеше неподвижно на стола си и ги преброи: Тислър, самоубийство. Безъм, инфаркт. Бъртъл, може би в експлозията. Не можеше да открие Шек. Вероятно в експлозията с Бъртъл, тъй като там беше главното им място за срещи. Хорман, инфаркт.

А сега не можеше да се свърже с Калатис по кодовата им линия. И с него ли се бе случило нещо? Какво, по дяволите, ставаше? Той се опря с длани в бюрото пред себе си, като че ли беше на лодка и искаше да запази равновесие, борейки се с морската болест след много часове сред вълните. Дали тук нещо ставаше, което той би трябвало да усети по-рано? Стомахът му се преобърна при тази мисъл. Но тъй като не го е забелязал, как сега да постъпи? Не трябва ли да предприеме крайната стъпка и да се свърже със Страсър? Беше предупреден никога да не го прави. Страсър беше „извън нещата“, освен финансово. Беше напълно откъснат и явно намерението му беше да остане така. Това беше мимолетна идея, защото, ако Фийбър се плашеше от Калатис, то той направо се вцепеняваше от страх пред Брод Страсър, с когото се бе срещал само четири пъти през трите години и половина, откакто Страсър закупи контролния дял в „Дейтапринт“.

Той хвърли поглед наоколо. Кабинетът беше в модерен стил, както подобаваше на професията му, с мебели от хром, стъкло и пластмаса в основни цветове, като тук-там имаше по някой детайл от италиански модни акценти, кафеният сервиз, съдовете за коктейли в шкафовете за напитки. Той стана от бюрото. Не знаеше защо стана. Нямаше да ходи никъде. Не знаеше какво да прави. Но и не можеше да

стои спокойно. Не съществуваше аварийен план за подобно нещо, всички да умрат и да няма с кого да се свърже. Какво, по дяволите, ставаше? Нима тази работа приключваше? Беше ли в опасност? Господи! Какво му гарантираше, че не е? Защо и той да не е в опасност?

Тръгна към вратата на офиса, поколеба се, върна се и застана до прозореца зад бюрото. От централната градска част той погледна на запад, над зеленината на дърветата към търговските центрове, чиито високи административни сгради стърчаха от килима на гъстите гори подобно на фантастични градове сред джунглите на някоя планета. Макар че безброй пъти бе стоял замечтано край тези прозорци и пред този изглед, сега всичко му се струваше чуждо, сякаш се събуждаше в някакъв непознат свят. Чувстваше само несъмнена тревога.

Отново се извърна от прозореца, тръгна към вратата и я отвори.

— Кони — рече той. Само това каза. Тя пишеше на компютъра и веднага спря, макар и без да бърза и след малко влезе в кабинета му. — Затвори вратата — каза той.

Тя го погледна, а той малко се извърна.

Колин Фийбър, както много бизнесмени по света, се беше увлякъл по своята секретарка. Кони, подобно на много секретарки по света, му бе позволила да даде воля на своето увлечение. Беше лесно да се осъществи. Удобно. Макар че сексът беше обикновено рутинен, дори скучен, допълнителните пари често бяха превъзходни. Но репутацията на Фийбър сред съпругите му и останалите жени беше лоша. В общи линии възгледите му за жените бяха ограничени. Това беше нещо, което никога не си правеше труд да анализира и затова и никога не постигна някакво по-зряло разбиране на противоположния пол. В по-голямата си част то се състоеше в една похотлива компетентност, и то съвсем елементарна.

Но точно това недостатъчно разбиране на жените правеше Фийбър уязвим. У Кони той бе открил едно по-снизходително търпение, отколкото у другите жени досега. Нито веднъж не се замисли защо се оказа така, но той оцени това и в резултат бе започнал да се изповядва пред нея. Тя слушаше, съчувстваше, изглеждаше загрижена и заинтригувана. Всъщност тя изглеждаше заинтересувана не само от него, но и от хитрите похвати, с които въртеше бизнеса си.

През последните три или четири месеца Кони беше научила повече за бизнеса на Фийбър, отколкото почти всички замесени в него, освен старшите служители. Не дори техните познания бяха съсредоточени предимно в собствената им сфера и не се простираха до цялостния бизнес. За разлика от Кони.

Фактически колкото повече той говореше с нея за своя бизнес, сякаш толкова повече тя го обичаше. Като че ли работата му ѝ действаше възбуждащо. Понякога той дори имаше чувството, че говори безкрайно и скучно, ала Кони винаги беше готова, дори нетърпелива да слуша. Задаваше му въпроси и той се ласкаеше, че може да ѝ отговори.

А не много отдавна, като специално доказателство за своята интелигентност, той ѝ разкри „истинската цел“ на бизнеса: продажбата на „някои“ сведения на запазени в тайна клиенти. Каза ѝ за „разузнавателната“ секция, в която работеха само половин дузина оператори, един координатор и секретарка. Дейността на тази секция беше скрита в счетоводството и сметките за нейните услуги бяха нерегистрирани — и бяха четири пъти по-големи от размера на законните сметки на бизнеса. Всичко беше в брой.

Разказа ѝ за интриги, за отделните клетки от платени осведомители, пръснати в компании и сгради из целия град, за нисши служители, които бяха повече от готови да влязат в компютърните системи на своя работодател и да извлекат важна информация. За това бяха нужни единствено пари. В брой. На никого парите не му бяха достатъчно. С тях можеш да си купиш всичко на този свят, а за подходяща сума всеки можеше да бъде убеден да направи нещо.

Тя казваше, че не му вярва за „разузнавателната секция“. Затова една нощ след порядъчно пийване, след като го раздразни със стриптийз до оглупяване, те излязоха от кабинета му по долно бельо, вземайки бутилката джин със себе си — и нейната чанта, тя със смях твърдеше, че щяла да ѝ трябва за „после“ — и се промъкнаха покрай бледи флуоресциращи лампи, докато се озоваха пред една врата. Той набра кода си над топката на вратата и я въведе вътре. Тя беше изумена. И доволна, затова му позволи да получи каквото искаше. По време на тази непристойна история тя си повтаряше непрекъснато кода, за да не го забрави. След това той изпадна в несвяст на мокета,

сред лекия шум на бръмчащите микропроцесори и миризмата на загрята пластмаса.

Тя бързо записа защитния код на вратата и после се залови за работа с микрофотоапарата, който бе донесла в чантата си заедно с много филми. Почти час и половина по-късно тя прибра фотоапарата и се зае с непосилната задача да го събуди и да го довлече обратно в кабинета.

След тази нощ Колин Фийбър нямаше повече тайни, макар да не знаеше това.

Затова сега, когато започна да ѝ обяснява страховете си, тя прекъсваше от време на време, за да изясни някои моменти. Когато накрая свърши, все още крачейки напред-назад, Кони, която смяташе, че знае толкова много, бе като гръмната. Разбира се, тя нищо не знаеше за „случайните“ смъртни случаи и сега Фийбър, след като безразсъдно изля всичко в стремежа си Кони да разбере неговите страхове, всъщност я накара да се пита дали наистина ѝ се иска да продължава с това. Тя вече бе извършила неща, за които никога не бе предполагала, че ще направи, насърчавана от изгледите за огромните суми, които според Рейнър те биха изтръгнали с придобитата от нея информация. Ала сега, ако правилно го бе разбрала, Фийбър се боеше, че ще го убият. Това вече беше нещо съвсем друго.

— Не знам какво да правя — каза той.

— Значи нямаш никаква представа какво става тук? — попита тя.

— Не. Калатис, просто не знам, този човек е способен на всичко.

— Помислих си, че се страхуваш да не би той да е... убит. — Не ѝ се вярваше, че води подобен разговор.

— Не знам, може би, или може просто... да не отговаря.

— Кое то би означавало...? — Така ѝ се искаше той да спре да се движи из стаята. Приличаше на „нервен“ карикатурен герой, който прави големи крачки, после се завърта на пети и тръгва в обратна посока.

— Не... знам.

На Кони ѝ се щеше да изкреци. Той каза четири пъти „не знам“ през последните три минути. Тя го погледна. Този човек направо рухваше. Беше пребледнял и имаше капчици пот над горната си устна. Това тя особено ненавиждаше, но в момента не чувстваше ненавист. Чувстваше страх. Неговият страх беше заразен и тя усещаше как той

се прокрадва с топли пипала към гърлото ѝ и инфектира собственото ѝ въображение. Но дори сред нарастващото си безпокойство тя ясно съзнаваше, че би могла да се възползва от паниката му. Въпреки тревогата си, тя взе решение да изглежда спокойна и да бъде спокойна. Реши да покаже хладнокръвие и здрав разум. Тя щеше да се превърне в спасителен остров, където той би могъл да се закрепил. Това беше удобен момент, които Кони не би желала да пропусне.

— Слушай — каза тя и сама не знаеше какво ще каже по-нататък — нали никой не знае къде живея аз? Имам предвид някой от ония хора?

Той я погледна втренчено. Поклати глава.

— Добре, иди в моя апартамент и стой там. Ще се опитам да разбера какво става.

— Как ще го направиш?

— Дай ми номерата си за свързка.

Фийбър се опули отсреща ѝ, но тя виждаше, че размисля. Нима той имаше друга възможност? Ясно му беше, че всичко се сгромолясва. Ами ако погрешно тълкуваше тази ситуация? В такъв случай щеше да направи голяма грешка с разкриването на такива номера. Калатис щеше да го унищожи. Но пък ако подозренията му са оправдани и са го оставили на сухо... или ако се канят да го убият... тогава нямаше какво да губи и дори би могъл да спаси живота си. Но какво ли можеше тя да разбере...?

— Какво ще направиш с тях? — попита той.

— Казваш, че Бъртъл и Шек не ти отговарят. Предполагаш, че са били сред експлозията в яхтклуба. Ами ако грешиш? Ако те също се крият или все още не знаят, че нещо не е в ред?

Фийбър стоеше неподвижно и се мъчеше да навлажни устните си. Не успя. Устата му беше съвсем пресъхнала.

— Тогава е редно самият аз да им се обадя — каза той.

— Не разсъждаваш правилно — рече тя. — Трябва да изчезнеш. Да се спотайваш. Да изчакваш. — Тя просто не можеше да повярва, че казва тези думи. Не изглеждаше много реално, че помага на емоционално безпомощния Колин Фийбър да се изплъзне от убиец.

Пресъхналият език на Фийбър се показва отново за малко и се прибра. Той отиде до дрешника, отвори вратата и извади сакото си. Взе

портфейла от вътрешния джоб, измъкна пластмасова картичка и ѝ я подаде.

— Инструкциите са там — каза той. — Това са серия от цифри и се пресмятат различно — в зависимост от датата и от това на кого звъниш. Всичко е обяснено. То е нещо като ония вечни календари. Там е написано.

Тя взе картончето.

— Просто си стой в апартамента — рече тя. — Сега ще се опитам да разгадая това.

Той кимна, но изглеждаше разсеян. Пълният провал, който Рейнър предричаше, че ще му се случи — заради тайните му интриги с Калатис, беше настъпил. Те го зарязаха. Той си изигра ролята, а дори не беше сигурен в какво се е състояла тя. Все още със сакото в ръце, той излезе от кабинета.

Кони го проследи с поглед. През отворената врата видя как минава през нейната канцелария и после пресича приемната. Чу, че служителката там го заговори, но той нищо не ѝ отвърна. После последва лекия звън от външната врата и той излезе в коридора.

Тя се приближи до бюрото му и позвъни на Рейнър Фийбър.

66.

Уговориха се да се срещнат с двете жени на паркинг гаража на хотел „Стуфър“ на „Грийнуей Плаза“. Беше идея на Рейнър. За Грейвър нямаше значение къде ще се срещнат и беше просто късмет, че тя позвъни по пейджъра на Ласт точно когато двамата мъже се канеха да си тръгват от „Ла Фачезия“ и да се разделят.

Когато приближиха площадката, където се бяха уговорили да се срещнат, Ласт зърна колата.

— Ето ги — каза той. — Беемвето.

Голямото тъмносиньо беемве с тъмни стъкла бе паркирано така, че пътниците в него да виждат добре изхода. Грейвър спря колата си откъм същата страна, но през няколко места за паркиране. Когато двамата слязоха и затвориха вратите, Ласт го погледна над колата.

— О, да. Казах, че се казваш Грей.

— Грей ли?

— Да. Грей.

— Забрави го. Не използвай никакво име — рече Грейвър и те се приближиха до беемвето. Ласт му даде знак да заеме задната седалка зад пасажерското място, а самият той мина от другата страна. Грейвър го изчака, докато Ласт отвори пръв вратата и после също влезе.

Когато затвориха вратите, Грейвър се видя в компанията на две привлекателни жени с добре поддържани лица, полуобърнати към него. Гледаха го напрегнато. Колата тихо бръмчеше, а от климатика леко повяваше хладен въздух. Това бяха жени, които не смятаха, че заради конспирацията си да измъкнат милиони долари чрез изнудване, са длъжни да се потят в роклите си в един хюстънски гараж. Ето защо климатикът беше една необходимост. Грейвър беше благодарен за това. Комфортният интериор беше прохладен, един дискретен свят, лъхач на тайни, съмнителни намерения и скъп парфюм.

— Рейнър — каза Ласт, посочвайки блондинката пред него. — И Кони — посочи той жената пред Грейвър. — Това е човекът, за когото ви говорих — обясни той на жените.

Двете кимнаха за поздрав. Рейнър изгледа Грейвър така, сякаш го смяташе едва ли не за професионален убиец, оценка, която изглежда доста я интригуваше. Тя беше навярно малко над четирийсетте, със сочно тяло и с рокля, подходяща на бялото ѝ, сочно деколте, което Ласт така точно бе описал. Наистина беше много хубава жена и Грейвър не се учудваше защо Ласт веднага ѝ е влязъл в положението. Едната ѝ ръка беше обсипана с диаманти, а на другата носеше изумруд. Опитваше се да бъде усмихната, но трудно ѝ се удаваше.

Кони имаше вид на жена с професия. Малко над трийсетте, тя беше изискано слаба. Косата ѝ, с изсветлени кичури, бе до раменете. Носеше двуреден черно-бял делови костюм, а лешниковите ѝ очи се впиваха в Грейвър, сякаш смяташе да го разобличи в лъжа, преди още той да си отвори устата.

— Казали сте, че имате някакви телефонни номера от Фийбър — обърна се Грейвър към Кони.

Тя се поколеба, все още, без да откъсва поглед от него.

— Почакайте малко — рече Грейвър. — Мисля, че най-напред трябва да уточня няколко неща, за да си изясним по-добре своето положение. — Той погледна и към двете жени. — Виктор ми каза, че може би имате някакъв достъп до един човек на име Панос Калатис чрез Колин Фийбър. Имам работа с Калатис. По различни причини съм загубил връзка с него. Нищо не ми е известно за вашите намерения, а за моите знаете само, че искам да стигна до Калатис — и това е единственото, което вие трябва да знаете. При тези условия дойдох тук да видя дали има някакъв начин да си помогнем взаимно.

Когато свърши краткото си заявление, двете жени го гледаха сериозно. Мълчаха.

— Казах му за телефонните номера — рече Ласт.

— Знаете ли за смъртните случаи? — изведнъж попита Кони. Не откъсваше очи от него дори за миг.

— Кои?

Стори му се, че тя трепна.

— Един човек на име Тислър. — Тя почака, но Грейвър не реагира. — Един човек на име Бъртъл. — Тя чакаше. Грейвър нищо не каза. — И Безъм, Шек и Гилбърт Хорман.

При последното име гласът ѝ пресекна и сега беше ред на Грейвър да трепне. Господи.

— Да — рече той. — Знам за тях. А вие откъде знаете?

— Тази сутрин Колин ми каза за тях — неуверено отговори тя. — Изобщо нищо не знаех по този въпрос. — Тя стрелна очи към Ласт и Рейнър. — Никой нищо не ми беше казал за това.

— Къде е Фийбър?

— Мислех, че се интересувате само от Калатис — каза тя.

— Мислех, че идеята е да направим каквото можем, за да си помогнем — реагира Грейвър. — Фийбър би ми помогнал да стигна до Калатис.

— Вече не — каза Кони. И обясни какво се бе случило тази сутрин, пропусайки, че е изпратила Фийбър в своя апартамент.

Грейвър наблюдаваше Рейнър и от изражението ѝ пролича, че и тя чуваше всичко това за първи път. Кони бе разиграла много добре картите си. На няколко пъти Рейнър и Ласт си размениха погледи. Грейвър виждаше, че Кони е нервна, почти раздражителна.

— Когато Фийбър се е обаждал на тези номера — попита Грейвър, след като тя свърши, — как точно е постъпвал?

— Набирал номера и оставял съобщение. После те му се обаждали.

— Тогава е почти сигурно, че не можем да проследим тия номера — рече той. — Изглежда те използват някакви цифрова разпределителна кутия. Тя може да се намира в някой нает апартамент. Тъй като има различни номера за различни дати, вероятно има няколко такива места. Обажданията в отговор също ще минат през тези кутии, обърквайки сигналите така, че всяко проследяване ще спира там. Ако стигнем до тях, ще открием необзаведен апартамент с малка черна кутия на пода. Навярно имат няколко апартамента, така че ако се разкрие един от тях, да могат да изчистят обажданията от останалите. — Той млъкна. — С кого го свързват тези номера?

Тя погледна картончето, което държеше в скута си и прочете имената:

— Панос. Дийн. Рик. Брус. Рей. Еди.

— Рик и Еди? Знаете ли нещо за тях?

Тя поклати глава.

— Знам само, че са пилоти.

— Знаете, че са пилоти ли?

— Да. Това са двама мъже, които вземат Колин и го водят до къщата на Калатис. Той ми го каза.

— Добре. Почакайте малко. — Грейвър излезе от беемвето и отиде до своята кола. Седна вътре и се обади на Арнет по радиотелефона. После се върна в беемвето с радиотелефона в ръка.

— Какво беше това? — попита Кони, когато той затвори вратата. Като че ли само тя говореше.

— Значи казвате, че са водили Фийбър до Калатис със самолет? — попита Грейвър, игнорирайки въпроса ѝ.

— Така поне казва Колин. Калатис го закарва със самолет там, когато иска да говори с него.

— Спомняте ли си Фийбър някога да е казал колко трае полета?

Тя хвърли поглед към Рейнър, за да види има ли някакво възражение дали да продължава. Нямаше никаква реакция. Тя отново се обърна към Грейвър.

— Да, действително си спомням — рече тя. — Веднъж ми разказа как винаги се стремят той да не види накъде отиват, въпреки че той нищо не разбира от летене, а и полетите са винаги през нощта. Ако е в по-малките самолети, те го настанявали с гръб към кабината, за да не гледа, слагали му слушалки с музикални записи или нещо от тоя род, за да не чува как пилотите съобщават координатите си на летищните кули. Спомена, че полетите траели около час.

— Казвал ли е с какъв самолет е летял?

— Не, той не познава самолетите. — Тя се поколеба, помисли си за секунда. — Но ми каза, че винаги се приземявали върху вода, затова ми се струва, че е някой от ония хидроплани. После се придвижвали до един пристан и тръгвали нагоре към къщата.

— Каква била къщата?

— Той ми разправяше, че била просто голяма бяла къща. Отпред с палми. С тераса... а, да, той я наричаше веранда.

— И Калатис бил там ли?

— Да, на верандата. Колин каза, че никога не е влизал вътре.

— Някой друг ходил ли е там?

— Каза ми, че имало хора, които чакали да завържат самолета. Пилотите стояли наоколо и си говорели с тия мъже, докато Колин се изкачвал към къщата.

— Казахте „изкачвал се към къщата“. Хълмисто ли е било? Скалист бряг?

— Не, струва ми се, всъщност не. Той го описваше така... нали разбирате, нагоре по брега към къщата.

— И това ли е всичко? Няма ли някой друг там?

— Е, имало е. Колин казваше, че повечето пъти онази жена била там. Изглежда била някъде между двацет и трийсет години, чужденка, той смяташе, че може да е от Близкия изток. На няколко пъти била в къщата... гола или с много малко дрехи върху себе си... и докато седели на верандата, той я виждал ясно през прозорците. Струвало му се, че на Калатис му харесва това, Колин да може да я вижда гола през прозореца зад гърба му. Понякога тя им донасяла напитки на верандата.

— Фийбър не знаеше ли тя как се казва?

— Калатис никога не ѝ проговарял. Само ѝ давал знак какво иска. Да донесе напитки. Да изнесе чашите. Или нещо друго.

Последва ново мълчание, докато Грейвър се мъчеше да насочи мислите си в правилната посока, да проучи шансовете, които биха му осигурили най-голямо предимство за най-кратко време.

— Вижте какво — обади се за първи път Рейнър, поглеждайки нетърпеливо към Ласт, — какво точно бихте могли да направите за нас?

Грейвър се обърна към нея.

— Какво искате да направя за вас?

Рейнър се вторачи в него! Тя явно беше неуверена дали или как да опише своя план. Като че ли се опитваше да измисли как да стигне до темата, без да засяга същността на въпроса. Тя рече:

— Ние искаме да използваме информацията, с която сме се сдобили, за да убедим Фийбър и Калатис, че се нуждаем от известна осигуровка.

— Ние?

— Аз и Кони — каза тя, кимайки към другата жена. — Няма златни спасителни парашути за съпруги и секретарки. Би било... просто справедливо да имаме някаква финансова сигурност.

— Искате да ги изнудвате.

— Искам да кажа — рече тя, поглеждайки Ласт, — че Виктор Ласт ме накара да повярвам, че вие знаете нещо по тия въпроси и

бихте ни помогнали... бихте ни информирали как да се предпазим от... юридически усложнения, заемайки се с това. Ето какво искам да кажа.

Държеше се малко сприхаво.

— Ами това, което предлагате, може да се окаже малко трудно да се постигне сега — каза Грейвър.

Рейнър се намръщи. Ласт се размърда неспокойно на седалката.

— Какво искате да кажете с това „сега“? — попита Рейнър.

— От начина, по който Кони описа разговора си с вашия съпруг тази сутрин — рече Грейвър, — струва ми се, той смята, че всичките му картонени кули се сгромолясват. И си мисли, че са го зарязали, за да бъде погребан сред отломките. Изглежда Калатис и Страсър приключват с операцията. Те изгарят всичките си мостове — Тислър, Безъм, Бъртъл, Хорман, Шек И ако преди това вашият съпруг не бъде убит от Калатис, той вероятно ще прекара остатъка от живота си в затвора. Веднага щом полицията съпостави всички тия смъртни случаи, не след дълго тя ще затвори „Дейтапринт“ и „разузнавателната й програма“. — Той се поспря, все още насочил поглед към Рейнър. — Боя се, че вашата идея е просто малко позакъсняла — заключи той.

— Боже мой. — Кони се отпусна назад до вратата.

— Тоя проклет глупак — рече Рейнър и поклати глава, полуядосано, полусъжалително по отношение на Фийбър. — Ами защо просто не нагази в залива и да върви, докато водата го покрие. Дори не се оказа достатъчно хитър, за да бъде изнудван.

Никой не помръдна, нито проговори в прохладната и парфюмирана кола. Грейвър наблюдаваше Кони. Нещо я беше засегнало по-силно от другите двама. Беше разтревожена, вперила поглед навън. Умът на Рейнър обаче щракаше живо и не й трябваше дълго време, за да стигне до очевидното. Но Ласт я изпревари и се опита да я спре, преди тя да си отвори устата.

— Значи така — рече Ласт. — По-добре да оставим този човек да си върши работата.

— Почакай — каза му Рейнър. — Тук има и план Б и мисля, че той — кимна към Грейвър — може да ни помогне в него.

— Мисля, че не трябва да го безпокоим с никакъв план Б точно сега — рече Ласт, опитвайки се да я прекъсне. — Той се съгласи да ни

помогне, ако може, но е ясно, че не може. Не е задължен за нищо повече.

— План Б — енергично започна Рейнър, игнорирайки Ласт, като се обърна директно към Грейвър — е да подгоним най-важните клиенти в „разузнавателния“ архив. Това са големи хора, от корпорациите, плащали в брой за лично разузнаване на конкуренти, политически врагове, хора, които са искали да съсипят, изместят, изпреварят или изнудят. В този списък има политици, високопоставени служители, банкери. Ако се разчуе какво са вършели, това би разрушило кариери, цели корпорации, бракове и репутации... — Тя се поспря. — Но тук има съвсем малка възможност. Трябва бързо да действате. Щом полицията се докопа до това, щом стигнат до „разузнавателните“ записи, няма да успеем да получим нищо от тези хора. Ще бъде късно.

Тя погледна Ласт победоносно.

— Ей, ами че точно това може да е начинът. Ще им заявим направо: вижте какво, полицията ще довтаса след десет дни. Имаме достъп до компютрите. Срещу известно финансово възнаграждение ние можем да изтрием името ви от досиетата, и когато започне разследването, вашето име изобщо няма да съществува...

Тя млъкна и погледна Грейвър, а после отново Ласт, който се бе смъкнал край вратата, вторачил се в нея така, сякаш щеше да я удуши.

— Какво има? — попита тя.

Грейвър се обърна към Ласт.

— Ти ще се справиш с това — каза той. После погледна Кони. — Искате ли да ми кажете къде е той? Може би ще успее да получи от него още полезна информация. Това би свалило отговорността от вас. Няма да имате угризения... ако нещо му се случи.

— Какво? — Рейнър гледеше всички, объркана, че те се държаха така, сякаш тя нищо не бе казала, все едно че не съществува.

— Той е в моя апартамент — рече Кони и му даде адреса.

— Колин? — Рейнър рязко се обърна към секретарката.

— Калатис знае ли къде живееете? — попита Грейвър.

Кони поклати глава.

— Не, затова го пратих там. — Тя изглеждеше ужасно.

— Не се връщайте там — каза ѝ Грейвър. — Нито днес, нито довечера. — Очите ѝ широко се отвориха. — Ще ви се обадя, когато

това е възможно. Довечера спете в хотел или у приятелка. Утре идете на работа както обикновено и когато всичко е наред, ще оставя съобщение във вашия офис. Няма да бъде съвсем ясно, но ще го разберете.

Кони кимна. Грейвър знаеше, че тя ще направи всичко, което ѝ кажеше. Вече бе започнала да се владее.

— Ей! Ало! Изпуснах ли нещо? — развика се Рейнър. — Някой чу ли какво казах? — Сега цялата се бе извърнала и застанала на колене, гледаше към задната седалка, хубаво показвайки цепката между гърдите си.

— По дяволите — каза Ласт. — Спокойно, мила.

— Какво! — Рейнър не можеше да повярва.

— Не изчезвай — обърна се Грейвър към Ласт. — Ще искам да се свържа с теб.

Ласт кимна с отчаян вид. Грейвър отвори вратата на беемвето и излезе. Качи се в колата си и тръгна на заден ход от своето място. Натисна номера на Арнет на радиотелефона и потегли надолу по рампата. Погледна в огледалото за задно виждане. Тъмносиньото беемве не беше помръднало. Можеше само да си представи какъв разговор се води вътре.

67.

— Не, не искам да го прибирам — каза Грейвър. Връщаше се в полицейското управление и току-що бе дал на Арнет местонахождението на Фийбър. — Вече знам, че линиите му за свързка с Калатис са закрити, ето защо няма да ми свърши работа в това отношение.

— Но...

— Но подозирам, че те ще се опитат да го очистят. И не знам някой да има по-пряка връзка с Калатис от един наемен убиец. Калатис би искал лично да поръча подобно нещо. И вече доста пъти го е правил.

— Значи смяташ, че те знаят къде е Фийбър?

— Ако не знаят, скоро ще разберат.

— И ти искаш да хванем убиеца, когато дойде за него.

— Ако можете. Ако имаш хора, които да могат да го направят.

Последва мълчание от другия край.

— Да — рече накрая Арнет. — Имам хора, които могат да го направят.

Грейвър не каза нищо повече. Това беше голямо решение за Арнет. Макар че някои от хората й имаха доста оперативен опит, тя винаги странеше от подобни акции, което от професионална гледна точка беше благоразумно, а от юридическа — наложително. Сега и тя извършваше нарушение. Цялата тази операция беше като етюд по нарушения.

— Ще ги пратя веднага щом свършим разговора — каза Арнет.

Грейвър почувства облекчение, но нищо повече не добави. Вместо това попита:

— Някакъв успех по малките имена на пилотите?

— Нюман ги търси сред сведенията на Шек, които най-последно успяхме да прехвърлим на дискета — отвърна Арнет. — А Пола прави същото с документа на Бъртъл. Трябва да имаме нещо — или нищо — след няколко минути.

— Ако откриете фамилия и адрес, нека Нюман ми се обади — каза Грейвър. — Искам точно той да се залови с тях, но преди това трябва да говоря с него.

— Дадено. Има ли нещо „официално“?

— Не съм чул нищо. Мисля, че смъртта на Хорман няма да привлече абсолютно никакво внимание. Той не фигурира в нито едно досие, така че неговият „сърдечен удар“ ще отmine незабелязано. Калатис наистина има нещо общо тук със своите замаскирани убийства. Все още смятам, че цялата тази работа ще остане спотаена, докато не идентифицират тялото на Дийн. Поразителното тук е, че независимо колко хора от ФБР и Отдела по наркотиците се тълпят около тази експлозия, никога дори няма да им хрумне за Калатис. Трудно ми е да повярвам, че този тип е напълно прикрит. Кара те да се чудиш дали има други като него, за които нямаме никакви сведения.

— Ако бях на твое място, не бих се замисляла много над това — каза Арнет. — Между другото, твоите хора ми харесват. Много са добри. Моите комплименти.

— Виж какво, трябва да приключваме — рече той. — Ще чакам да ми се обадиш.

Когато се върна в службата, бяха минали почти три часа, затова той отново се свърза със своите отговорници по секции. Нищо не се бе появило и все още беше твърде рано за някакви развития в яхтклуба. Имаше обаждания както от Уестрейт, така и от Хъртиг, но Грейвър реши да не им звъни, тъй като не разполагаше с нищо ново. Прегледа съобщенията, всички, от които можеха да почакаат и тъкмо се канеше да повика временната си секретарка да провери документацията, радиотелефонът му звънна. Изненада се да чуе гласа на Лара.

— Маркъс, с Джинет току-що влязохме в апартамента ѝ да вземем малко дрехи... жилището е направо опустошено.

— Господи, сигурна ли си, че някой не е останал още там?

— Да, проверих. Джинет е страшно разстроена...

— Лара, грабвайте някакви дрехи и веднага се махайте. Виж какво, обадих се на сестра ѝ от Сиатъл. Тръгнала е. Разбра ли?

— Да, чудесно. Тя сега си прибира дрехите. Щом се уверихме, че тук няма никой, накарах я да прибере нещата си. А ако някой ни е проследил? Това опасно ли е? Не знам какво да правя в такъв случай.

— Просто се върнете право вкъщи — нареди Грейвър. — Ще пратя патрулираща кола да отиде веднага там и да ви изпрати обратно до дома ми. Ще им кажа да влязат в къщата с вас, да се уверят, че всичко е наред. Ако нещо те безпокои, обади ми се.

— Добре — каза тя.

— Как се чувстваш?

— Чудесно. Просто това е малко зловещо.

— Знам. Съжалявам, че те поставих в такова положение.

— Не, нямах предвид това.

— Лара, сега веднага ще се обадя на дежурния лейтенант. Искаш ли да не затварям телефона?

— Не, няма нужда. Всъщност сме добре. Ще ти се обадя покъсно.

Той затвори ѝ се обади на дежурния. Обясни накратко какво иска, без да навлиза в подробности. Едно от предимствата да командваш Криминалното разузнаване беше, че невинаги обясняваш всичко поради естеството на самите задачи. Всички го приемаха, макар и понякога неохотно.

Веднага щом затвори, отново звънна радиотелефонът.

— Капитане, обажда се Кейси. Мисля, че можем да хванем двамата пилоти. Намерих ги в документа на Шек. Той споменава двама пилоти само с фамилиите, Ледет и Редън. Направихме справка в архивите на федералното авиационно управление и открихме един Ричард Д. Ледет и един Едуард Е. Редън. Ледет живее в Атланта, държи самолет на хангар в малко летище там. Редън живее в Сийбрук, на около две мили от Шек. Той държи на хангар малък „Бийчкрафт“ в Гълф Еърпорт, където и Шек е държал своя самолет.

— Проверихме ѝ сведенията за услугите. В момента Редън си плаща сметките на адреса в Сийбрук. Жилището явно е обитавано. Телефонът не е записан в указателя. Обадохме се в Гълф Еърпорт, самолетът му е в хангара. Арнет има една жена в Сийбрук, която в момента проверява дали по нещо личи, че той си е вкъщи. Дали има кола в алеята, вестници на двора, неща от този род.

— И се оказа, че Арнет ги има и двамата в своите архиви. Работили са като пилоти по договор за военното разузнаване и за ЦРУ през осемдесетте години в Централна Америка, като повечето време са били настанени край Тегусигалпа в Хондурас, но редовно са летели

чак до Колумбия. Нямаат военна подготовка, това са просто две момчета, които в колежа са се запалили по самолетите, взели са разрешително за пилоти, зарязали са всичко, за да летят и оттогава все с това се занимават, за когото и да е, за където и да е — и срещу добро заплащане. Често летят заедно. Ергени са, към четирийсетте.

— Тя има ли снимките им?

— Да, разбира се.

— Добре, Кейси, да тръгваме. Попитай Арнет дали може да ни даде разпечатки от техните досиета, ако не, прочети ги, преди да тръгнеш, запомни колкото е възможно повече. Потеглям оттук след десет минути и ще се срещнем при... Откъм Саут Луп ли ще дойдеш?

— Да, там е най-близо.

— Така, слушай. Веднага щом минеш през естакадата по „Гълф Фриуей“, търси изхода за Бродуей. Тръгни по Бродуей на юг. След около една пресечка има пощенски клон. Ще те чакам на паркинга.

Грейвър грабна палтото си, каза на временната си секретарка, че ще отсъства два часа и избягвайки да поглежда много по дългите коридори, излезе през приемната. Не искаше никой да го види.

Предположи, че Арнет няма да даде разпечатка на Нюман, затова Нюман ще се забави там десет или петнайсет минути, докато чете досиетата, което щеше да позволи на Грейвър да хапне набързо някой сандвич. Отби се в едно заведение по пътя, купи си сандвич с говеждо и лук и бутилка сок. После излезе на „Гълф Фриуей“ и се насочи на юг.

Докато шофираше с една ръка и ядеше сандвича с другата, той присвиваше очи от блясъка на обедното слънце и обмисляше как най-добре да разпита пилота. Толкова много зависеше от първоначалното впечатление и от това, което Нюман щеше да му каже от архива на Арнет. Искаше му се той лично да го прочете, но знаеше, че бе голям късмет изобщо да бъде открит този човек. Представи си как би изглеждал един мъж с името Редън и в съзнанието му се въртяха няколко типа, никой, от които не му се струваше подходящ. Все пак, когато вече мина естакадата при Саут Луп и забави при изхода за Бродуей, вече си го представяше като русоляв мъж, приличащ на ирландец, син на някой южняшки фермер. На Юг беше пълно с такива.

Грейвър почака на паркинга при пощата почти петнайсет минути — достатъчно да глътне остатъка от сандвича и да изпие сока до дъното и тогава видя Нюман да пристига по Бродуей. Грейвър слезе от

колата, заключи я и тъкмо си сваляше вратовръзката, когато Нюман спря.

— Успя ли да вземеш досието? — попита Грейвър, докато се качваше при него.

— Не, нямам никакво досие. — Нюман се ухили, разбрал, че Грейвър си е знаел, че няма да му го дадат. Той излезе от паркинга, пое по страничното шосе и после се вля в движението по магистралата.

— Редън е от Суитуотър, Тексас — започна Нюман. — Баща му бил директор на гимназия там. Учил в тексаския технически университет, машинно инженерна специалност, зарязал го, когато се научил да лети. Известно време бил в селскостопанска авиация, няколко години, после си намерил работа за чартърни полети над Големия Каньон. Там останал няколко години, след това отишъл в „Нешънъл Форест Сървис“ в Калифорния и пилотирал пожарникарски самолети през летните пожари. Няколко години бил там. После се озовавал в района на долината на Рио Гранде. Без никакво очевидно занятие, но с очевидни пари, затова Отделът за борба с наркотиците започва да го наблюдава. Една нощ го хващат в Охинага, от другата страна на границата срещу Пресидио, с товар марихуана. Държавният департамент търсел пилоти и убедили Редън да отиде в Хондурас и Никарагуа за някаква тайна акция. С това се занимавал, стоварвайки оръжие на малка частна писта край Вилависенсио, Колумбия. След това изглежда зарязал ЦРУ и се насочил към „независима“ работа, вероятно с Калатис. След това биографията му бързо се изчерпва. Само е забелязван тук-таме из Централна Америка.

— Но за него не е издавано съдебно постановление, нали?

— Не.

— Боже мой. Калатис. Просто не вярвам, че този тип може да бъде заловен.

— Не мога да повярвам и за много от нещата, които видях през последните двайсет и четири часа — каза Нюман. — Не мога да повярвам за Арнет. Това място е като правителствен технически център...

— А Ледет?

— Не му обърнах особено внимание, тъй като е в Атланта.

— Запомни ли нещо за него?

— Той е от Луизиана, Батън Руж. Учил в университета. Очевидно се е срещнал с Редън, когато и двамата превозвали наркотици през границата. Предполагам, че не е бил залавян от наркополицаяте, просто се появил в Тегусигалпа скоро след Редън. Вероятно заради Редън. В общи линии тяхната история върви паралелно след това. Струва ми се, че са доста добри приятели.

Грейвър погледна към крайбрежната низина, когато излязоха от града. Слънцето грееше жестоко.

— Ледет от Батън Руж, от Червената тояга — рече той. Чувстваше как слънцето е нажежило стъклото до него така, че то излъчваше топлина като печка. Климатикът на колата беше засилен до края. Грейвър се взираше в крайбрежието.

68.

Еди Редън живееше в скъп имот. Имаше къща с изглед към брега, закътана откъм улицата с алени и розови олеандри и гъста тропическа зеленина. Свивайки по алеята, човек виждаше голяма и ниска постройка, чийто покрив беше със съвсем малък наклон, с жалузи в ямайски стил от избелен кипарис. Широка веранда, с палми отстрани, минаваше по цялото протежение на къщата чак до задната ѝ част, а там блестеше заливът Галвестън Бей, отвъд тучната изумруденозелена морава, която навярно някой друг косеше, наторяваше и поливаше. Зад нея имаше кей и към пилоните беше привързана малка синя лодка, люлееща се в южния бриз.

Извита алея излизаше откъм другата страна на парцела и там, където предният тротоар се срещаше с алеята, имаше нещо като портал от пергели, покрити с лози, където се намираше черна алфа ромео с подвижен гюрук. Нюман спря зад алфа ромеото и загаси двигателя. Двамата слязоха и тръгнаха към входната врата. Къщата беше обърната към вятъра и през нея се виждаше чак до верандата отзад. Ярката светлина откъм залива се отразяваше от лъскавия дървен под. Грейвър усети аромата на гардении.

Нюман позвъни на вратата. Отначало не се чуваше никакъв шум в къщата. Той пак позвъни и някъде отвътре се разнесе женски глас: „Идвам“, с нотка на раздражение. Не я чуха да върви, защото, както забелязаха, тя беше боса. Изведнъж застана от другата страна на мрежестата врата, намествайки гънките на бялата памучна рокля, която току-що бе навлякла. Светлината отзад от дървения под минаваше точно през тънката материя, за да им подсказже, че отдолу не носеше нищо друго. Тя прибра кичур от кестенявата си коса зад едното ухо и изви глава към Нюман, леко примигвайки с очи:

— Да?

— Здравсти — рече Нюман. — Тук ли е Еди?

— Кой го търси?

— Джо... Дирдън.

— *Джей Диър-дън...*? — Тя го каза на себе си така, сякаш това беше най-смешното име, което някога бе чувала.

— Да, Джей — рече Нюман.

— Ами... — каза тя и сведе очи, явно съвсем озадачена как да отговори на въпроса му. Нямахше вид на особено интелигентна жена, с остри черти и обветрено лице, изпъстрено с лунички от слънцето. Това беше често срещана особеност по крайбрежието на залива, фигурата ѝ обаче беше хубава.

— Той трябваше да ме очаква — каза Нюман.

— Трябваше ли? — Тя пак примигна към него. Обърна се и погледна към тъмната вътрешност на къщата. Нюман протегна ръка и бързо, макар и леко натисна мрежестата врата. Беше отворена. Тя се обърна към него. — Ами, няма го — рече тя.

— Кой е там? — обади се мъжки глас отвътре, приближавайки.

— Търсят Еди... *Джей Диър-дън*? — каза тя, подчертавайки отново явната необичайност на името за нея.

Подобно на нея, мъжът изведнъж изникна пред тях, мръщейки се на светлината от входа, застанал малко зад момичето. Носеше само спортни шорти с думата „Атлетик“ на десния крачол отпред.

Нюман веднага го позна.

Това беше най-доброто, на което можеха да се надяват.

— Здравсти, Рик — рече Нюман с такъв тон, сякаш отдавна не се бяха виждали, казвайки името му, за да знае Грейвър, че говорят с Ричард Ледет. После рязко отвори мрежестата врата.

Ледет удари жената в кръста с двете си ръце, блъскайки я в Нюман, който също така силно я метна встрани, за да се хвърли към Ледет. Но босите крака на пилота бяха по-добра опора върху дървения под и той вече беше три крачки пред Нюман в права посока през кухнята към задната веранда и оттам към залива. За щастие мрежестата врата от кухнята за верандата беше залостена и когато Ледет я стигна с протегнати ръце, за да я отвори пред себе си, ръцете му минаха през мрежата. Средните летви от рамката го препънаха през кръста, а тежестта на тялото му помогна да я разбие, ала това достатъчно го забави, за да може Нюман да го поеме. Двамата мъже се стовариха на пода с трясък и гръмко пъхтене.

Грейвър скочи върху Ледет почти веднага щом той падна на пода и притисна дулото на своя „Зиг-Зауер“ в слепоочието му така, че дори

болката от това би го спряла, дори без заплахата какво би станало, ако Грейвър дръпне спусъка.

Ледет замръзна на място.

Нюман веднага се изправи и се втурна в главната стая, където завари момичето тъкмо да става от пода. То започна да пици и той притисна устата ѝ с ръка.

Изведнъж всичко утихна.

— Тук има ли някой друг? — рязко попита Грейвър.

Пилотът се поколеба и после каза: „Не“.

Грейвър притисна дулото на пистолета си още по-силно до слепоочието на Ледет.

— Кълна се в бога — рече Ледет.

— Сложи ръцете си на гърба. — Грейвър продължаваше да държи коляното си върху кръста на полуголия Ледет и сложи белезници на ръцете му. После се изправи. — Добре, ставай — каза той, но не помогна на пилота, който бавно застана на колене и с мъка се изправи. След това се върнаха в голямата стая.

— Ако запициш, щом си сваля ръката, ще те ударя — каза Нюман на момичето. Тя кимна и той ѝ сложи белезници по същия начин като на Ледет. Сложи я да седне на дивана.

В единия край на стаята имаше голяма плетена маса и също такива столове. На масата се мъдреше тесте карти край две празни бирени бутилки. Грейвър дръпна един от столовете, обърна го и каза на Ледет да седне. Използвайки друг чифт белезници, той закрепил един от глезените на Ледет към крака на масата. Поне щеше да му попречи да хукне.

— Наблюдавай ги — каза той и тръгна да обиколи къщата, три спални, три бани, кухня, трапезария, широки коридори и всички прозорци бяха отворени към морския бриз. Когато се върна в голямата стая, всички стояха в същото положение, в което ги бе оставил.

Грейвър придърпа още един стол и седна на няколко фута от него. Летецът беше висок почти колкото него, добре сложен, без излишни килограми, с добре очертани мускули. Имаше черна коса, двудневна брада, прав тесен нос и слънчев загар над естествено мургавия си тен. Имаше и добре оформени, но гъсти мустаци. Една минута Грейвър го разглеждаше. Ледет отвърна на погледа му, без да трепне, но не и войнствено. Мъчеше се да разбере нещо.

— Къде е Еди? — попита Грейвър.
— Каква е тая работа? — осмели се Ледет. — Кои сте вие?
— Работата е, че искаме да говорим с Еди — рече Грейвър. Той кръстоса крака, сложи ръце на скута си, набеден леко напред, все още стискайки пистолета.
— Той е на път.
— Къде?
— В Мексико, чартърен полет.
— Какво пилотира?
— Малкия си „Бийч“.
— Сигурен ли си?
— Да.
— Е, ние минахме край хангара — рече Грейвър. — Бийчкрафта си е още там.
Ледет преглътна.
— Ами, той така ми рече.
— А каза ли ти къде отива?
— Имате предвид къде в Мексико ли? Не, каза само, че е чартър.
— Кога ще се върне?
Ледет пак преглътна.
— Трябваше да се върне днес.
— Трябваше?
— Да. Не ми се е обаждал.
— Проверихме в службата на Гълф Еърпорт. Самолетът му не е летял от три дни.
Ледет сви рамене въпросително.
Грейвър погледна момичето.
— С неговото момиче ли беше в леглото?
Ледет се намръщи.
— На Еди ли? Боже мои, не.
— Коя е тя? — попита Грейвър, сякаш момичето отсъстваше.
— Как, имате предвид името ѝ ли?
— Ще бъде добре да го знаем, да.
— Алис.
— Само Алис ли?
Ледет я стрелна с очи.
— Тъ... Алис...

— Гифорд — рече момичето.

— О, да — спомняйки си, каза Ледет. — Запознахме се снощи...
Не запомних...

Грейвър кимна. Помисли малко.

— Кога си тръгнал от Атланта?

По лицето на Ледет трепна ново подозрение, осъзнавайки, че този мъж знае къде живее той.

— Вчера — отвърна Ледет, като го гледаше предпазливо.

На Грейвър този поглед му беше познат и не това очакваше да види.

— Всичко е съвсем просто и ясно — каза Грейвър, надявайки се да отклони подозренията на Ледет в друга посока. — Кодовете ми за свързка с Панос Калатис са мъртви. Не знам защо, но е така. Опитвам се да се свържа с него. Това е изключително важен въпрос за мен. За нас двамата. Искам да използвам вашия код за връзка с него.

Устата на Ледет провисна и той пак преглътна. Държането му беше като на човек в трудно положение. Тази реакция отговаряше на очакваната повече, отколкото Грейвър се бе надявал. Но Ледет не отговаряше. Като че ли не знаеше какво да каже, видял се изведнъж сред минно поле. Имайки предвид работата, извършвана от Ледет през последното десетилетие, Грейвър предполагаше, че той разбира някои от негласните правила на играта. Сега навярно се е досетил, че тези двама мъже се намъкнаха, без да закрият лицата си. Това намекваше за нещо професионално. Можеха да бъдат от полицията — в момента Грейвър искаше да разсее подобно подозрение — или ако са от противоположния край на спектъра, това означаваше, че не им пука дали Ледет и Алис ще видят лицата им, защото щом си тръгнаха, нямаше да оставят никакви свидетели. Тази последна възможност явно се въртеше в ума на Ледет в момента.

Но нещо трудно му се удаваше да формулира отговор. Нормално беше да пробва с рутинното „кой Калатис“, но ако този мъж е имал телефонен код... или дори е знаел за наличието на телефонни кодове, в такъв случай подобна маневра нямаше да мине. Трябваше да прибегне към нещо друго.

— Е, тогава нямате късмет — рече Ледет. — Никакъв късмет.

— О?

Ледет кимна.

— Само Еди го знае. Тъй е било винаги. Само Еди.

— А когато ти си у дома си?

Ледет поклати глава.

— Ако има работа. Еди ми се обажда. Аз никога не говоря с този човек. Искам да кажа, Калатис. Еди се занимава с това.

— Значи Еди ти се обажда?

— Точно така.

— Щом ти се обади, ти идваш и свършваш работата, така ли?

— Точно така. Туй е начинът.

— В такъв случай очакваш някаква работа — каза Грейвър, посочвайки към Ледет с пистолета си. — Ето на.

Ледет се ококори срещу Грейвър и кимна неохотно.

— И какво е този път?

Ледет поклати глава.

— Не знам. Еди ме извиква, казва, Рик, получихме работа, и аз отлитам там. Не знам каква е работата, докато не дойда тук и той не ми каже.

— Но сега не знаеш.

— Не знам, защото не съм виждал Еди.

— Значи го нямаше тук, когато си пристигнал вчера.

— Вярно е, нямаше го.

Грейвър не повярва на това.

— Ала знаеш, че е с чартър до Мексико.

— Да, така е.

— Но не беше прав, че той лети с „Бийчкрафт“.

— Е, май че да. Искам да кажа, знам само туй, което Еди ми казва. Ако той ми рече, че е с бийчкрафта, тогава си мисля, че е с него. Какво мога да кажа? Нищо не мога да сторя ако промени решението си или... ако плановете се променят.

Грейвър кимна, размисляйки. Той се изправи, все още кимайки леко. Обърна се и тръгна към кухнята и през разбитата врата излезе на верандата. Погледна към залива чак до хоризонта, където водата и небето се срещаха в неясна сива ивица. Чуваше чайките. Тук бризът, идващ от водата, беше много по-топъл, дори горещ, преди да е преминал през хладните извивки на къщата. И тук вместо аромата на гардении се усещаше смътният морски мирис. Той се обърна и тръгна обратно към голямата стая.

Спря се до стола, на който бе седял и погледна Ледет, после Нюман и Алис. Алис се бе вцепенила.

— Сложи нещо в устата ѝ — нареди Грейвър и Нюман хвана подгъва на роклята ѝ, напъхвайки го в устата ѝ. Това оголи краката и скута ѝ, подчертан от тъмния триъгълник на венериното ѝ хълмче.

Грейвър отново се обърна към Ледет.

— Тук всички ние имаме избор... освен нея — рече Грейвър. — Ще я използваме. Това, което може да ѝ се случи, зависи от мене и от тебе. — Той изчака малко. Мълчание. Това беше една спонтанна импровизация и той изведнъж усети, че току-що направи ужасна тактическа грешка. — Знам, че много пъти си закарвал Колин Фийбър до къщата на Калатис. Трябва да отида там.

Ледет втренчи поглед в Грейвър. Беше уплашен, Грейвър беше сигурен в това, но също така знаеше, че мъже, които са уплашени, могат да бъдат и много смели. Ледет беше от ония типове, дето веднага ще познаят подобен блъф. В края на краищата, Грейвър току-що му предложи сделка, от която нищо не губеше. Ако Ледет не проговореше, момичето щеше да загуби живота си, а не той.

— Трябва да разбере как да стигна до Калатис — каза Грейвър.

Ледет нищо не продума. Просто си седеше. В този момент Грейвър разбира, че всичко е оплескал. Щом не е готов да нападне грубо единия от тях или и двамата, той изобщо не трябваше да се прави, че не е ченге. Ако беше някой от света на Ледет, щеше вече да се е заловил със самия него и Ледет сега осъзнаваше това. Знаеше, че момичето нямаше да бъде убито. Грейвър беснееше от яд към самия себе си. Беше извършил гаф като някой зелен новак и това му костваше и малкото предимство, с което разполагаше.

Сега Ледет почти му се хилеше. Знаеше, че си има работа с някакъв законоприлагащ служител. Грейвър съзнаваше, че има негови колеги, които не биха се колебали да избият тази самодоволна усмивка от лицето на Ледет, да го сплашат с бой, но Грейвър никога не постъпваше така. Просто не бе в неговия стил.

Момичето заплака, тялото ѝ се разтърси от ридания, в устата ѝ бе натъпкана собствената ѝ рокля, очите ѝ се кривяха от мъка и сълзи се стичаха по лицето ѝ. Грейвър се почувства като истински мръсник. Тя беше единствената, която страдаше тук и той се ненавиждаше, че я бе

изправил пред мним отряд за екзекуции. Това бе ненужна жестокост и той не биваше да я подлага на това.

Ледет хвърли поглед към нея, а после отново към Грейвър. Беше вече сигурен, че Грейвър е ченге. Но Алис не го знаеше. Между риданията тя се опитваше да говори, да крещи, но се чуваше само силно мънкане, накъсано, глухо умоляване.

Грейвър я погледна и кимна на Нюман да махне роклята.

— Аз знам, аз знам — избъбри тя, кашляйки, а от носа ѝ се стичаше секрет заедно със сълзите. — Не ме убивайте, господи, не, аз знам, аз знам. Аз... — тя се задави.

Грейвър кимна на Нюман да ѝ свали белезниците и хвърли поглед към Ледет, който сега наблюдаваше Алис намръщено и загрижено.

Грейвър отиде до най-близката спалня и се върна с кутия салфетки. Подаде ги на Алис, която като удавница се вкопчи в тях. Издуха носа си, изтри лицето си, пак си издуха носа, мъчейки се да се пребори с истерията, за да докаже, че е полезна и не заслужава да бъде убита.

— Какво е то? — попита Грейвър. — Какво знаеш?

Алис отметна мокрите от сълзи кичури коса и пак се разкашля.

— Знам за летенето — каза тя, възвърнала си най-сетне гласа. — Някога имах приятел летец... — тя се спря по средата и погледна Ледет, който с нетърпение чакаше да види какво е намислила. — Гадняр такъв — изкрещя тя, като го заплю и слюнката попадна точно в средата на шията му, потичайки по голите му гърди.

— Успокой се — рече Нюман зад нея и хващайки я за раменете, накара я отново да седне на дивана.

Алис гледаше Ледет страшно разярено и Грейвър вярваше, че би го застреляла на място, ако можеше да се докопа до пистолета. Що се отнасяше до нея, тя току-що бе свидетел как Ледет демонстрира готовността си тя да бъде убита, вместо да каже на този човек каквото той искаше да научи. Може би, в края на краищата, това щеше да се окаже предимство за Грейвър.

— Какво е то? — попита Грейвър. — По-добре ми кажи каквото знаеш.

— Алис! Глупава кучка — изграчи Ледет.

— Знам къде са му идиотските навигаторски карти, дявол да го вземе — заяви тя победоносно. — Щом искате да знаете къде лети това копеле, вижте му картите. Намерих ги тая сутрин, докато той спеше. — Тя погледна Ледет. — Поразходих се доста наоколо, господине. — Беше бясна. — Когато ти снощи отиде да вземеш оня кокаин, аз те проследих до другата стая. Така се беше натряскал, че нищо не усещаше. Стоях си просто на вратата гола-голеничка и те наблюдавах. Сума време стоях. Видях, че изваждаш кокаина, два пистолета — тя стрелна очи към Грейвър — всичко видях. Муниции — пак погледна Ледет, — порнокасети.

— Тия са проклети ченгета — изкрещя Ледет. — Никой нямаше да те застреля, дявол да те вземе! Глупава кучка! По дяволите!

Тя сви вежди към Грейвър, после към Ледет и пак към Грейвър.

— Вярно ли е?

— Нещо такова — отвърна Грейвър. Той се приближи и застана точно пред нея. — Изслушай ме. Ако това, което казваш, е вярно, този тип ще влезе в затвора и няма да излезе оттам, докато остарее достатъчно, за да си получи социалната осигуровка — ако изобщо излезе. Вземеш ли неговата страна, и ти влизаш в затвора с него.

— Как така ще вляза в пандиза? Та какво съм направила, посмърках малко кокаин от тоя мухъл и се чуках с него. Как така ще вляза в пандиза?

— Ако знаеш нещо за извършващи се криминални деяния и скриеш това, считаеш се за съучастник — заяви направо Грейвър.

Тя погледна Ледет.

— Знаех си, че си мухъл още като влезе в оня бар. Ако бях си тръгнала веднага, надали щях да имам по-голям късмет.

Изтривайки носа си още веднъж, тя стана от дивана, оправи роклята си, хвърляйки към Ледет такъв поглед, които ясно му говореше, че ще запалят земята под краката му.

Картите, кокаина и оръжието бяха скрити в еркерна ниша на спалня, която навярно беше на Редън. Но скривалището беше архитектурно замаскирано така, че да изглежда по-скоро като част от еркерна прозорец, а всъщност в него можеха да пропълзят двама души.

Имаше около половин килограм кокаин в прозрачна кутия, три „Узи“, един „Зиг-Зауер“ като на Грейвър, два „Смит & Уесън М13“ и

един „Колт Делта“. Мунициите за всяко оръжие бяха подредени в отделни дървени кутии със свалени капаци. Имаше и цяла купчина касети с хард порно, както беше казала Алис — и чанта раница.

Грейвър взе чантата и откопча кожените каишки. Сгънати грижливо на малки квадрати, там лежаха летателни карти. Отпред беше отпечатан червен правоъгълник с място за дата. Датата, написана с химикалка, беше следващия ден.

69.

Апартаментът на Кони се намираше на малка и тиха уличка, недалече от „Грийнуей Плаза“, един от осемте градски бизнесцентрове.

Жилищният комплекс не беше голям, само пет сгради, разположени около вътрешен петоъгълен двор. Те бяха заградени от високи тухлени стени, покрити с бръшлян и други увивни растения, като преграда срещу уличния шум. Имаше само един вход откъм върха на петоъгълника, през единична алея, която минаваше около централна градинска леха с декоративни насаждения и огромна мимоза в средата с розови цветове. Всяко жилище си имаше гараж, в който се влизаше откъм извитата алея, а всеки гараж беше разположен така, че входът му не се виждаше от самата алея.

В много отношения това беше хубаво място за наблюдение. С един вход отпред. Никакъв отзад. Но от друга страна, представляваше страхотен проблем, защото архитектът прекалено много се бе старал да изолира входа на всяка сграда от съседните, тъй като уединението беше високо ценено „предимство“ на този комплекс. До входната врата можеше да се стигне през гаража, така че щом веднъж влезете и спуснете вратата на гаража чрез дистанционно управление, вие вече сте в безопасност. Общият вход във високата ограда представляваше врата от ковано желязо с електронна ключалка, която се отваряше с ключ на обитателя или отвътре.

Проблемът беше как да се разположат. Не можеше да наблюдават от кола. Трябваше да влязат в един от апартаментите, за предпочитане в съседна сграда. Използвайки компютризирания указател на Арнет, Дани се обади на всяка от съседните сгради. От първата отговориха и Дани попита за фиктивно име и после се извини за грешния номер. Във втората имаше телефонен секретар, със запис, че в момента не могат да отговорят и да бъде оставено съобщение. Дани потърси в компютъра професията на обитателя. Лорънс Мичесън, търговски представител на „Тектроникс Алуминиъм Фабрикейшънс“. Тя се обади на шефа и поиска да говори с мистър Мичесън. Насочиха я към

секретарката му, която каза, че той е в командировка във Финикс и ще се върне чак в събота. Попита дали да му предаде нещо. Не, благодаря. Дани направи компютърна справка в едно от кредитните бюра и разбра, че мистър Мичесън не е женен. Изводът беше: жилището е празно.

Решиха Ремберто да влезе. Мъри щеше да остане извън комплекса в странична улица с изглед към входа, за да го предупреди, щом някой се приближи до външната врата.

Следобедът беше безветрен и горещ и когато Ремберто влезе в комплекса, ризата му започна да полепва по него. Така беше в Хюстън, сякаш никога не бе напуснал Боливия. Горещината и влагата бяха също като в джунглите по Бени Ривър. Но разбира се, в долината на Бени Ривър нямаше климатични инсталации. Ремберто обичаше охлаждания въздух. Усмихна се при тази мисъл.

Когато Ремберто и Мъри пътуваха през града, Дани бе продължила да действа, обаждайки се на другите два апартамента в комплекса. Обитателите им не си бяха у дома. Следователно, от петте жилища единствените, в които имаше хора, беше апартаментът на Кони, където чакаше Фийбър и разположеният веднага вдясно при входа на комплекса. Знаейки това, Ремберто не се безпокоеше, че някой ще го види отзад или отсреща. Нямаше достатъчно време да определят дали има алармена система, а и дори да знаеха, че има, нямаше време да донесат електронното оборудване, за да я заблудят или да се свържат със свой сътрудник в компанията, монтирала системата.

Значи отново по законите на джунглата. Ремберто трябваше да намери място отвън в дворчето на Мичесън, откъдето да наблюдава входната врата на Кони, без Фийбър да може да го вижда отвътре. Всъщност просто щеше да разузнае, да види каква е най-изгодната за тях позиция.

Намирането на такава позиция се оказа по-лесно, отколкото бе очаквал, макар че се очертаваше това да бъде досадна работа. Тухлената стена, отделяща предното дворче на Кони от това на Мичесън, беше десет инча широка. Дизайнът на стената беше такъв, че тук-там имаше тухлички, които стърчаха с по няколко инча и по този начин изкачването ставаше сравнително лесно. Гаражите на двете сгради бяха с гръб един към друг, с обща стена, а стената на отсрещните гаражи служеше за предна стена на дворчето. В дворчето

на Кони, в ъгъла между гаража и стената, отделяща двата имота, растеше голяма и переста мексиканска палма и нейните яки зелени клони бяха на удобна височина над върха на стената.

Ремберто използва издадените тухлички, за да се изкачи по стената и си намери място за сядане отгоре, подпрян на гаражната стена точно под стрехата. Клоните на перестата палма напълно го скриваха откъм двора и от фасадните прозорци на апартамента на Кони. Той се обади на Мъри.

— Добре — каза той. — Разположил съм се върху стената на предното й дворче.

— Сериозно?

— Да, наистина. Слушай, тук е тихо. Ако някой дойде, просто ми звънни два пъти.

— Дадено.

Ремберто се нагласи да чака. Беше му напълно ясно, че може да стои там с часове, всъщност това и очакваше. Очакваше и да му бъде неудобно. И наистина така беше. Двете дворчета бяха пълни с растителност, което означаваше още по-голяма влажност и той я чувстваше осезателно. Тъкмо минаваше пладне, от което следваше, че стрехата на гаража предоставя съвсем тясна сянка за темето му, но тази сянка се стесняваше с всяка измината минута. Съвсем скоро щеше да бъде под открито слънце за около час, докато клоните на палмата не почнеха да го закриват. От дворовете се вдигаше пара и цели колонии от мушици се носеха на рояци като облаци между палмите, олеандрите, азалиите и самия Ремберто, чиито запотени дрехи ги привличаха като магнит. Щеше да го понесе. Ремберто беше живял с мушици и преди. Пот се стичаше от косата му по врата, зад ушите, по челото и в очите. Щеше да го изтърпи. Беше живял с потта и преди.

Но тухлената стена беше нещо различно. Задникът на Ремберто беше по-широк от десет инча и след един час му се струваше, че гръбнакът му се сковава. След час и половина започна да се тревожи какво да направи. Смяташе, че не би могъл да издържи това пет или шест часа. Отначало краката му бяха отпред, събрани един до друг, после се размърда и ги пусна от двете страни на оградата. Олекна муза около осем минути, после ръбовете на тухлите се впиха в бедрата му и вече му се струваше, че опасната му кост се е забила направо в тухлите.

Изведнъж радиотелефонът му иззвъня два пъти.

Ремберто замръзна на място и внимателно се заслуша. Сигналът означаваше само, че в комплекса влиза кола. Тя можеше да отива до всяко едно от жилищата и той се напрегна да определи в кое от тях. След минута чу лекото хриптене на спиращ автомобил пред гаража на Мичесън откъм лявата му страна.

След кратък миг чу, че се отваря вратата на колата. Приятелка? Чистачка? Или Мичесън се връща дебнешком по-рано, без да каже на шефа си? Знаеше, че Мъри наблюдава колата от влизането ѝ, видял е къде спира и вече се е обадил, за да проверят регистрационния ѝ номер.

Ремберто не бе така добре скрит откъм страната на Мичесън. Всъщност можеше да бъде видян доста добре. Сърцето му лудо затупа, докато умът му трескаво обръщаше ограничените му възможности за избор, и изведнъж чу как вратата се затваря... леко... само едно прищраковане на врата, която леко е бутната, но не е затворена докрай. Той застина. Това не беше обичайният звук.

Дочу стъпки по бетонната алея, но те по-скоро заглъхваха, вместо да се чуват по-силно, ако лицето се приближаваше към вратата на Мичесън. После отново ги чу по-ясно, но те бяха при вратата на Кони. Тъкмо когато спряха, той осъзна, че това са стъпки на жена, носеща високи токчета.

Тя имаше ключ за вратата и я отвори. Кони? Или Рейнър Фийбър, решила да увещава мъжа си? Но Грейвър бе казал на Арнет, че двете жени са предупредени да стоят далече. Нима някоя от тях е пренебрегнала неговите указания?

Ремберто съжаляваше, че е сменил първоначалното си положение. Чувстваше как тухлените ръбове са се врязали в мускулите от вътрешната страна на бедрата му. Но не можеше да помръдне. Не сега.

Вече виждаше жената: около четирийсетте, с червеникавокафява коса, малко набита, но изискано облечена в делови костюм. Привлекателна. Напомняше му на посредник по недвижими имоти, която би могла да работи в по-елегантните градски райони. В нея имаше нещо делово и практично — може би начинът, по който носеше чантата през рамо — доста експедитивно.

Тя тръгна направо към входната врата, без да се озърта встрани и отново използва ключ, за да влезе в апартамента. Макар че направи това, без да се колебае, извърши го внимателно, без никакъв шум. Веднага щом тя затвори, Ремберто натисна радиотелефона.

— Мъри! Мъри, какво става тука? Коя е тази?

Когато Мъри заговори, Ремберто подскочи, защото гласът дойде откъм гърба му отляво, през желязната порта на Мичесън.

— Берто! — Мъри се бе запъхтял, притиснал чело към желязната решетка, мъчейки се да види къде е Ремберто. — Номерата са откраднати!

Ремберто веднага прехвърли левия си крак над стената. Нямаше достатъчно място да скочи зад палмата — и трябваше да остане скрит, докато слезе долу — затова се обърна с лице към стената и на мускули се смъкна в малкото местенце между ствола на палмата и ъгъла. После се придвижи бързо, макар и схванато, покрай стената и стигна до портата.

Мъри вече беше там, заобиколил гаража и подавайки на Ремберто своя „Колт“ през портата, той се покатери и скочи във вътрешния двор при него.

— Какво става тук? Каква е тая работа? — попита Ремберто, мърдайки непрекъснато изтръпналите си крака.

— Дявол да го вземе, не знаем. Според компютрите номерата са откраднати, само това знаем.

Ремберто вече се придвижваше към входната врата, действайки повече по инстинкт, отколкото по здрав разум. Както предположи, тя бе оставила вратата отключена — лош признак — и той я бутна, измъквайки собствения си пистолет.

Вътре се влизаше направо към малко фойе, вдясно беше дневната, а право отпред имаше стълби за втория етаж, които се извиваха над входа. Те се спряха за миг и се заслушаха. Отгоре идваха гласове, далечни и почти недоловими. За щастие стълбите бяха застлани с килим и те започнаха да се изкачват. Отгоре площадката се раздвояваше и те трябваше пак да се спрат и заслушат. Гласовете се чуваха по-силно отляво. Тръгнаха по тесния коридор, край отворена врата към тъмна спалня вляво, имаше отворена врата към тъмна спалня вдясно, гласовете идваха от друга стая точно отпред. Гласът на жената се засили, когато тя се приближи до вратата на стаята, беше

почти на прага и сянката ѝ падаше през отворената врата. Още малко и щяха да я видят. Ремберто се пъкна в спалнята отстрани; Мъри се скри в банята отсреща.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — казваше тя. — Ще го направя аз, ако пожелаеш. Затова съм дошла.

— Господи — изхълца мъжът. — Не... не. Само... само излез навън... долу...

— Добре — рече тя. — Отивам. — Тя излезе от стаята в коридора. Лявата ѝ ръка бе подпряна на чантата, метната през лявото ѝ рамо, а дясната висеше встрани и държеше пистолет със заглушител. Тя направи няколко крачки, но после спря, върна се до вратата и вдигна пистолета право напред.

Точно тогава Ремберто и Мъри се хвърлиха в коридора и изкрещяха към нея в същия миг, в който гърмежът на един-единствен изстрел отекна откъм стаята. Тя се завъртя леко, без да сваля ръка от прицел, и заглушителът ѝ се изкашля един, два, три пъти, връзвайки се в облицовката на вратите, зад които Ремберто и Мъри се хвърлиха обратно. Те се спогледаха откъм двете страни на коридора и зачакаха — бяха в по-изгодна позиция.

Последва тишина.

Мъри запали лампата в банята и намери ръчно огледало върху тоалетната масичка. Загаси лампата и след това огледалото се показа от рамката на вратата. Беше застанала срещу тях, с леко разтворени крака, в поза на готова за стрелба и сега бе опънала и двете си ръце зад пистолета. Заглушите лят отново се обади и огледалото на Мъри се пръсна.

Тишина.

— Какво ще правите? — изкрещя Мъри. — Ще скочите от прозореца ли?

Тишина.

— Кой сте вие? — попита тя със спокоен глас, почти любезно.

— Не сме полицаи — каза Мъри. — И не сме изпратени от Калатис.

Тишина.

— Вие не го застреляхте — рече той. — Ние знаем това.

— Има ли някакво значение?

— За мене има — каза загадъчно Мъри.

Тишина.

— Не искам това да има лош край — рече Мъри. — Защо не...

Заглушителят се изкашля пак — веднъж — и се чу шум от падащо тяло. Мъри грабна парче от счупеното огледало и го сложи до рамката на вратата. Видя я да лежи на пода.

— По дяволите — рече той и подаде главата си навън. — Май тя го направи — каза той, поглеждайки Ремберто.

Ремберто погледна в коридора и видя тъмното петно под главата ѝ върху килима. Тялото ѝ лежеше почти вътре в спалнята, откъдето току-що бе излязла. Пистолетът бе паднал от ръката ѝ, отчасти скрит под края на полата ѝ.

— Да — рече той, — направила го е.

Двамата се отделиха от своите врати и се приближиха внимателно въпреки всичко, но тя наистина беше мъртва. Ремберто я прескочи и влезе в спалнята, която всъщност служеше за кабинет, с бюро, библиотечни шкафове, диван и столове, Фийбър лежеше проснат на пода, краката му бяха върху преобърнат стол, на който е седял срещу прозорците. Силата от използвания от него голям пистолет го бе съборила назад.

Ремберто се върна в коридора.

— И Фийбър се е застрелял — каза той.

Мъри бе застанал на колене и сваляше една от хирургическите ръкавици, които жената носеше.

— Искам да разбера коя е тая дамичка — рече Мъри. — Погледни в чантата ѝ. Трябва ми малко хартия.

Ремберто отвори чантата; беше съвсем празна.

— По дяволите — рече Мъри.

Ремберто влезе в кабинета и намери плик. Мъри го взе, вдигна ръката на жената, изви я назад и топна краищата на пръстите ѝ в собствената ѝ кръв. Внимателно направи два пълни комплекта отпечатъци и после пусна ръката ѝ. Изправи се, размахвайки плика, за да изсъхнат отпечатъците.

Двамата се спогледаха.

— Просто не знам — най-после каза Мъри и поклати глава. — Ама че гадна работа, дявол да го вземе. Да се изпаряваме оттука.

Дори Грейвър да можеше да разбере картите, той знаеше, че е добре да има колкото се може по-изгодна позиция спрямо Ледет.

Най-напред събра всички в спалнята. Сложи Ледет на пода, сега с белезници и на глезените, и накара Алис да седне на леглото. Остави всичкото оръжие на леглото и издиктува серийните номера на Нюман, който си ги записа в бележника. След това Грейвър се обади на един приятел в съответното управление и му даде информацията, телефонния номер на Редън и затвори.

После включи телевизора, разположен върху бюро отсреща, включи видеото и пъкна една касета. Първите няколко филма бяха стандартни, евтини, професионално произведени порнофилми и Грейвър ги пусна със забързани кадри, подозирайки, че не е това, което търси. Четвъртата касета беше домашно произведение, снимана точно в спалнята, където седяха. В „главната роля“ играеше Еди Редън — Нюман го позна — и две момичета, слабо чернокосо момиче с малки гърди и синини по задника, и блондинка с тесен таз и черно окосмяване, чиито гърди бяха огромни и надути като виме на крава.

— Боожичко! — избъбри Алис, протегнала се напред и зяпнала срещу телевизора. — Майчице! Туй е Кати Мейхю и... оная, дето все се навърта около Ремос Ин в Кема! Как се казваше... Дийна... или Рийна, или нещо такова? Я вижте това! Я вижте какво...

Грейвър отново запрескача кадрите и стигна до края, докато Алис ахкаше и пискаше при забързаната акробатика на своите познати от кръчмите. Следващата касета беше нещо подобно, включваща този път Ледет и две жени, които Алис, видимо разочарована, май не познаваше. Последната касета беше това, което Грейвър очакваше да намери. Тя включваше отново Ледет и Редън — и още две момичета. Но този път те бяха малки момичета, явно малолетни, точно на границата на пубертета.

Алис пак ахна, но после шокирана, сложи ръцете върху устата си и след няколко минути се отврати и извърна лице. Грейвър изключи.

Като по поръчка, в този момент телефонът иззвъня. Беше отговорът на познатия на Грейвър за оръжията. Всички бяха от партията, открадната от оръжеен магазин в Южна Флорида преди близо две години.

Грейвър затвори телефона и седна на леглото срещу Ледет. Взря се в него.

— Ако зависеше от мене — рече той, — щях да те изведа ей там на брега и да те застрелям в главата. Никога не съм убивал, но ми се струва, че в този случай това никак няма да ме затрудни. Във всеки случай, не повече от няколко минути. — Той направи пауза. — Но истината е, че това, което ще се случи с тебе накрая, няма да зависи от мене. Ще има прокурор, съдия и адвокат. Ще имаш адвокат, който ще направи всичко по силите си, за да намери тук смекчаващи вината обстоятелства, за кокаина, откраднатото оръжие, малките момичета, но той няма да ти свърши никаква работа, ако разполага само с това.

Грейвър погледна купчината оръжия, видеокасетите, обмисляйки, без да бърза.

— Искан ми се да не се нуждая от помощта ти — продължи Грейвър, — но тя ми трябва. И ако ни помогнеш, ще помогнеш и на самия себе си, макар че съжалявам за това. Твоят адвокат ще се възползва от стореното от теб за нас и ще извлече максималното от него. Лично аз мисля, че не заслужаваш да получиш абсолютно нищо. Би трябвало да бъдеш заставен по закон да ни помогнеш. Според мене навярно ще получиш смъртна присъда, ако не ни помогнеш, и може би до живот, ако го направиш. Но адвокатът ти ще успее доста повече в това отношение... за съжаление.

Алис слушаше това с полуотворена уста, сякаш не можеше да повярва в каква сериозна работа се е забъркала, съгласявайки се на това нощно приключение.

Грейвър стана, взе картите и се изправи пред Ледет.

— Искаш ли да се опиташ да облекчиш задачата на адвоката си?

* * *

Според Рик Ледет, Еди Редън бил един от тримата основни пилоти на Панос Калатис. Редън винаги държал в себе си пейджър и

бил на разположение двайсет и четири часа в денонощието. Нарезданията от Калатис му били давани по различен начин, понякога по телефона, понякога чрез личен пратеник, понякога в края на някой от полетите. Самият Ледет действал като втори пилот или помощник, според случая.

— Какви са причините за полетите? — попита Грейвър. Отново седяха в голямата стая, край плетената маса и авиаторските карти бяха разстлани пред тях. Нюман си водеше бележки, а Алис беше в задната спалня. Грейвър реши, че е чула достатъчно за случилото се, затова я помоли да остане в спалнята, докато те свършат разговора си. Сега, след като разбра, че са полицаи, тя се държеше послушно и — след като махнаха телефона и й казаха, че може да гледа телевизия — бе съгласна да изчака и да види какво ще стане после. В края на краищата, това малко изпитание щеше да се превърне в добра тема за разговор в кръчмата, щом приключи.

— Най-различни — каза Ледет. Той пушеше, вдигайки и двете си ръце в белезници всеки път, когато искаше да дръпне от цигарата. — Но преди около осемнайсет месеца Калатис реорганизира малко пилотите и сложи мене и Еди изключително на курсове с хора и пари. Това е главният ни товар. Пренасяме много пари в брой. Много пари.

— От сделки с наркотици ли?

— Така казва Еди за част от тях. А останалите са от друг бизнес. Калатис и Фийбър продаваха някаква информация.

— Какви суми и колко често?

— Аз превозвам пари около веднъж месечно. Колко ли? По дяволите, Еди каза, че са милиони и сигурно е така. Натоварват ония здрави кутии на самолета, нали разбирате, дето са с ръкохватки, изрязани отстрани и с плътно прилягащ капак. Веднъж надникнах в една от тях, един от пазачите ми позволи и банкнотите бяха натъпкани там, хубавичко подредени, с лентички и етикети. Вече бяха преброени и те знаеха точно колко има във всяка кутия. Милиони, както рече Еди. Такива возим по трийсет или четирийсет, натрупани в кабината. Една кутия с пари е доста тежка.

— Значи те изнасят пари от страната веднъж месечно?

— Не, казах, че аз превозвам пари веднъж месечно — Ледет поправи Грейвър, смачквайки цигарата си в пепелника на масата. — Еди го прави през цялото време. Летя само когато отиват в Панама, на

Каймановите острови или в Колумбия. Искат втори пилот, който да говори доста добър испански, в случай че нещо се случи с пилота. Не искат да рискуват и да загубят товар.

— Тогава къде носи парите Еди, когато е сам?

— В открито море. Превозва товарите до моторници навътре в залива, извън щатски води. Прави го веднъж седмично, редовен рейс. — Той погледна надолу и потупа по картите. — Ето затова служат тези. Моторниците никога не чакат на едно и също място. Непрекъснато се местят. Всяка седмица координатите са различни.

— Как се справяте с регистрирането на маршрутите?

Ледет изгледа Грейвър, сякаш не вярваше, че говори сериозно.

— Хайде де, драги, какви маршрути? — Той изсумтя. — Слушайте, летенето е едно от последните истински свободи в тоя свят. Имат си ги всички ония правила, наистина, но по дяволите, имате ли изобщо представа колко голямо е въздушното пространство? Размерите? — Той направи жест с главата назад към вратата навън. — Небето там е пълно със самолети, за които никой нищичко не знае, нито наркополицаяте, нито граничните патрули, нито военните... въздушното пространство, драги, е твърде огромно, за да знаеш какво става там горе през цялото време. Могат да контролират отчасти някои коридори и нищо повече. Това значи, че деветдесет и девет процента от пространството остава в сянка. Рай за трафикантите. Както в открито море за пиратите преди двеста години. Нали сте чели в пресата, че според наркополицаята се засичат само около пет до седем процента от стоката? Не го измислят. Горките копелета просто пикаят срещу вятъра и това им е съвсем ясно. И сигурно навън излизат повече пари, отколкото влиза дрога в страната — Той се ухили и поклати глава. — Това си е един непрекъснат свободен поток.

Когато слушаш човек като този, разбираш защо толкова много полицаи напускат работа. След няколко години цялото това безсмислие се превръща в убедителна спирачка за по-нататъшна кариера. Или пък, от друга страна, изкушението да гребнеш от меда за самия себе си става твърде голямо. Когато има толкова много пари, че се налага да използваш мерки за тегло, а не цифровата им стойност, много неща губят своето значение.

— Значи смяташ, че сега Редън превозва пари, така ли?

Ледън изглеждаше малко смутен при този въпрос, макар че не бе показал никакво смущение, когато съобщаваше информацията. Той се пресегна за цигара и я запали.

— Така предполагам — рече той.

— Не е с чартър до Мексико.

Ледет поклати глава.

— Я ми го изясни — нетърпеливо каза Грейвър.

— Когато Еди ми се обади, той рече, че се очаква нещо голямо при Калатис. Той, Еди, се нуждаел от мене за дълъг курс.

— Като втори пилот.

— Да. Но съм бил втори пилот и за други неща, не само за превоз на пари. Калатис водеше хора до къщата си, хора, с които върти бизнес. Винаги иска втори пилот за тях.

— Какви хора?

— Еди казва, че са „Клиенти“, хора, с които гъркът трябва да говори. Не съм сигурен точно за какви сделки. Но знам, че са нещо като купувачи, плащащи в брой, свързани или с информационния бизнес, или с наркосделки.

— Значи смяташ, че си тук да превозваш хора за срещи с Калатис?

— Да. Доколкото усещам, тая нощ ще бъде доста трескаво. Мисля, че всички пилоти са на линия.

Грейвър точно това очакваше да чуе. Искаше да разбере нещо за Калатис. Искаше да чуе подробностите на плана, в който Калатис беше главният участник.

— Всеки ли от летците си има и втори пилот? — попита той.

— Да. Общо сме шест.

— Три самолета.

— Точно така. Правила сме и преди такова нещо, когато той приключва сделки, някоя голяма програма и всичко се изпълнява за много кратко време. И трите самолета превозват хора, пари, дрога. Това е силният коз в ръцете на Калатис. Организацията. Тия големи операции, с толкова хора и точно съгласувани разписания, самолети и кораби в движение, всичко действа като по часовник. И наистина така става той щракна няколко пъти отмерено с пръсти — ей така.

— И всички извозвате хора и пари до Мексико, до къщата на Калатис.

— До къщата на Калатис, да — потвърди Ледет, но очите му се плъзнаха встрани, когато го казваше.

Грейвър и Нюман си размениха погледи.

— Сигурно ти е ясно — напомни Грейвър на Ледет, — че целта на всичко това с все още първото нещо, което ти казах. Искам да разбера как да стигна до Калатис.

Ледет кимна и дръпна от цигарата. Ръцете му бяха подпрени на масата. Тази, която държеше цигарата, трепереше. Той сякаш се приближаваше до някакво съдбоносно решение.

— Искам да бъда в едно от ония специални затворнически отделения с максимална сигурност — изведнъж рече Ледет. — Там, където те държат, ако смятат, че животът ти е в опасност. Няма да кажа къде живее Калатис без това. Направо ви го заявявам. Не ми пука колко ме заплашвате с тия доживотни присъди.

Ледет сега гледаше право в Грейвър и на лицето му бе изписано, че съзнава колко сериозно му е положението.

— Тоя тип не е просто лош — каза Ледет. — Той е безшумен и методичен и никога не забравя, ако някой му е погодил нещо. Ако му навредиш, ще те стигне. — Той всмукна от цигарата. — Тоя човек може навсякъде да те намери. Може да си на другия край на света и някоя нощ ще се събудиш, когато той те е стиснал за гушата. Никога не бих ви казал, ако знам, че той ще надживее моята присъда.

— Добре — рече Грейвър. — Съгласен съм. Специално отделение с максимална сигурност.

Той нямаше подобни пълномощия, за да обещава това. Дори не беше човекът, с когото това можеше да се обсъжда. Нито пък го бе трогнал жалостивият, почти животински страх на Ледет. Той просто искаше Калатис и бе готов да се съгласи на всякаква нелепост, да обещае всякакви лъжи на този човек, за да може да го пипне.

Ледет го изгледа за момент, като че ли готовността, с която Грейвър се бе съгласил, му се стори съмнителна. Сякаш подозираше, че това приличаше на обещанието за лесни пари — то никога не се осъществяваше. Но изразът на очите му издаваше също така и разбирането, че всъщност няма голям избор.

— Калатис не живее в Мексико — каза Ледет. — Всеки път, щом водим някой при него, правим двучасов заблуждаващ полет. Казваме,

че се отправяме към Мексико, когато всъщност обикаляме над залива, или отиваме до Флорида и обратно. Къщата на Калатис е в Галвестън.

— Галвестън? — Грейвър не можеше да повярва.

Ледет кимна.

— Да На около трийсет мили — той почука по масата с пръст — точно оттук.

71.

2:40 следобед

Грейвър се бе подпрял на една колона от верандата и се взираше в далечината, наблюдавайки как два товарни кораба се движат бавно в залива. Скоро те щяха да променят рязко курса си в югоизточна посока и да заплуват между полуостров Порт Боливар и източния край на остров Галвестън и после да се отправят в открито море в Мексиканския залив. Лятната мараня им придаваше особен вид, сякаш бяха мираж или фантазия, като призрочни кораби, отправени се към неизвестни пристанища.

Това разсейване продължи по-малко от минута и Нюман се показа през разбитата от Ледет врата.

Грейвър се обърна.

— Няма опасност той да хукне, нали?

Нюман поклати глава.

— Не. — Той премигна срещу ярката светлина. — А сега какво?

Грейвър погледна часовника си. Отдръпна се назад и седна в един плетен стол. Двамата с Нюман бяха свалили саката и бяха навили ръкавите на ризите си. Пистолетът на Грейвър, закрепен плътно до кръста, беше протрил кожата му отстрани и сега мястото започваше да го сърби от топлината. Не беше свикнал често да го носи. Беше твърде голям пистолет.

— Имаме достатъчно факти — рече той, гледайки двата кораба. Бяха като стрелките за часове и минути на някой часовник, разбираш, че се движат, ала не можеш да видиш как го правят. — Но мисля, че нямаме достатъчно време.

Преди Нюман да успее да каже нещо, Грейвър продължи. Заговори бързо, размишлявайки на глас, мислите му почти се препъваха една в друга, докато се мъчеше да стигне до най-сполучливото решение.

— Разполагаме с достатъчно факти, за да бъде оправдана една тактическа интервенция, да се насочим към Калатис и да пометем всичко и всеки и чак после да го систематизираме, в следващите дни и

седмици. Изобщо не се съмнявам, че това, което имаме в компютрите от Тислър и Бъртъл, ще оправдае подобна акция. Както и всички други мръсотии, които знаем, всички приведени от нас доказателства, дори без да споменаваме Арнет... изобщо разполагаме с повече от достатъчно. Налице са достатъчно факти, за да използваме това в десетина други посоки и разследвания.

— Обаче — каза той, избърсвайки потното си чело с ръкава на ризата си — нямаме достатъчно време да представим всичко това както трябва, за да убедим съответните хора да ни разрешат тази внезапна акция. А и съществува проблемът за тактическата подготовка. Ако това нещо не е планирано добре...

— Ако Калатис върти такива пари — рече Нюман, — той ще разполага и с доста оръжейна сила. Не ми изглежда на човек, който ще се движи незащитен.

— Така е, прав си — съгласи се Грейвър. — И ще отнеме доста време да бъде подготвена тактическа акция срещу подобно нещо. Дори навярно е безотговорно от моя страна да поискам от нашите специалисти да организират операция от такъв мащаб само за четири или пет часа. За да бъде извършена правилно, трябва да участват кораби, хеликоптери, коли — той поклати глава — и кой знае колко много хора.

— И нямаме представа какво разположение има къщата на Калатис, нали?

— Нямаме — рече Грейвър. — Може да стане истински кошмар. Честно казано, съмнявам се дали изобщо тактическите командири ще се заловят да обсъждат проблема при тези обстоятелства.

Изправи се неспокойно и поотмести пистолета на кръста си.

— По дяволите — изруга той и пак се облегна на колоната. Двата кораба сега бяха под друг ъгъл, поели към пролива.

Телефонът в къщата иззвъня и Грейвър се втурна през разбитата врата, през кухнята към голямата стая, където Ледет седеше вързан на пода и гледаше телефона на масата така, сякаш беше отровна змия.

— Ако това е Редън... внимавай — рече Грейвър, хващайки телефона. — Ако го сплескаш сега, заклевам се непременно да умреш от старост в някой затвор.

Ледет имаше вид на сблъскал се със самия сатана. Телефонът продължаваше да звъни. Ледет кимна и Нюман се наведе да отключи

белезниците на ръцете му. После Нюман хукна към спалнята, а Грейвър свали телефона от масата и го сложи на пода до Ледет.

— Готово! — извика Нюман.

Ледет вдигна телефона при шестия сигнал.

— Ало. — Той се опита гласът му да звучи нормално, каквото и да беше това. През последните два часа съвсем се беше объркал.

— Здравсти, Рик.

— Еди, какво става?

— Ти кога пристигна?

— Около пет и трийсет вчера. Какво стана с тебе?

— Ами, има доста идиотщини тука при нашия приятел. Когато преди това ти се обадох, задачата беше от обичайните. Пак имаме задача, но сега е нещо различно.

— Нещо се е объркало ли?

— Не, не се е объркало, просто... е нещо сериозно.

— Тогава значи ще понавъртим повечко часове, а?

— Да, доста. Виж какво, трябва да отидеш до Лас Копас.

— Кога?

— Около привечер. Осем и трийсет ще е добре.

— Не мога. — Ледет погледна Грейвър.

— Какво искаш да кажеш?

— Пристигнах с повреда в маслопровода, Еди. Още не съм го оправил.

— Защо не си го оправил? Нали вчера имаше време? Имал си цял ден. — Той се поколеба. — Май си забърсал нещо, а?

— Ами, да, така си е...

— Дявол да те вземе... тя още ли е там?

— Да — неуверено отвърна Ледет, сякаш очакваше да го смъмрят за това.

— Господи — каза Редън. — Хайде, разкарай я, Рик. Боже мой, човече, такава глупост.

— Отде да знам, че ще има нещо специално — рече Ледет, поглеждайки Грейвър. — Добре де, ще я разкарам. Ами Лас Копас? Защо просто не свърнеш насам и пътьом не ме вземеш?

— Не знам — каза Редън с нотка на безпокойство.

— Какво? — Той вдигна въпросително вежди към Грейвър, доста изненадан. — Какво имаш предвид с това „не знам“? Какво става?

— Казах ти, че е сериозно, Рик. Имам разписание и в него не е включено да мина и да те взема, ясно ли ти е какво имам предвид?

Грейвър грабна бележника си, надраска нещо и го мушна пред Ледет.

— Къде си сега? Толкова ли ти е трудно да ме вземеш?

— Забрави го — рече Редън. — Виж какво, Рик, не можеш ли да оправиш оная работа с маслопровода? За бога, много ли е зле? Рик, слушай, повярвай ми, гледай на всяка цена да пристигнеш там. Големи пари ще приберем тоя път. Нещо става тука. Ще ти разправа за това, като дойдеш. Просто ми вярвай, щом ти го казвам, не бива да изпуснеш това, разбра ли? А и не мога да летя там без втори пилот. Не знам оная какво би сторил.

Грейвър се смъкна на пода и надраска нова бележка, задържайки я пред Ледет, за да я чете, докато пише.

— Добре, добре. Е, ще... ще се опитам да го оправя някак си. Ами какво става в Лас Копас, искам да кажа, там ли организират това, каквото и да е то? Ами какво ще стане, ако пристигна и почна да изхвърлям масло? Нямам намерение да правя това, ако всички ония...

— Почакай, Рик... въ, Рик, чакай на телефона. — Тишина. — Ще ти позвъня пак.

Линията бе прекъсната и Ледет седеше на пода с израз на почуда.

— Господи. Той просто затвори, ей така — рече Ледет, гледайки нагоре към Грейвър, все още стискайки слушалката. — Смятате ли, че е подушил нещо? Дали е разбрал, че нещо тука не е наред?

— Остави идиотската слушалка — рязко се сопна Грейвър.

Ледет затвори. Нюман влезе в стаята.

— Мисля, че в нищо не се усъмни — каза той. — Изглежда, някой там го прекъсна. Струва ми се, всичко е наред.

— Какво е Лас Копас? — попита Грейвър.

— Това е малка писта, която Калатис е направил в низините — каза Ледет. — Тя е навътре, недалече от крайбрежната къща на Калатис, от другата страна на залива Чокълит Бей в окръг Бразория. Това е тайна писта, никакви шосета не водят дотам, може да се стигне само по въздуха. Наоколо има блатисти реки и малки езера, образувани от отливите. Пилотите я използват за сборен пункт и понякога за пренасяне на стоката от самолети на лодки. Има плавателна река на осемдесет ярда от нея, но е доста блатиста.

— Близо ли е до къщата на Калатис?

— Да. Десет-дванайсет въздушни мили. Той притежава страшно много крайбрежна земя срещу залива Уест Бей.

Телефонът звънна отново.

— Виж какво ще ти каже, преди да повториш онова за оправянето на маслопровода — каза Грейвър, докато Нюман се връщаше в спалнята. — Той ни трябва тук.

Ледет кимна.

— Ало?

— Аз съм — рече Редън. — Добре, идвам да те взема. Това беше Уейд. Всичко е променено — още веднъж. Ново разписание. Сега няма проблем да дойда да те взема. Ти си копеле с късмет, Ледет. А и така е по-добре. Мога да заредя в Бейфийлд и ще имаме време да хапнем нещо, преди да сме пак във въздуха.

— Бейфийлд ли? Мислех, че си в залива.

— Не, старче, промяна в плана. Не съм взел бийчкрафта. Имахме *товар*. Аз съм с ПС-то, трябва ни повече мускули.

— О — продума Ледет, поглеждайки към Грейвър за потвърждение. — Добре. Доволен съм, че разрешихме въпроса. В такъв случай кога ще бъдеш тука? — попита той.

— Ами, имаме доста време, значи, да видим, сега е почти три часа. Защо не наминеш там в... пет. Ще прескочим до Кема да хапнем малко раци, преди да почнем тоя малък цирк, дето гъркът го е замислил. Нощта ще бъде дълга, Рики. Дано си отпочинал.

— Добре, пет часа — каза Ледет и затвори. Погледна Грейвър за одобрение.

— Какво значи ПС? — попита Грейвър.

— Това е „Пилат ПС-12“, турбовитлов, швейцарски самолет. Много хубава машина.

— Какво искаше да каже той с това „повече мускули“?

— ПС-то е мощен самолет. Той е нов, от общ разряд, но е като товарен кон. Има пробег без зареждане 1700 морски мили, скорост 270 възела и може да носи до един тон полезен товар — хора, стока, каквото и да е, зависи дали слагаш седалки или платформа.

— Подай си ръцете — каза му Грейвър и пак му сложи белезниците, сядайки на един от плетените столове.

— Беше добре — рече Нюман, връщайки се в стаята.

Грейвър кимна, но погледът му се насочи към маранята навън, отвъд сенчестата веранда. Никой нищо не продумваше. Следобедната жега беше толкова силна, че човек можеше да я подуши, растителността, почвата и водата в залива бяха нагreti до такава степен, че отделяха свои собствени миризми, характерни за най-знойните летни дни. Сега дори в къщата беше горещо и те нямаха никакъв друг избор, освен да се потят и да желаят да е по-късно следобед.

— Вижте какво, колко още ще трябва да стоя там? — попита Алис, застанала на прага. Беше се подпряла с една ръка на рамката на вратата.

— Още малко — каза Нюман.

— Сега е три часа — рече тя. — Точно три.

— Може би още един час — отвърна Нюман, без да има някаква представа.

— Един час? Божичко! — вбесена, тя се завъртя и се върна в спалнята.

Грейвър погледна Нюман, кимна му към верандата, после стана и пак пресече кухнята, носейки радиотелефона. Нюман го последва. Когато излязоха навън, той позвъни на Арнет.

— Имам новини за теб — рече Арнет и му разказа какво се бе случило в апартамента на Кони. — Те просто излезли оттам, Маркъс — каза тя. — Всъщност нямало какво друго да направят.

— По дяволите. — Грейвър едва сдържаше яростта си. Макар да не се чувстваше пряко отговорен за тия смъртни случаи, той все пак беше свързан някак си с тях. Изпитваше чувство на вина. Калатис беше в основата на още два акта на отчаяние. Този човек беше ангелът на отчаянието.

— А къде се дяха „замаскираните“ убийства на Калатис? — попита той. — Първо бомбата, сега и този случай. Какво става тук?

— Чудя се дали той стои зад това — рече Арнет.

— Кой е тогава? Нима Гайс?

— Може би. Озадачава ме странният характер на убийствата. В тях се долавя нещо непоследователно. Експлозията в яхтклуба. Замаскираното убийство на Хорман. Явното наемно убийство на Фийбър. Или Калатис губи самообладание... или някой с по-тежка ръка се намесва тук.

— Значи не си изоставила своята теория за „правителствения човек“, а?

— Не знам — призна си Арнет. — Ако има замесен втори убиец... ако е Гайс... тогава хората от тия служби са излезли от равновесие.

— Досега си мислех, че грешиш — рече Грейвър. — Сега ми се струва, че си права, но все пак се надявам да грешиш.

— Просто не разбирам защо — ако съм права за втория убиец, защо той се намесва в играта на Калатис? Искам да кажа, че в идеалния случай Калатис би искал при всички случаи Бъртъл, Шек и Фийбър да са мъртви като част от плана си да изгори всички мостове. Защо някой се намесва и му помага... така грубо?

— Не знам — отвърна Грейвър. — Но знам, че направих грешка, дето не прибрах Фийбър. Честно казано, не го предвидих. А трябваше.

— А какво да правим с Фийбър и онази жена? Искаш ли да се обадим анонимно на отдел „Убийства“?

— Не — бързо каза Грейвър. — Това само ще стовари още по-бързо всичко върху мене.

— Господи, душко, ще бъде ужасно за онова момиче, като ги намери.

— Нищо не мога да направя — рече Грейвър.

Настъпи пауза и после Арнет попита:

— И така, какво разбра от твоя пилот?

Той ѝ предаде разговора им с Ледет и за възможностите, които бяха обсъждали с Нюман.

— Вероятно тук имаш право — каза Арнет. — Това ще е приключило до утре сутринта. И си прав в предположението, че Калатис се готви да изчезне. Направо не мога да повярвам. Това тичане беше истински ад. Пола все още се поти над сведенията на Бъртъл. Направил ги е изчерпателно, Маркъс. Всичко е там. Ще бъде истинска сензация, когато ги съобщиш.

— Това ще почака.

— Какво смяташ да правиш?

— Искам Калатис. Ще се опитам да използвам Еди Редън — рече Грейвър. — Какво ще кажеш за Мъри и Ремберто?

— Какво имаш предвид? Искаш да ги използваш ли?

— Искам да знам дали биха ми помогнали.

За какво?

— Не знам. Просто искам да знам дали ще се заинтересуват.

— Сигурен ли си... съзнаваш ли какво правиш, Маркърс? Без да се обиждаш, ала...

— Не се обиждам — прекърсна я Грейвър. — Ако чувстваш, че не ти се нрави, кажи им го. Не ми е известно нищо повече от това, което ти казвам. Просто искам да знам дали мога да разчитам на някого, ако се наложи да действам. Стрелбата с оръжие изобщо не е в моя стил, Арнет, ето защо не се безпокой за това. От друга страна, след случката у Кони те знаят какво могат да очакват. Просто се нуждая от компетентни хора, които са стреляли поне в полигон през последните шест месеца.

За момент Арнет нищо не продума.

— Може би ще ти помогнат — най-после рече тя. — Но вероятно не заради благото на човечеството. Някога са работили на правителствена служба. Това, което искаш да направиш, просто не си заслужава парите. Те само може да те уважават, душко, и толкоз.

— Не мога нищо да им платя — каза Грейвър, — но ако не греша за операцията, в която ще се намесим тук, ще заловим страхотно много контрабандни пари. Може би милиони. Бих могъл да използвам някаква помощ, за да не ги изпуснем.

Арнет отново замълча. Беше сигурен, че тя разбира какво й говори.

— Добре — рече тя. — Ще ги попитам.

— Ако се заинтересуват, ще трябва да дойдат тук колкото се може по-скоро, но не по-късно от четири и трийсет. — Той даде адреса на Арнет. — Ако идват, нека ми се обадят.

Той прекърсна и набра номера на Рейнър Фийвър. Тя се обади и той поиска да говори с Ласт. Когато чу гласа му, Грейвър каза:

— Това е само за твоите уши, Виктор.

Ласт се поколеба само за миг.

— Да, добре.

— Нуждая се от помощта ти. В тази работа има пари. — Беше малко преувеличено, помисли си Грейвър, но тъй като занятието на Ласт се състоеше в това да преувеличава, той щеше да го разбере. — Ако искаш да участваш, трябва веднага да тръгнеш. Ще ти дам адреса.

— Разбирам — каза Ласт. — Дай ми го.

Грейвър даде адреса на бензиностанция на две мили от тях. Той не се доверяваше на вътрешните телефони в дома на Фийбър.

— Трябва да си там в четири часа — рече Грейвър. — Ясно?

— Ще бъда там.

Грейвър затвори и погледна Нюман.

— Съгласен ли си с това, което става?

— Засега да — отвърна Нюман.

Грейвър беше благодарен за точно такъв отговор. Можеше да разчита на Нюман, че веднага ще му каже, ако надуши нещо съмнително. С изключение на Ласт, който според Грейвър щеше да бъде чудакът в операцията, той знаеше, че би очаквал същото от Мъри и Ремберто, ако решат да участват. В сравнение с него те бяха виждали много повече неща от този сорт.

— Добре — рече Грейвър.

Радиотелефонът звънна и той веднага отговори.

— Маркърс Грейвър ли е?

— Да, аз съм Грейвър.

— Обажда се Ремберто. Тръгнаха сме към вас.

Затвориха.

Грейвър погледна часовника си. Беше три и десет. Един час и петдесет минути преди момента, когато Еди Редън трябваше да се приземи на малкото летище в Бейфийлд.

3:50 следобед

Грейвър седеше на задната веранда с Ремберто и Мъри. Беше им обяснил всичко, опитвайки се да им представи нещата колкото се може по-пълно за това кратко време. И тримата се потяха, и тримата пиеха ледена вода, никой не пожела нещо по-силно, което би причинило, макар и мигновено колебание в тях. Тъй като Нюман беше отишъл да вземе Ласт от бензиностанцията, Грейвър им каза и за Ласт. На тези двама мъже той можеше да се довери без всякакви резерви и му се искаше и те да му се доверяват по същия начин. Най-добрият начин да постигне това, освен одобрението на Арнет, беше да им даде ясна представа за участниците и обстоятелствата, макар че последните можеха да се изменят драматично за съвсем кратко време.

— Ами момичето тук? — попита Мъри. Той седеше изправен на стола, без да се обляга назад, стиснал чашата в едрите си длани, а мускулестите му ръце и рамене сякаш принадлежаха на мъж, двайсет години по-млад от него. Беше закачил химикалка в деколтето на обикновената си бяла тениска и стар автоматичен „Колт-Браунинг“ калибър 45 беше пъхнат в колана на джинсите. Лицето му беше така гладко избръснато, че блестеше, а късо подстриганата му коса, въпреки пооределите слепоочия, допринасяше за вида му на истински професионалист. Грейвър изобщо не се съмняваше в компетентността или в надеждността на Мъри.

— Реших да оставя Ласт при нея, докато отидем да вземем Редън. Не съм мислил повече по този въпрос. Но и не мога да я пусна.

— Добре.

— А този Редън дали ще бъде въоръжен? — попита Ремберто.

— Ледет казва, че ще бъде.

Ремберто беше висок за латиноамериканец, малко по-висок от Грейвър, слаб, но с широки рамене. Хубав младеж с гъста черна коса, грижливо подстригана и сресана, той носеше леки панталони, светлосиня риза и спортно сако, и всички те изглеждаха доста пострадали след едночасовата сауна в двора на Кони. Носеше и „Зиг-

Зауер“ като на Грейвър, в кобур с ремък през рамо под сакото си. Той седеше на стола си съвсем спокойно и уверено. Но невъзмутимите му тъмни очи създаваха погрешна представа за концентрираното внимание, усвоено през няколкото, но с богат опит, години в тайните служби.

И двамата мъже не откъсваха поглед от Грейвър от момента, в който излязоха на верандата. При тях нямаше никаква склонност да отклоняват вниманието си към залива, обичайната реакция на всеки седнал на веранда с крайбрежен изглед. Но Ремберто и Мъри — Грейвър не знаеше фамилните им имена — не проявяваха любопитство към водата, корабите или залива. Те се интересуваха само от Грейвър и това, което той трябваше да им каже за предстоящите събития.

— От доста време работя зад бюро — рече Грейвър, — и вие двамата разбирате повече от тактически планове, но имам две предложения за това кога е най-добре да го пипнем. Кажете ми какво мислите.

— Първата добра възможност, струва ми се, е по време на зареждането. Ледет твърди, че в Бейфийлд самолетите се зареждат от малък камион цистерна, който спира до хангарите. В камиона винаги има двама служители. Мисля, че двама от нас биха могли да заемат техните места. Ако това е неосъществимо, може да се престорим на други пилоти или нещо подобно, да се въртим около паркинга или терминала на летището. Втората възможност е в ресторанта, където те се хранят. Правил съм това преди и то ми харесва. Лесно е да застанем от двете му страни и да насочим два пистолета, преди да е заподозрял нещо. Ще накараме Ледет да седне на удобна за целта маса.

— Това, което не ми харесва във втория вариант — добави Грейвър, — е, че двамата с Ледет трябва да пътуват до ресторанта сами, за да не се възбуди някакво подозрение. Има твърде голяма вероятност Ледет да реши, че може да избягат с колата... изобщо има твърде много време, за да се случат доста неща.

— Не, предпочитам летището — рече Мъри.

— Също и аз — добави Ремберто, — но ако нещо се обърка, ако има стрелба, рискуваме с пожар от горивото.

— Да, помислих си за това — каза Грейвър.

— Какъв е той по характер? — попита Ремберто.

— Не знам, но съдейки по телефонния му разговор, той държи нещата здраво в ръцете си. Ледет като че ли е по-податлив, не толкова твърд. И освен това Калатис се доверява именно на Редън, което говори много. Изглежда, Калатис държи да има личен контакт и с тримата си основни пилоти.

— А ние всъщност трябва да разпитаме този тип, така ли? — попита Мъри.

Грейвър обясни положението си по отношение на бюрокрацията, с която би трябвало да преговаря, за да бъдат предприети официални мерки срещу Калатис.

— А докато те се мъчат да разработят политиката за подобна стъпка, Калатис ще изчезне — каза той. — И той няма да е първият голям обект, който се изплъзва от задната врата, докато бюрократите умуват. Ето защо смятам да разпитам Редън, за да видя дали има начин да спасим нещо от това фиаско вместо едно безкрайно разследване, което ще се проточи поне осемнайсет месеца без никакъв резултат, освен няколко прекалено тежко осъдени дребни риби.

Той ги погледна.

— Ще бъда откровен с вас — рече той. — Казах на Арнет, че тази вечер те ще пренасят пари и наистина е така. Но моят единствен интерес тук е Панос Калатис. Искам парите, защото Калатис иска парите, и предполагам, че независимо къде са те, той ще е наблизо. За мен парите не са нищо друго, освен примамка. Нямам намерение да гледам към тях; ще се вглеждам само в сенките.

Нямаше намерение да изяснява това. Смяташе, че не е нужно.

— Значи си сигурен, че товарът не е наркотици — рече Мъри.

— Ледет твърди, че това са пари или хора, или и двете заедно. Не са наркотици. Според него тези пилоти никога не пренасят наркотици. Това е друга клетка, друг отдел.

— Дявол да ги вземе — рече Мъри. — Организация.

— Да, и мисля, че не е необичайно за Калатис от време на време да реорганизира нещата или в последния момент да променя плана си. Той очаква всички да са нащрек и да не губят равновесие при промени по време и място всеки момент. Мисля, че Редън и двамата му колеги са много добри в оперативно отношение. А тъй като те знаят повече от всеки друг за Калатис, поставям ги на първо място. Страшно ми

трябват тия мъже. Те ще бъдат безценни от разузнавателна гледна точка.

И двамата кимнаха. Изглежда смятаха, че неговото становище е логично, макар и необичайно. Но Грейвър предполагаше, че и двамата не обичат твърде много общоприетите неща, иначе не биха се занимавали с това, което вършеха.

Точно в този момент звънна радиотелефонът на Грейвър и Нюман им се обади, че спира пред къщата.

* * *

„Пилат ПС-12“ беше наистина красив самолет, с дълъг и лъскав корпус. Крилете му бяха монтирани откъм долната част, с обърнати нагоре краища като перки, Т-образната опашка имаше допълнителна подпора от право, остро ребро, продължаващо напред до покрива, точно зад последното от осемте прозорчета. Приближавайки пистата в посока откъм залива, той напомняше на леден къс, падащ в превалящото следобедно слънце.

Грейвър седеше в колата, в сянката на един от няколкото хангара покрай пистата, на която Редън току-що се бе приземил. Бейфийлд, забеляза той, имаше вид на построено през 40-те години летище за целите на някой отдалечен военноморски пункт или някое друго военновременно съоръжение, а после след войната летището е било бързо изместено от по-добрите съоръжения, издигнати по-близо до разрасналия се Хюстън. Но все пак Бейфийлд не бе загинал. Един по един четирите военни складове бяха заменени с хангари от гофрирана ламарина, които бързо придобиха вида на предишните складове. Различни хора прибираха там различни самолети през всичките тия години. Винаги имаше по двама-трима души, които се мотаеха наоколо, поправяйки стари двигатели или докарвайки цистерната, ако някой се отбиеше и поискаше да дозареди. Бейфийлд беше почти изоставен, но и не беше рядкост да се видят луксозни самолети от време на време. Пристигаха и заминаваха. Никой не обръщаше особено внимание.

Грейвър наблюдаваше как на петдесет ярда Ледет намаля скоростта на алфа ромеото край пистата и спира пред отворените врати

на хангара, където Редън оставяше „Пилат“. Вътре в хангара Нюман се бе облегал на стената и следеше Ледет само на седемдесет и пет фута. На сто и трийсет ярда от него, вътре в главния хангар, където Грейвър вече се бе легитимирал и внушил на четиримата служители там колко е важно да им помогнат и да мълчат, Ремберто и Мъри навличаха яркооранжевите работни комбинезони на двамата механици, които обикновено караха малката цистерна. Ремберто не откъсваше очи от един друг служител, който беше зад стъклена преграда и носеше слушалки. Мъжът даде знак на Ремберто с палеца нагоре.

— Ето го — каза Ремберто, вдигайки ципа на комбинезона. — Току-що се е обадил по радиото за цистерната с гориво.

Мъри предаде това по своя радиотелефон на Грейвър и Нюман също го чу. Мъри и Ремберто се изкачиха към високите седалки на зареждащия камион. Мъри седна зад кормилото и потегли от сянката на хангара. Зад тях, далеч от вратата, групичка мъже — двамата шофьори, един механик и диспечерът — наблюдаваха развиващия се сценарий, сякаш това беше някакво невинно зрелище.

Слънцето блестеше по „Пилат“, докато Редън зави в края на пистата и започна да се движи назад към хангара.

Сложил слънчеви очила, Ледет слезе от алфа ромеото и се облегна на предната броня, наблюдавайки как Редън се приближава на деветдесет градуса спрямо хангара и после рязко изви, за да насочи самолета към отворените врати. Придвижи го почти до входа. Воят на турбовитловия двигател се засилваше с приближаването му до хангара, отеквайки срещу металните стени. След това Редън изключи двигателя и виенето постепенно започна да отслабва.

Надничайки през процеп в спойките на металните листове, Нюман наблюдаваше как Редън, с безизразно зад авиаторските очила лице, започна да прибира разни неща от кабината, готвейки се да отвори вратата. Нюман премести поглед към Ледет, който се изправи до колата, но не се отмести, докато от другата му страна, зад самолета, цистерната започна да се приближава.

Нюман видя, че Редън се смъква от седалката, а после масивната врата зад кабината се повдигна и плъзна по тялото на самолета.

— Ей, Рик — извика Редън и врътна глава към Ледет да се приближи. Ледет се поколеба. Цистерната се приближаваше към крилото на самолета и хич не му се искаше да бъде близо до Редън,

когато извадеха пищовите. Той само тайнствено посочи към цистерната.

Мъри тъкмо спираше, когато видя как Ледет сочи към него, той грабна един картон за съобщения от арматурното табло на камиона и го вдигна, посочвайки нещо в него. Редън погледна към камиона и видя, че шофьорът размахва картоната. Той остави нещо на една от пасажерските седалки, спусна стълбата и слезе от самолета. Беше с червеникава коса и светъл, зачервен от слънцето тен. Макар че не беше особено пълен, имаше добре очертан бирен корем, който трудно можеше да се замаскира от широката мексиканска риза, обичайна дреха за удобно прикриване на оръжие. Носеше каубойски ботуши и избелели сини джинси, единият крачол, на които се бе запретнал на ръба на ботуша, показвайки червената му горна ивица с ръчно изобразен мексикански орел с разперени криле.

Мъри и Ремберто слязоха от камиона, тръшвайки вратите изтръгнаха към него, като Мъри отново вдигна картоната.

— Казаха, че трябва да оправите документацията си, преди да заредите — заяви Мъри.

Редън погледна Ледет.

— Каква е тая глупост?

Ледет сви рамене.

Редън и Мъри се приближаваха един към друг, а Мъри държеше картоната, извивайки се леко, за да позволи на Ремберто да се доближи до Редън малко след самия него и откъм сляпата страна на Редън.

— Предплатил съм. Каква е тая идиотщина? — каза Редън и хвана картоната.

Веднага щом той грабна картоната, Ремберто пъкна ръка в оранжевия си комбинезон, измъквайки своя „Зиг-Зауер“ и светкавично мушна дулото му в тлъстините над левия бъбрек на Редън. Редън се дръпна и в същия миг дулото на пистолета на Мъри се залепи върху корема му, а лявата ръка на Ремберто го стисна здраво над левия му лакът.

— Това са калибър четирийсет и пет и един деветмилиметров — рече Мъри, доближил плътно лицето си до Редън. — И един „Мак-10“ ей там, в хангара.

Докато Редън недоверчиво блещеше очи, мъчейки се да погледне Ледет, Нюман излезе от хангара с насочен към Ледет пистолет, който

просто вдигна ръце нагоре.

— Копеле — рече Редън. — Гоо-споди, не мога да го повярвам.

— Повярвай го — каза Мъри и едрата му ръка опипа Редън и го освободи от пистолета, който беше пъхнат отзад в колана. — Деветмилиметров... „Берета“ — рече Мъри, преди още да го извади.

В момента, в който Ремберто пъхна ръка в комбинезона си, Грейвър запали колата и бързо профуча по пистата, спирайки между алфа ромеото на Ледет и самолета. Слезе и отиде пред колата, където Редън все още се опитваше да асимилира изминалите двајсет секунди. Грейвър подаде чифт белезници на Мъри, който мина зад Редън и му ги сложи.

— Кои, по дяволите, сте вие? — настойчиво попита той, насочвайки тъмните стъкла на очилата си към Грейвър. Орловият му нос беше зачервен от слънцето. Грейвър си помисли, че кожата на Редън не понася много слънцето.

Грейвър протегна ръка и свали слънчевите му очила, откривайки светлосини очи и необикновено рошави червеникави вежди. Редън веднага направи гримаса срещу ярката светлина.

— По дяволите — рече той.

73.

Грейвър изведнъж реши да не връщат Еди Редън в дома му в Сийбрук за разпит. Вместо това той го сложи да седне в средата на празния хангар, с белезници на извитите назад ръце, с кръстосани като на йога крака. Разположи го с лице към плъзгащите се врати на хангара, отворени докрай, за да вижда добре скъпоценния си „Пилат ПС-12“ на петдесет фута от него. Грейвър застана откъм страната на самолета, така че Редън трябваше да гледа и двамата, когато говореше с Грейвър. Хангарът от метални листове беше нагрял до крайна степен, поемал цял ден горещото слънце. Макар огромните врати да бяха широко отворени, случайният ветрец, проникващ вътре, ги караше само по различен начин да чувстват горещината в хангара, който напомняше истинска пещ.

Всички си бяха свалили саката и ги бяха закачили, където намерят. Празният хангар усилваше гласовете им, така че не се налагаше да повишават тон. Навън бръмченето на цикадите и скакалците понякога бе прекъсвано от приближаващ или отлитащ самолет. И от време на време се чуваше пукането на металните стени от топлинното разширяване.

Еди Редън беше по-труден обект от Ричард Ледет. Първо, той не беше от типа хора, чиято фантазия би им погодила номера. Притежаваше доста здрав разум. Човек не можеше в нищо да го убеди, възползвайки се от неговите тревоги — той всъщност нямаше такива. Той сякаш приемаше живота с една проста философия, с някакъв западнотексаски стоицизъм, в който нямаше място за биене по гърдите и оплакване. Понякога животът ти погажда гадни номера, а понякога не. Или имаш късмет, или нямаш. И в двата случая нищо не можеш да направиш. Това би могло да бъде неговото кредо. Така той се бе научил да извлече най-доброто от всяка лоша ситуация. Животът можеше да погоди гадни номера на Еди Редън, но той не хленчеше за това. В подобни случаи той просто си вземаше един хубав душ и в това време обмисляше как да избегне лошия късмет следващия път.

И точно това правеше сега — седнал с кръстосани крака като индиец — навярно за първи път от петнайсетгодишната си възраст, опитвайки се да измисли как да не затъне още повече, отколкото вече беше.

Грейвър изложи всичко колкото се може по-методично и безстрастно, предполагайки, че Редън ще оцени сбития разбор на своето положение. Той изреждаше фактите подобно на счетоводител. Порнофилмите с малките момичета, кокаинът, откраднатото оръжие, работата му при Калатис, ежеседмичните полети с пари до малки корабчета в Мексиканския залив — Грейвър разполагаше с картите за документация, ежемесечните полети с пари в южна посока... всичко това беше като предястие, достатъчно, за да убеди Редън, че приближавайки се към хангара преди няколко минути, той навярно бе пилотирал самолет за последен път в живота си.

Сега Редън го обмисляше, дишайки тежко — никак не бе лесно да седиш на горещ бетонен под с кръстосани крака и ръце с белезници отзад, докато тесният колан на сините ти джинси се врязва в издутия ти бирен корем и отпуснатите телеса отгоре. Той обилно се потеше и по челото му се стичаха малки струйки, задържайки се по рижите му вежди като капки солен дъжд. Мократа мексиканска риза бе полепнала по гърба и корема му и неудобното положение изглежда му причиняваше някакви болезнени спазми, затова малко се накланяше, за да ги облекчи.

Редън тихо пропъшкваше с всяко поемане на дъх. Погледна своя самолет. Поклати глава с лека усмивка.

— Ей, Рики — каза на Ледет, седнал точно зад него в същата поза, но той не го виждаше. — Ти май си се спогодил нещо с тия момчета, а?

Нюман поклати глава към Ледет.

Когато той не отговори, Редън се ухили и рече: „По дяволите“.

Откакто бяха влезли в хангара, никой не беше продумал, освен Грейвър и Редън.

— Е — рече Редън, намествайки задника си в опит да облекчи схващането си отстрани. От края на носа му капеше пот върху бетонния под, където веднага попиваше. — Въпросът при такава сделка е... че тая работа е танто за танто... до края на живота си трябва да се озъртам.

— Така е — каза Грейвър, триейки лицето си с носна кърпа. — Но ако не искаш да се занимаваш с нас, можеш просто да прекараш остатъка от живота си в килия.

Редън изпуктя.

— Добре де, дявол да го вземе, знаем накъде води това, нали така? Ако можеш, хич не бих се канил да прекарам остатъка от живота си в килия. Той изсумтя. — Непременно ли трябва да ме държите така с тия белезници? По дяволите.

Грейвър се приближи до него и приклезна. Погледна го.

— Пушиш ли?

Редън се намръщи.

— Да, пуша.

— Искаш ли цигара?

— Да, искам цигара.

Грейвър погледна към Нюман, който отиде при Ледет и извади цигарите и запалката от джоба на ризата му.

— Свали белезниците от едната ръка — каза Грейвър на Нюман, който взе ключа от Мъри да ги отключи. Когато го направи, Ремберто шумно запъна ударника на своя „Зиг-Зауер“.

Редън трепна и после бавно обърна глава в посока на звука, докато вземаше цигарата от Нюман и я палеше. Погледна Ремберто.

— Вие, момчета, хич не действате като полицаи — рече той. Не се опита да се изправи, но поразкърши малко раменете и кръста си.

— Добре — каза Грейвър, все още приклезнал пред Редън — кажи ми какво трябваше да стане тази нощ.

Редън не беше склонен към театралничене, но от дългата му пауза, преди да отговори на въпроса на Грейвър, ясно проличаваше какво напрежение чувства. Изглежда никой не проговаряше за Калатис, без да се опасява, че така застава пред отворените врати на ада. Просто не го правеха, освен ако нямаха друг избор.

— Калатис действаше по някаква голяма сделка — започна Редън. — Не знам нищичко за какво са се договаряли — дали за наркотици, информация или оръжие, просто не знам, но нещата щяха да приключат тая нощ. — Той всмукна от цигарата. — Когато става нещо подобно, тия хора, с които той се занимава, ги докарваме да се видят с Калатис за окончателното договаряне. Те носят последната си вноска в брой. И обикновено, това си е особеност на гърка, всичко това

става след полунощ, ранните часове на сутринта. Просто тъй обича да го прави.

— Става по следния начин. Тия хора, ако са от другаде, се настаняват в някой хюстънски хотел и хората на Калатис ги вземат оттам и ги водят до летището, което използваме.

— Винаги ли използвате едни и същи летища?

— Да — кимна Редън, — използваме всички. Правим нещо като въртене, нито едно не е постоянно. Той гледа това да става произволно. Но повечето ги използваме, рано или късно, Уест, Саутуест, Клобър Фийлд, тук, Гълф, Андрау, Хъл, Елингтън, Хоби, Интерконтинентал, Хукс, Мидуест, Уайзър — всички.

— Във всеки случай, тия хора и парите им се превозват от охраната на Калатис от техния хотел до летището. Те се качват, парите се натоварват и ние отлитаме. Обаче всички тия хора си мислят, че отиваме в Мексико или някъде там надолу. А всъщност летим два часа за отвличане на вниманието. Гледаме да ги занимаваме с нещо в кабината, за да не чуват радиосъобщения и нищо да не виждат, макар че е нощем, а после се приземяваме край къщата на Калатис, ако сме с понтонче...

— Понтонче ли?

— Хидроплан, самолет с понтони — или пък се приземяваме на малко междинно летище, прехвърляме се на понтонче и пристигахме.

— Но значи винаги отивате до Калатис с хидроплан.

Редън леко кимна.

— Налага се. Той няма да остави подобна стока да се вози с кола. Освен това то си е част от номера, да си мислят, че са в Мексико.

— Само едно междинно летище ли има, или са няколко?

— Едно, само едно. Мястото се казва Лас Копас.

— Но довечера е нещо различно, така ли? — попита Грейвър.

— Да, довечера е различно — каза Редън, кимайки тежко и всмукна за последен път от цигарата, която беше изпушил чак до филтъра. Смачка фасата на бетонния под. Използва палеца на свободната си дясна ръка да обере потта от челото си и се разнесе звън от незаключените белезници.

— Когато има няколко самолета в една нощ като тази, те всички тръгват от едно летище. По този начин хората от охраната на Калатис имат да контролират само един хангар. Времето е така разчетено, че

клиентите пристигат с един час разлика един от друг и по тоя начин има предостатъчно време между тях. Никой от клиентите изобщо не знае, че Калатис се е срещал с някой друг същата нощ. Ето така го прави.

Редън пак се поразмърда върху бутовете си.

— Това е адски неудобно място — рече той. Метна възмутен поглед към Ремберто. — По дяволите. Така. — Той пак избърса потта от челото си с палец. — Довечера и тримата пристигаме от различни летища.

— Кои?

— Уейд от Андрау. Марисио от Клоувър. Аз потеглям от Хоби.

— И това ще стане след полунощ?

— Не, не този път — поправи го Редън. — Това е още едно нещо, което беше променено. Първият клиент ще бъде тука в десет и петнайсет. Вторият в единайсет и трийсет и пет. Третият — в дванайсет и петдесет и пет.

— Значи — Грейвър пресметна набързо — по един час и дваайсет минути между всеки пристигащ клиент.

— Точно така.

— Защо е тази промяна?

Редън втренчи поглед в бетонния под за миг и после вдигна очи към Грейвър.

— Ами, всъщност, право да ви кажа — рече той, — и ние самите тъкмо се безпокояхме малко по тоя въпрос.

— Ние?

— Аз, Уейд и Марисио... тримата пилоти. Ние, такова, от известно време наблюдаваме всичко това и ни се струва, че май Калатис се кани да изчезне след тази нощ.

— Защо смятате така?

— Има един тип, казва се Шек, който летеше с нас — каза Редън. — Бил е с Калатис много по-дълго от нас и с него почнахме често да се събираме и да си говорим за Калатис. Приятелчето Шек доста добре му схваща номерата. Той все още работи за Калатис по някакви тайни щуротии. Шек смята, че Калатис приключва доста от операциите си тук и че се кани да направи някакъв страхотен трик и след това просто да изчезне. След всички тия промени, дето стават днес — първо едно, а после друго, ние с момчетата почнахме малко да се плашим. От четири

или пет часа се опитвам да се свържа с Шек да обсъдим тия последни събития с него, но не мога да го открия.

— Чел ли си вестниците тази сутрин?

Редън погледна Грейвър.

— Да.

— Брус Шек е загинал в експлозията на една от ония лодки в яхтклуба Саут Шор.

Редън трепна и лицето му увисна.

— Загинал?

— Познаваш ли Колин Фийбър?

— Да.

— Загинал е тази сутрин.

— Загинал? Убит ли е?

— Гилбърт Хорман?

Редън кимна, усещайки какво ще чуе.

— Загинал е снощи.

Редън преглътна. Очите му имаха такъв вид, сякаш бяха загубили способността си да мигат. Той пак преглътна.

— И трима офицери от моя отдел, които работеха по случая — добави Грейвър, без да уточнява.

Погледът на Редън се зарея навън към настилката на пистата.

— Значи Шек беше дяволски прав... той грък се е развилнял. Кани се да бяга.

— И къде според тебе в тая схема попадат неговите пилоти, Еди? Нима смяташ, че той просто така ще ви пусне да си вървите — с всичко, което знаете за него?

— Кучи... син... — Редън почти се вцепени.

— Във всеки случай, днес можеше да ти бъде последният летателен ден — рече Грейвър.

Редън нищо не каза. Само гледаше втренчено към пистата, която танцуваше в маранята край самолета му.

74.

— Значи тази вечер — каза Грейвър, отново връщайки Редън към започнатия разговор, — ако вземете клиенти оттук, возите ги заблуждаващо два часа и после отивате в Лас Копас, а оттам те се прехвърлят на хидроплани, за да прелетят до Чокълит Бей, така ли?

Редън кимна. Беше започнал още по-силно да се поти.

— Как става това? Къде спира хидропланът — в реката ли? Наблизо има река, нали?

Редън кимна.

— На около седемдесет и пет ярда от летището.

Нюман беше довякъл автомобилна гума и сега седеше на нея зад Редън. Мъри и Ремберто бяха придърпали една дървена стойка и също се бяха настанили. Всички страшно се потяха, но внимателно слушаха как Грейвър методично изтръгва всяка важна подробност.

— Има ли нещо различно от обичайното в този случай?

Редън пак кимна, като че ли тъкмо сега се досещаше за нещо, сякаш още едно късче от ребуса на Калатис идваше на мястото си.

— Да. — Той отново преглътна. — Да, обикновено парите и клиента се товарят на хидроплана и се пренасят над Чокълит Бей. Когато стигнем до пристана на Калатис, клиентът се изкачва по брега към къщата за срещата си с Калатис, а парите се натоварват на моторница.

— А после какво?

— Моторницата откарва парите до уреченото място в големия залив, вместо хидроплана. Хидропланът и пилотът трябва да чакат, за да прехвърлят клиента отново през Чокълит Бей.

— Ти каза „когато стигнем пристана на Калатис“. Вие ли управлявате и хидроплана? Няма ли други пилоти за него?

— Не, ние го управляваме. Има само един хидроплан. Първият пилот се приземява в Лас Копас, всичко се натоварва на хидроплана, прелита над Чокълит, после, когато клиентът приключи, се връща пак през Чокълит, взема редовния самолет и оставя хидроплана в реката за следващия пилот и клиент. Той прави същото. Вторият пилот на

последния самолет откарва хидроплана. Държим го в малък хангар в Кема.

— Предполагам, че някой стои при самолета, спрял в Лас Копас.

— О, да, трима от пазачите на Калатис предварително отиват до Лас Копас с лодка. Занасят електрически генератор и сигнални лампи до летището. Доста работа е. Лампите светват само за миг по време на приземяването и се закриват. Пазачите — наричат ги охрана — остават по време на цялата операция в съответната нощ, помагат в товаренето на парите от единия самолет на другия и после „охраняват“ самолета, който не се използва в момента.

— Казваш, трима пазачи. Винаги ли има трима?

— Точно така. Ето тука Калатис се различава от вашия обичаен, посредствен трафикант или престъпник. Има шест въоръжени пазачи, а не петнайсет или двайсет. Само шест. Трима в Лас Копас, трима на собствения му кей. Те са доста сдържани хора. Всъщност всяко оръжие, което носят, е снабдено със заглушител. Независимо дали е „Узи“, „Мак-10“ или нещо друго. Заглушители. Съвсем разумно, като си помислиш. Всички ония каубои обичат звука от гърмежите. Каква тъпотия, ами че със заглушител може да умъртвиш сума народ, преди някой да е разбрал, че си там. Затова те нямат нищо против да ги използват. Не искам да кажа, че много обичат да дърпат спусъка; никога не съм виждал това. Но и никак не ги е страх да използват оръжие.

Редън се замисли за секунда и после пак погледна Грейвър.

— Вижте какво, може ли още една цигара?

Нюман отново взе цигара от Ледет. Когато Редън я запали, Грейвър продължи:

— Добре, но ти каза, че този път ще бъде различно.

— Да. Днес следобед имахме среща с Калатис. Обичайната програма беше отменена. Всеки от нас ще има малко по-различно разписание. Уейд излита пръв. Никакви заблуждаващи обиколки — направо към Лас Копас. Същото нещо в Лас Копас, прехвърля клиента и парите на хидроплана. Но когато пристигне при Калатис, сваля парите и клиента и се връща в Лас Копас без клиента.

— Калатис обясни ли това?

— Той каза, че клиентът ще отиде в Галвестън с моторница и после с кола ще се върне в Хюстън.

— Ами оня номер с подвеждането, че отиват в Мексико?

— Да, попитах за това. Калатис каза, че ме е наел да управлявам самолети, а не неговия бизнес. — Редън се ухили като човек, който се смее пред смъртна опасност, вместо да изпада в паника. — Във всеки случай, Марисио е следващият. Същото нещо, направо в Лас Копас...

— Колко дълго трае полетът? — прекъсна го Грейвър.

— Половин час. Пътуването на Марисио с хидроплана е същото както при Уейд, той оставя парите и клиента и се връща в Лас Копас. После потеглям аз. Същата програма като на другите.

Малък самолет, който се бе приземил на отсрещната писта, се приближи, хриптейки, край хангара. Беше първият приближил се, откакто бяха там, и всички се извърнаха да го погледнат. Грейвър отново се обърна към Редън. Пилотът се взираше в носа на самолета. Грейвър предположи, че той премисля казаното от самия него за мощната програма. Навярно след като бе научил от Грейвър за другите смъртни случаи, той възприемаше по съвсем друг начин новото разписание и си правеше изводи.

— Да се върнем на въпроса с пазачите — каза Грейвър. — Когато клиентът пристигне на летището и се качи на самолета с парите си, той има ли някаква охрана, за да бъде осигурено предаването?

— Ами не. Такава е уговорката. Калатис мрази демонстрации на висок професионализъм, разните там важни типове, които се перчат с какви ли не автомати. Уговорката е, щом донесеш парите до самолета на Калатис, оттук нататък Калатис отговаря за всичко. Ако дотогава не си му се доверил, тогава не му давай парите си.

— А пътуването до летището?

— Калатис позволява на клиента да вземе двама свои пазачи да пътуват с него от хотела. С тях е един от хората на Калатис. Самолетът е вътре в хангара. Ние отваряме вратата, колата влиза вътре. Цялото товарене се извършва тук, вътре, скрито от погледи. Ония тежкари на клиента трябва да си тръгнат, преди да отлетим.

— Тогава всъщност има един пазач, който пътува с парите.

— Точно така.

— Тогава Калатис трябва да има четирима пазачи в Лас Копас.

— Да, мисля, че е така. Трима на земята, един във въздуха. Но този един пазач винаги стои при „своя“ товар. Продължава с него до

кея на Калатис. Животът на горко то копеле е зависим от всяка кутия с пари. Изгуби ли едното, губи и другото — рано или късно.

— Значи не смяташ, че ще има промени в програмите на пазачите, както е станало при вас?

— Нищо не мога да кажа за това. Знам само, че не бяха споменати, когато преглеждахме плановете.

— А времето, за което трябва да извършите полета с хидроплана от Лас Копас до къщата на Калатис и обратно до Лас Копас? То достатъчно ли е?

— Ами, достатъчно. Съвсем малко е. Самият полет над Чокълит и Уест Бей не е проблем. Проблем е времето за кацане в Лас Копас, свалянето на клиента и парите, изминаването на седемдесет и петте ярда разстояние до хидроплана и натоварването на клиента и парите. Дават ни се дващест минути за това, после петнайсет минути летене до пристана на Калатис, десет за разтоварване на кея, петнайсет минути обратно до Лас Копас, десет да се прибере хидроплана, да се върнем в самолетите си и да се измъкваме оттам. Дават ни десетминутен толеранс от отлитането на един самолет до приземяването на друг в Лас Копас.

— А това не е достатъчно.

Редън всмукна от цигарата и после поклати глава, извил надолу устни.

— Не, не е достатъчно. Не е оставено време за евентуален гаф... винаги може да стане нещо, особено когато използваш малка и тежка писта като Лас Копас. Трябва много да се внимава с радиовръзката там. Тя е непостоянна. А и ония проклети светлини от генератор. Ще бъде сложно.

Грейвър кимна и изгледа Редън за момент.

— Добре — рече той. — А някакъв извънреден план? Какво ще стане, ако нещо някъде се провали?

— Да, винаги има резервен план. Всъщност два. — Той използва носа на ботуша си да изтръска пепелта от цигарата. — Ако нещо не е наред преди доставката на парите, обаждаме се на кодов номер и казваме на Калатис какво се е случило. Той ще вземе решение. Ако се кани да сменя летищата, трябва да координира доставката на парите и да предупреди пазача, който ще се грижи за товара. После отново ще ни се обади и ще ни каже промененото място.

— А ако нещо се случи след вземането на парите, има предварително уговорено местоназначение. То е предварително уговорено, защото, след като се отделим от земята, всички трябва да мислим за едно и също нещо. Служителите ще бъдат разпръснати, защото хората в първоначалното място — в Лас Копас, ще бъдат недостатъчно. Хората на Калатис ще бъдат пръснати наредко. Това е още една причина смененото местоназначение да бъде едно и също и за тримата пилоти. Калатис няма да има достатъчно хора на земята, за да могат те да осигурят три редуващи се места за предаване.

Грейвър го погледна.

— Имаш предвид, че всички ще се срещнат в едно летище.

— Точно така. Но синхронизирането е същото.

— Кое летище?

Редън вдигна едната си ръка, дрънкайки с белезниците, и посочи с показалеца надолу към бетонния под.

— Седнал съм на него — каза той.

Грейвър втренчи поглед в Редън.

— Налагало ли ти се е да използваш извънреден план?

— Веднъж.

— Как мина?

— Като по часовник. — Той сби рамене. — Всички са професионалисти. Могат да се справят с извънредни обстоятелства.

Грейвър кимна. Металните стени на хангара пукаха от жегата.

— Не каза ли на Калатис, че имаш съмнения за сроковете в Лас Копас?

Редън кимна хладнокръвно.

— Да.

— Той какво отговори?

Редън стана мрачен. Дръпна за последен път от цигарата и я смачка на бетона до предишния си фас.

— Удвои парите ни — рече той. — А той на нас вече ни плащаше като на някакви генерални директори, сега ни плаща колкото на двама такива директори. — Той изви глава към Ремберто и после пак се обърна към Грейвър. — Това е много показателно, а? Плати на някого достатъчно пари, и той ще поеме всякакъв риск, за да ти свърши работата. Колкото повече пари получиш, толкова повече се самозалъгваш, че можеш да излъжеш съдбата... макар шансът за това

да става още по-малък. Единственото, за което той може да мисли, е да се измъкне — усещайки лъха на ада — с всички тия необложени с данък пари.

75.

7:50 вечерта

Петимата седяха на верандата откъм страната на залива. Върху малката плетена маса бяха пръснати опаковки от пици и хамбургери заедно с кутии от безалкохолни напитки. Грейвър се бе облегнал на стола си и гледаше през кухнята към главната стая на голямата вила, където Редън и Ледет седяха по средата на пода, със свързани глезени и китки с белезници. В настъпващия сумрак те приличаха на заложници. Алис също беше с белезници, но седеше в спалнята и гледаше телевизия. Казаха ѝ, че е важен свидетел и е необходимо още малко да я задържат. Тъй като не беше особено интелигентна, Алис прие това, без да настоява да дойде адвокат и без да крещи за правата си. Помогна и това, че тя разполагаше с телевизор. Оказа се, че много обича да гледа телевизия.

Когато пристигнаха в крайбрежната вила и завързаха тримата вътре, всички излязоха на верандата и си поделиха пиците и хамбургерите. Грейвър обясни на Ласт, който бе останал при Алис, какво се е случило и Ласт изслуша всичко, без да задава много въпроси. Ласт явно чувстваше, че въпросите са неуместни на този етап, макар че не му бе ясно в какво точно се състои акцията. Кое то беше добре.

След като изядоха храната, те обсъдиха доколко се схождат историите на Редън и Ледет, какво смятат за охраната на Калатис и за неговото прецизно планиране, колко големи са другите самолети и каква може да бъде тяхната скорост. Накратко, те говориха за всичко, освен за най-важното нещо, занимаващо мислите им — какво да правят — въпрос, който изцяло бе погълнал ума на Грейвър, хранещ се мълчаливо, виращ се в чезнещата светлина на залива, докато другите разговаряха.

Когато свърши хамбургера, Грейвър се облегна назад и отвори бележника си. Започна да нахвърля в общи линии разписанието на полетите, кога всеки пилот тръгва от Бейфийлд, приземява се в Лас Копас, разтоварва и натоварва парите и клиентите на хидроплана,

потегля от Лас Копас и пристига на кея на Калатис, разтоварва парите и клиентите и се връща в Лас Копас. Във всеки момент той отбелязваше времето така, както му бе предадено от Редън, не забравяйки съмненията на Редън, че това разписание трудно може да се спази. Планът беше стегнат и експедитивен. Но в него имаше нещо съвсем противоречиво.

— Добре — каза той накрая и се изправи на стола си. Всички спряха да говорят, смачкаха последните салфетки, дръпнаха встрани кутии и опаковки.

Грейвър започна да чете програмите на полетите, като спираше от време на време, щом някой добавеше нещо припомнено от разказа на Редън. По този начин с общи усилия разгледаха подробно плана и не останаха неясни въпроси, дори не се наложи да се обърнат отново към Редън за уточнения.

— Някакви забележки?

Последва кратка пауза и тогава Мъри се обади:

— Да, една. — Той се стремеше да говори тихо. Изтри устата си за последен път и смачка салфетката, пъхайки я в книжна кесия. — Лично аз мисля, че седемдесет и пет процента от този план е абсолютна глупост.

Грейвър почти се усмихна от облекчение.

— Аз също — рече той. — Да чуем.

— Първо — започна Мъри поглаждайки с длан късата си коса — Калатис е направил разписание, което изглежда твърде стегнато. Знаем какво е мнението на Редън по този въпрос. — Той придърпа стола си по-близо до Грейвър, за да не го чуват двамата мъже вътре.

— Второ, Калатис е решил да се откаже от номера си, че уж живее някъде в Мексико. А той се е старал да поддържа този трик от доста месеци, може би година и повече. И нима сега, в последната минута, преди да прибере последната част от големите пари, той има намерение да разкрие на тези хора къде всъщност живее? — Мъри поклати глава. — Не е така. Не мога да го повярвам. Дори и да офейква, не го приемам.

— Трето, той променя — в последната минута — разписание, което е действало като по часовник през цялото това време. А защо, точно преди най-голямата плячка, той ще рискува със съвсем нов

график, който е толкова сложен, че почти сигурно ще се провали някъде?

— Четвърто, ако бях на мястото на Калатис, щях да опростя последната си операция само за да съм сигурен, че няма да оплескам нещо, а не да я усложнявам. Или пък просто щях да я оставя както си е.

— Пето, съдейки по разказа на Редън, Лас Копас е едва ли не накрай света. — Мъри се бе наклонил към Грейвър и сега се обърна и към Ремберто. — Всъщност мисля — рече той — че първата спирка в Лас Копас е и последната... за всички.

Грейвър погледна Ремберто, леко кимащ в знак на съгласие, после смаяния Нюман и накрая Ласт, изведнъж плувнал в пот.

— Точно това и аз си мисля — каза Грейвър.

— Значи ще убият всички тях в Лас Копас? — Нюман не можеше да повярва. — Клиентите... и пилотите... и вторите пилоти?

Грейвър кимна.

— Да. Според мен обяснението за равнодушието на Калатис за това как такава плътна програма ще действа е, че всъщност тя е без значение. Клиентите, пилотите и парите — всички спират за последен път в Лас Копас.

— По дяволите... — Нюман беше потресен.

— Да, и ми се струва, че и Редън се е досетил за това — каза Мъри. — Тоя човек не е глупав.

— Ами самолетите? Там ще има четири самолета — рече Нюман.

— Може би само три — отвърна Грейвър. — Може би хидропланът няма да е необходим. И те ще имат други пилоти да ги откарат. Но Редън, Марисио, Уейд и техните втори пилоти знаят твърде много за тази операция. Новите пилоти ще бъдат наети просто за да откарат някакви самолети от малко невзрачно летище. Парите са твърде добри, както каза Редън.

— А когато всичко приключи — добави Ремберто, гледайки Нюман, — ще има само трима свидетели: пазачите от охраната, които ще извършат убийствата. Бас държа, че ще платят на тия приятелчета процент от парите, докарани с трите самолета. На такива хора човек трябва да плаща много добре. Не бива да оставяш тигрите си твърде гладни.

Въпросът е — кой е най-добрият начин да се осуети това — каза Грейвър. — Ние сме само пет души. — Той се поколеба. — Виждам две възможности. Първата: тръгваме веднага за Лас Копас. Нападаме от засада пазачите, когато дойдат рано да подготвят светлините, и после пресрещаме всеки от пристигащите самолети. Ще трябва да научим от някой пазач как се подава сигнала, че всичко е чисто.

— Но тук има някои непосредствени рискове и проблеми. Само четирима от нас могат да бъдат в Лас Копас. Един от нас ще трябва да остане с Редън, който ще откара там другите четирима и ще се върне в Бейфийлд. Освен това ще трябва да потеглим незабавно, за да стигнем колкото се може по-рано, ако смятаме да изпреварим пазачите на Калатис там. Всъщност може би е вече твърде късно. Предполагам, че тримата мъже на Калатис ще искат да са в Лас Копас доста рано, за да се подготвят. — Той погледна часовника си. — Ще се стъмни след по-малко от час.

— Или втората възможност: да ги пресрещнем на всяко от летищата, веднага след като си тръгне охраната на клиента след разтоварването на клиента и парите. В този сценарий ще си имаме работа само с един пазач. — Той погледна бележките си. — Проблемът с този вариант е, че ще пресрещнем само една пратка с пари и един клиент, защото, когато този първи самолет — на Уейд — не пристигне в Лас Копас по график, Калатис ще бъде уведомен и ще изпрати някого да види какво е станало. Няма да можем да пресрещнем другите две пратки с пари.

— И — добави той — това не постига моята крайна цел. Обзалагам се, че Калатис ще бъде привлечен от тия пари като акула към кръв. Той ще се появи там, където те са най-много.

Всички размисляха върху това, представяйки си всеки етап.

— Ами ако отидем в Лас Копас с първия самолет? — предложи Мъри. — Ще си имаме работа само с един пазач в Андрау, а когато стигнем в Лас Копас и преодолеем съпротивата на тамошните пазачи, можем да съобщим по радиото на Калатис, че всичко е по план. Можем да пресрещнем Марисио. Дори няма да се налага Редън да отлита. Бихме, получили и трите пратки на едно място.

— Това е добре само, в случай че сме сигурни какво точно ще се случи в Лас Копас — намеси се Ремберто. — Ако сгрешим, Калатис ще

знае, че нещо не е наред до единайсет и трийсети пет, когато първият самолет не пристигне на неговия кей.

Грейвър забарабани с пръст по бележника.

— А аз се боя, че ще намерим повече от трима пазачи в Лас Копас — рече той. — Ако наистина се окаже така, ще бъдем като хванати в капан в този самолет и може би под кръстосан огън. И ако се окажем прави, че те ще свалят всички след приземяването, ние не знаем точно как ще го направят. Може да накарат всички да слязат и да ги убият направо там, на онова забутано летище, без дори да излизат от шубраците. Е, и после какво?

Здрачът на отиващия си ден вече обхващаше околността и сякаш бе погълнал хоризонта в неумолимия си ход към тъмносивия мрак. Като че ли светът свършваше точно там, малко встрани от брега, и сгъстяващата се тъмнина откъм залива придаваше едва доловимия ефект на необятния космос. Пицяха чайки, невидими в безкрайното сиво небе.

— Не виждам как можем да го направим — каза най-после Грейвър. Той пусна бележника си на пода и разтърка с длани лицето си. — Мисля, че просто не можем да рискуваме. Твърде много неизвестни, твърде малко време. Би завършило катастрофално.

За момент единствените звуци, които се чуваха на верандата, бяха крясъците на чайките и глухият шум на разбиващите се вълни.

— Е, добре — каза Ремберто съвсем тихо, ала ясно и твърдо, — ако искате всички пари на едно място, щом те ще докарат и Калатис, тогава мисля, че има и друг начин да постигнем това.

10:40 вечерта

Рик Ледет наклони „Чесна 185“ и Нюман погледна навън от кабината, през прозореца надолу към пространството, което според уверенията на Ледет беше Чокълит Бей.

— Виждам летището — каза Ледет, изравнявайки „Чесна“ с хоризонта. Бяха се отправили назад към Хюстън и Нюман можеше да познае по заревото от градските светлини, че пак се изправят нагоре. — Ще направя пак вираж и ще се насоча обратно към залива. После ще намаля газта и ще направя няколко завоя и всеки път, като ти кажа, ще изстреляш по една. Ще ги осветим като при пожар.

— Добре — рече Нюман. Само това можа да каже. Беше изумително колко бързо изчезваха възприятията за горе и долу нощно време. Той стискаше между коленете си кутия с военни парашутни осветителни ракети и пистолетът беше готов за стрелба. Той пхна ракета в процепа.

— Помислих си, че ако направя два обхода, те може да ни светнат — рече Ледет. — Кретени. Знаех си. Дисциплинирани копелета. Няма значение. Толкова пъти съм се приземявал на това летище... господи, виждам дори реката. Добре, дръж се здраво.

Самолетът едновременно зави и се спусна надолу, но почти веднага Ледет го изправи в хоризонтално положение и Нюман видя пред тях полумесеца на Мексиканския залив. Божичко, каква красота. Беше изненадан от великолепието му.

— Готов ли си? — изкрещя Ледет. — Първата ще бъде за кеф.

Нюман дръпна капака на прозореца, пхна сигналния пистолет и го подпря, с ръка на спусъка. Почувства как двигателят на самолета се нагажда и тогава Ледет изкрещя: „Огън първи!“

Нюман дръпна спусъка. Кабината се изпълни с трясък.

— Какъв кеф! — разсмя се Ледет. — Ехееей! Я виж това!

Ракетата експлодира в нощното небе с удивителен блясък, фосфорно бяло. Парашутът накара светлината да подскочи в

тъмнината, а после тя започна леко да се люлее напред-назад като фенер, докато се спускаше надолу.

— Ще ми се сега да съм ей там долу. Да знаеш как ще се насерат тия кретени!

Нюман зареди отново.

— Да, чудесно! — извика Ледет, одобрявайки тяхната позиция по осветените от ракетата рекички под тях. — Дообрее! Точни сме! Огън втори!

Нюман стреля. Тряс! Небето се запали в божествено бяло. Нюман зареди.

— Огън трети!

Самолетът пак направи вираж и Нюман усещаше как всичко вътре се тресе. Мъчеше се да не обръща внимание на това, докато зареждаше, и стреляше отново... и отново... и отново. Маневрите замъгляваха представата му за времето. Той нямаше представа колко дълго продължи всичко, но чувстваше как силата на земното притегляне го мята ту насам, ту натам и всеки път стреляше, щом чуеше думата „огън“ и пак зареждаше. Наблюдаваше как изстреляната ракета първо изостава от самолета, после експлодира и блясва, а гигантското кълбо от бяла светлина увисва в тъмнината, която заради осветителните ракети вече не беше мътночерна, а като същински катран.

Той усети как самолетът още веднъж направи вираж. Кутията с осветителни ракети беше празна. Погледна през прозореца и видя половин дузина плуващи огънове, които се отдалечаваха от него. Сякаш бяха подпалили някакво ъгълче от нощта и пожарът беше толкова ослепително ярък, че Нюман почти очакваше той да възпламени цялото небе като слънце.

* * *

10:50 вечерта

Уейд Пейс вече за десети път поглеждаше командното табло на своя „Малибу Мираж“ и доволен от видяното, спокойно надникна от страничния прозорец на кабината към очертаванията на Хюстън, който се отдалечаваше откъм лявата му страна. Вторият му пилот правеше

същото. Уейд се обърна и погледна през рамото си към пътниците отзад. Клиентът седеше неспокойно на първата двойна седалка и също гледаше към линията на хоризонта, а зад него, на следващата двойна седалка беше пазачът на Калатис, един доберман в човешки облик, който гледаше право в гърба му. Доберманът не се интересуваше от гледката. Уейд отново се обърна към командното табло.

— По дяволите — рече той на втория пилот и потръпна. Вторият пилот бавно кимна и широко отбори очи.

— „Малибу“. „Малибу“. Тук „Ком Едно“.

Уейд инстинктивно вдигна едната си ръка до слушалките и смаян, погледна намръщено към колегата си. И двамата познаха гласа на Калатис.

— „Малибу“, тук „Ком Едно“. Чувате ли ме?

— Да, „Ком Едно“, тук е „Малибу“. Слушам.

— Има интервенция във вашето местоназначение. — Гласът на Калатис беше бавен и отмерен. — Насочете се към другото летище.

Уейд метна изненадан поглед към втория пилот.

— „Малибу“, чувате ли ме?

— Тук е „Малибу“, чувам ви. Сега се насочвам към другото местоназначение. — Направи пауза. — Трябва да потвърдите това пред охраната на борда. Задръжте.

Уейд се обърна, погледна пак назад над дясното си рамо и срещна втренчения поглед на добермана. Той почука по слушалките и даде знак на добермана да се приближи. Мъжът разкопча предпазния колан, без да бърза, изправи се и приведен, тръгна напред. Лицето му беше безизразно — винаги беше такава. Когато се спря зад седалката на Уейд, масивната му фигура изпълни цялото пространство.

— По-добре чуй това — рече Уейд, докато вторият пилот смъкваше слушалките си, подавайки ги на добермана. — Това е „Ком Едно“. Първо се легитимирай — каза Уейд, когато, мъжът си сложи слушалките и нагласи микрофона.

— Тук е „Малибу охрана“.

Уейд остана полуобърнат и го гледаше, слушайки Калатис да повтаря същите думи, които току-що бе предал на Уейд. Доберманът не показва никаква реакция. Той просто каза:

— „Малибу охрана“ потвърждава нареждане на „Ком Едно“ да се премине към другото местоназначение.

Това беше всичко. Той смъкна слушалките, даде ги на втория пилот и се върна на мястото си. Уейд завъртя очи към колегата си. Калатис си имаше цяла сбирка от подобни типове. Бяха като колекция от противни бръмбари. Всички те говореха на този уж военен жаргон и много сериозно възприемаха себе си. Е, все пак пренасяха много пари.

Вторият пилот даде на Уейд новите координати и той направи продължителен вираж. Купчината светлини, която представляваше центъра на Хюстън, бавно смени положението си откъм прозореца на Уейд. Сега светлините бяха по-напред и щяха да останат така, а после той щеше да направи още един завой и да се насочи към пистата. После светлините на града щяха да бъдат пред погледа му, точно над командното табло. С изменението на плана новото разчетено време на пристигане им даваше трийсет и пет минути преднина.

* * *

Панос Калатис седеше съблечен до кръста в своята радиокабина, виждаше се в таблото със скали пред себе си и пресмяташе шанса за успех на няколкото алтернативни ходове. Изведнъж започна да се поти, но остана напълно невъзмутим. Съобщението за сигналните ракети над Лас Копас беше съвсем неочаквано и предизвика суматоха крайбрежната къща. Джейл сега притичваше напред-назад между къщата и двумоторния хидроплан на пристана и товареше последните вещи от багажа, който включваше всичко, като се почне от следващата им смяна дрехи и се стигне до ключовете за шифрите на банковите сметки на Калатис в чужбина, финалът беше настъпил, наистина, малко по-рано, но си беше добре планиран.

Той винаги изпипваше до съвършенство своите планове и те винаги вървяха гладко, с което много се гордееше. И тази нощ не беше по-различно. В Лас Копас вместо тримата пазачи от охраната той имаше шест. Те бяха най-доверените му служители и бяха работили с него по-дълго от всеки друг, дори по-отдавна от Страсър. И шестимата бяха пилоти и всеки от тях можеше да управлява „Малибу“, „Муни МСЕ“ или „Пилат“. Което, разбира се, беше част от плана. Всички те щяха да участват в екзекуциите.

Но сега никой от тях нямаше да стори това, и нещо по-лошо, бяха заминали за Лас Копас с лодка. Във всеки случай, те вече завинаги бяха слезли от сцената. Дори сигналните ракети да не означаваха внезапна акция, дори ако бяха за отвличане на вниманието и нищо повече да не се случеше — в което Калатис се съмняваше, шестимата му най-надеждни мъже никога нямаше да успеят да се върнат навреме, и да му помогнат. Калатис сега се канеше да ускори събитията в тази нощ. Налагаше се да разчита много на тримата мъже, които бе запланувал да бъдат убити в Лас Копас, тримата пазачи, които отговаряха за докарването на парите и клиентите от хотелите до летищата. Но това не го притесняваше. Те не знаеха, че Калатис е замислял да бъдат убити, така че нищо лошо не бе станало.

И Калатис изобщо не си позволи да се тормози над въпроса кой е виновен за „атаката“ в Лас Копас. Предположи, че е Грейвър. Запита се само дали Бъртъл би му се обадил, ако беше жив. Интересно му беше доколко петстотинте хиляди долара се бяха отпечатали в жалката душа на Бъртъл. Е, нямаше значение. Всъщност имаше значение само наличието на пробив сред доверените му хора и вероятността да загуби почти четирийсет милиона долара, които скоро щяха да бъдат във въздуха към Бейфийлд, започна да го гложди. Той вече бе изнесъл два пъти по толкова през последната седмица, но все пак две трети не бяха толкова добре като сто процента и Калатис бе готов да поеме известен риск за тези сто процента.

Вдигайки белия телефон, той набра номер в Ла Порте и остави кодов номер. Веднага синият му телефон иззвъня. Обаждането в отговор беше от един мъж, тексасец, с когото Калатис се бе срещал за кратко в Буенос Айрес през 1981 година. През 1985-та този човек бе започнал транспортен бизнес с камиони в Ла Порте. През 1990 година Калатис му се обади по телефона. Оттогава Калатис бе говорил с него само четири или пет пъти, но когато му се обаждаше, този мъж „даваше под наем“ някой от своите камиони на Калатис срещу невероятна сума пари. В брой.

Калатис отново взе белия телефон и набра кодовия номер на Марисио Ландроун. След малко звънна синият телефон.

- Ландроун е на телефона.
- Марисио, в хангара ли си?
- Да, тук съм.

— Получи се объркване в първоначалното място назначение. Ще използваме другия план. — Калатис говореше бавно, почти нехайно. Много отдавна беше научил, още в „Мосад“, че за да държиш във властта си своите подчинени, трябва преди всичко да владееш собствения си глас. За повечето хора страхът и паниката са заразни. Ако усетят вируса на страха, на съмнението или безсилието има голяма вероятност те също да прихванат болестта. Основното задължение на един ръководител на група е никога да не излага на опасност от такава зараза своите хора, макар самият той да се измъчва от този вирус.

— Другото местоназначение остава същото — каза Калатис, — но разписанието се отменя. Искам да тръгнеш веднага. Пратката ще бъде готова в съответния хангар, когато стигнеш там. Натоварваш и тръгваш колкото се може по-скоро.

— Добре — отвърна Марисио. — Разбрах.

В продължение на две години Марисио бе пренасял кокаин за Калатис, а преди една година пое един от курсовете с пари. Беше много добър при промени в последната минута.

Калатис вдигна белия телефон и повика Еди Редън Почти веднага синият телефон звънна и Калатис предаде същата информация и на третия си пилот. Когато затвори погледна часовника. Първата пратка щеше да пристигне Бейфийлд с „Малибу Мираж“ на Уейд Пейс само след малко повече от двайсет минути. Ако има късмет, последният товар ще долети с „Пилат“ на Еди Редън някъде около дванайсет и петнайсет. Единствено полетът на Марисио Ландроун щеше да бъде под въпрос. Нямаше голяма разлика в разстоянието, което трябваше да прелетят Ландроун и Редън. Възможно беше да пристигнат веднага един след друг, Калатис не знаеше как те ще се справят с това. Но той нямаше намерение да се безпокои по този въпрос. До момента успя да направи всичко, което можеше. Отсега нататък, дали щеше да вземе парите си или не, вече щеше да зависи от други хора.

Той чуваше как двигателите на хидроплана увеличават оборотите си и шумът от форсирането му звучеше като сладостното стенание на бягството. Почти подушваше изхвърляните изгорели газове, миризма, напомняща му за други нощни задачи, за години, изпълнени с трескави

разписания и срещи, при които, за да се измъкне жив, трябваше да разчита на други хора.

— Панос.

Калатис се обърна и видя Джейл на прага пред спалнята. Беше облякла мъжка бяла риза, прибрана в джинси, черната ѝ коса беше заплетена на дебела плитка, спускаща се на гърба ѝ.

— Трябва да тръгваме — рече тя. — Пилотът казва, трябва да тръгваме, ако искаме да видим.

— Добре — отвърна Калатис. — Всичко ли си взела?

— Всичко, да, — каза тя.

— Тогава слизай към самолета. Идвам веднага след тебе.

„всичко“ всъщност означаваше много малко. Те просто си тръгнаха ей така, оставяйки напълно обзаведена къща, гардероби, пълни с дрехи, оставяха телевизори, стереоуредби — всичко, което беше част от един личен живот. Той се чувстваше превъзходно, подобно на змия, хвърляща кожата си. Такова преживяване действаше освежително — да изоставиш всичко и просто да си тръгнеш.

Той се наведе под бюрото, върху което беше струпано електронно оборудване, струващо хиляди долари, радио и телефонно оборудване, което му позволяваше да се свързва тайно със своите хора почти четири години. Завъртя шайбата на часовников механизъм върху метално сандъче с размерите на кутия за обувки. Всъщност това беше блокче от мощен взрив. От него тръгнаха жици към още две такива блокчета на други места в къщата. Той усети лекото цъкане на часовника и го нагласи на дванайсет минути. Когато стигнеше до „0“, те щяха да бъдат на мили разстояние оттук в Мексиканския залив и експлозията щеше да бъде прекрасна картина, гледана от въздуха.

Имаше много малко, с което Маркърс Грейвър можеше да успокои съвестта си по отношение на своите действия. Независимо какво си внушаваше, той не успяваше да се отърси от тревогата, че заобикаля системата — не можеше да каже, че заобикаля закона, тъй като това понятие доста често се замъглява дори вътре в системата. И още по-смущаващо за него беше осъзнаването, че е позволил да докара нещата толкова далече заради собствената си идея фикс, свързана с Панос Калатис. Ако беше професионално обективен, той нямаше да поеме такива рискове. Един по-аргументиран план би признал несъответствието между риск и цел. Те вече разполагаха с богата информация, която би обогатила разузнавателните архиви на не една агенция. Щеше да бъде по-благоразумно да изчака други времена, когато той, а не Калатис, щеше да има последната дума.

Но Грейвър не искаше да чака.

Според Редън, независимо кога се вкара в играта резервния план, ситуацията в Бейфийлд не бе напълно известна на пилотите. Техните инструкции бяха да се придвижат до хангар номер 2 и да разтоварят парите в камион, който ще чака там. Клиентът и пазачът щяха да останат с парите. Пилотите можеха да си тръгват. И това беше краят на операцията, що се отнасяше до тях.

За щастие хангарът имаше задна стая в дъното, където всъщност той е бил преграден. Стаята беше с плосък таван, образуващ нещо като галерия под високия покрив на самия хангар.

Вътре в тази стая канцелария чакаха Грейвър, Мъри и Ласт. Откъм преградната стена имаше врата и прозорец, покрит с дебел пласт мръсотия и паяжини. Помещението миришеше на отдавна непочистван прах и на масла. Те стояха между купища стари гуми и разкривени кутии със самолетни части. Отвън, точно до канцеларията, Ремберто се криеше в ъгъла, образуван от стените на стаичката и на хангара. Беше се наместил между друга купчина стари гуми и алуминиева плоскодънна лодка, подпряна до канцеларията.

Ламаринените стени на хангара все още пукаха, но сега — защото металът се охлаждаше след горещия ден.

Не бяха стояли по местата си повече от десет минути, след като набързо скриха двете коли в съседни хангари, когато дочуха приближаването на някакъв камион откъм шосето на три мили от тях. От шума на форсирания двигател си личеше, че шофьорът бърза и скоро камионът зафуча към затворените врати на хангара и спря. Отвори се врата, някой чевръсто се приближи до хангара и започна да бърника ключалката. После вратите изведнъж се плъзнаха встрани и един мъж застана между фаровете на закрыта камионетка, а ярките фарове осветиха мръсния прозорец на канцеларията. Грейвър и останалите се дръпнаха назад в сенките.

За момент на Грейвър му се стори, че мъжът се кани да претърсва хангара, но той се обърна, качи се на камиона, вкара го в хангара и загаси фаровете и двигателя. После отново слезе, отиде до вратите на хангара и ги затвори, но не съвсем, оставяйки разстояние от около един фут между тях. Той се спря до процепа и се загледа навън. Нервно извади цигара и я запали, издухвайки дима навън.

Почти веднага след това долетя далечният звук на самолет. Шофьорът също го чу и захвърли цигарата. Отвори малко по-широко вратите и излезе навън. Шумът от самолета се засилваше с приближаването му, после леко се измени и изведнъж изтреця ниско над хангара и продължи над залива.

Мъжът бързо се върна в хангара, отиде до електрическо табло на стената вдясно от вратите и щракна ключ. През отвора на вратата Грейвър успя да различи редица от слаби лампи, разположени надалече една от друга покрай двете страни на пистата. Изглежда това беше временна осветителна система. Самата писта за приземяване явно се използваше само денем. Мъжът пак отиде до вратата, излезе навън и се огледа.

Почти веднага отново се дочу звукът на самолета, но този път той идваше откъм залива. Грейвър се вслушваше в него, представяйки си как самолетът минава ниско над водата. Чу се как той намалява скоростта си, шумът от двигателя се засили, после започна да заглъхва и самолетът се появи на пистата. Грейвър видя блясането на светлините край процепа на вратата, докато самолетът се насочваше към хангара.

При приближаването на звука шофьорът на камионетката започна да бута встрани двете врати на хангара и самолетът продължи до входа, докато носът му беше почти вътре в хангара. Тогава пилотът загаси двигателя и перката постепенно спря да се върти.

Шофьорът свали резетата от задните врати на камионетката и ги отвори. В същото време вратата на самолета, разположена почти в средата на корпуса, се разтвори откъм средата, горната половина се повдигна нагоре, а долната се нагъна надолу, образувайки стълпала.

Грейвър надничаше с едно око през мръсния прозорец, докато едър мъж, облечен в спортно сако и без вратовръзка, стискащ „Узи“ със заглушител, слизаше пръв по стълбата.

— Всичко наред ли е тука? — попита той, застанал пред стълбата. Той хвърли поглед към дъното на камиона, където вътрешна лампа хвърляше сноп светлина върху бетонния под на тъмния хангар.

— Готов съм да товаря — каза шофьорът откъм задната част на камиона, без да отговаря точно на въпроса на пазача.

Пазачът кимна безизразно и се огледа, докато пилотът — Уейд Пейс, напомни си Грейвър — слезе, последван от мъж, който навярно беше вторият пилот, а след него по тясната стълба неуверено тръгна мъж в делови костюм.

Пейс се приближи до камиона и надникна вътре.

— Имам осем сандъка — рече той.

— Добре, чудесно. Изнесете ги и аз ще ги наредя тук отзад.

Пейс се обърна към пазача, който сега стоеше до вратата на самолета. Пазачът също го погледна.

— Действайте — каза пазачът и врътна глава към стълбата на самолета.

— Може да ни потрябва помощ — рече Пейс.

Пазачът наклони главата си, искайки да каже „лош късмет“ и провери заглушителя на узито, сякаш за да се увери, че е наред.

Пейс се поколеба, все още гледащ пазача, после се обърна и тръгна към стълбата на самолета.

— Искам да се обадя на Калатис за това — каза клиентът, застанал неловко до вратата на хангара. Очевидно беше много нервен, едната си ръка беше подпрял на хълбока, а с другата бършеше лицето си. — Такова нещо не се е случвало преди. Това е дяволски далече от Мексико.

— Не можем да рискуваме с радиовръзка отгук — рече пазачът. — Сигурността е изключително важно нещо за мистър Калатис. Той знае какво прави.

На клиента му стана ясно, че не може да настоява, за каквото и да е. Ако точно в този момент му крадяха парите, той не беше в състояние да направи абсолютно нищо и щеше да има късмет, ако не го застреляха. Ако не ги крадяха, ако това беше основателна мярка заради сигурността, тогава той би следвало да си държи устата затворена и да не си разваля отношенията с хората, които се мъчат да опазят парите му.

Пейс изруга и се качи в самолета. След малко той започна да подава банкерските сандъци на втория пилот. Клиентът ги наблюдаваше. Очевидно не му идваше на ум, че може да помогне, или по-скоро си мислеше, че не е негова работа. Никой нищо не продума, докато Пейс не подаде и последния сандък на втория пилот, който го замъкна до камионетката, тръсвайки го на тапицирания под до задната врата.

— Това е всичко — каза Пейс и слезе по стълбата. — Ние потегляме.

— Помните ли какво трябва да направите? — попита пазачът.

— Смятам, че ще се справя — рече Пейс, вбесен от грубия и надут пазач.

— Имате координатите... излизате на петнайсет мили в морето и после можете да си правите каквото си щете.

— Да тръгваме — каза Пейс на втория си пилот и двамата бавно избутаха самолета от входа на хангара към тъмнината на пистата.

На слабата светлина, идваща откъм камионетката, Грейвър едва различаваше силуетите на пилотите, които се качиха отново в самолета и прибраха стълбата. След малко двигателят на самолета заработи и Пейс увеличи оборотите му, докато започна да вие, задържа така за минута, после придвижи задкрилките, за да обърне самолета и тръгна към края на пистата. Там изви за излитането, двигателят ускори още оборотите и самолетът се втурна стремително по пистата, откъсвайки се от земята над водата, в посока към залива, откъдето бе дошъл.

Пазачът, шофьорът и клиентът стояха край осветеното от камионетката място и гледаха как самолетът изчезва към звездите, а

после пазачът се обърна, вдигна своето „Узи“ и застреля другите двама мъже.

Двата приглушени изстрела бяха потресаващи, бързите тъпи звуци не съответстваха на произведения ефект, при който мигновено пръсна кръв от гърбовете на двамата, поваляйки ги едновременно на земята.

Грейвър почувства как Мъри и Ласт потръпнаха от двете му страни, а умът му мигновено взе решение да не предприема нищо. Сега нямаше смисъл да застрелят пазача. Те не можеха да предотвратят двете убийства, които току-що видяха с очите си. Ако бяха предвидили това и ги бяха предотвратили, тогава би било оправдано да го застрелят. Но сега той им беше по-нужен, ако е жив. Грейвър беше благодарен за добрата подготовка на Ремберто. Някой друг на негово място веднага би застрелял пазача.

Затова те просто наблюдаваха как пазачът прехвърли узито през рамо, влезе в хангара и изгаси лампите навън. После пак излезе, хвана клиента за краката и го завлече зад ъгъла на хангара. След малко замъкна там и тялото на шофьора по същия начин. Когато се върна, взе един градински маркуч, навит край вратите на хангара, завъртя пожарния кран, с който маркучът беше свързан и започна да отмива обилната кръв пред входа.

78.

Шейсет и петфутовия „Сфинкс“ се полюляваше леко в топлите води на Гълфстрийма. Хидропланът беше заминал, а Калатис и Джейл седяха на палубата с бинокли, подпрели крака на парапета, и гледаха към точно определени координати на северозапад. Районът, който наблюдаваха, беше на петнайсет мили от брега, а можеше да бъде и на хиляда и петстотин мили оттам. Беше на затънтено място и изобщо не би съществувало, ако някой не бе начертал координатите му върху карта, за да го определи. Зад тези триста и шейсет градуса нямаше нищо, освен пустота и тъмнина, и една посока можеше да бъде всякаква посока; беше празно, без граници, без каквото и да е значение или връзка.

Калатис провери колко е часа и после отново се загледа в онази единствена посока, която според навигаторските карти беше правилната. Вдигна бинокъла си. Около тях цареше безмълвие. Чуваше се само лекият плисък на вълните по корпуса на „Сфинкс“.

Изведнъж се появи ярък блясък точно пред погледа на Калатис.

— Господи! — каза той. — Ето го. Точно. По дяволите, по-точно, отколкото очаквах. Дори не чух самолета.

Той свали бинокъла, наблюдавайки огненото кълбо, голямо колкото портокал, на фона на звездното нощно небе.

— Колко надалече е това? — попита Джейл, вдигайки своя бинокъл, за да го види по-ясно.

— Не знам — рече Калатис и пак насочи бинокъла. — Една миля. Може би около една миля.

Огненото кълбо бързо угасна, оставяйки послеобраза си сред звездите.

— Това е Пейс — каза Калатис. — Първите тринайсет милиона са в камиончето.

Пазачът се върна в хангара и застана зад камионетката. Беше извън полезрението на Грейвър, но това, което правеше, не продължи дълго. Скоро той затвори и двете врати и ги заключи. Ала не затвори вратите на хангара. Всъщност дори постоя навън, точно до мястото, където бе застрелял преди малко двамата мъже, занимавайки се със своето „Узи“. Като че ли проверяваше оръжието, което сепна Грейвър. Веднага щом пристигнеше следващият самолет, Грейвър щеше да си има работа с двама въоръжени мъже. Сега беше идеалният момент да намали този риск наполовина. Но ако го стореше, нямаше как да разбере дали този мъж имаше някаква роля или не — нещо като сигнал или знак, че всичко е чисто — при приземяването на следващата пратка. А Грейвър искаше тази следваща пратка точно там, в камионетката пред него, подобно на първата. Затова чакаше.

Горещината в задната стаичка на хангара се засилваше още повече от тежкия неподвижен въздух. Нямаше никаква циркулация и всичко, до което Грейвър се докоснеше, полепваше по него. Подобно на Ремберто, той беше свалил сакото си и беше навил ръкавите на ризата до лактите и щом пипнеше някоя кутия или дъска, по потните му ръце оставаше пласт мръсотия. По гърдите му се стичаха струйки пот, оставящи върху ризата дълги и тъмни петна. В мъждивата светлина той погледна Мъри, който беше свалил бялата си тениска заради голямата ѝ видимост. Едрите му гърди и ръце му придаваха вид на гладиатор, докато стискаше стария си сигурен пистолет, калибър 45, а ръцете му бяха леко дръпнати встрани.

После Грейвър погледна Ласт, който бършеше чело с ръкава на скъпото си ленено сако, обръщайки очи. Ласт се справяше добре. Грейвър имаше тайни опасения, задето му даде пистолет и отговорна роля, но по този начин, без да изразява съмнения пред Мъри и Ремберто, той негласно гарантираше за неговата надеждност в затруднение. Разбира се, нямаше представа дали наистина може да се разчита на Ласт при затруднение, но Грейвър вече беше поел твърде

много рискове, а му трябваше още един човек — и още един пистолет — откъм неговата страна на това уравнение.

Пазачът отново сглоби оръжието си, запали цигара, която остави да виси от устните му, дръпна ципа на панталоните си и уринира върху сухата трева край пистата.

Тъкмо Грейвър вече започваше да се чуди дали нещо се е объркало, когато бръмченето на „Муни“ на Марисио Ландроун се долови в далечината. Щом го чу, пазачът си свърши работата, вдигна ципа на панталоните си и тръгна още по-нататък, гледайки в небето. Подобно на Пейс, Ландроун прелетя ниско над хангара и се насочи към залива. Пазачът бързо влезе в хангара, отиде до електрическото табло до вратата, щракна лампите за навън и после застана край пистата да наблюдава приземяването.

Докато пазачът съсредоточено следеше идващия самолет, Грейвър кимна на Мъри, който се измъкна от вратата на стаичката и даде сигнал на Ремберто. Двамата отидоха в противоположни краища на хангара, Ремберто — отляво на камионетката спрямо канцеларията, а Мъри — откъм дясната страна. Всеки от тях се скри зад предмет от оборудването, предварително избран, който щеше да им осигури само временно прикритие. Ако някой решеше да огледа наоколо, дори само бегло, нещата щяха да се развият много бързо. Във всеки случай, така щеше да бъде и ако всичко станеше според плана им.

Грейвър се вираше напрегнато в мъждивата светлина. От момента, в който Мъри излезе от канцеларията, всичко беше вече извън контрола на Грейвър. Хората на Арнет охотно се подчиняваха на ръководството на Грейвър при оперативната стратегия, но щом дойдеше моментът за тактически решения, те действаха съвсем самостоятелно. Бяха се договорили за това след дълго обсъждане. Грейвър отговаряше за решенията, които пускаха нещата в ход, но нямаше власт над конкретното разгъване на самата акция.

Ландроун придвижи самолета си към вратата на хангара, както Пейс бе сторил със своя „Малибу“, а пазачът застана в хангара, на десет фута от перката. Пилотът загаси двигателя. „Муни“ беше по-малък самолет от „Малибу“, а вратите се отваряха и от двете страни на пилотската кабина. Първи слязоха Ландроун и вторият му пилот.

— Дойде ли вече Пейс? — попита Ландроун и тръгна към пазача, докато сваляше бейзболната си шапка и бършеше челото си с

ръка.

— Дойде и замина — каза пазачът и отвори вратите на камионетката. — Осем сандъка.

— Добре. И ние имаме осем.

Другият пазач и клиентът сега слизаха от самолета, като и двамата се навеждаха под крилата на самолета.

— Всичко е уредено — каза първият пазач.

Вторият кимна.

— Добре, давай да разтоварим тая щуротия.

В този момент и двамата пазачи се бяха обърнали с гръб към Ремберто и Мъри, по един от двете страни на самолета и бяха точно до входа на хангара отвътре, слабо осветени от задната част на камиончето. Пазачът на Пейс беше откъм Ремберто, а пазачът на Ландроун — откъм Мъри.

Това, което после се случи, беше предварително обсъждано, анализирано и съгласувано.

— Полиция — не мърдай! — изкрещяха едновременно Ремберто и Мъри, хвърляйки се иззад прикритията срещу съответните пазачи, с насочени оръжия. Грейвър и Ласт също изскочиха от офиса, викайки: „Полиция! Полиция!“, за да създадат впечатлението, че мястото е пълно със служители на реда и закона.

Ала пазачите не се подчиниха.

Мигновено ръцете им се стрелнаха към техните узита, провисени на ремъци от раменете, а те понечиха да се завъртят и приклекат. Нито Ремберто, нито Мъри ги изчакаха да се извърнат докрай и двамата стреляха по три пъти бързо, доколкото можаха от разстояние двајсетина фута. Техните залпове пометоха и двамата пазачи, убивайки ги моментално. Само пазачът на Мъри успя да стреля със своето „Узи“, макар че не успя да вдигне дулото му и пръскащият взрив направи на кайма лявото му стъпало сред бетонни отломки и кръв, посипали Ландроун, втория му пилот и слисания клиент в делови костюм.

Само след секунди двамата пилоти и клиентът бяха на земята, докато им слагаха белезници, а Грейвър и Ласт прибраха оръжието от мъртвите пазачи.

Грейвър бързо изгаси светлините на пистата и се приближи до пилота.

— Искам този самолет да се скрие — каза той. — Нашите коли са в ей този хангар. — Той посочи вдясно. — Някой от другите два хангара не е ли празен?

— И двата са празни — отвърна Ландроун.

В този момент чуха бърмченето на Редъновия „Пилат“.

— По дяволите — изруга Мъри, дишайки тежко. Всички дишаха тежко от бързите действия и от адреналина. Стрелянето по месо винаги покачваше адреналина.

По лицето на Мъри се четеше изненада. Съдбата на Еди Редън беше разгорещено обсъждана, докато планираха акцията преди няколко часа. Те всички искаха последната партида пари, но Мъри настояваше да я вземат от летище Хоби, където трябваше да бъде предадена на Редън и натоварена на неговия самолет. Но за да се изпълни това, налагаше се един от тях да отиде с Редън и да поеме отговорността да реквизира пратката без ничия помощ. Мъри твърдеше, че това може да бъде извършено само от един човек, използващ предимството на внезапното нападение. Грейвър не беше толкова сигурен и освен това не искаше да се лиши от този човек тук, в Бейфийлд, ако се окажат в много по-различна ситуация от предвижданата. Според плана им те вече се бяха лишили от Нюман заради акцията им с Ледет над Лас Копас с осветителните ракети.

Грейвър настояваше да изпратят Редън сам. След дълъг разговор насаме с пилота, през който Грейвър му се закани, че ако той изчезне — със или без парите, Грейвър ще го преследва до дупка, и същевременно го увери, че ако Редън им помогне, той, Грейвър, ще направи всичко възможно, за да му бъде даден най-добрият шанс, когато това приключи. Грейвър чувстваше, че си заслужава да рискуват с Редън. Мъри се закле, че никога повече няма да видят червеното му рачешко лице, ако го оставят да отлети със своя „Пилат“.

Изведнъж „Пилат“ изфуча ниско над тях в посока към залива.

— Не мога да го повярвам — възкликна Мъри.

— Няма време да преместим това нещо през пистата до другия хангар — извика Грейвър, трескаво помагайки на Ласт и Ремберто да изправят тримата мъже и да свържат с белезници ръцете им отзад. — Свържи ги с гръб един към друг и ги закарай в склада — бързо нареди той на Ласт, а после хукна вътре в хангара и включи лампите на пистата, които току-що бе загасил.

Ремберто вече изтегляше един от мъртвите пазачи зад ъгъла в тъмнината, а Мъри хвана другия. Двете тела оставиха кървави следи след себе си. Грейвър изтича до задницата на самолета и вдигна опашката. В това време се върнаха Ремберто и Мъри, всеки хващайки челния ръб на двете крила, и започнаха да избутват самолета към пистата. Когато освободиха завоя от крилата, Грейвър завъртя опашката и те успяха да придвижат лекия самолет покрай четирите трупа към тъмните треволяци между двата хангара.

Грейвър отново хукна към входа на хангара, грабна градинския маркуч и започна да отмива кръвта. Едно мокро петно пред хангара нямаше да изглежда съмнително, за разлика от едно кърваво.

Грейвър имаше усещането, че това е сън. Боже мой. Не можеше да повярва, че току-що позволи двама мъже да бъдат убити заради слабата надежда да хване човека, за когото те работеха. Сега, докато измиваше кръвта, изведнъж му се повдигна и устата му се изпълни с жлъчка. Той се наведе и я изплю върху цимента, мъчейки се да се съдържи, докато я миеше с маркуча. Лицето му гореше и той едва устояваше на силното и смущаващо гадене.

Дочу приближаването на „Пилат“ откъм морето, точно когато Ремберто и Мъри се върнаха пред хангара.

— Мъри — извика Грейвър, — пазачът при Редън навярно познава другите двама пазачи. — Той подаде едното „Узи“ на Ремберто и самият той нахлузи ремъка на второто. — Не бива да вижда повече от двама души тук и то само отдалече.

— Ще се скрия в сянката зад ъгъла — каза Мъри. — Въпрос на шанс е от коя страна на самолета пазачът ще слезе, но искам да го хвана веднага щом стъпи на земята. Няма да му оставим време да мисли какво вижда тук.

Всички се съгласиха, но тъй като Мъри се скри зад ъгъла, нямаха възможност да обсъдят как точно ще постъпят.

— Да оставим ли вратите на камионетката отворени? — запъхтяно попита Ремберто.

— Може би само една — каза Грейвър, проверявайки своя пълнител. — Пазачът ще погледне през прозорчето на кабината. Ако успее да зърне вътрешността, ще разбере, че там не са двете партиди, че няма достатъчно сандъци. Но може би трябва да му покажем известен брой сандъци и узитата. Той ще се оглежда за тях.

Ремберто затвори едната врата, оставяйки отворена тази, която беше свързана с вътрешното осветление.

Турбовитловият „Пилат“, с мощен и уверен звук, с по-ярки светлини, отколкото на другите два самолета, се появи откъм водата, приближавайки с абсолютна точност, и никой не усети кога се докосна до земята. В единия миг беше във въздуха, а в следващия вече се движеше по пистата, сякаш нямаше доловима разлика между двете дейности. Той отиде малко по-надолу по пътеката в сравнение с другите и когато се обръщаше, за да дойде срещу хангара, направи това без никакво колебание, сякаш го управляваше компютър.

Сърцето на Грейвър блъскаше лудо, все още развълнуван от стрелбата. Сега започна да се безпокои, че пазачът на „Пилат“ щеше да види нещо, което нямаше да му хареса и това щеше да доведе до сложна ситуация, можеща да завърши с нечия смърт.

— Да застанем пред светлината — каза Грейвър, — нека да ни видят, но не твърде добре. — Краката му бяха омекнали и той се молеше на бога да не поддадат най-неочаквано.

Редън, може би усетил ситуацията пред себе си, загаси светлините на самолета, когато се отправи към вратата на хангара и сега единствената светлина беше откъм вътрешността на камионетката зад гърбовете на Грейвър и Ремберто.

„Пилат“ застана, както и другите, на около дузина фута от входа на хангара. После Редън загаси двигателя и самолетът изсвистя и спря.

За момент нищо не се случи. Всяка пора на Грейвър отделяше обилно пот. Самолетът беше достатъчно голям да има, освен пасажерската врата след пилотската кабина и много по-широка товарна врата след нея. Но имаше само една врата откъм пилотската кабина, от противоположната страна на самолета спрямо Мъри.

Пасажерската врата се отвори първа, стълбата бе пусната и клиентът се появи на входа и започна да слиза. Почти стигнал до пистата, пътникът изведнъж се обърна и погледна назад към самолета и в този миг Грейвър дочу стрелба отвътре и четири гърмежа — бам! бам! бам! бам! — и едно тяло полетя заднешком от вратата, приземявайки се по гръб почти върху клиента и отчасти върху стълбата.

Мъжът с деловия костюм започна да крещи, залитайки назад и веднага беше сграбчен от Грейвър, който го завлече в тъмнината на

няколко крачки от тялото.

— Не стреляйте! Задръжете! — извика Редън от вътрешността на самолета. — Аз го застрелях, Грейвър! Трябваше, разбра ли? Чува ли?

— Добре, Редън — извика в отговор Грейвър. — Хвърли навън оръжието и слез с вдигнати до раменете ръце.

— Добре! Добре.

Автоматичен пистолет полетя през вратата, подскочи и се хлъзна по настилката. Това, разбира се, нищо не значеше. Той пак можеше да е въоръжен. Но Редън се появи на входа, с вдигнати ръце, както му бе наредено, а Мъри се промъкна под долната част на самолета и застана до стълбата.

— Копелето надуши нещо съмнително — обясни Редън от горното стъпало. — Беше нервен още от самото начало, когато се появих без втори пилот. Я вижте проклетото му „Узи“ — Редън кимна към тялото в подножието на стълбата, — готово е за стрелба.

— Слизай долу — рече Мъри, с насочен пистолет към солидната мишена на Редъновите гърди.

В подножието на стълбата Редън внимаваше да не загуби равновесие, прекрачвайки тялото на пазача и в момента, в който стъпи на земята, Ремберто му сложи белезниците отзад.

— Няма ли никой друг в самолета? — попита Грейвър.

— Не, няма. Парите са там, десет сандъка.

Грейвър се чувстваше така, сякаш е претърпял експлозия и е останал невредим. Не му се вярваше, че е преживял такова невероятно нещо, без да му е хвъркнал във въздуха някой крайник. И трите пратки с парите бяха на земята. Никой от хората му не бе пострадал. Беше заловил двама от тримата клиенти. От всеки от тях можеше да се научи ценна информация за операциите на Калатис от собствената им гледна точка.

Но въпреки това, застанал там в последвалата тишина, с облекчение. Заради избегнатите трагични инциденти, той силно негодуваше, че Калатис се е измъкнал. Какъвто и да е бил планът му да прибере тези пари, това оставаше загадка след смъртта на пазачите и шофьора. Клиентите нямаше изобщо да знаят какво щеше да стане с парите след предаването им. А сега всички, които знаеха това, бяха мъртви. Всъщност Грейвър беше изолиран от Калатис по един много

хитър начин чрез посредници. Дори не успя да го зърне, освен на ония фотографии. Но подобно на някой алчен човек, въпреки съзнанието, че съдбата е била благосклонна към него, Грейвър не беше доволен. Изплъзна му се точно това, което най-много желаше, и тази единствена загуба превръщаше другите му сполуки в горчиво разочарование.

И тогава изведнъж тъмнината започна да трепти и да натежава, а гаденето на Грейвър мигновено се издигна към гърлото му при разтърсващата, вихрена и почти оглушителна поява на лъскав, тъмен хеликоптер, който се плъзна над дърветата към пистата. Блестящ, катраненочерен въздушен кораб, той бе почти невидим, увиснал в нощното небе, светлините му мигаха сред звездите, слабо осветените му прозорци се пулеха в тях като очи на огромен скакалец. Гигантските му ротори раздвижиха невидим облак от пясък, който ги обсипа, сякаш перките на хеликоптера разбиваха черната нощ на пращинки.

80.

Ремберто и Мъри бързо се вмъкнаха в хангара с Редън и се придвижиха зад камионетката, където Ласт пазеше Ландрун и клиента, летял с него.

Грейвър прибра спусъка на своя „Зиг-Зауер“, пхна го в кобура и зачака край крилото на „Пилат“. Ако това беше Калатис, Грейвър нямаше намерение да позволи престрелка между двете групи мъже. Вече имаше твърде много трупове и не желаше той да бъде причината за още. Калатис можеше да си вземе парите — но Грейвър искаше първо да говори с него.

Огромният хеликоптер „Бел Лонг Рейнджър“ се поклащаше леко, спускайки се от тъмнината, а после кацна на земята. Реактивните му ротори промениха височината на звука след намаляването на скоростта и те постепенно започнаха виещо и свистящо да заглъхват.

В хеликоптера нищо не се случи за известно време, докато роторите вече се въртяха доста бавно, движейки се плавно и накрая изсвистяха и спряха. Грейвър остана на мястото си. Вратите се отвориха. Грейвър навярно нямаше да се изненада, ако видеше как се появява косматото, черно тяло на сатаната, с копита и рога, смърдящ от вонята на собственото си разложение и на смъртта, над която той винаги царуваше, дори и тази нощ.

Вместо това стълбата се разгъна и от хеликоптера слезе само един невисок мъж на средна възраст. Носеше бежов костюм без вратовръзка и се запъти направо към Грейвър. Докато се приближаваше, Грейвър забеляза, че е оплешивял, че костюмът му е измачкан и небрежно носен, а когато Грейвър тръгна да го пресрещне, осъзна, че е виждал лицето му. Когато бяха на трийсет фута един от друг, Грейвър го позна и се спря.

— Гайс — каза Грейвър.

Мъжът също се спря. Погледна Грейвър спокойно, ала сериозно.

— Много добре — рече той. — Това е похвално.

Снимките край фонтана изплуваха в съзнанието на Грейвър. Мъжът при фонтана. Гайс. Както Арнет бе изтъкнала, този Гайс пред

него беше с незабележителна външност. Леко заобленият нос беше съвсем обикновен. Този мъж не излъчваше нищо. Беше толкова банален на вид, че би могъл да бъде почти невидим, ако човек го срещнеше на улицата или седнеше до него в някой автобус. Изглеждаше невзрачен във всяко едно отношение.

— Какво правите тук? — попита Грейвър.

— Законни имуществени права, Грейвър. Законни права. — Той кимна на собствените си думи. Каза ги уморено, сякаш беше прекарал тежък ден, но нямаше намерение да се оплаква. — Какво, ъ... Тук ли са всички пари?

Грейвър се колебаеше, сам не знаеше защо. По всяка вероятност Гайс прекрасно знаеше къде са парите.

— Всички са тук — каза Грейвър.

— Ами Панос Калатис?

— Не знам нищо за Калатис.

Гайс въздъхна и кимна.

— Знаете ли, че къщата му експлодира преди един час?

— Не знаех това.

— Страхотно. Гръмна до шушка.

Гайс кимна на собственото си описание за силата на експлозията и после леко се наклони встрани да огледа около входа на хангара. Евтиният му, провиснал костюм подчертаваше заоблените рамене и тантурестата му фигура. Грейвър забеляза, че ръкавите на сакото му бяха прекалено дълги и стигаха до пръстите му.

— Предполагам, че имате хора там вътре с оръжие — отбеляза любезно Гайс. Все едно че го питаше дали се прибира вкъщи.

Грейвър нищо не каза.

— Ами, вижте какво — рече Гайс и се поизправи, пъхайки пухкавите си ръце в джобовете на безформените си панталони, — аз, такава, ще трябва да прибера парите.

— Къде?

— Ами при мене.

— Мисля, че няма да стане — каза Грейвър.

Мълчание.

— Те всички са там в хангара, в камионетката, нали?

Грейвър нищо не отвърна.

— Мисля, че не всички са в камионетката — рече Гайс почти на себе си. — Не сте имали време да разтоварите „Пилат“.

Мълчание.

Грейвър се извърна към хангара и извика над рамото си:

— Обадете се по радиотелефона на Уестрейт — каза той. — Да докара отряд за бързо реагиране. Кажете му кой се намира тук.

— Не правете това — рече Гайс бързо, но не особено настойчиво. — Всъщност ще бъдем доста далече, преди някои да пристигне тук, но ако си тръгнем без парите, ще бъде много, много лошо. Просто им кажете да отложат това обаждане. Ще ви покажа какво имам предвид.

Имаше нещо особено в тази невъзмутимост на Гайс при наличието на толкова смърт и то накара Грейвър да приеме думите му сериозно. Той вдигна ръка и се обърна към хангара.

— Почакайте — извика той. Погледна Гайс. — Ако сте от ЦРУ, представете някакво доказателство. Няма да ви позволя да вземете тези пари без убедителни пълномощия. — Той се поколеба само за миг. — Говоря сериозно.

Гайс помахаше към хеликоптера, без да се обръща.

— Ще ви покажа — повтори той.

Вратата на хеликоптера отново се отвори, появи се един мъж с телефон в ръка и притича до тях. Подаде телефона на Гайс и отстъпи, изчаквайки, малко назад. Гайс натисна бутон на черния апарат, заслуша се за момент и после каза: „Свържи го“ След това подаде телефона на Грейвър.

Грейвър го взе и вдигна до ухото си.

— Ало — каза той.

— Капитане, тук е Нюман.

— Кейси? Къде си?

— Не знам точно.

— Какво искаш да кажеш? Какво става?

— Ами, те ни държат на едно място.

— Тебе и Ледет ли?

— Да. — Последва пауза. — Също и Лара и Джинет Бъртъл.

Грейвър едва не изпусна телефона. Мускулите му се отпуснаха безпомощно, сякаш с часове беше плувал и абсолютно нищо не бе останало в него, никаква силища, а само потръпващи мускули.

— Искам да говоря с Лара — каза Грейвър.

— Ще видя...

Пауза.

— Ало? — Чувстваше се уплаха в гласа на Лара. Беше съвсем явно, дори от една кратка дума.

— Лара, добре ли си? — попита Грейвър, втренчил поглед в Гайс.

— Да. Да, добре сме. Те нахлуха в къщата... — Тя започна да плаче, после спря и гласът ѝ се съвзе. — Съжалявам... Господи...

Нахлули са в къщата ли? Гърлото на Грейвър се стегна. Нюман отново се обади.

— Добре сме — увери го Нюман.

— Никой ли не е пострадал...?

— Не, не, всичко е наред, няма такова нещо.

— Добре — рече Грейвър. — Не се безпокой. Ще се уреди. Действаме по това. Разбра ли?

— Да. Капитане... „Гайс“ е Страсър... — Линията бе прекъсната.

Страсър.

Тантурестият мъж взе телефона от Грейвър и го върна на човека, който го бе донесъл от хеликоптера.

— Вие сте Брод Страсър? — Грейвър се почувства като същински глупак. В този кошмар той беше проявил почти детска наивност. Изненадата беше съкрушителна. Нещо повече, той знаеше, че Страсър ще убие всички задържани, ако сметнеше това за наложително.

— Тук стават много неща, които не разбирате, Грейвър — каза Страсър.

— Не се и съмнявам в това. — Грейвър почти се засрами от собствената си глупост. Беше рискувал живота на всички. Някъде по пътя се бе оставил да го погълне водовъртежът на самозаблудата. Застанал там, пред този могъщ, раздърпан дребен човек, Грейвър изведнъж осъзна колко ужасни грешки беше допуснал. Сега това банално, ала опасно човече заплашваше със смърт още четирима души. Грейвър се ужаси от това, което беше направил.

— Знаете ли какво искаше да направи Калатис? — попита Страсър. Гласът му върна Грейвър към настоящето.

— Мисля, че вие двамата смятахте да ограбите още нечий гроб.

— Всъщност в това е проблемът. Точно заради него сега сме тук. *Ние* не правехме нищо. Панос прибираше всичко това само за себе си. Най-вероятно повече никога няма да видя Панос Калатис. Тук има общо четирийсет милиона долара. Малко повече. Това беше последното „събиране“ от цяла серия такива сборове, които Панос организираше зад гърба ми. Той вече се е измъкнал с повече от — Страсър направи пауза и се наклони към Грейвър, за да го подчертае — сто милиона от тази сделка. Всъщност с „нашите“ пари.

Страсър се изправи.

— Но той щеше да има сто и четирийсет милиона, ако не бях спрял изтичането. Имам хора, които обслужват интересите ми по целия свят, Грейвър. Понякога успяват дълго време да ме ограбват, преди да ги заловя. В това отношение Панос беше по-добър от останалите. Глупаво копеле.

— Значи той си отрязваше всички пътища назад? Затова ли всички загинаха?

— Е, не всички. Тислър и Безъм, да, разбира се. Както и Фийбър и Гилбърт Хорман. Но Бъртъл работеше за мене, и той започна да схваща, че... е използван и мамен.

— Че не сте от ЦРУ.

Страсър сби рамене.

— Ами Шек?

— О, Шек просто се оказа... нали разбирате, на неподходящо място, в неподходящо време. Случва се с хора като Шек. Ако не беше там снощи, това щеше да стане някъде другаде в някоя друга нощ.

— Боже мой. — Грейвър не можеше да повярва на ушите си.

— Калатис — каза Страсър, поклащайки глава. — Нещата започнаха да се различават. Това е много лошо. Има едно такова разбиране — буржоазно схващане, срещащо се и при съвсем небуржоазни хора, като например Калатис, че човек не е длъжен да работи цял живот. Това схващане е просто фантастично. Откъде ли е произлязло? Заради него Калатис си навлече сума неприятности. Той искаше тези пачки като за „пенсия“. Просто му се искаше да се излежава и да чука млади момичета до края на живота си.

— Страсър. Страсър. — Това беше Виктор Ласт, приближавайки се отзад откъм хангара, където би трябвало да стои при пилотите и

дватамата останали клиенти. Когато чу Ласт да вика името на Страсър, Грейвър почувства как сякаш го шибна леден вятър. Моментално разбра. Предателството беше повсеместен грях.

— Две трети от парите са все още в самолетите — задъхано рече Ласт, притичвайки до тях, като неловко хвърли поглед към Грейвър.

Страсър се усмихна благо, за първи път лицето му показваше изобщо някакво изражение.

— Добре, вик, тогава да ги сваляме всички оттам — каза той. Погледна Грейвър. — Предполагам, че това е изненада — рече той, кимайки към Ласт.

— Да, изненада е. — Грейвър се обърна към Ласт. — Откога работиш за него, Виктор? От самото начало?

Ласт не знаеше как да реагира, поне в него имаше достатъчно останали скрупули, за да се засрами. Той измърмори нещо неубедително, че било „просто бизнес“.

— Нямаше да знаем къде се намирате тази вечер, ако не беше вик — обясни Страсър. — Той носеше две предавателчета със специална честота. Държеше включено едното от тях през цялото време, затова знаехме къде се намирате. После, когато се увери къде ще бъдат парите, включи и второто. Ние просто бяхме точно насочени.

Страсър се обърна и махна пак към хеликоптера. Слезе друг мъж. Страсър отново се извърна към Ласт.

— Къде е другият самолет?

— Ей там зад хангара. Избутах го дотам. — Ласт се държеше прекалено любезно и услужливо. Не погледна повече към Грейвър. Като дресирано кученце той следеше всяка реакция на пълничкия Страсър. Ласт щеше добре да се възползва от своята услужливост в тази афера, осигурявайки собственото си буржоазно пенсиониране.

— Заведи там тези момчета — каза Страсър на Ласт, когато и вторият мъж притича до другия с радиотелефона.

Грейвър се обърна и махна към Ремберто и Мъри да се приближат. Погледна Страсър.

— Трябва да им кажа какво става тук.

Страсър кимна разбиращо.

Когато Ремберто и Мъри дойдоха при тях, беше ясно, че също са познали „Гайс“.

— Това е Брод Страсър — рече Грейвър. Ремберто и Мъри преместиха поглед от Грейвър към Страсър, който си стоеше спокойно, с ръце в джобовете, сякаш чакаше да пристигне асансьора. — Калатис бил „откраднал“ тези пари от него. Очевидно той вече е отмъкнал повече от сто милиона. Има четирийсет милиона ей там — каза той, кимайки към хангара. — Хората на Страсър са отвлекли Нюман, Ледет, моята асистентка от службата и Джинет Бъртъл. Той иска парите.

— Дяволска работа — изруга Мъри.

Ремберто гледаше Страсър така, сякаш беше виждал всичко това преди. Така беше в наркобизнеса.

— Мистър Страсър — извика един от помощниците на Ласт. — Ще бъде по-лесно да избутаме самолета там. Това е малък „Муни“. Можем да използваме прожектора от хеликоптера.

Страсър отиде до хеликоптера и каза на пилота да включи прожектора.

— Говори ли с Нюман? — бързо попита Ремберто, когато Страсър се отдалечи.

— Да. И с моята асистентка. Тя пазеше Джинет Бъртъл в моя дом.

— Значи хората на Страсър наистина са ги отвлекли? — каза Мъри.

Грейвър кимна.

— Боя се, че е така.

Когато Страсър тръгна обратно към тях, те всички се бяха обърнали, загледани в светлата пътека от прожектора между двата хангара и видяха как тримата мъже обръщат „Муни“ и започват да го бутат към тях.

— Виждам някакви тела ей там — каза между другото Страсър. — Пазачите?

— Да — рече Грейвър. — Един от тях уби...

Експлозията беше двойна: първо бомбата, а после резервоарът на „Муни“, и двете се съединиха в малък гъбовиден облак, изгаряйки самолета, двамата души на Страсър и Ласт, във флуоресциращ оранжев пламък. Взривът вдигна и тринайсетте милиона долара високо в нощното небе, така че когато гъбата угасна само след няколко секунди, единственият огън в небето беше един друг облак, в който летяха, въртяха се и се носеха рояци от горящи пари, отделни банкноти,

разхвърчали се на всички страни като падащи, пламнали листа, същинска есен от горящи милиони банкноти.

Всички зяпнаха от изумление при това превръщащо се в пепел богатство, което бавно се сипеше отгоре като пръскащи се фойерверки.

И тогава Страсър се развика:

— Боже всемогъщи! Да бъде проклета душата му! Този кучи син...

В следващия миг на всички мина една и съща мисъл: пазачите на Калатис навярно са оставили бомби на всички самолети. Всички пилоти са били обречени в момента, в който разтоварят самолетите и отлетят. Така Калатис се отърваваше от вече ненужните му хора.

— „Пилат“ — дрезгаво извика Страсър. Когато гръмнеше „Пилат“, щеше да увлече и камионетката със себе си. Четирийсет милиона в пламъци.

Ремберто, Мъри и Грейвър хукнаха към самолета на Редън, вдигнаха опашката му и го извлякоха далече от вратата на хангара. Тъй като Ласт и хората на Страсър само бяха започнали да бутат „Муни“, самолетът все още беше до задната част на хангара, когато гръмна и огненият удар взриви задната стена на хангара чак до канцеларията. Редън, Ландроун, вторият пилот на Ландроун и двамата клиенти не биха могли да оцелеят след този взрив.

Ремберто вече се катереше в камионетката, преди някой друг да стигне до нея. Включвайки на задна скорост, той изфуча навън от хангара чак до хеликоптера, който вече се готвеше да потегли. Докато Мъри и Грейвър тичаха далеч от „Пилат“, други двама мъже изскочиха от хеликоптера на Страсър и хукнаха към „Пилат“, докато Страсър им крещеше своите команди. Те изтичаха край Грейвър и Мъри, които рязко се обърнаха, невярващи на очите си, и с ужас гледаха как двамата мъже се катерят във все още отворената пилотска кабина, както им бе наредил Страсър. Самият Страсър наблюдаваше без всякаква видима емоция как двамата мъже застават пред почти сигурна смърт заради него. Сякаш участваше в хазартна игра, където животът и смъртта не играеха никаква роля при залагането.

Перката на „Пилат“ се завъртя и почти в същия миг един от мъжете се смъкна от вратата на пилотската кабина с едно куфарче, с което той изчезна в тъмнината, докато „Пилат“ запали, форсирайки, и

се отдели от горящия хангар, придвижвайки се по пистата към хеликоптера и камионетката.

След миг мъжът се върна тичешком откъм тъмнината вече без куфарчето, тичайки с всички сили и вече беше стигнал до пистата, когато бомбата избухна. Още една червена гъба освети летището и макар да чувстваха горещината от експлозията, тя беше доста далече от хангарите и не причини никакви повреди. Огненото кълбо се разсея бързо и тъмнината отново погълна мястото, откъдето беше изгонена за кратко време.

Едва в този момент Грейвър осъзна, че и двата хангара се бяха запалили от първоначалната експлозия и че техните коли горяха във втория хангар.

81.

Грейвър, Ремберто и Мъри стояха на пистата и наблюдаваха, как хората на Страсър разтоварват „Пилат“ и камионетката и подреждат сандъците с пари в лъскавото тяло на „Бел 260Л“. Страсър се приближи до Грейвър, когато приключиха.

— Това са двайсет и два милиона — рече Страсър. — Знаете ли колко гръмнаха във въздуха? Осемнайсет милиона, най-голямата партида в най-малкия самолет. — Той изсумтя. — Не знам защо Панос го е измислил така.

— Как да разбера дали моите хора са добре? — попита Грейвър.

— Добре са — каза Страсър. Той вдигна телефона, който носеше, и пак натисна едно копче. Заслуша се за момент. — Аз съм. Дайте ми още петнайсет минути и после ги оставете. Когато тръгнете, кажете им да се обадят на този номер.

Той натисна две цифри на радиотелефона, изпробва ги, заслуша се, натисна друго копче и подаде телефона на Грейвър.

— Вземете — рече той. — Вашите хора ще ви се обадят след петнайсет минути. Но сега не можете да се обаждате отгук. Току-що го превърнах само в приемник. — Хвърли поглед към все още горящия хангар. — Предполагам, че някой вече е тръгнал насам — каза той. Изгледа внимателно Грейвър. — Това май беше дяволски трудна операция за вас, а?

— Да — отвърна Грейвър.

— Какво направихте, заобиколихте бюрокрацията ли?

— Какво имате предвид?

— За вас всичко започна едва преди пет дни, когато намериха мъртвия Артър Тислър. Сега стоите тук и говорите с мене. Право да ви кажа, това много ме учудва. Не съм претенциозен човек, Грейвър. Не виждам смисъл да се перча с нещо, но аз наистина знам как да си движа нещата. Действително знам, че съм добър в това, което върша. При нормални обстоятелства не бихте се добрали така близо до мене дори за пет години, да не говорим за пет дни.

— Обаче — каза Грейвър, бършейки челото си с ръкава на ризата, потъмнял от сажди, мръсотия и пот — това не бяха нормални обстоятелства.

— Вярно — призна Страсър, — така е. Но въпреки всичко бюрократичната машина не се движи толкова бързо, както вие успяхте през тия пет последни дни. — Той погледна Ремберто и Мъри. — И според мене тези двамата не са ченгета.

— Кажете ми нещо — рече Грейвър, — имам ли още някой друг продажник в полицейския отдел?

— Дявол го взел, дори не знам — Страсър сви рамене с безразличие. — Всичко беше работа на Калатис. Нямах нищо общо с това, освен да купя Фийбър и Хорман чрез подставени компании. Моите хора го уредиха. В основни линии аз финансирах сделките на Калатис. Всички подробности бяха негово дело. Тук съм единствено, защото с партньори като Калатис трябва винаги да имаш някой, който да ги следи през цялото време. Някои от моите хора, работещи при него, хора и за които той не знае, че са мои, ми докладваха за намеренията му да организира нещо като офейкване с огромна плячка. Надали има по-добър от Панос в това. Знаете ли нещо за него?

— Да, знам, че е Йозеф Равив. Знам за миналото му в „Мосад“ и всичко останало.

— Виж ти, значи знаете. — Страсър кимна и погледна Грейвър с уважение. — Е, в такъв случай ви е известно колко е добър. Всичко е организирано в клетъчни структури. Ето защо за това „офейкване“ никой нищо не знаеше, защото не бе казал на никого. Поради тази причина се насочих към Бъртъл. Той вече подозираше Тислър и Безъм, затова просто му предадох всичко, казах му, че съм от ЦРУ — което го въздържаше да ви съобщи за това, нали разбирате, все пак по-висша инстанция — и той почти стигна до същността на нещата. Но беше прекалено умен за свое нещастие. Той ме разгада почти по същото време, когато разгада и какво върши Калатис.

— Във всеки случай, Панос беше едновременно и най-голямата ми сполука и най-голямата ми грешка. Както при всички високо рентабилни проекти, при него имаше и висок риск.

— Значи той изчезна... заедно със сто милиона.

Страсър скръсти дебелите си ръце и погледна към хеликоптера. Пилотът вече беше запалил турбореактивния двигател и роторите

започнаха да вият.

— Е, възвръщането на парите наистина е спорен въпрос — каза той. — Ще видя дали не мога да си ги върна. Съществува една вероятност. — Той се обърна и погледна Грейвър. — Но Панос... Панос не е вероятност. Панос е нещо сигурно.

Роторите на „Бел“ набираха скорост удивително бързо и фучаха в нощния въздух.

— Сър — извика един мъж над засилващия се вой на хеликоптера, — ще трябва да тръгваме.

Страсър махна с късата си ръка, без да се обръща.

— Колко души изгоряха там вътре? — попита той.

— Двама пилоти, един втори пилот и двама бизнесмени, които придружаваха парите си за доставката. Дори не знам кои бяха те.

Страсър кимна, с поглед към двата горящи хангара.

— Можеше да бъде и по-лошо — рече той, обърна се и тръгна към хеликоптера, чиито ротори все по-мощно фучаха.

Страсър се изкачи в хеликоптера и вратата се затвори. Седна с гръб към пилотската кабина и Грейвър го видя как закопчава предпазния си колан, а после видя и лицето му, надничашо през прозореца към тях. После огромните ротори започнаха оглушително да форсират и „Бел“ леко се вдигна нагоре. Грейвър го проследи с поглед, докато той се насочи към залива в края на пистата, сливайки черното си тяло с поглъщащия го черен мрак.

АВГУСТ

82.

В края на август морските ветрове, които обикновено освежават италианския бряг при Амалфи, отстъпват пред жегата на късното лято и стават слаби и апатични. Там има една вила, в светлобежов цвят, кацнала сред крайморските скали над Голфо ди Салерно, с изглед към остров Капри и Тиренско море в посока към Сардиния. Тази вила е същинско бижу, с тераса над самите скали, от която се вижда прекрасната гледка на яркосиньото Средиземно море, простиращо се чисто и съвършено чак до хоризонта на запад.

Панос Калатис се бе излегнал върху шезлонг. Лежеше по корем, със сгънати ръце под главата си. Беше с великолепен тен, а побеляващата му коса беше сресана елегантно от челото назад. На двайсет фута от него блещукаше басейнът, в който бяха плували с Джейл допреди малко.

Джейл, също гола, беше на колене, яхнала Калатис. Имаше тъмен загар, а дългата ѝ мокра коса бе вдигната на тила и закрепена с фуркет. Беше напълнила шепа с масло и го втриваше с пръсти в гърба му. Ароматът на билковото масло, нагрятото от слънцето по гърба му, изпълни ноздрите на Калатис с приятно благоухание, древно като самия бряг на Амалфи. Докато Джейл го масажираше и слънцето затопляше мускулите на гърба му, Калатис усещаше как двата бута на Джейл се полюляват върху неговите при движението ѝ нагоре и надолу по гръбнака му с намазаните си ръце.

Калатис се отпусна, обхванат от въздушно усещане за витаене, леко възбуден от докосването на бедрата на Джейл от страни.

Наблюдавайки собствената си сянка на облицованата с плочки тераса, Джейл се спря, вдигна ръце и измъкна дебелия фуркет от дългата си коса. Разтърси я, докато тя се пусна свободно почти до кръста ѝ.

Хванала дебелия фуркет с лявата ръка, тя леко докосна с острието му едно точно определено място между втория и третия гръбначен прешлен на Калатис в основата на черепа му. Насочи фуркета малко косо нагоре и после с дясната си длан тя плесна по

широката част на фуркета, забивайки стоманеното острие точно в гръбначния мозък. Тя остана седнала на бутовете му, докато краката му спряха да потръпват и той остана неподвижен.

83.

Грейвър стигна до другия край на басейна и започна да плува последната си дължина. Беше плувал почти четирийсет минути и когато най-сетне докосна със заключителния замах бордюра на басейна, сърцето му се блъскаше в гърдите като автомобилно бутало.

Той смъкна плувните очила и се хвана здраво за бордюра, с хриптене поемайки въздух. Макар че беше на края на силите си, тренировката му се отрази добре. Късното августовско слънце загряваше мократа му глава и пареше по мускулите на раменете му. Той изчака сърцето и дробовете му да възвърнат равновесието си, чувствайки по тялото си приятното движение на водата, която бавно се успокояваше след вълните, предизвикани от плуването му.

Докато поемаше тежкия следобеден въздух, той се взираше над нагорещената зелена морава с пръснати тук-таме палмички и за хиляден път мислите му се връщаха към неотдавнашните събития и техните последици.

Задължителното временно отстраняване от работа, докато траеше разследването, би трябвало да бъде за него една благодат, чудесна възможност да си отпочине, да се възстанови от изтощението и да мисли. Но не се получи така. Макар че отначало медиите се забавиха, докато свържат всички събития, те си наваксаха за изгубеното време след бедствието в Бейфийлд. Репортери от всички клонове на медиите изведнъж се оживиха и вече след седмица се съобщаваше непрекъснато за нови разкрития, което продължи през жарките юли и август.

Съкрушителната атака на медиите наложи прекратяване на работата в Отдела по криминално разузнаване, а сложността на случилото се през тези пет горещи юнски дни обещаваха продължително разследване.

Докладът на Грейвър за специалната следствена комисия беше дълъг и изключително подробен. Той успя да даде обяснения за почти всеки свой час. Описа целия лабиринт от взаимоотношения между участниците, без да щади своите подчинени или самия себе си, задето

не са забелязали нищо нередно, въпреки съставената от него преди две години нова контраразузнавателна програма, целяща да предотврати точно такива нарушения. Съобщи имена, връзки, информация, за да даде възможност на комисията да използва цели компютърни програми от „Дейтапринт“, „Хорман Пластикс“ и „Гълфстрийм Нешънъл Банк енд Тръст“ и предаде копия от описанията на Дийн Бъртъл и Брук Шек, обясняващи тяхното участие. Всички тези подробности трябваше да бъдат събирани от него и помощниците му цели две седмици, преди администрацията да успее да реши да го отстрани временно и работата на комисията да започне. После той просто излезе от кабинета си и си отиде вкъщи.

Единственият проблем беше участието на Арнет Кепнър и нейните хора. Грейвър отказа да разкрие този източник, и също така постъпиха Кейси Нюман и Пола Сейл, за негово учудване и удовлетворение. Макар че те двамата също бяха отстранени за времето на разследването, тяхното мълчание представляваше изключителен вот на доверие. Разбира се, щеше да има начин да се реши този проблем. Винаги имаше такъв начин, особено при бюрокрации, разчитащи на тайни, за да осигурят собственото си оцеляване.

Това беше преди почти два месеца. Той плуваше по два пъти на ден. Пиеше повече вино, отколкото трябваше, но не много. Понапълня, но не повече, отколкото му беше необходимо. Неговите привърженици от отдела го осведомяваха за слухове и когато можеха, за действителните факти. Очевидно Уестрейт веднага се бе завъртял и бе принесъл в жертва кариерата на Грейвър, за да умилостиви гнева на бюрократите заради срамния скандал в отдела. По всяка вероятност с кариерата на Грейвър беше свършено. Съдбата на Нюман и Пола беше по-неясна; тяхното бъдеще все още висеше на косъм.

Той не чу и дума от Арнет. Това се очакваше; така и трябваше. Някои неща се подразбираха в тази сложна ситуация. Със своята помощ тя доста бе надскочила обичайните правила на играта. Мълчанието ѝ сега всъщност представляваше вид самозащита. Тя щеше да очаква същото и от Грейвър.

Но той бе реалист и винаги приемаше неизбежното; не бе необходимо да чака присъдата на специалната комисия, за да разбере, че в края на краищата ще бъде уволнен. Щеше да има късмет, ако му оставяха част от пенсията. Ала сега повечето време премисляше

събитията от ония няколко дни. Времето минаваше, дните се нижеха едни и същи, а той повтаряше отново в паметта си грешките, разочарованията, лошия късмет.

Смъртта на толкова хора не го оставяше на мира.

Би било лесно да стовари вината за това върху други, върху Панос Калатис и Брод Страсър, върху безскрупулното им търгуване с фалшиви мечти и незаконни далавери, водещи до неописуеми богатства. Би било лесно за това да обвинява бизнесмени като Фийбър и Хорман, както и безименните „клиенти“, чиято алчност беше толкова ужасна и ненаситна, че заличаваше всякакви следи от елементарно благоприличие.

Ала той не можеше така лесно да прехвърли вината. Би могъл да избегне много от жертвите, ако стриктно се бе придържал към своите задължения да събира сведения. В някои дни точно това си казваше. В други дни си казваше нещо съвсем различно. В такива моменти, пресмятайки безброй пъти смъртните случаи, му се струваше, че всички ония жертви щяха така или иначе да загинат, независимо от неговите действия. Тяхната участ бе предопределена в една хазартна игра, замислена и приведена в действие от Калатис и Страсър. Тази игра вече бе изминала дълъг път и тъкмо приключваше, когато Грейвър се натъкна на нея в последните й часове. Въпреки всичките си самообвинения, нещата бяха извън неговия контрол през цялото време. Независимо какво би успял да направи, Калатис пак щеше да изчезне със сто милиона долара. Страсър пак би отлетял с трошите от двайсет и два милиона. И на двамата нямаше да им липсва наркобизнесът. Те просто щяха да се прехвърлят в нови сфери на дейност. Щяха да се заобиколят с нови дребни играчи и за нула време реката от фалшиви мечти щеше отново да потече, изпълнена до бреговете си с разбити надежди и плуващи човешки останки.

Що се отнася до двете тъмни личности, съвсем малко беше споменато за тях сред новините. Имената им се появиха само на два пъти, и то между другото, във връзка със слухове. Грейвър научи, че двама души от Държавния департамент са дошли в града за няколко дни и след това Калатис и Страсър съвсем се загубиха от общата картина, засенчени от истории как Арт Тислър продавал криминални сведения срещу секс. Извратеният секс и нечестните ченгета

представляваха по-пикантни истории и съвсем избутаха от заглавията темата за обикновената алчност.

— Експресна поща — рече Лара, излизайки от задната врата на къщата. Беше по бански костюм и носеше кърпа и голям плик.

Грейвър излезе от басейна, отърси се от водата и отиде до градинските столове. Взе кърпата си и докато се бършеше, се любуваше на Лара, която вървеше към него през тревата. Тя му подаде плика, като го шляпна с него игриво по корема. После тя метна кърпата си на един стол и се гмурна в басейна.

Грейвър погледна адреса на подателя. Беше от Хюстън. Отвори плика и измъкна три цветни снимки и ръчно написана бележка:

Джейл остана с него до момента, в който успя да се добере до всички номера на чуждестранните сметки. Четирийсет и осем часа след научаването и на последния номер вече притежавах всички пари, а тя свърши своята работа. Тя беше добър и предан служител.

Помислих си, че бихте искали да знаете това.

Гайс

Грейвър погледна първата снимка. Беше направена докато фотографияцията е стоял над голото тяло на Калатис. Той лежеше по корем върху плажен шезлонг, главата му беше обърната настрани, а ръцете му бяха пъхнати под нея. Беше като заспал. Парче сребрист метал, дълго около два инча, лежеше хоризонтално върху врата му отзад.

Втората снимка показваше металната игла, издърпана наполовина от врата на Калатис. Доказателство, че е била забита докрай.

Третата снимка представляваше клиничен едър план на раната, а иглата все още беше вътре.

Грейвър пъхна снимките обратно в плика и си спомни безобидната фигура на Страсър, застанал на пистата, приличащ на преуморен търговски пътник.

— Какво беше това? — попита Лара. Тя стоеше във водата до бордюра на басейна, където той беше преди малко, отмятайки мократа

си коса от лицето.

— Просто нещо във връзка с разследването — каза Грейвър. — Някои хора още се мъчат да оправят бъркотията.

Той погледна бележката. „Тя беше добър и предан служител“. Миналото време на глагола беше показателно.

Може би наистина самият сатана бе излязъл от черния хеликоптер онази нощ в Бейфийлд. Грешката на Грейвър се състоеше в това, че той изобщо не съумя да разсъждава в достатъчно черни краски, за да разбере истински нещата, с които се бе сблъскал. Арнет му бе загатнала за това. Вместо да мисли за реални данни, килограми или долари, вместо да мисли за битове информация или натрупани разузнавателни сведения, той навярно трябваше да разсъждава не толкова конкретно. Трябваше да погледне на своята работа позадълбочено, приемайки я като борба между абстракции.

Цялата му кариера бе посветена на хвърлянето на светлина върху тайни, озаряването на мрака посредством познание, макар и тайно познание. Сега си мислеше, че наистина е имал правилна цел през всичките тия години, но е използвал погрешен похват за нейното постигане. И навярно дори е търсил отговорите не където е трябвало. Може би не е трябвало да се занимава тъкмо с хвърлянето на светлина върху човешките деяния, защото, в края на краищата, когато светлината пристигне, същността на мрака се променя; той вече не е мрак. Изглежда той бе пристигнал твърде късно в поредицата от събития. Вместо това навярно е трябвало да се опита да разбере характера на самия мрак и какво точно се случва, когато желанията на хората се създават и формират без светлина.

Издание:

Автор: Дейвид Линдзи

Заглавие: Без светлина

Преводач: Росица Германова

Издание: първо

Издател: ИК „Епсилон“

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полипринт“ АД, Враца

Художник: Силвия Артамонцева

Коректор: Росица Николова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4549>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.